

یادگیری ماشین قابل تفسیر

راهنمای ساخت مدل‌های جعبه سیاه قابل توضیح

راهنمای ایجاد قابلیت توضیح برای مدل‌های جعبه سیاه

راهنمای قابل توضیح کردن مدل‌های جعبه سیاه

فهرست مطالب

خلاصه
Error! Bookmark not defined.
۱۰	فصل ۱ پیشگفتار نویسنده
۱۳	فصل ۲ مقدمه
۱۵	۲.۱ زمان داستان
۲۲	۲.۲ یادگیری ماشین چیست؟
۲۵	۲.۳ اصطلاحات
۲۹	فصل ۳ تفسیر پذیری
۳۰	۳.۱ اهمیت تفسیرپذیری
۳۶	۳.۲ طبقه‌بندی روش‌های تفسیرپذیری
۳۸	۳.۳ دامنه تفسیرپذیری
۳۸	۳.۳.۱ شفافیت الگوریتم
۳۸	۳.۳.۲ تفسیرپذیری مدل کل نگر
۳۹	۳.۳.۳ تفسیرپذیری مدل جهانی در سطح مدولار
۳۹	۳.۳.۴ تفسیر محلی برای یک پیش‌بینی واحد
۴۰	۳.۳.۵ تفسیر محلی برای گروهی از پیش‌بینی‌ها
۴۰	۳.۴ ارزیابی تفسیرپذیری
۴۱	۳.۵ خواص توضیحات
۴۳	۳.۶ توضیحات انسان پسند
۴۴	۳.۶.۱ توضیح چیست؟
۴۴	۳.۶.۲ یک توضیح خوب چیست؟
۴۹	فصل ۴ مجموعه داده‌ها
۴۹	۴.۱ اجاره دوچرخه (بازگشت)
۵۰	۴.۲ نظرات هرزنامه YouTube طبقه‌بندی متن (.....)
۵۱	۴.۳ عوامل خطر برای سرطان دهانه رحم (طبقه‌بندی)(.....)
۵۳	فصل ۵ مدل‌های قابل تفسیر
۵۴	۵.۱ رگرسیون خطی
۵۶	۵.۱.۱ تفسیر

۵۸	۵.۱.۲ مثال
۶۰	۵.۱.۳ تفسیر بصری
۶۲	۵.۱.۴ پیش‌بینی‌های فردی را توضیح دهید
۶۴	۵.۱.۵ رمزگذاری ویژگی‌های دسته بندی
۶۶	۵.۱.۶ آیا مدل‌های خطی توضیحات خوبی ایجاد می‌کنند؟
۶۶	۵.۱.۷ مدل‌های خطی پراکنده
۷۰	۵.۱.۸ مزایا
۷۱	۵.۱.۹ معایب
۷۱	۵.۲ رگرسیون لجستیک
۷۱	۵.۲.۱ رگرسیون خطی برای طبقه‌بندی چه اشکالی دارد؟
۷۳	۵.۲.۲ نظریه
۷۴	۵.۲.۳ تفسیر
۷۶	۵.۲.۴ مثال
۷۷	۵.۲.۵ مزایا و معایب
۷۸	۵.۲.۶ نرم افزار
۷۸	۵.۳ GAM و موارد دیگر GLM
۸۰	۵.۳.۱ نتایج غیر گاووسی - GLMs
۸۶	۵.۳.۲ فعل و انفعالات
۹۱	۵.۳.۳ جلوه‌های غیر خطی - GAM
۹۶	۵.۳.۴ مزایا
۹۷	۵.۳.۵ معایب
۹۷	۵.۳.۶ نرم افزار
۹۸	۵.۳.۷ برنامه‌های افروزنی بیشتر
۹۹	۵.۴ درخت تصمیم
۱۰۱	۵.۴.۱ تفسیر
۱۰۲	۵.۴.۲ مثال
۱۰۴	۵.۴.۳ مزایا
۱۰۵	۵.۴.۴ معایب

۱۰۵	۵.۴.۵ نرم افزار.....
۱۰۶	۵.۵ قوانین تصمیم گیری.....
۱۰۸	۵.۵.۱ یادگیری قوانین از یک ویژگی واحد(OneR)
۱۱۳	۵.۵.۲ پوشش متوالی.....
۱۱۷	۵.۵.۳ فهرست قوانین بیزی.....
۱۲۳	۵.۵.۴ مزايا
۱۲۴	۵.۵.۵ معایب
۱۲۵	۵.۵.۶ نرم افزار و جایگزین
۱۲۵	۵.۶ RuleFit.....
۱۲۷	۵.۶.۱ تفسیر و مثال.....
۱۲۹	۵.۶.۲ نظریه
۱۲۹	۵.۶.۳ مزايا
۱۳۳	۵.۶.۴ معایب
۱۳۴	۵.۷ سایر مدل‌های قابل تفسیر
۱۳۴	۵.۷.۱ طبقه‌بندی کننده ساده بیز
۱۳۴	۵.۷.۲ K-نزدیکترین همسایه‌ها
۱۳۶	فصل عروش‌های مدل-آگنوستیک
۱۳۹	فصل ۷ توضیحات مبتنی بر مثال
۱۴۱	فصل ۸ مدل جهانی-روشهای آگنوستیک
۱۴۲	۸.۱ طرح وابستگی جزئی(PDP)
۱۴۳	۸.۱.۱ اهمیت ویژگی مبتنی بر PDP
۱۴۴	۸.۱.۲ مثال
۱۴۷	۸.۱.۳ مزايا
۱۴۸	۸.۱.۴ معایب
۱۴۹	۸.۱.۵ نرم افزار و جایگزین
۱۵۰	۸.۲ طرح جلوه‌های محلی انباسته(ALE)
۱۵۰	۸.۲.۱ انگیزه و شهود
۱۵۴	۸.۲.۲ نظریه

۱۵۵	برآورد ۸.۲.۳
۱۵۹	مثالها ۸.۲.۴
۱۶۸	مزایا ۸.۲.۵
۱۶۹	معایب ۸.۲.۶
۱۷۱	اجرا و جایگزین ۸.۲.۷
۱۷۲	تعامل با ویژگی‌ها ۸.۳
۱۷۲	تعامل ویژگی؟ ۸.۳.۱
۱۷۳	نظریه: آماره H فریدمن ۸.۳.۲
۱۷۵	مثالها ۸.۳.۳
۱۷۷	مزایا ۸.۳.۴
۱۷۷	معایب ۸.۳.۵
۱۷۹	پیاده سازی‌ها ۸.۳.۶
۱۷۹	گزینه‌های جایگزین ۸.۳.۷
۱۸۰	تجزیه عملکردی ۸.۴
۱۸۲	چگونه کامپوننت‌ها را محاسبه نکنیم I ۸.۴.۱
۱۸۳	تجزیه عملکردی ۸.۴.۲
۱۸۴	چگونه کامپوننت‌ها را محاسبه نکنیم II ۸.۴.۳
۱۸۴	ANOVA ۸.۴.۴ عملکردی
۱۸۶	ANOVA ۸.۴.۵ عملکردی تعمیم یافته برای ویژگی‌های وابسته
۱۸۷	نمودارهای اثر محلی انباسته شده ۸.۴.۶
۱۸۸	مدل‌های رگرسیون آماری ۸.۴.۷
۱۸۹	پاداش: طرح وابستگی جزئی ۸.۴.۸
۱۸۹	مزایا ۸.۴.۹
۱۹۰	معایب ۸.۴.۱۰
۱۹۱	اهمیت ویژگی جایگشت ۸.۵
۱۹۱	نظریه ۸.۵.۱
۱۹۲	آیا باید اهمیت داده‌های آموزش یا آزمون را محاسبه کنم؟ ۸.۵.۲
۱۹۵	مثال و تفسیر ۸.۵.۳

۱۹۷	۸.۵.۴ مزایا
۱۹۸	۸.۵.۵ معایب
۲۰۰	۸.۵.۶ گزینه‌های جایگزین
۲۰۰	۸.۵.۷ نرم افزار
۲۰۱	۸.۶ جانشین جهانی
۲۰۱	۸.۶.۱ نظریه
۲۰۳	۸.۶.۲ مثال
۲۰۴	۸.۶.۳ مزایا
۲۰۵	۸.۶.۴ معایب
۲۰۵	۸.۶.۵ نرم افزار
۲۰۶	۸.۷ نمونه‌های اولیه و انتقادات
۲۰۷	۸.۷.۱ نظریه
۲۱۳	۸.۷.۲ مثالها
۲۱۳	۸.۷.۳ مزایا
۲۱۴	۸.۷.۴ معایب
۲۱۵	۸.۷.۵ کد و جایگزین
۲۱۶	فصل ۹ مدل محلی-روش‌های آگنوستیک
۲۱۷	۹.۱ انتظار شرطی فردی (ICE)
۲۱۷	۹.۱.۱ مثال‌ها
۲۲۲	۹.۱.۲ مزایا
۲۲۲	۹.۱.۳ معایب
۲۲۲	۹.۱.۴ نرم افزار و جایگزین
۲۲۴	۹.۲.۱ LIME برای داده‌های جدولی
۲۲۷	۹.۲.۱.۱ مثال
۲۲۸	۹.۲.۲ LIME برای متن
۲۳۰	۹.۲.۳ LIME برای تصاویر
۲۳۱	۹.۲.۴ مزایا
۲۳۲	۹.۲.۵ معایب

۲۳۴	۹.۳ توضیحات خلاف واقع
۲۳۷	۹.۳.۱ ایجاد توضیحات خلاف واقع
۲۴۲	۹.۳.۲ مثال
۲۴۳	۹.۳.۳ مزايا
۲۴۴	۹.۳.۴ معایب
۲۴۴	۹.۳.۵ نرم افزار و جایگزین
۲۴۶	۹.۴ قوانین محدوده (لنگرها)
۲۴۸	۹.۴.۱ یافتن لنگرها
۲۵۱	۹.۴.۲ پیچیدگی و زمان اجرا
۲۵۱	۹.۴.۳ مثال داده‌های جدولی
۲۵۵	۹.۴.۴ مزايا
۲۵۶	۹.۴.۵ معایب
۲۵۶	۹.۴.۶ نرم افزار و جایگزین
۲۵۷	۹.۵ ارزش‌های شپلی
۲۵۷	۹.۵.۱ ایده کلی
۲۶۰	۹.۵.۲ مثال‌ها و تفسیر
۲۶۲	۹.۵.۳ ارزش Shapley در جزئیات
۲۶۳	۹.۵.۳.۱ ارزش Shapley
۲۶۶	۹.۵.۴ مزايا
۲۶۷	۹.۵.۵ معایب
۲۶۸	۹.۵.۶ نرم افزار و جایگزین
۲۶۹	۹.۶ SHAP توضیحات افزودنی (SHapley)
۲۶۹	۹.۶.۱ تعریف
۲۷۱	۹.۶.۲ KernelSHAP
۲۷۴	۹.۶.۳ TreeSHAP
۲۷۶	۹.۶.۴ مثالها
۲۷۷	۹.۶.۵ اهمیت ویژگی SHAP
۲۷۸	۹.۶.۶ طرح خلاصه SHAP

۲۸۰	9.6.7 طرح وابستگی SHAP
۲۸۰	9.6.8 ارزش‌های تعامل SHAP
۲۸۱	9.6.9 خوشبندی مقادیر Shapley
۲۸۲	9.6.10 مزایا
۲۸۳	9.6.11 معایب
۲۸۳	9.6.12 نرم افزار
۲۸۵	فصل 11 نگاهی به توب کریستالی
۲۸۷	فصل 13 با استناد به این کتاب
۲۸۸	فصل 14 ترجمه‌ها
۲۸۹	فصل 15 سپاسگزاریها

خلاصه

یادگیری ماشین پتانسیل زیادی برای بهبود محصولات، فرایندها و تحقیقات دارد. اما رایانه‌ها معمولاً پیش‌بینی‌های خود را توضیح نمی‌دهند که مانع برای پذیرش یادگیری ماشین است. این کتاب درباره تفسیر مدل‌های یادگیری ماشین و تصمیمات آن‌هاست.

پس از بررسی مفاهیم تفسیرپذیری، با مدل‌های ساده و قابل تفسیری مانند درخت تصمیم، قوانین تصمیم‌گیری و رگرسیون خطی آشنا خواهید شد. تمرکز کتاب بر روی روش‌های مدل-آگنوستیک برای تفسیر مدل‌های جعبه سیاه مانند اهمیت ویژگی و اثرات محلی انباسته شده و توضیح پیش‌بینی‌های فردی با مقادیر LIME و Shapley است.

همه روش‌های تفسیر به طور عمیق توضیح داده شده و به صورت انتقادی مورد بحث قرار می‌گیرند. چگونه زیر روپوش کار می‌کنند؟ نقاط قوت و ضعف آنها در چیست؟ چگونه می‌توان خروجی‌های آنها را تفسیر کرد؟ این کتاب شما را قادر می‌سازد تا روش تفسیری را که برای پروژه یادگیری ماشین شما مناسب‌تر است، انتخاب و به درستی اعمال کنید. خواندن این کتاب برای یادگیران یادگیری ماشین، دانشمندان داده، آماردانان و هر کسی که علاقه‌مند به تفسیرپذیر ساختن مدل‌های یادگیری ماشین است، توصیه می‌شود.

درباره من: نام من Christoph Molnar است، من یک آماردان و یک متخصص یادگیری ماشین هستم. هدف من این است که یادگیری ماشین را قابل تفسیر کنم.

من را در توییتر دنبال کنید! @ChristophMolnar
جلد توسط @YvonneDoinel

همچنین کتاب دوم من Modeling Mindsets را مشاهده کنید.
این کتاب تحت مجوز Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 بین‌المللی مجوز دارد.

فصل ۱ پیشگفتار نویسنده

این کتاب زمانی که من به عنوان آمارگیر در تحقیقات بالینی کار می‌کردم به عنوان یک پروژه جانبی شروع شد. چهار روز در هفته کار می‌کردم و در روزهای بیکاری روی پروژه‌های جانبی کار می‌کردم. در نهایت، یادگیری ماشین قابل تفسیر به یکی از پروژه‌های جانبی من تبدیل شد. در ابتدا قصد نوشتن کتاب نداشتم. فقط علاقه‌مند به یافتن اطلاعات بیشتر در مورد یادگیری ماشین قابل تفسیر بودم و به دنبال منابع خوبی برای آموختن بودم. با توجه به موققیت یادگیری ماشین و اهمیت تفسیرپذیری، من انتظار داشتم که تعداد زیادی کتاب و آموزش در مورد این موضوع وجود داشته باشد. اما من فقط چند مقاله تحقیقاتی و چند پست وبلاگ پراکنده در سراسر اینترنت را پیدا کردم و هیچ منبع جامعی پیدا نکردم. نه کتاب، نه آموزش، نه مقاله مروری، نه هیچ چیز دیگری. این خلاً باعث شد من شروع به نوشتن این کتاب کنم. در نهایت شروع به نوشتن کتابی کردم که آرزو داشتم زمانی که مطالعه خود را در مورد یادگیری ماشین قابل تفسیر شروع کردم، وجود داشته باشد. قصد من از این کتاب دو چیز بود: برای خودم یاد بگیرم و این دانش جدید را با دیگران به اشتراک بگذارم.

من مدرک لیسانس و فوق لیسانس خود را در رشته آمار در LMU مونیخ آلمان دریافت کردم. بیشتر دانش من در مورد یادگیری ماشین به صورت خودآموز و شرکت در دوره‌های آنلاین، مسابقات، پروژه‌های جانبی و فعالیت‌های حرفه‌ای است. پیشینه آماری من مهارت بسیار خوبی برای ورود به یادگیری ماشین و بهویژه برای تفسیرپذیری بود. در آمار، تمرکز عمدۀ بر ساخت مدل‌های رگرسیون قابل تفسیر است. بعد از اینکه فوق لیسانس آمار را تمام کردم تصمیم گرفتم به مقطع دکتری نرم، چون از نوشتن پایان‌نامه فوق لیسانس لذت نبردم. نوشتن خیلی به من استرس وارد می‌کرد؛ بنابراین به عنوان دانشمند داده در استارت‌آپ Fintech و به عنوان آماردان در تحقیقات بالینی مشغول به کار شدم. بعد از سه سال کار در صنعت، نوشتن این کتاب را شروع کردم و چند ماه بعد، دکترای خود را در زمینه یادگیری ماشین تفسیرپذیر شروع کردم. در حین کار بر روی این کتاب، لذت نوشتن را دوباره کشف کردم و به من کمک کرد تا اشتیاقم به تحقیق را زیادتر کنم.

این کتاب بسیاری از تکنیک‌های یادگیری ماشین قابل تفسیر را پوشش می‌دهد. در فصل اول، مفهوم تفسیرپذیری را معرفی می‌کنم و انگیزه لازم را برای تفسیرپذیری بیان می‌کنم. چند داستان کوتاه برای درک بهتر این موضوع آورده شده است! این کتاب در مورد ویژگی‌های مختلف توضیحات و آنچه که انسان فکر می‌کند توضیح خوبی است، بحث می‌کند. سپس مدل‌های یادگیری ماشین که ذاتاً قابل تفسیر هستند، مانند مدل‌های رگرسیون و درخت‌های تصمیم موردبخت قرار می‌دهیم. تمرکز اصلی این کتاب بر روی روش‌های تفسیرپذیری مدل-آگنوستیک است. مدل-آگنوستیک به این معنی است که این روش‌ها را می‌توان برای هر مدل یادگیری ماشین اعمال کرد و پس از آموزش مدل اعمال می‌شود. این استقلال از مدل، روش‌های مدل-آگنوستیک را بسیار انعطاف‌پذیر و قدرتمند می‌کند. برخی از تکنیک‌ها چگونگی پیش‌بینی‌های فردی را توضیح می‌دهند، مانند

توضیحات مدل-آگنوستیک محلی قابل تفسیر (LIME) و مقادیر Shapley. سایر تکنیک‌ها میانگین رفتار مدل را در یک مجموعه‌داده توصیف می‌کنند. در اینجا با نمودار وابستگی جزئی، اثرات محلی انباشته شده، اهمیت ویژگی جای‌گشت و بسیاری از روش‌های دیگر آشنا می‌شویم. یک دسته خاص، روش‌های مبتنی بر مثال است که نقاط داده را به عنوان توضیحات تولید می‌کند. توضیحات خلاف واقع، نمونه‌های اولیه، نمونه‌های تأثیرگذار و مثال‌های مختصراً روش‌های مبتنی بر مثال هستند که در این کتاب موربuth قرار گرفته‌اند. این کتاب با برخی تأملات در مورد آینده یادگیری ماشین قابل تفسیر به پایان می‌رسد.

شما مجبور نیستید کتاب را از ابتدا تا انتهای بخوانید، می‌توانید به جلو و عقب بروید و روی تکنیک‌هایی تمرکز کنید که بیشتر مورد علاقه شما هستند. من فقط توصیه می‌کنم که از مقدمه و فصل تفسیرپذیری شروع کنید. اکثر بخش‌ها از ساختار مشابهی پیروی می‌کنند و بر یک روش تفسیری تمرکز می‌کنند. پاراگراف اول روش را خلاصه می‌کند. سپس سعی می‌کنم بدون اتكا به فرمول‌های ریاضی، روش را به صورت شهودی توضیح دهم. سپس به تئوری روش می‌پردازم تا درک عمیقی از نحوه عملکرد آن به دست آوریم. این قسمت حاوی فرمول‌هایی خواهد بود. من معتقدم که یک روش جدید با استفاده از مثال‌ها به بهترین وجه قابل درک است. بنابراین، هر روش برای داده‌های واقعی اعمال می‌شود. برخی افراد می‌گویند که آماردانان افراد بسیار منتقدی هستند. این موضوع برای من صدق می‌کند، زیرا هر فصل شامل بحث‌های انتقادی در مورد مزايا و معایب روش تفسیر مربوطه است. این کتاب تبلیغی برای روش‌ها نیست، اما باید به شما کمک کند تصمیم بگیرید که آیا این روش برای تحقیق شما خوب است یا خیر. در بخش آخر هر بخش، نرم افزارهای پیاده سازی موجود آورده شده است.

یادگیری ماشین مورد توجه بسیاری از افراد در تحقیقات و صنعت قرار گرفته است. گاهی اوقات یادگیری ماشین بیش از حد در رسانه‌ها مطرح می‌شود، در حالیکه کاربردی واقعی و تأثیرگذار معینی وجود دارد. یادگیری ماشین یک فناوری قدرتمند برای محصولات، تحقیقات و اتماسیون است. به عنوان مثال، امروزه از یادگیری ماشین در موارد زیر استفاده می‌شود: برای شناسایی تراکنش‌های مالی تقلیبی، توصیه فیلم‌ها و طبقه‌بندی تصاویر. اغلب مهم است که مدل‌های یادگیری ماشین قابل تفسیر باشند. تفسیرپذیری به توسعه دهنده‌گان در رفع اشکال و بهبودها کمک می‌کند، اعتماد به مدل ایجاد می‌کند، پیش‌بینی‌های مدل را توجیه می‌کند و به بینش‌های جدید منجر می‌شود. افزایش نیاز به تفسیرپذیری یادگیری ماشین نتیجه طبیعی افزایش استفاده از یادگیری ماشین است. این کتاب منبعی ارزشمند برای بسیاری از افراد می‌تواند باشد. مربیان آموزشی می‌توانند از این کتاب برای معرفی دانش آموزان خود با مفاهیم یادگیری ماشین قابل تفسیر استفاده می‌کنند. من از چندین دانشجوی کارشناسی ارشد و دکتری ایمیل دریافت کرده‌ام. دانشجویانی که به من گفتند این کتاب نقطه شروع و مهم‌ترین مرجع پایان نامه‌های آنها بوده است. این کتاب به محققان کاربردی در زمینه‌های بوم‌شناسی، مالی، روانشناسی و غیره که از یادگیری ماشین برای درک داده‌های خود استفاده می‌کنند کمک کرده است. دانشمندان داده که در صنعت کار

می‌کنند به من گفتند که از کتاب "یادگیری ماشین قابل تفسیر" برای کار خود استفاده می‌کنند و آن را به همکاران خود توصیه می‌کنند. خوشحالم که افراد زیادی از این کتاب بهره برده‌اند و در تفسیر مدل متخصص شدند. من این کتاب را به علاقمندانی توصیه می‌کنم که می‌خواهند مرواری بر تکنیک‌های تفسیرپذیر تر کردن مدل‌های یادگیری ماشین خود داشته باشند. همچنین برای دانشجویان و محققین (و هر کس دیگری) که به موضوع علاقه‌مند است، مفید خواهد بود. برای استفاده حداکثری از این کتاب، باید درک اولیه‌ای از یادگیری ماشین داشته باشید. همچنین باید درک درستی از ریاضیات پایه دانشگاهی داشته باشید تا بتوانید تئوری و فرمول‌های این کتاب را دنبال کنید. با این حال، درک توصیف شهودی روش در ابتدای هر فصل بدون ریاضیات نیز باید امکان‌پذیر باشد.

امیدوارم از کتاب لذت ببرید!

فصل ۲ مقدمه

این کتاب به شما توضیح می‌دهد که چگونه می‌توانید مدل‌های یادگیری ماشین (با نظارت) را قابل تفسیر کنید. بخش‌ها حاوی برخی فرمول‌های ریاضی هستند، اما شما باید بتوانید ایده‌های پشت روش‌ها را حتی بدون فرمول‌ها درک کنید. این کتاب برای افرادی نیست که سعی می‌کنند یادگیری ماشین را از ابتدا یاد بگیرند. اگر در یادگیری ماشین تازه‌کار هستید، کتاب‌ها و منابع دیگری برای یادگیری اصول اولیه وجود دارد. من کتاب «عناصر یادگیری آماری» اثر Andrew Ng (۲۰۰۹) و دوره آنلاین «یادگیری ماشین»^۱ در پلتفرم coursera.com را برای شروع با یادگیری ماشین توصیه می‌کنم. هم کتاب و هم دوره رایگان در دسترس هستند! روش‌های جدید برای تفسیر مدل‌های یادگیری ماشین با سرعتی سراسام‌آور منتشر می‌شوند. همگام‌شدن با هر آنچه منتشر می‌شود غیرممکن است. به همین دلیل است که در این کتاب جدیدترین و فانتزی‌ترین روش‌ها را پیدا نمی‌کنید، بلکه روش‌های تثبیت شده و مفاهیم اساسی تفسیرپذیری یادگیری ماشین را پیدا خواهید کرد. این اصول شما را برای ساختن مدل‌های یادگیری ماشین قابل تفسیر آماده می‌کند. درک مفاهیم اساسی به شما این امکان را می‌دهد که هر مقاله جدیدی در مورد تفسیرپذیری منتشر شده در arxiv.org در ۵ دقیقه گذشته از زمان شروع خواندن این کتاب را بهتر درک و ارزیابی کنید (ممکن است در میزان انتشار اغراق کنم).

این کتاب با چند داستان کوتاه (کابوس وار) شروع می‌شود که برای درک کتاب مورد نیاز نیست، اما امیدوارم شما را سرگرم کند و به فکر فروبرد. سپس این کتاب مفاهیم تفسیرپذیری یادگیری ماشین را بررسی می‌کند. ما در مورد اینکه تفسیرپذیری مهم است و انواع مختلف توضیحاتی که وجود دارد بحث خواهیم کرد. اصطلاحات استفاده شده در سراسر کتاب را می‌توان در بخش اصطلاحات جستجو کرد. بیشتر مدل‌ها و روش‌های توضیح داده شده، با استفاده از نمونه‌های داده واقعی ارائه شده‌اند که در فصل داده‌ها شرح داده شده است. یکی از راه‌های قابل تفسیر کردن یادگیری ماشین، استفاده از مدل‌های قابل تفسیر، مانند مدل‌های خطی یا درخت‌های تصمیم‌گیری است. گزینه دیگر استفاده از ابزارهای تفسیر مدل-آگنوستیک که می‌توانند برای هر مدل یادگیری ماشین نظرات شده‌ای اعمال شوند. روش‌های مدل-آگنوستیک را می‌توان به روش‌های کلی که رفتار میانگین مدل را توصیف می‌کنند و روش‌های محلی که پیش‌بینی‌های فردی را توضیح می‌دهند، تقسیم کرد. فصل روش‌های مدل-آگنوستیک به روش‌هایی مانند نمودارهای وایستگی جزئی^۲ و اهمیت ویژگی^۳ می‌پردازد. روش‌های مدل-آگنوستیک با تغییر ورودی مدل یادگیری ماشین و اندازه‌گیری تغییرات در خروجی کار می‌کنند. این کتاب با یک چشم‌انداز خوش‌بینانه در مورد آینده یادگیری ماشین قابل تفسیر به پایان می‌رسد.

می‌توانید کتاب را از ابتدا تا انتهای بخوانید یا مستقیماً به روش‌های مورد علاقه خود بروید.

¹ <https://www.coursera.org/learn/machine-learning>

² Partial dependence plots

³ Feature importance

امیدوارم از خواندن لذت ببرید!

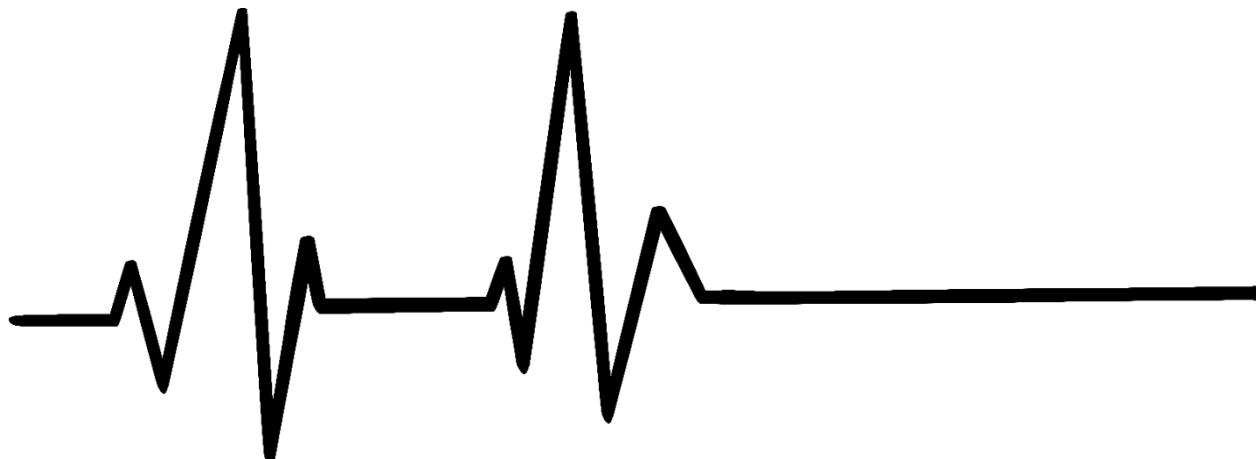
۲.۱ زمان داستان

با چند داستان کوتاه شروع می‌کنیم. هر داستان یک فراخوان اغراق‌آمیز برای یادگیری ماشین قابل تفسیر است. اگر عجله دارید، می‌توانید از داستان‌ها صرف‌نظر کنید. اگر می‌خواهید سرگرم شوید و انگیزه ندارید، ادامه مطلب را بخوانید!

این قالب از داستان‌های فناوری Import AI Newsletter در خبرنامه Jack Clark او الهام گرفته شده است. اگر این نوع داستان‌ها را دوست دارید یا اگر به هوش مصنوعی علاقه‌مند هستید، توصیه می‌کنم در این خبرنامه ثبت‌نام کنید.

رعدوبرق هرگز دو بار نمی‌زند

۲۰۳۰ : یک آزمایشگاه پزشکی در سوئیس

تام گفت: "قطعًا این بدترین راه برای مردن نیست!" و سعی کرد چیز مثبتی در تراژدی پیدا کند. او پمپ را از قطب داخل وریدی خارج کرد.

لنا افزود: "او فقط به دلایل اشتباه مرد."

تام در حالی که پیچ پشتی پمپ را باز می‌کرد، شکوه کنان گفت: "و مطمئنًا با پمپ مرفین خراب! فقط کار برای ما زیاد کردا!" بعد از برداشتن تمام پیچ‌ها، صفحه را بلند کرد و کنار گذاشت. او یک کابل را به درگاه تشخیص وصل کرد.

لنا لبخند تمسخرآمیزی به او زد و گفت: "شما فقط از داشتن شغل شکایت نکردید، نه؟"

تام با لحنی کنایه‌آمیز داد زد: "البته که نه. هرگزا" و کامپیوتر پمپ را بوت کرد.

لنا سر دیگر کابل را به تبلتش وصل کرد و گفت: "بسیار خوب، تشخیص در حال انجام است. من واقعاً کنجکاو هستم که ببینم چه اشتباهی رخداده است".

تام گفت: "مطمئناً از طرف ناشناسی به مریض شلیک شده است. غلظت بالای این مواد مورفین. این اولین بار است، درسته؟ معمولاً یک پمپ شکسته اصلاً موادی نمی‌دهد یا مقدار بسیار کمی را تولید می‌کند. اما هرگز، این مقدار زیاد تولید نمی‌کند."

لنا تبلتش را بالا آورد و گفت: "این را نگاه کن. این پیک را اینجا می‌بینی؟ این قدرت ترکیب مسکن‌ها است. نگاه کن این خط سطح مرجع را نشان می‌دهد. بیچاره مخلوطی از مسکن در سیستم خونش داشت که می‌توانست ۱۷ بار او را بکشد. توسط پمپ ما در اینجا تزریق می‌شود. و در اینجا... او با انگشت خود تند تند گفت: "در اینجا می‌توانید لحظه مرگ بیمار را ببینید".

تام از سرپرستش پرسید: "پس، آیا می‌دانید چه اتفاقی افتاده است، رئیس؟"

لنا گفت: "حسگرها به نظر سالم هستند. ضربان قلب، سطح اکسیژن، گلوکز، و ... داده‌ها همان‌طور که انتظار می‌رفت جمع‌آوری شد. برخی از مقادیر ازدست‌رفته در داده‌های اکسیژن خون وجود دارند، اما این غیرعادی نیست. اینجا را نگاه کن. سنسورها همچنین کاهش ضربان قلب بیمار و سطوح بسیار پایین کورتیزول ناشی از مشتقات مورفین و سایر عوامل مسدود‌کننده درد را تشخیص داده‌اند." او همچنان به مرور گزارش تشخیصی ادامه داد.

تام مجذوب صفحه‌نمایش شده بود. این اولین تحقیق او در مورد خرابی واقعی دستگاه بود.

لنا به تام گفت: "خوب، اینجا اولین قطعه از پازل ماست. این سیستم در ارسال اخطار به کanal ارتباطی بیمارستان ناموفق بود. هشدار ایجاد شد، اما در سطح پروتکل رد شد. ممکن است تقصیر ما باشد، اما ممکن است تقصیر بیمارستان نیز باشد".

تام در حالی که چشمانت همچنان به صفحه‌نمایش خیره شده بود سر تکان داد.

لنا ادامه داد: "عجب است. این هشدار همچنین باید باعث خاموش شدن پمپ شود. اما مشخص است که موفق به انجام این کار نشده است. این باید یک اشکال باشد. چیزی که تیم با کیفیت از دست داد. یه چیز واقعاً بد. شاید به مشکل پروتکل مربوط باشد".

تام با تعجب گفت: "بنابراین، سیستم اورژانسی پمپ به نوعی خراب شد، اما چرا پمپ پر شد و این همه مسکن به جان دو تزریق کرد؟"

لنا توضیح داد: "سؤال خوبی بود. حق با شمامست. جدا از خرابی اضطراری پروتکل، پمپ اصلاً نباید آن مقدار دارو را تجویز می‌کرد. با توجه به سطح پایین کورتیزول و سایر علائم هشدار، الگوریتم باید خیلی زودتر به خودی خود متوقف می‌شد".

تام پرسید: "شاید یک بدشานسی، مانند یک در میلیون، مانند برخورد با رعدوبرق؟"

لنا توضیح داد: "نه، تام. اگر اسنادی را که برایتان فرستادم خوانده بودید، می‌دانستید که پمپ ابتدا در آزمایش‌های حیوانی و سپس روی انسان‌ها آموزش داده شد تا بر اساس ورودی حسی، مقدار مناسبی از مسکن‌ها را تزریق کند. الگوریتم پمپ ممکن است مبهم و پیچیده باشد، اما تصادفی نیست. این بدان معناست که در شرایط مشابه، پمپ دوباره دقیقاً به همان روش عمل می‌کند. بیمار ما دوباره می‌میرد. ترکیبی یا اثر متقابل نامطلوب ورودی‌های حسی باید باعث رفتار اشتباه پمپ شده باشد. به همین دلیل است که ما باید عمیق‌تر بگردیم و بفهمیم اینجا چه اتفاقی افتاده است."

تام که در فکر فرو رفته بود پاسخ داد: "می‌بینم. آیا به هر حال بیمار به زودی نخواهد مرد؟ به خاطر سرطان یا مرضی مشابه آن؟"

لنا درحالی که گزارش تحلیل را می‌خواند سر تکان داد.

تام بلند شد و به سمت پنجره رفت. به بیرون نگاه کرد، چشمانش به نقطه‌ای در دوردست دوخته شد. "شاید دستگاه به او لطفی کرده است که او را از درد رهایی بخشد. دیگر رنجی نیست. شاید کار درست را انجام داده است. مثل یک رعدوبرق، اما، می‌دانید، یک رعدوبرق خوب. منظورم مثل قرعه کشی است، اما نه تصادفی. اما به دلیلی دیگر، اگر من جای پمپ بودم، همین کار را می‌کردم".

بالاخره لنا سرش را بلند کرد و به او نگاه کرد.

تام مدام به چیزی بیرون نگاه می‌کرد.

هر دو برای چند لحظه سکوت کردند.

لنا دوباره سرش را پایین انداخت و به تحلیل ادامه داد. "نه، تام. این یک اشکال است... فقط یک باگ لعنی".

به افتادن اعتماد کن

۲۰۵۰: یک ایستگاه مترو در سنگاپور

با عجله به سمت ایستگاه متروی بیشان رفت. با افکارش از قبل سر کار بود. آزمایشات برای معماری عصبی جدید باید تا الان کامل شده باشد. او بازطراحی «سیستم پیش‌بینی وابستگی مالیاتی برای اشخاص حقیقی» را مدیریت می‌کرد که پیش‌بینی می‌کند آیا شخص پول را از اداره مالیات پنهان می‌کند یا خیر. تیم او یک قطعه مهندسی ظرفی را ارائه کرده است. در صورت موفقیت، این سیستم نه تنها به اداره مالیات خدمت می‌کند، بلکه به سیستم‌های دیگر مانند سیستم هشدار ضد تروریسم و ثبت تجاری نیز وارد می‌شود. یک روز، دولت حتی می‌تواند پیش‌بینی‌ها را در امتیاز اعتماد مدنی ادغام کند. امتیاز اعتماد مدنی تخمین می‌زند که یک فرد چقدر قابل اعتماد است. این تخمین بر هر بخش از زندگی روزمره شما تأثیر می‌گذارد، مانند دریافت وام یا مدت زمانی که باید برای پاسپورت جدید صبر کنید. وقتی از پله برقی پایین می‌آمد، او تصور کرد که ادغام سیستم تیمش، در سیستم امتیاز اعتماد مدنی چگونه خواهد بود.

او به طور معمول دست خود را روی دستگاه RFID خوان بدون کاهش سرعت راه رفتنش کشید. ذهن او درگیر بود، اما ناهمانگی انتظارات حسی و واقعیت زنگ خطر را در مغزش به صدا درآورد. خیلی دیر.

دماغ ابتدا وارد دروازه ورودی مترو شد و با پشت به زمین افتاد. قرار بود در باید باز می‌شد، اما باز نشد. مات و مبهوت از جایش بلند شد و به صفحه‌نمایش کنار ورودی نگاه کرد. یک شکلک دوستانه روی صفحه پیشنهاد کرد: «لطفاً یک بار دیگر امتحان کنید». شخصی از آنجا گذشت و بی توجه به او دستش را از روی صفحه گذراند. در باز شد و او رفت. در دوباره بسته شد. بینی اش را پاک کرد. درد داشت ولی حداقل خونریزی نداشت. سعی کرد در را باز کند، اما دوباره در باز نشد. عجیب بود. شاید حساب حمل و نقل عمومی او توکن کافی نداشته باشد. او برای بررسی موجودی حساب به ساعت هوشمند خود نگاه کرد.

ساعتش به او اعلام کرد: "ورود رد شد. لطفاً با دفتر مشاوره شهروندان خود تماس بگیرید!".

احساس تهوع مثل مشت به شکمش خورد. او مشکوک بود که چه اتفاقی افتاده است. برای تایید نظریه خود، او بازی موبایل "Sniper Guild" را شروع کرد که یک مسابقه تیراندازی بود. برنامه به طور خودکار بسته شد، که نظریه او را تایید کرد. گیج شد و دوباره روی زمین نشست.

تنها یک توضیح ممکن وجود داشت: امتیاز اعتماد مدنی او بطور قابل ملاحظه‌ای کاهش یافته بود. یک افت کوچک به معنای محرومیت‌های جزئی بود، مانند عدم دریافت پروازهای درجه یک یا نیاز به کمی بیشتر صبر کردن برای استناد رسمی. نمره اعتماد پایین نادر بود و به این معنی بود که شما به عنوان یک تهدید برای جامعه طبقه‌بندی می‌شوید. یکی از اقدامات در برخورد با این افراد دور نگه داشتن آنها از مکان‌های عمومی مانند مترو بود. دولت تراکنش‌های مالی افراد دارای امتیاز اعتماد مدنی پایین را محدود کرد. آنها همچنین شروع به نظارت فعالانه بر رفتار شما در رسانه‌های اجتماعی کردند و حتی تا آنجا پیش رفتند که محتوای خاصی مانند بازی‌های

خشونت آمیز را محدود کردند. افزایش امتیاز اعتماد مدنی هر چه کمتر بود به طور تصاعدی دشوارتر می‌شد. امتیاز افراد با نمره بسیار پایین معمولاً هرگز بهبود نمی‌یابند.

او نمی‌توانست به هیچ دلیلی فکر کند که چرا نمره او باید پایین می‌آمد. امتیاز بر اساس یادگیری ماشین بود. سیستم امتیاز اعتماد مدنی مانند موتور روغن کاری شده‌ای عمل می‌کرد که جامعه را اداره می‌کرد. عملکرد سیستم امتیاز اعتماد همیشه به دقت نظارت می‌شد. یادگیری ماشین از ابتدای قرن بسیار بهتر شده بود. آنقدر کارآمد شده بود که تصمیمات اتخاذ شده توسط سیستم امتیاز اعتماد دیگر قابل بحث نبود. یک نظام خطاپذیر. او با نالمیدی خندهید. نظام معصوم. این سیستم به ندرت شکست خورده است. اما شکست خورد. او باید یکی از آن موارد خاص باشد. خطای سیستم؛ از این به بعد یک طرد شده. هیچ کس جرات نداشت سیستم را زیر سوال ببرد. آنقدر در دولت، در خود جامعه ادغام شده بود که نمی‌توان آن را زیر سوال برد. در معدود کشورهای دموکراتیک باقیمانده، تشکیل جنبش‌های ضد دموکراتیک ممنوع بود، نه به این دلیل که ذاتاً بدخواهانه بودند، بلکه به این دلیل که سیستم فعلی را بی ثبات می‌کردند. همین منطق در مورد الگوکراسی‌های رایج‌تر هم اعمال می‌شود. نقد در الگوریتم‌ها به دلیل خطر برای وضع موجود ممنوع بود.

اعتماد الگوریتمی تار و پود نظم اجتماعی بود. برای منافع عمومی، اشتباهات نادر به طور ضمنی پذیرفته شد. صدها سیستم پیش‌بینی و پایگاه داده دیگر به امتیاز وارد شده‌اند و نمی‌توان مشخص کرد چه چیزی باعث افت امتیاز او شده است. او احساس می‌کرد که یک سوراخ تاریک بزرگ در ذهن او باز شده است. با وحشت به فضای خالی نگاه کرد.

سیستم وابستگی مالیاتی او در نهایت در سیستم امتیاز اعتماد مدنی ادغام شد، اما او هرگز با آن را شناخت.

گیره‌های فرمی

۶۱۲ سال پس از استقرار مریخ: موزه‌ای در مریخ

زولا با دوستش زمزمه کرد: «تاریخ کسل کننده است». زولا، دختری با موهای آبی، با تنبلی یکی از پهپادهای پروژکتوری را که در اتاق زمزمه می‌کرد، با دست چپش تعقیب می‌کرد. معلم با صدایی ناراحت گفت: "تاریخ مهم است." زولا سرخ شد. او انتظار نداشت معلمش او را بشنود.

معلم از او پرسید: "زولا، چه چیزی یاد گرفتی؟" او با دقت گفت: "اینکه مردم باستان تمام منابع سیاره زمین را مصرف کردند و سپس مردند؟". دختر دیگری به نام لین افزواد: "نه. کسانی که آب و هوا را گرم کردند، مردم نبودند. کامپیوتر و ماشین بودند. و این سیاره زمین است، نه سیاره زمین". زولا سری به تایید تکان داد. معلم با احساس غرور لبخندی زد و سری تکان داد. «حق با هر دوی شماست. میدونی چرا اینطوری شد؟" زولا پرسید: "چون مردم کوته فکر و حریص بودند؟" لین گفت: "مردم نمی‌توانند ماشین‌های خود را متوقف کنند!".

معلم گفت: «باز هم، هر دوی شما درست می‌گویید، اما موضوع بسیار پیچیده‌تر از این است. بیشتر مردم در آن زمان از آنچه در حال رخ دادن بود آگاه نبودند. برخی تغییرات شدید را دیدند، اما نتوانستند آنها را معکوس کنند. مشهورترین قطعه از این دوره شعری از نویسنده ناشناس است که به بهترین شکل آنچه را که در آن زمان اتفاق افتاد به تصویر می‌کشد. با دقت گوش کنید!»

معلم شعر را شروع کرد. تعداد زیادی از پهپادهای کوچک در مقابل کودکان قرار گرفتند و شروع به پخش ویدیویی در چشمان آنها کردند. ویدیو، فردی را با کت و شلوار نشان می‌داد که در جنگلی ایستاده بود که در آن فقط کنده‌های درخت باقی مانده بود. شروع کرد به صحبت کردن:

ماشین‌ها محاسبه می‌کنند.
ماشین‌ها پیش‌بینی می‌کنند
جوری که بخشی از آن هستیم آن‌ها را دنبال می‌کنیم.
ما به عنوان یک آموزش‌دهنده به دنبال یک بهینه هستیم.
بهینه یک بعدی، محلی و بدون محدودیت است.

سیلیکون و گوشت، در تعقیب تصاعدی.

رشد ذهنیت ماست.

وقتی همه جوایز جمع‌آوری شد،
و عوارض جانبی نادیده گرفته شد.
وقتی تمام سکه‌ها استخراج می‌شوند،
و طبیعت عقب افتاده است.

دچار مشکل خواهیم شد،
به هر حال، رشد تصاعدی یک حباب است.
تراژدی عوام آشکار می‌شود،

منفجر شدن،

جلوی چشمان ما

محاسبات سرد و طمع سرد،

زمین را از گرما پر کنید.

همه چیز در حال مرگ است،

و ما رعایت می کنیم.

ما مانند اسبهایی با چشم بند در مسابقه خلقت خود مسابقه می دهیم،

به سوی فیلتر بزرگ تمدن.

و بنابراین ما بی امان تعقیب می کنیم.

همان طور که ما بخشی از ماشین هستیم.

آنتروپی را در بر می گیرد.

علم برای شکستن سکوت اتاق گفت: "یک خاطره تاریک. در کتابخانه شما آپلود خواهد شد. تکلیف شما این

است که آن را تا هفته آینده آن را حفظ کنید." زولا آهی کشید. او موفق شد یکی از پهپادهای کوچک را بگیرد.

پهپاد از CPU و موتورها گرم بود. زولا دوست داشت چون دستان او را گرم می کرد.

۲.۲ یادگیری ماشین چیست؟

یادگیری ماشین مجموعه‌ای از روش‌هایی است که رایانه‌ها برای انجام و بهبود پیش‌بینی‌ها یا رفتارها، بر اساس داده‌ها، از آن‌ها استفاده می‌کنند.

برای مثال، برای پیش‌بینی ارزش یک خانه، کامپیوتر، الگوهایی از فروش خانه‌های قبلی، یاد می‌گیرد. این کتاب بر یادگیری ماشین نظارت شده^۱ تمرکز دارد، که همه مسائل پیش‌بینی را پوشش می‌دهد. در این نوع، مجموعه داده‌ای داریم که در آن نتیجه^۲ مورد نظر را می‌دانیم (مثلاً قیمت‌های قبلی خانه) و می‌خواهیم یاد بگیریم که چگونه نتیجه را برای داده‌های جدید پیش‌بینی کنیم. وظایف^۳ خوبه‌بندی^۴ (= یادگیری بدون نظارت^۵) که در آن ما یک نتیجه خاص نداریم، اما می‌خواهیم خوبه‌هایی از نقاط داده را پیدا کنیم، جزء یادگیری تحت نظارت قرار نمی‌گیرد. همچنین مواردی مانند یادگیری تقویتی^۶، که در آن یک عامل^۷ یاد می‌گیرد با انجام دادن یک عمل در محیط پاداش خاصی را بهینه کند (مثلاً رایانه‌ای که Tetris بازی می‌کند)، مستثنی می‌شوند. هدف یادگیری تحت نظارت، یادگیری یک مدل پیش‌بینی است که ویژگی‌های داده‌ها (به عنوان مثال اندازه خانه، مکان، نوع طبقه، و ...) را به یک خروجی (مثلاً قیمت خانه) نگاشت می‌کند. اگر خروجی طبقه‌ای^۸ باشد، کار را طبقه‌بندی و اگر عددی باشد، رگرسیون نامیده می‌شود. الگوریتم یادگیری ماشین یک مدل را با تخمین^۹ پارامترها (مانند وزن‌ها) یا ساختارهای یادگیری (مانند درختان) یاد می‌گیرد. الگوریتم توسط یک امتیاز یا تابع خطا^{۱۰} کنترل می‌شود تا بتواند آن را به حداقل برساند. در مثال ارزش خانه، یادگیری ماشین، تفاوت بین قیمت تخمینی خانه و قیمت پیش‌بینی شده را به حداقل می‌رساند. سپس می‌توان از یک مدل یادگیری ماشین کاملاً آموزش دیده برای پیش‌بینی نمونه‌های^{۱۱} جدید استفاده کرد.

تخمین قیمت خانه، پیشنهادهای محصول، تشخیص تابلوهای خیابان، پیش‌بینی اولیه اعتبار و تشخیص تقلب: همه این مثال‌ها، وجه اشتراکی دارند. این وجه مشترک آن است که می‌توان آن‌ها را با یادگیری ماشین حل کرد. وظایف متفاوت است، اما رویکرد یکسان است:

¹ supervised machine learning / supervised machine learning

² Outcome

³ tasks

⁴ Clustering

⁵ unsupervised learning

⁶ reinforcement learning

⁷ agent

⁸ categorical

⁹ estimating

¹⁰ loss function

¹¹ instances

مرحله ۱: جمع‌آوری داده‌ها^۱. هرچقدر بیشتر بهتر. داده‌ها باید حاوی نتیجه‌ای باشد که می‌خواهید پیش‌بینی کنید و اطلاعات اضافی که با استفاده از آن می‌توان پیش‌بینی کرد. برای آشکارساز علائم خیابان ("آیا تابلوی خیابان در تصویر وجود دارد؟")، تصاویر خیابان را جمع‌آوری می‌کنید و برچسب می‌زنید که آیا تابلوی خیابان قابل مشاهده است یا خیر. برای یک پیش‌بینی‌کننده اولیه اعتبار، به داده‌های گذشته در مورد وام‌های واقعی، اطلاعاتی در مورد اینکه آیا مشتریان وام‌های خود را نکول کرده‌اند، و داده‌هایی که به شما در انجام پیش‌بینی‌ها کمک می‌کنند، مانند درآمد، اعتبارات گذشته اولیه و غیره نیاز دارید. برای یک برنامه تخمين زن خودکار ارزش خانه، می‌توانید داده‌ها را از فروش‌های قبلی خانه و اطلاعات مربوط به املاک مانند اندازه، مکان و غیره جمع‌آوری کنید.

مرحله ۲: این اطلاعات را در یک الگوریتم یادگیری ماشین وارد کنید که یک مدل آشکارساز علامت، یک مدل رتبه‌بندی اعتبار یا یک تخمين گر ارزش خانه ایجاد می‌کند.

مرحله ۳: از مدل با داده‌های جدید استفاده کنید. مدل را در یک محصول یا فرآیند ادغام کنید، مانند ماشین خودران، فرآیند درخواست اعتبار یا وب سایت بازار املاک.

ماشین‌ها در بسیاری از کارها، مانند بازی شطرنج (یا اخیراً Go) یا پیش‌بینی آب و هوا از انسان‌ها پیشی می‌گیرند. حتی اگر ماشین به خوبی یک انسان باشد یا در یک وظیفه کمی بدتر باشد، مزایای زیادی از نظر سرعت، تکرارپذیری و مقیاس‌پذیری وجود دارد. یک مدل یادگیری ماشین پیاده‌سازی شده، می‌تواند یک کار را بسیار سریع‌تر از انسان‌ها انجام دهد، نتایج قابل اعتمادی را ارائه می‌دهد و می‌تواند بی‌نهایت بار کپی شود. تکرار یک مدل یادگیری ماشین در ماشین دیگر سریع و ارزان است. آموزش یک انسان برای انجام یک وظیفه می‌تواند چندین دهه طول بکشد (مخصوصاً در جوانی) و بسیار پرهزینه است. یک عیب عمده استفاده از یادگیری ماشین این است که بینش در مورد داده‌ها و وظیفه‌ای که ماشین حل می‌کند در مدل‌های پیچیده، پنهان است. برای توصیف یک شبکه عصبی عمیق^۲ به میلیون‌ها عدد نیاز دارید، و هیچ راهی برای درک کامل مدل وجود ندارد. مدل‌های دیگر، مانند جنگل تصادفی^۳، از صدھا درخت تصمیم تشکیل شده‌اند که به پیش‌بینی‌ها رأی^۴ می‌دهند. برای درک چگونگی تصمیم گیری، باید به آرا و ساختار هر یک از صدھا درخت نگاه کنید. این کار، صرفنظر از اینکه چقدر باهوش هستید یا حافظه شما چقدر خوب کار می‌کند، ممکن نیست. بهترین مدل‌ها اغلب ترکیبی از چندین مدل (ممولاً ترکیبی^۵ نامیده می‌شوند) هستند که قابل تفسیر نیستند، حتی اگر هر مدل منفرد قابل تفسیر باشد. اگر فقط بر روی بهبود عملکرد تمرکز کنید، به طور خودکار مدل‌های غیرشفاف‌تری^۶ خواهید داشت. مدل‌های برنده در

¹ Data collection

² Deep neural network

³ Random forest

⁴ Vote

⁵ Ensemble

⁶ Opaque

مسابقات یادگیری ماشین اغلب ترکیبی از مدل‌های بسیار پیچیده مانند درختان تقویت شده^۱ یا شبکه‌های عصبی عمیق هستند.

¹ Boosted trees

۲.۳ اصطلاحات

برای جلوگیری از سردرگمی به دلیل ابهام، در اینجا چند تعریف از اصطلاحات استفاده شده در این کتاب آورده شده است:

الگوریتم^۱ مجموعه‌ای از قوانین است که یک ماشین برای رسیدن به یک منظور خاص از آنها پیروی می‌کند (*Definition of Algorithm.*, 2017). یک الگوریتم را می‌توان به عنوان دستور العملی در نظر گرفت که ورودی‌ها، خروجی‌ها و تمام مراحل موردنیاز برای رسیدن از ورودی‌ها به خروجی را تعریف می‌کند. دستور العمل‌های آشپزی، الگوریتم‌هایی هستند در آن‌ها مواد اولیه آشپزی ورودی، غذای پخته شده خروجی و مراحل آماده سازی و پخت دستور العمل‌های الگوریتم هستند.

یادگیری ماشین^۲ مجموعه‌ای از روش‌هایی است که به رایانه‌ها اجازه می‌دهد از داده‌ها برای انجام و بهبود پیش‌بینی‌ها (مثلًاً تشخیص سرطان، فروش هفتگی، اعتبار اولیه) یاد بگیرند. یادگیری ماشین یک تغییر پارادایم از «برنامه‌نویسی عادی» است که در آن تمام دستور العمل‌ها باید به صراحت به رایانه داده شود، به «برنامه‌نویسی غیرمستقیم» که داده‌ها به رایانه ارائه می‌شود.

Without Machine Learning

With Machine Learning

یادگیرنده^۳ یا الگوریتم یادگیری ماشین^۴ برنامه‌ای است که برای یادگیری مدل یادگیری ماشین از داده‌ها استفاده می‌شود. نام دیگر "القاگر"^۵ است (به عنوان مثال "القاگر درخت").

¹ Algorithm

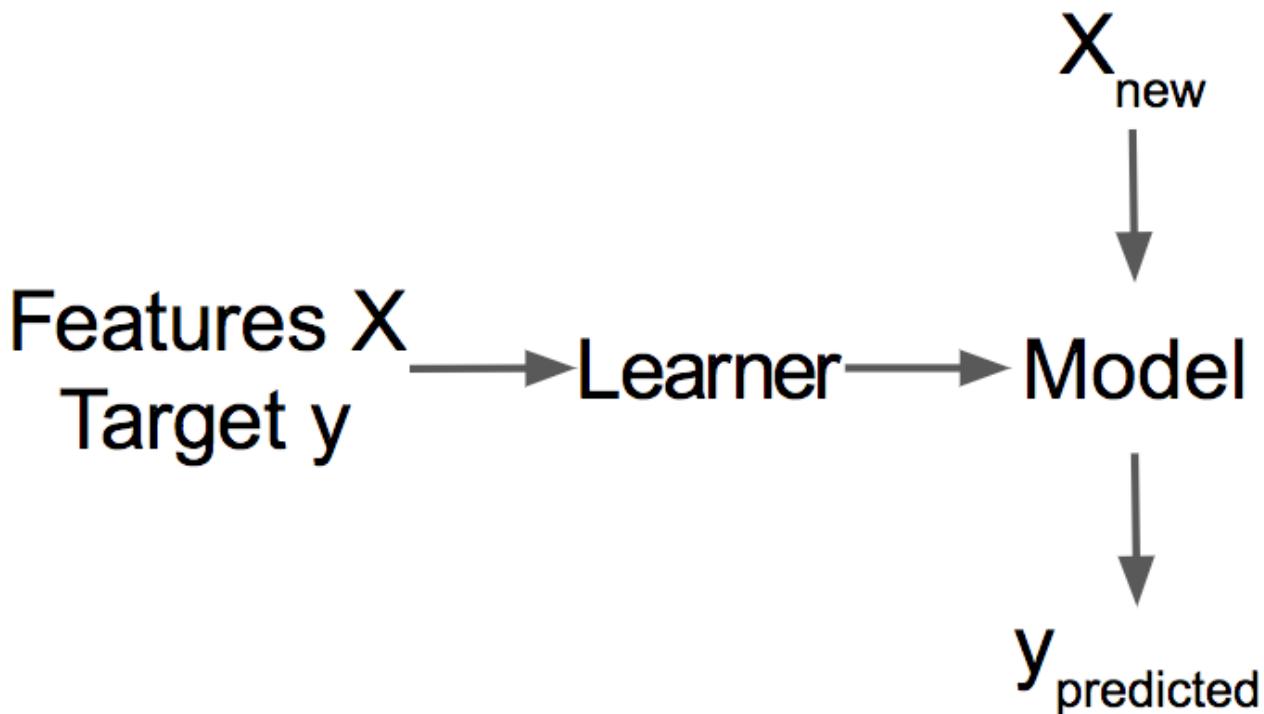
² Machine Learning

³ Learner

⁴ Machine Learning Algorithm

⁵ Inducer

مدل یادگیری ماشین^۱ برنامه‌ای است که ورودی‌ها را به پیش‌بینی‌ها نگاشت می‌کند. این مدل می‌تواند مجموعه‌ای از وزن‌ها برای یک مدل خطی یا شبکه عصبی باشد. نام‌های دیگر کلمه "مدل"، "پیش‌بینی‌کننده"^۲ یا - بسته به کار - "طبقه‌بند"^۳ یا "مدل رگرسیون"^۴ است. در فرمول‌ها، مدل یادگیری ماشین آموزش‌دیده \hat{f} یا $f(x)$ نامیده می‌شود.

شکل ۱: یک یادگیرنده، مدلی را از داده‌های آموزشی برچسب گذاری شده یاد می‌گیرد. این مدل برای پیش‌بینی استفاده می‌شود.

مدل جعبه سیاه^۵ سیستمی است که مکانیسم‌های داخلی خود را آشکار نمی‌کند. در یادگیری ماشین، "جعبه سیاه" به مدل‌هایی اطلاق می‌شود که نمی‌توان با نگاه‌کردن به پارامترهای آنها، درکشان کرد (مثلاً یک شبکه عصبی). نقطه مقابل جعبه سیاه گاهی اوقات به عنوان جعبه سفید^۶ شناخته می‌شود که در این کتاب به عنوان مدل قابل تفسیر از آن یاد می‌شود. روش‌های مدل‌آگنوستیک برای تفسیرپذیری، مدل‌های یادگیری ماشین را به عنوان جعبه‌های سیاه در نظر می‌گیرند، حتی اگر چنین نباشند.

¹ Machine Learning Model

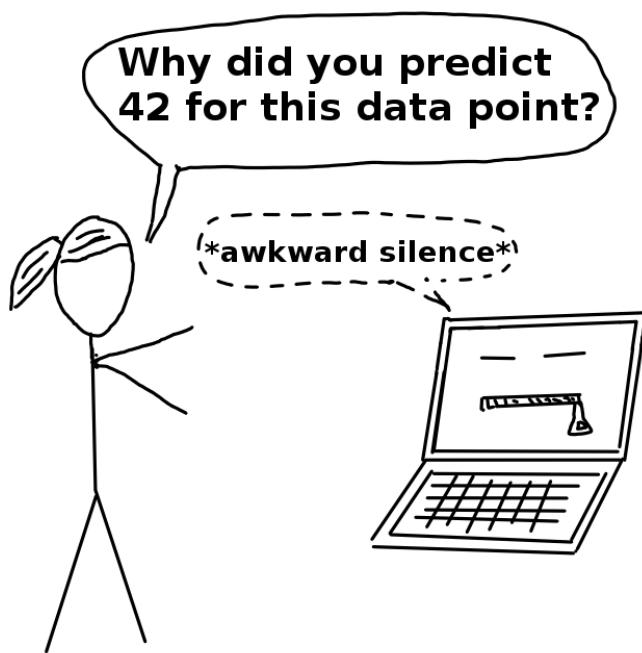
² Predictor

³ Classifier

⁴ Regression model

⁵ Black box model

⁶ White box

یادگیری ماشین قابل تفسیر^۱ به روش‌ها و مدل‌های اشاره دارد که رفتار و پیش‌بینی‌های سیستم‌های یادگیری ماشین را برای انسان قابل درک می‌کنند.

مجموعه‌داده^۲، جدولی از داده‌هاست که ماشین از آن یاد می‌گیرد. مجموعه‌داده شامل ویژگی‌ها و هدف پیش‌بینی است. مجموعه‌داده، هنگامی که برای آموزش یک مدل استفاده می‌شود، داده آموزشی^۳ نامیده می‌شود. نمونه^۴، یک ردیف در مجموعه‌داده است. نامهای دیگر «نمونه» عبارت‌اند از: (داده) نقطه^۵، مثال^۶، مشاهده^۷. یک نمونه از مقادیر ویژگی⁽ⁱ⁾ x و مقدار معلوم y_i تشکیل شده است.

ویژگی‌ها^۸، ورودی‌هایی هستند که برای پیش‌بینی یا طبقه‌بندی استفاده می‌شوند. یک ویژگی یک ستون در مجموعه‌داده است. در سرتاسر کتاب، ویژگی‌ها قابل تفسیر فرض می‌شوند، به این معنی که درک معنای آنها آسان است، مانند دمای یک روز معین یا قد یک فرد. تفسیرپذیری ویژگی‌ها یک فرض بزرگ است. اگر درک ویژگی‌های ورودی سخت باشد، درک اینکه مدل چه کاری انجام می‌دهد بسیار سخت‌تر است. ماتریس تمام ویژگی‌ها X نامیده می‌شود و $x^{(i)}$ برای یک نمونه. بردار یک ویژگی واحد برای همه نمونه‌ها x_j است و مقدار ویژگی⁽ⁱ⁾ x_j برای نمونه i می‌باشد.

¹ Interpretable Machine Learning

² Dataset

³ Training

⁴ Instance

⁵ Point

⁶ Example

⁷ Observation

⁸ Features

هدف^۱، اطلاعاتی است که ماشین یاد می‌گیرد تا آن را پیش‌بینی کند. در فرمول‌های ریاضی معمولاً هدف y یا \hat{y} نامیده می‌شود.

وظیفه یادگیری ماشین^۲ ترکیب مجموعه ویژگی‌ها با یک هدف است. بسته به نوع هدف، وظیفه می‌تواند به عنوان مثال طبقه‌بندی، رگرسیون، تجزیه و تحلیل بقا^۳، خوش‌بندی^۴، یا تشخیص داده پرت^۵ باشد. پیش‌بینی^۶ مقدار هدفی است که مدل یادگیری ماشین بر اساس ویژگی‌های داده شده، «حدس می‌زند^۷». در این کتاب، پیش‌بینی مدل با $(x^{(i)}, \hat{f})$ یا \hat{y} نشان داده شده است.

¹ Target

² Machine Learning Task

³ survival analysis

⁴ clustering

⁵ outlier detection

⁶ Prediction

⁷ guesses

فصل ۳ تفسیرپذیری

تعریف تفسیرپذیری (از نظر ریاضی) دشوار است. من تعریف (غیر ریاضی) تفسیرپذیری که توسط Miller (2019) ارائه شده است را دوست دارم. این تعریف عبارت این‌گونه است: تفسیرپذیری درجه‌ای است که یک انسان می‌تواند علت یک تصمیم را درک کند. یکی تعریف دیگر این است: تفسیرپذیری درجه‌ای است که یک انسان می‌تواند به طور مداوم نتیجه مدل را پیش‌بینی کند (Kim et al., 2016). هرچه قابلیت تفسیر یک مدل یادگیری ماشین بالاتر باشد، درک اینکه چرا تصمیم‌ها یا پیش‌بینی‌های خاصی گرفته شده‌اند، برای فردی آسان‌تر است. یک مدل از مدل دیگر قابل‌تفسیرتر است اگر درک تصمیمات آن برای انسان آسان‌تر از تصمیمات مدل دیگر باشد. من از هر دو اصطلاح قابل‌تفسیر^۱ و قابل توضیح^۲ به جای یکدیگر استفاده خواهم کرد. مانند Miller (2019)، من فکر می‌کنم منطقی است که بین اصطلاحات تفسیرپذیری / توضیح پذیری و توضیح تفاوت قائل شویم. من از "توضیح"^۳ برای توضیح پیش‌بینی‌های فردی استفاده خواهم کرد. برای یادگیری آنچه که ما انسان‌ها به عنوان یک توضیح خوب می‌دانیم، بخش توضیحات انسان پسند را مطالعه فرمایید.

یادگیری ماشین قابل‌تفسیر یک اصطلاح مفید است که "استخراج دانش از یک مدل یادگیری ماشین درباره روابط موجود در داده‌ها یا یادگیری شده توسط مدل" را نشان می‌دهد (Murdoch et al., 2019).

¹ Interpretable

² Explainable

³ Explanation

۳. اهمیت تفسیرپذیری

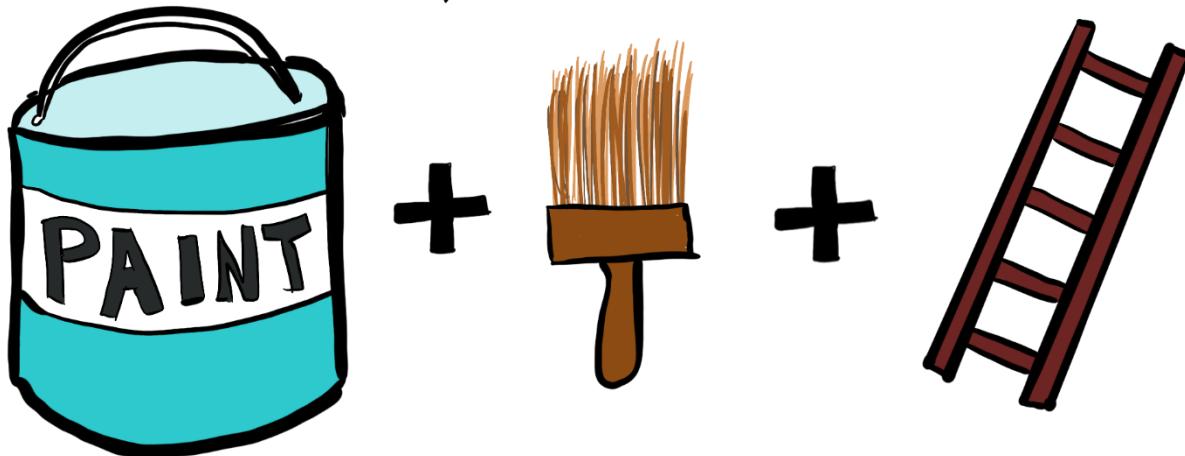
اگر یک مدل یادگیری ماشین عملکرد خوبی دارد، چرا فقط به مدل اعتماد نمی‌کنیم و از چرایی تصمیم خاصی صرفنظر نمی‌کنیم؟ مشکل این است که یک معیار واحد، مانند دقت طبقه‌بندی، توصیف ناقصی از اکثر وظایف دنیای واقعی است (Doshi-Velez & Kim, 2017).

اجازه دهید به دلایلی که چرا تفسیرپذیری بسیار مهم است، عمیق‌تر بپردازیم. وقتی نوبت مدل‌سازی پیش‌بینی فرا می‌رسد، باید یک مبادله انجام دهید: آیا فقط می‌خواهید بدانید چه چیزی پیش‌بینی می‌شود؟ به عنوان مثال، احتمال اینکه یک مشتری سرگردان شود یا اینکه برخی از داروها چقدر برای بیمار موثر است. یا می‌خواهید بدانید چرا پیش‌بینی انجام شد و احتمالاً برای تفسیرپذیری بهتر، چقدر کاهش عملکرد پیش‌بینی‌کننده را تحمل می‌کنید؟ در برخی موارد، برای شما مهم نیست که چرا تصمیم گرفته شده است، کافی است بدانید که عملکرد پیش‌بینی‌کننده روی مجموعه‌داده آزمایشی خوب بوده است. اما در موارد دیگر، دانستن «چرایی» می‌تواند به شما کمک کند تا درباره مساله، داده‌ها و دلیل شکست یک مدل بیشتر بدانید. برخی از مدل‌ها ممکن است نیازی به توضیح نداشته باشند زیرا در یک محیط کم خطر استفاده می‌شوند، به این معنی که یک اشتباه عاقب جدی در پی نخواهد داشت (مثالاً سیستم پیشنهاد دهنده فیلم) یا روشی که قبلاً به طور گسترده مورد مطالعه و ارزیابی قرار گرفته است (مثالاً تشخیص کاراکتر نوری). نیاز به تفسیرپذیری از نقصان در فرمول بندی مسئله ناشی می‌شود (Doshi-Velez & Kim, 2017)، به این معنی که برای مشکلات یا وظایف خاص، پیش‌بینی (چه چیزی) کافی نیست. مدل علاوه بر پیش‌بینی، باید توضیح دهد که چگونه به پیش‌بینی رسید (چرا)، زیرا یک پیش‌بینی صحیح فقط تا حدی مشکل اصلی شما را حل می‌کند. دلایل زیر باعث نیاز برای تفسیرپذیری و توضیح می‌شود (Doshi-Velez & Kim, 2017).

کنجکاوی و یادگیری انسان: انسان‌ها یک مدل ذهنی از محیط خود دارند که زمانی که اتفاق غیرمنتظره ای رخ می‌دهد به روز می‌شود. این به روز رسانی با یافتن توضیحی برای رویداد غیرمنتظره انجام می‌شود. به عنوان مثال، یک انسان به طور غیرمنتظره ای احساس بیماری می‌کند و می‌پرسد: "چرا اینقدر احساس بیماری می‌کنم؟". او یاد می‌گیرد که هر بار که توت قرمز را می‌خورد بیمار می‌شود. او مدل ذهنی خود را به روز می‌کند و به این نتیجه می‌رسد که توت‌ها باعث بیماری شده‌اند و بنابراین باید از آن‌ها اجتناب شود. هنگامی که از مدل‌های یادگیری ماشین غیرشفاف در تحقیقات استفاده می‌شود، اگر مدل فقط پیش‌بینی‌هایی را بدون توضیح ارائه دهد، یافته‌های علمی کاملاً پنهان می‌مانند. برای تسهیل یادگیری و ارضای کنجکاوی در مورد اینکه چرا برخی پیش‌بینی‌ها یا رفتارها توسط ماشین‌ها ایجاد می‌شوند، تفسیرپذیری و توضیحات بسیار مهم است. البته انسان‌ها برای هر اتفاقی که می‌افتد نیازی به توضیح ندارند. برای اکثر مردم اشکالی ندارد که ندانند کامپیوتر چگونه کار می‌کند. اتفاقات غیرمنتظره ما را کنجکاو می‌کند. به عنوان مثال: چرا کامپیوتر من به طور غیرمنتظره ای خاموش می‌شود؟

میل انسان به یافتن معنا در جهان ارتباط نزدیک با یادگیری دارد. ما می‌خواهیم تضادها یا ناسازگاری‌ها را با عناصر ساختارهای دانش خود هماهنگ کنیم. "چرا سگم مرا گاز گرفت با توجه به اینکه قبلًاً این کار را نکرده بود؟" ممکن است یک انسان بپرسد بین آگاهی از رفتار گذشته سگ و تجربه ناخوشایند گاز تازه گرفته شده تناقض وجود دارد. توضیحات دامپزشک تضاد صاحب سگ را برطرف می‌کند: "سگ تحت استرس بود و گاز گرفته بود." هر چه تصمیم یک ماشین بیشتر بر زندگی یک فرد تأثیر بگذارد، توضیح رفتار ماشین اهمیت بیشتری دارد. فرض کنید یک مدل یادگیری ماشین به صورت غیرمنتظره درخواست وام متقاضیان را رد کند. این ناسازگاری بین انتظار متقاضیان و واقعیت را فقط با نوعی توضیح می‌توان آشتبانی داد. در عمل، توضیحات نباید شرایط را به طور کامل توضیح دهند، بلکه باید به یک علت اصلی بپردازن. مثال دیگر پیشنهاد محصول الگوریتمی است. من شخصاً همیشه به این فکر می‌کنم که چرا محصولات یا فیلم‌های خاصی به صورت الگوریتمی به من توصیه شده‌اند. اغلب کاملاً واضح است: تبلیغات، من را در اینترنت دنبال می‌کنند. چون اخیراً یک ماشین لباسشویی خریدم، می‌دانم که در روزهای آینده تبلیغات ماشین لباسشویی دریافت خواهم کرد. بله، اگر در خرید قبل کلاه زمستانی در سبد خریدم وجود داشته باشد، پیشنهاد دستکش منطقی است. الگوریتم این فیلم را پیشنهاد می‌کند، زیرا کاربرانی که فیلمی که من دوست داشتم، را دوست داشته‌اند، از فیلم پیشنهادی لذت برده‌اند. شرکت‌های اینترنتی به طور فزاینده‌ای توضیحاتی را به توصیه‌های خود اضافه می‌کنند. یک مثال خوب، توصیه‌های محصول بر اساس ترکیبات محصولاتی است که اغلب با یکدیگر خریداری می‌شوند:

Frequently Bought Together

شکل ۳.۱: محصولات پیشنهادی که اغلب با هم خریداری می‌شوند.

در بسیاری از رشته‌های علمی تغییر از روش‌های کیفی به کمی (به عنوان مثال جامعه شناسی، روانشناسی)، و همچنین به سمت یادگیری ماشین (زیست شناسی، ژنومیک) وجود دارد. هدف علم کسب دانش است، اما

بسیاری از مشکلات با مجموعه داده‌های بزرگ و مدل‌های یادگیری ماشین جعبه سیاه حل می‌شوند. خود مدل به جای داده به منبع دانش تبدیل می‌شود. تفسیرپذیری امکان استخراج این دانش اضافی را که توسط مدل ایجاد شده است را ممکن می‌سازد.

مدل‌های یادگیری ماشین وظایف دنیای واقعی را انجام می‌دهند که به اقدامات ایمنی و آزمایش نیاز دارند. تصور کنید یک ماشین خودران به طور خودکار دوچرخه سواران را بر اساس یک سیستم یادگیری عمیق شناسایی می‌کند. شما می‌خواهید ۱۰۰٪ مطمئن باشید که انتزاعی که سیستم آموخته است بدون خطا است، زیرا زیزگرفتن دوچرخه سواران بسیار بد است. یک توضیح ممکن است نشان دهد که مهم‌ترین ویژگی آموخته شده، تشخیص دوچرخه سواران بسیار بد است. یک توضیح به شما کمک می‌کند در مورد لبه‌هایی مانند دوچرخه با کیسه‌های جانبی که تا حدی چرخ‌ها را می‌پوشانند فکر کنید.

به‌طور پیش‌فرض، مدل‌های یادگیری ماشین، سوگیری‌ها را از داده‌های آموزشی دریافت می‌کنند. این می‌تواند مدل‌های یادگیری ماشین شما را به ماشین سوگیری تبدیل کند که علیه گروه‌های دارای نمایندگی کمتر تبعیض قائل می‌شوند. تفسیرپذیری یک ابزار اشکال زدایی مفید برای تشخیص سوگیری است. در مدل‌های یادگیری ماشین ممکن است این اتفاق بیفتد که مدل یادگیری ماشین که برای تأیید یا رد خودکار درخواست‌های اعتباری آموزش داده‌اید، علیه اقلیتی که از لحاظ تاریخی از حق امتیاز محروم شده‌اند تبعیض قائل شود. هدف اصلی شما اعطای وام فقط به افرادی است که در نهایت آنها را بازپرداخت خواهند کرد. ناقص بودن فرمول مشکل در این مورد در این واقعیت نهفته است که شما نه تنها می‌خواهید نکول وام را به حداقل برسانید، بلکه موظف هستید بر اساس جمعیت‌شناسی خاص تبعیض قائل نشوید. این یک محدودیت اضافی است که بخشی از فرمول مشکل شما است (اعطای وام به روشی کم خطر و سازگار) و توسط تابع خطایی که مدل یادگیری ماشین برای آن بهینه شده است در نظر گرفته نمی‌شود.

فرآیند ادغام ماشین‌ها و الگوریتم‌ها در زندگی روزمره ما نیازمند تفسیرپذیری برای افزایش پذیرش اجتماعی است. مردم باورها، امیال، نیات و غیره را به اشیا نسبت می‌دهند. در یک آزمایش معروف، Heider and Simmel (1944) به شرکت کنندگان فیلم‌هایی از اشکال نشان داد که در آنها یک دایره یک "در" را برای ورود به یک "اتاق" (که به سادگی یک مستطیل بود) باز می‌کرد. شرکت کنندگان اعمال شکل‌ها را همانند یک عامل انسانی توصیف می‌کردند. نیات و حتی احساسات و ویژگی‌های شخصیتی به اشکال نسبت می‌دادند. ربات‌ها مثال خوبی هستند، مانند جاروبرقی من که نام آن را "دوچ" گذاشت. اگر دوچ گیر کند، فکر می‌کنم: "دوچ می‌خواهد به تمیز کردن ادامه دهد، اما از من کمک می‌خواهد زیرا گیر کرده است." بعداً، وقتی دوچ تمیز کردن را تمام می‌کند و پریز خانه را برای شارژ مجدد جستجو می‌کند، فکر می‌کنم: "دوچ میل به شارژ مجدد دارد و قصد دارد پریز خانه را پیدا کند." من همچنین ویژگی‌های شخصیتی را نسبت می‌دهم: "دوچ کمی گنگ است، اما زیباست." اینها افکار

من است، به خصوص وقتی متوجه می‌شوم که دوج درحالی که خانه را با جاروبرقی، جارو می‌کشید، گیاهی را له کرده است. ماشین یا الگوریتمی که پیش‌بینی‌های خود را توضیح می‌دهد، مقبولیت بیشتری پیدا می‌کند. بخش ۳.۶ را نیز ببینید، که استدلال می‌کند که توضیحات یک فرآیند اجتماعی هستند.

از توضیحات برای مدیریت تعاملات اجتماعی استفاده می‌شود. توضیح دهنده با ایجاد معنای مشترک از چیزی، بر اعمال، احساسات و باورهای گیرنده توضیح تأثیر می‌گذارد. برای اینکه یک ماشین با ما تعامل داشته باشد، ممکن است نیاز داشته باشد که احساسات و باورهای ما را شکل دهد. ماشین‌ها باید ما را متقاعد کنند تا بتوانند به هدف مورد نظر خود برسند. اگر ربات جاروبرقی خود را تا حدی توضیح نمی‌داد، به طور کامل نمی‌پذیرم. جاروبرقی با توضیح اینکه گیر کرده است، به عنوان مثال، یک «حادثه» (مانند گیر کردن دوباره روی فرش حمام...) به جای توقف کار بدون هیچ توضیحی، معنای مشترکی ایجاد می‌کند. جالب اینجاست که ممکن است بین هدف ماشین توضیح دهنده (ایجاد اعتماد) و هدف گیرنده (درک پیش‌بینی یا رفتار) ناهمانگی وجود داشته باشد. شاید توضیح کامل برای اینکه چرا دوج گیر کرده می‌تواند این باشد که با تری بسیار کم است، یکی از چرخ‌ها به درستی کار نمی‌کند و یک اشکال وجود دارد که باعث می‌شود ربات بارها و بارها به همان نقطه برود حتی اگر یک مانع وجود داشته باشد. این دلایل (و چند مورد دیگر) باعث شد ربات گیر کند، اما فقط توضیح داد که چیزی مانع است و همین برای من کافی بود تا به رفتار آن اعتماد کنم و معنای مشترک آن تصادف را دریافت کنم. به هر حال، دوج دوباره در حمام گیر کرد. قبل از اینکه دوج را جاروبرقی بگذاریم، باید هر بار فرش‌ها را برداریم. اما فقط توضیح داد که چیزی در راه است و همین برای من کافی بود تا به رفتار آن اعتماد کنم و معنای مشترکی از آن حادثه پیدا کنم. به هر حال، دوج دوباره در حمام گیر کرد. قبل از اینکه دوج را جاروبرقی بگذاریم، باید هر بار فرش‌ها را برداریم. اما فقط توضیح داد که چیزی در راه است و همین برای من کافی بود تا به رفتار آن اعتماد کنم و معنای مشترکی از آن حادثه پیدا کنم. به هر حال، دوج دوباره در حمام گیر کرد. قبل از اینکه از دوج برای جاروبرقی استفاده کنیم، باید فرش‌ها را جمع کنیم.

شکل ۳.۲: دوج، جاروبرقی ما، گیر کرده است. به عنوان توضیحی برای تصادف، دوج به ما گفت که باید روی سطح صاف باشد.

مدل‌های یادگیری ماشین را فقط زمانی می‌توان اشکال زدایی و بازرسی کرد، که بتوان آنها را تفسیر نمود. حتی در محیط‌های کم خطر، مانند توصیه‌های فیلم، توانایی تفسیر هم در مرحله تحقیق و توسعه و همچنین پس از توسعه ارزشمند است. وقتی از یک مدل در یک محصول استفاده می‌شود، ممکن است همه چیز اشتباه شود. تفسیر یک پیش‌بینی اشتباه به درک علت خطا کمک می‌کند. این موضوع یک جهت‌گیری برای نحوه تعمیر سیستم ارائه می‌دهد. به عنوان مثال، یک طبقه‌بندی کننده هاسکی از گرگ را در نظر بگیرید که برخی هاسکی‌ها را به اشتباه به عنوان گرگ طبقه‌بندی می‌کند. با استفاده از روش‌های یادگیری ماشین قابل تفسیر، متوجه می‌شوید که طبقه‌بندی اشتباه به دلیل برف در تصویر است. طبقه‌بندی کننده یاد گرفت که از برف به عنوان ویژگی برای طبقه‌بندی تصاویر به عنوان «گرگ» استفاده کند، که ممکن است از نظر تفکیک گرگ‌ها از هاسکی در مجموعه داده‌های آموزشی منطقی باشد، اما نه در دنیای واقعی.

اگر می‌توانید اطمینان حاصل کنید که مدل یادگیری ماشین می‌تواند تصمیماتش را توضیح دهد، می‌توانید موارد زیر را نیز راحت‌تر بررسی کنید (Doshi-Velez & Kim, 2017):

انصاف: حصول اطمینان از اینکه پیش‌بینی‌ها بی‌طرفانه هستند و بهطور ضمنی یا صریح علیه گروه‌های مهجور تبعیض قائل نمی‌شوند. یک مدل قابل تفسیر می‌تواند به شما بگوید که چرا تصمیم گرفته است که یک فرد خاص نباید وام دریافت کند، و قضاوت در مورد اینکه آیا این تصمیم بر اساس یک سوگیری جمعیت شناختی (مثلاً نژادی) است یا خیر، برای یک انسان آسان‌تر می‌شود.

حریم خصوصی: اطمینان از محافظت از اطلاعات حساس در داده‌ها.

قابلیت اطمینان یا استحکام: اطمینان از اینکه تغییرات کوچک در ورودی منجر به تغییرات بزرگ در پیش‌بینی نمی‌شود.

علیت: بررسی این موضوع که فقط روابط علی انتخاب شده باشند.

اعتماد: در مقایسه با جعبه سیاه، اعتماد به سیستمی که تصمیمات خود را توضیح می‌دهد برای انسان آسان‌تر است.

زمانی که نیازی به تفسیرپذیری نداریم.

سناریوهای زیر نشان می‌دهند که چه زمانی نیازی به تفسیرپذیری مدل‌های یادگیری ماشین نداریم یا حتی نمی‌خواهیم.

اگر مدل تاثیر قابل توجهی نداشته باشد، نیازی به تفسیرپذیری نیست. تصور کنید شخصی به نام مایک روی یک پروژه جانبی یادگیری ماشین کار می‌کند تا بر اساس داده‌های فیس بوک پیش‌بینی کند که دوستانش برای تعطیلات بعدی خود کجا خواهند رفت. مایک فقط دوست دارد دوستانش را با حدس‌های صحیح که آنها در تعطیلات کجا خواهند رفت، غافلگیر کند. اگر مدل اشتباه باشد مشکلی واقعی وجود ندارد (در بدترین حالت فقط کمی باعث خجالت مایک است)، همچنان اگر مایک نتواند خروجی مدل خود را توضیح دهد مشکلی وجود ندارد. کاملاً خوب است که در این مورد قابل تفسیر نباشد. اگر مایک شروع به ایجاد یک کسب و کار در مورد این پیش‌بینی‌های مقصود تعطیلات کند، وضعیت تغییر می‌کند. اگر مدل اشتباه باشد، کسب و کار ممکن است ضرر کند، یا این مدل ممکن است به دلیل تعصبات نزدی آموخته شده برای برخی افراد بدتر عمل کند. به محض اینکه مدل تأثیر قابل توجهی، خواه مالی یا اجتماعی داشته باشد، قابلیت تفسیر مهم می‌شود.

وقتی مسئله به خوبی مطالعه شده باشد، نیازی به تفسیرپذیری نیست. برخی از کاربردها به اندازه کافی مطالعه شده‌اند، به طوری که تجربه عملی خوبی با مدل وجود دارد و مشکلات مدل در طول زمان حل شده است. یک مثال خوب یک مدل یادگیری ماشین برای تشخیص کاراکترهای نوری است که تصاویر را از پاکت‌ها پردازش می‌کند و آدرس‌ها را استخراج می‌کند. سال‌ها تجربه با این سیستم‌ها وجود دارد و مشخص است که کار می‌کنند. علاوه بر این، ما واقعاً علاقه‌ای به کسب بینش اضافی نداریم.

تفسیرپذیری ممکن است افراد یا برنامه‌ها را قادر به دستکاری سیستم کند. مشکلات با کاربرانی که یک سیستم را فریب می‌دهند ناشی از عدم تطابق بین اهداف سازنده و کاربر یک مدل است. امتیازدهی اعتباری چنین سیستمی است زیرا بانک‌ها می‌خواهند اطمینان حاصل کنند که وام‌ها فقط به متقارضیانی داده می‌شود که احتمالاً آن‌ها را پس می‌دهند و متقارضیان قصد دارند وام را دریافت کنند حتی اگر بانک نخواهد به آنها وام بدهد. این عدم تطابق

بین اهداف، انگیزه‌هایی را برای متقاضیان ایجاد می‌کند تا با سیستم بازی کنند تا شанс خود را برای دریافت وام افزایش دهند. اگر متقاضی می‌داند که داشتن بیش از دو کارت اعتباری بر امتیاز او تأثیر منفی می‌گذارد، به سادگی سومین کارت اعتباری خود را برای بهبود امتیاز خود باطل می‌کند و پس از تأیید وام، کارت جدیدی اخذ می‌کند. در حالی که امتیاز او بهبود یافت، احتمال واقعی بازپرداخت وام بدون تغییر باقی ماند. سیستم را تنها در صورتی می‌توان بازی کرد که ورودی‌ها یک ویژگی علی، وکالتی باشند و این ویژگی وکالتی تاثیر علی واقعی ندارد. در صورت امکان، باید از ویژگی‌های وکالتی اجتناب شود، زیرا آنها مدل‌ها را قابل بازی می‌کنند. به عنوان مثال، گوگل سیستمی به نام Google Flu Trends برای پیش‌بینی شیوع آنفلونزا ایجاد کرد. این سیستم جستجوهای گوگل را با شیوع آنفلونزا همبسته می‌کرد و عملکرد ضعیفی داشته است. توزیع عبارت‌های جستجو تغییر کرد و Google Flu Trends بسیاری از شیوع آنفلونزا را از دست داد. جستجوی گوگل باعث آنفلونزا نمی‌شود. هنگامی که افراد علائمی مانند "تب" را جستجو می‌کنند، صرفاً یک ارتباط با شیوع واقعی آنفلونزا است.

۳.۲ طبقه‌بندی روش‌های تفسیرپذیری

روش‌های تفسیرپذیری یادگیری ماشین را می‌توان بر اساس معیارهای مختلف طبقه‌بندی کرد. ذاتی یا تعقیبی؟ این معیار تشخیص می‌دهد که آیا تفسیرپذیری با محدود کردن پیچیدگی مدل یادگیری ماشین (Intrinsic) یا با استفاده از روش‌هایی که مدل را پس از آموزش تجزیه و تحلیل می‌کند (post hoc) به دست می‌آید. تفسیرپذیری ذاتی به مدل‌های یادگیری ماشین اشاره دارد که به دلیل ساختار ساده‌شان قابل تفسیر در نظر گرفته می‌شوند، مانند درخت‌های تصمیم کوتاه یا مدل‌های خطی پراکنده. تفسیرپذیری تعقیبی به کاربرد روش‌های تفسیری پس از آموزش مدل اشاره دارد. اهمیت ویژگی جایگشت، به عنوان مثال، یک روش تفسیر تعقیبی است. روش‌های تعقیبی نیز می‌توانند برای مدل‌های قابل تفسیر ذاتی اعمال شوند. به عنوان مثال، اهمیت ویژگی جایگشت را می‌توان برای درختان تصمیم محاسبه کرد. سازماندهی فصول در این کتاب با تمایز بین مدل‌های ذاتی قابل تفسیر و روش‌های تفسیر تعقیبی (و مدل-آگنوستیک) تعیین می‌شود.

نتیجه روش تفسیر: روش‌های مختلف تفسیر را می‌توان به طور تقریبی با توجه به نتایج آنها متمايز کرد.

- **آمار خلاصه ویژگی:** بسیاری از روش‌های تفسیر، آمار خلاصه‌ای را برای هر ویژگی ارائه می‌دهند. برخی از روش‌ها یک عدد واحد را برای هر ویژگی برمی‌گردانند، مانند اهمیت ویژگی، یا یک نتیجه پیچیده‌تر، مانند نقاط قوت تعامل ویژگی‌های زوجی، که شامل یک عدد برای هر جفت ویژگی است.

- **تجسم خلاصه ویژگی:** بیشتر آمار خلاصه ویژگی‌ها قابل ترسیم نیز هستند. برخی از خلاصه‌های ویژگی‌ها در واقع تنها زمانی معنادار هستند که ترسیم شوند و انتخاب یک جدول برای ارائه، اشتباه می‌باشد. وابستگی جزئی یک ویژگی، چنین موردی است. نمودارهای وابستگی جزئی منحنی‌هایی هستند

که یک ویژگی و میانگین نتیجه پیش‌بینی شده را نشان می‌دهند. بهترین راه برای ارائه وابستگی‌های جزئی، رسم منحنی به جای چاپ مختصات است.

- **محتويات داخلی مدل (مثال وزن‌های آموزش داده شده):** تفسیر مدل‌های قابل تفسیر ذاتی در این دسته قرار می‌گیرد. به عنوان مثال وزن در مدل‌های خطی یا ساختار درختی آموزش داده شده درخت‌های تصمیم (ویژگی‌ها و آستانه‌های مورد استفاده برای تقسیم‌ها) هستند. مرز بین محتويات داخلی مدل و آمار خلاصه ویژگی، به عنوان مثال، در مدل‌های خطی از بین می‌رود، زیرا وزن‌ها هم زمان محتويات داخلی مدل و هم آمار خلاصه ویژگی‌ها هستند. روش دیگری که مدل‌های داخلی را خروجی می‌دهد، تجسم آشکارسازهای ویژگی است که در شبکه‌های عصبی کانولوشن آموخته شده‌اند. روش‌های تفسیر پذیری که داخلی‌های مدل خروجی را به دست می‌آورند، طبق تعریف، مختص مدل هستند (معیار بعدی را ببینید).
- **نقطه داده:** این دسته شامل تمام روش‌هایی است که نقاط داده (از قبل موجود یا تازه ایجاد شده) را برای قابل تفسیر کردن یک مدل برمی‌گرداند. یکی از روش‌ها توضیحات خلاف واقع نامیده می‌شود. برای توضیح پیش‌بینی یک نمونه داده، این روش با تغییر برخی از ویژگی‌هایی که نتیجه پیش‌بینی شده به روشی مرتبط تغییر می‌کند، یک نقطه داده مشابه پیدا می‌کند (مثال‌اً یک تلنگر در کلاس پیش‌بینی شده). مثال دیگر شناسایی نمونه‌های اولیه کلاس‌های پیش‌بینی شده است. برای مفید بودن، روش‌های تفسیری که نقاط داده جدید را تولید می‌کنند، مستلزم آن هستند که خود نقاط داده قابل تفسیر باشند. این برای تصاویر و متون به خوبی کار می‌کند، اما برای داده‌های جدولی با صدھا ویژگی کمتر مفید است.

- **مدل قابل تفسیر ذاتی:** یک راه حل برای تفسیر مدل‌های جعبه سیاه، تقریب آنها (به صورت جهانی یا محلی) با یک مدل قابل تفسیر است. خود مدل قابل تفسیر با نگاه کردن به پارامترهای مدل داخلی یا آمار خلاصه ویژگی تفسیر می‌شود.

مدل خاص یا مدل آگنوستیک؟ ابزارهای تفسیر مدل خاص به کلاس‌های مدل خاص محدود می‌شوند. تفسیر وزن‌های رگرسیون در یک مدل خطی یک تفسیر مدل خاص است، زیرا - طبق تعریف - تفسیر مدل‌های ذاتی قابل تفسیر همیشه مختص مدل است. ابزارهایی که فقط برای تفسیر شبکه‌های عصبی کار می‌کنند، مختص مدل هستند. ابزارهای مدل-آگنوستیک را می‌توان در هر مدل یادگیری ماشین استفاده کرد و پس از آموزش مدل (post hoc) استفاده می‌شود. این روش‌های آگنوستیک معمولاً با تجزیه و تحلیل جفت‌های ورودی و خروجی ویژگی کار می‌کنند. طبق تعریف، این روش‌ها نمی‌توانند به اجزای داخلی مدل مانند وزن یا اطلاعات ساختاری دسترسی داشته باشند.

محلى یا جهانی؟ آیا روش تفسیر یک پیش‌بینی فردی یا کل رفتار مدل را توضیح می‌دهد؟ یا حوزه مابین این دو حالت است؟ برای اطلاعات بیشتر در مورد معیار حوزه تفسیر بخش بعدی را مطالعه کنید.

۳.۳ حوزه تفسیرپذیری

یک الگوریتم مدلی را آموزش می‌دهد که پیش‌بینی‌ها را تولید می‌کند. هر مرحله را می‌توان از نظر شفافیت یا تفسیر پذیری ارزیابی کرد.

۳.۳.۱ شفافیت الگوریتم

الگوریتم چگونه مدل را ایجاد می‌کند؟

شفافیت الگوریتم در مورد چگونگی یادگیری الگوریتم از داده‌ها و نوع روابطی است که می‌تواند یاد بگیرد، بحث می‌کند. اگر از شبکه‌های عصبی کانولوشن برای طبقه‌بندی تصاویر استفاده می‌کنید، می‌توانید توضیح دهید که الگوریتم آشکارسازهای لبه و فیلترها را در پایین‌ترین لایه‌ها یاد می‌گیرد. این درک نحوه عملکرد الگوریتم است. اما این توضیح برای مدل خاصی که در پایان آموزش داده می‌شود و برای چگونگی پیش‌بینی‌های فردی نیست. شفافیت الگوریتم فقط به دانش الگوریتم نیاز دارد و کاری به داده‌ها یا مدل‌های آموزش داده شده ندارد. این کتاب بر تفسیرپذیری مدل تمرکز دارد و نه شفافیت الگوریتم. الگوریتم‌هایی مانند روش حداقل مربعات برای مدل‌های خطی به خوبی مطالعه و درک شده‌اند. این الگوریتم‌ها به عنوان شفافیت بالا شناخته می‌شوند. رویکردهای یادگیری عمیق (اعمال کردن یک گرادیان از طریق شبکه‌ای با میلیون‌ها وزن) کمتر درک شده‌اند و تحقیق در مورد کارکردهای درونی در مرکز توجه محققان می‌باشد. این موارد به عنوان ناشفافیت کم در نظر گرفته می‌شوند.

۳.۳.۲ تفسیرپذیری مدل کل نگر

مدل آموزش‌دیده چگونه پیش‌بینی می‌کند؟

اگر بتوانید کل مدل را یکجا درک کنید، می‌توانید یک مدل را قابل تفسیر توصیف کنید (Lipton, 2018). برای توضیح خروجی مدل جهانی، به مدل آموزش‌دیده، دانش الگوریتم و داده‌ها نیاز دارید. این سطح از تفسیرپذیری در مورد درک چگونگی تصمیم‌گیری مدل، بر اساس یک دیدگاه جامع از ویژگی‌های آن و هر یک از اجزای آموخته شده مانند وزن‌ها، پارامترهای دیگر، و ساختار است. کدام ویژگی‌ها مهم هستند و چه نوع تعاملاتی بین آنها وجود دارد؟ تفسیرپذیری مدل جهانی به درک توزیع نتیجه هدف شما بر اساس ویژگی‌ها کمک می‌کند. دستیابی به تفسیرپذیری مدل جهانی در عمل بسیار دشوار است. هر مدلی که بیش از تعداد انگشت شماری پارامتر یا وزن داشته باشد، بعيد است که در حافظه کوتاه مدت یک انسان معمولی جای بگیرد. من استدلال می‌کنم که شما واقعاً نمی‌توانید یک مدل خطی با ۵ ویژگی را تصور کنید، زیرا این به معنای ترسیم ابر صفحه تخمینی به صورت ذهنی در یک فضای ۵ بعدی است. هر فضای ویژگی با بیش از ۳ بعد به سادگی برای انسان قابل تصور نیست. معمولاً هنگامی که افراد سعی در درک یک مدل دارند، فقط بخش‌هایی از آن را در نظر می‌گیرند، مانند وزن‌ها در مدل‌های خطی.

۳.۳.۳ تفسیرپذیری مدل جهانی در سطح مدولار

چگونه بخش‌هایی از مدل بر پیش‌بینی‌ها تأثیر می‌گذارد؟

یک مدل ساده بیز با صدھا ویژگی برای من و شما بزرگ‌تر از آن است که بتوانیم آن را در حافظه کاری خود نگه داریم. و حتی اگر بتوانیم تمام وزن‌ها را به خاطر بسپاریم، نمی‌توانیم به سرعت برای نقاط داده جدید پیش‌بینی کنیم. علاوه بر این، شما باید توزیع مشترک همه ویژگی‌ها را در ذهن خود داشته باشید تا اهمیت هر ویژگی و اینکه ویژگی‌ها به طور متوسط چگونه بر پیش‌بینی‌ها تأثیر می‌گذارند، تخمین بزنید. این یک کار غیر ممکن است. اما شما به راحتی می‌توانید یک وزن را درک کنید. درحالی که تفسیرپذیری مدل جهانی معمولاً دور از دسترس است، شанс خوبی برای درک حداقل برخی از مدل‌ها در سطح مدولار وجود دارد. همه مدل‌ها در سطح پارامتر قابل تفسیر نیستند. برای مدل‌های خطی، بخش‌های قابل تفسیر وزن‌ها هستند، برای درخت‌ها تقسیم‌ها (ویژگی‌های انتخابی به اضافه نقاط برش) و پیش‌بینی‌های گره برگ است. به عنوان مثال، به نظر می‌رسد که مدل‌های خطی را می‌توان به طور کامل در یک سطح مدولار تفسیر کرد، اما تفسیر یک وزن منفرد، با تمام وزن‌های دیگر در هم تنیده است. تفسیر وزن منفرد همیشه با این پاورقی همراه می‌شود که سایر ویژگی‌های ورودی در همان مقدار باقی می‌مانند، که در مورد بسیاری از شرایط واقعی صدق نمی‌کند. یک مدل خطی که ارزش یک خانه را پیش‌بینی می‌کند، که هم اندازه خانه و هم تعداد اتاق‌ها را در نظر می‌گیرد، می‌تواند وزن منفی برای ویژگی اتاق داشته باشد. دلیل این امر این است که بین این ویژگی و ویژگی اندازه خانه همبستگی شدید وجود دارد. در بازاری که مردم اتاق‌های بزرگ‌تر را ترجیح می‌دهند، یک خانه با اتاق‌های کمتر می‌تواند ارزش بیشتری نسبت به خانه‌هایی با اتاق‌های بیشتر داشته باشد، اگر هر دو خانه دارای اندازه یکسان باشند. وزن‌ها فقط در چارچوب سایر ویژگی‌های مدل معنا می‌یابند.

۳.۳.۴ تفسیر محلی برای یک پیش‌بینی واحد

چرا مدل برای یک نمونه، پیش‌بینی خاصی انجام داد؟

می‌توانید روی یک نمونه تمرکز کنید و آنچه را که مدل برای این ورودی پیش‌بینی می‌کند بررسی کنید و توضیح دهید که چرا. اگر به یک پیش‌بینی خاص نگاه کنید، رفتار مدل پیچیده‌تر ممکن است قابل فهم تر باشد. به طور محلی، پیش‌بینی ممکن است فقط به صورت خطی یا یکنواخت به برخی ویژگی‌ها بستگی داشته باشد، نه اینکه وابستگی پیچیده‌ای به آنها داشته باشد. به عنوان مثال، ارزش یک خانه ممکن است به طور غیرخطی به اندازه آن بستگی داشته باشد. اما اگر فقط به یک خانه ۱۰۰ متر مربعی خاص نگاه می‌کنید، این احتمال وجود دارد که برای آن زیر مجموعه‌داده، پیش‌بینی مدل شما به صورت خطی به اندازه بستگی دارد. شما می‌توانید با شبیه سازی نحوه تغییر قیمت پیش‌بینی شده با افزایش یا کاهش اندازه ۱۰ متر مربع به این موضوع پی ببرید. بنابراین توضیحات

محلى می توانند دقیق‌تر از توضیحات جهانی باشند. این کتاب روش‌هایی را ارائه می کند که می توانند پیش‌بینی‌های فردی را در مدل‌های آگنوستیک قابل تفسیرتر کنند.

۳.۵ تفسیر محلی برای گروهی از پیش‌بینی‌ها

چرا مدل پیش‌بینی‌های خاصی را برای گروهی از نمونه‌ها انجام داد؟

پیش‌بینی‌های مدل برای نمونه‌های متعدد را می‌توان با روش‌های تفسیر مدل جهانی (در سطح مدولار) یا با توضیح نمونه‌های جداگانه توضیح داد. روش‌های سراسری را می‌توان این گونه اعمال کرد: در نظر گرفتن قسمتی از نمونه‌ها، رفتار با آن‌ها به عنوان کل مجموعه‌داده و استفاده از روش‌های جهانی برای این زیرمجموعه. روش‌های توضیح فردی را می‌توان در هر نمونه استفاده کرد و سپس برای کل گروه فهرست یا تجمعی کرد.

۳.۴ ارزیابی تفسیرپذیری

هیچ اتفاق نظر مشخصی در مورد اینکه تفسیرپذیری در یادگیری ماشین چیست، وجود ندارد. همچنین نحوه اندازه گیری آن مشخص نیست. اما برخی تحقیقات اولیه در این مورد و تلاشی برای تدوین برخی رویکردها برای ارزیابی، همان‌طور که در بخش بعدی توضیح داده شده است، وجود دارد.

Doshi-Velez and Kim (2017) سه سطح اصلی را برای ارزیابی تفسیرپذیری پیشنهاد می‌کنند:

ارزیابی سطح کاربردی (وظیفه واقعی): توضیحات را در محصول قرار دهید و آن را توسط کاربر نهایی آزمایش کنید. نرم افزار تشخیص شکستگی را با یک قطعه یادگیری ماشین تصور کنید که شکستگی‌ها را با استفاده از اشعه ایکس مکان یابی و علامت گذاری می‌کند. در سطح کاربردی، رادیولوژیست‌ها نرم افزار تشخیص شکستگی را مستقیماً برای ارزیابی مدل آزمایش می‌کنند. این نیاز به یک چیدمان تجربی خوب و درک چگونگی ارزیابی کیفیت دارد. یک مبنای خوب برای این موضوع این است که یک انسان چقدر در توضیح همان تصمیم خوب است. **ارزیابی سطح انسانی (وظیفه ساده)** یک ارزیابی سطح کاربردی ساده شده، است. تفاوت این است که این آزمایش‌ها با متخصصان حوزه انجام نمی‌شود، بلکه با افراد عادی انجام می‌شود. این امر آزمایش‌ها را ارزان‌تر می‌کند (مخصوصاً اگر متخصصان حوزه رادیولوژیست باشند) و یافتن آزمایش‌کنندگان بیشتر، آسان‌تر می‌شود. به عنوان مثال، توضیحات متفاوتی به کاربر نشان داده می‌شود و کاربر بهترین را انتخاب می‌کند.

ارزیابی سطح عملکرد (وظیفه جایگزین) به انسان نیاز ندارد. این ارزیابی وقتی بهترین حالت را دارد که کلاس مدل مورد استفاده، قبلًا توسط شخص دیگری در ارزیابی سطح انسانی، ارزیابی شده باشد. به عنوان مثال، ممکن است مشخص شود که کاربران نهایی درخت تصمیم را درک می‌کنند. در این مورد، یک جایگزین برای کیفیت توضیح ممکن است عمق درخت باشد. درختان کوتاه‌تر نمره توضیح پذیری بهتری را دریافت می‌کنند. البته اضافه کردن این محدودیت زمانی منطقی است که عملکرد پیش‌بینی درخت خوب باقی بماند و در مقایسه با درخت بزرگ‌تر خیلی کاهش نیابد.

فصل بعدی بر ارزیابی توضیحات برای پیش بینی های فردی در سطح عملکرد مرکز دارد. مشخصات مرتبط با توضیحاتی که برای ارزیابی آنها در نظر می گیریم، چیست؟

۳.۵ خواص توضیحات

ما می خواهیم پیش بینی های یک مدل یادگیری ماشین را توضیح دهیم. برای رسیدن به این هدف، ما به برخی از روش های توضیحی، که الگوریتمی هستند که توضیحات را تولید می کند، تکیه می کنیم. یک توضیح معمولاً مقادیر ویژگی یک نمونه را به روشی قابل درک برای انسان به پیش بینی مدل آن مرتبط می کند. انواع دیگر توضیحات شامل مجموعه ای از نمونه های داده است (مثلاً در مورد مدل k نزدیک ترین همسایه). برای مثال، می توانیم خطر سرطان را با استفاده از یک ماشین بردار پشتیبان پیش بینی کنیم و پیش بینی ها را با استفاده از روش جایگزین محلی (local surrogate method) توضیح دهیم، که درخت های تصمیم را به عنوان توضیح، تولید می کند. یا می توانیم به جای ماشین بردار پشتیبان از مدل رگرسیون خطی استفاده کنیم. مدل رگرسیون خطی، مجهر به یک روش توضیحی (تفسیر وزن ها) می باشد.

ما نگاهی دقیق تر به خواص روش های توضیحات و توضیحات می اندازیم (Robnik-Šikonja & Bohanec, 2018) از این خواص می توان برای قضاوت در مورد خوب بودن روش توضیح یا توضیح استفاده کرد. البته مشخص نیست که این ویژگی ها چگونه به درستی اندازه گیری می شوند و در نتیجه یکی از چالش ها نحوه محاسبه آنها است.

خواص روش های توضیح

- قدرت توضیح، «زبان» یا ساختار توضیحاتی است که روش قادر به ایجاد آن است. یک روش توضیحی می تواند قوانین IF-THEN، درخت های تصمیم، جمع وزنی، زبان طبیعی یا چیز دیگری را ایجاد کند.
- توضیح می دهد که روش توضیح تا چه حد به بررسی مدل یادگیری ماشین، مانند Translucency پارامترهای آن، متکی است. برای مثال، روش های تبیین متکی بر مدل های قابل تفسیر ذاتی مانند مدل رگرسیون خطی (مخصوص مدل) بسیار شفاف هستند. روش هایی که تنها به دستکاری ورودی ها و مشاهده پیش بینی ها تکیه می کنند، شفافیت صفر دارند. بسته به سناریو، سطوح مختلف شفافیت ممکن است مطلوب باشد. مزیت شفافیت بالا این است که روش می تواند به اطلاعات بیشتری برای تولید توضیحات تکیه کند. مزیت شفافیت کم این است که روش توضیح قابل حمل تر است.
- قابلیت حمل طیفی از مدل های یادگیری ماشین را توصیف می کند که می توان با آن از روش توضیحی استفاده کرد. روش هایی با شفافیت پایین، قابلیت حمل بالاتری دارند، زیرا با مدل یادگیری ماشین مانند یک جعبه سیاه رفتار می کنند. مدل های جایگزین ممکن است روش توضیحی با بالاترین قابلیت حمل باشند. روش هایی که فقط برای شبکه های عصبی مکرر کار می کنند، قابلیت حمل کمی دارند.

- پیچیدگی الگوریتمی پیچیدگی محاسباتی روشی را که توضیح را ایجاد می‌کند، توصیف می‌کند. زمانی که زمان محاسبه یک گلوگاه در تولید توضیحات است، این ویژگی مهم است که در نظر گرفته شود.

خواص تبیین‌های فردی

- دقت: یک توضیح چقدر داده‌های دیده نشده را پیش‌بینی می‌کند؟ دقت بالا به ویژه در صورتی مهم است که توضیح برای پیش‌بینی‌ها به جای مدل یادگیری ماشین استفاده شود. دقت پایین می‌تواند خوب باشد اگر دقت مدل یادگیری ماشین نیز پایین باشد، و اگر هدف توضیح این باشد که مدل جعبه سیاه چه کاری انجام می‌دهد. در این مورد فقط وفاداری مهم است.
- وفاداری: توضیح چقدر به پیش‌بینی مدل جعبه سیاه نزدیک است؟ وفاداری بالا یکی از مهم‌ترین ویژگی‌های توضیح است، زیرا توضیح با وفاداری پایین برای توضیح مدل یادگیری ماشین بی‌فاایده است. دقت و وفاداری ارتباط نزدیکی با هم دارند. اگر مدل جعبه سیاه دقت بالایی داشته باشد و توضیحات دارای وفاداری بالا باشد، توضیحات نیز از دقت بالایی برخوردار است. برخی از توضیحات فقط وفاداری محلی را ارائه می‌دهند، به این معنی که توضیح فقط به خوبی به پیش‌بینی مدل برای زیرمجموعه‌ای از داده‌ها (مثلاً مدل‌های جایگزین محلی) یا حتی برای یک نمونه داده منفرد (مثلاً مقادیر Shapley) تقریب دارد.
- سازگاری: یک توضیح بین مدل‌هایی که برای یک کار آموزش‌دیده اند و پیش‌بینی‌های مشابهی تولید می‌کنند چقدر تفاوت دارد؟ برای مثال، من یک ماشین بردار پشتیبان و یک مدل رگرسیون خطی را برای یک کار آموزش می‌دهم و هر دو پیش‌بینی‌های بسیار مشابهی را تولید می‌کنند. من توضیحات را با استفاده از روشی که انتخاب می‌کنم محاسبه می‌کنم و تفاوت‌های توضیحات را تجزیه و تحلیل می‌کنم. اگر توضیحات بسیار شبیه به هم باشند، توضیحات بسیار سازگار هستند. من این ویژگی را تا حدودی دشوار می‌دانم، زیرا این دو مدل می‌توانند از ویژگی‌های متفاوتی استفاده کنند، اما پیش‌بینی‌های مشابهی دریافت می‌کنند (همچنین «اثر راشومون» نامیده می‌شود). در این مورد سازگاری بالا مطلوب نیست زیرا توضیحات باید بسیار متفاوت باشند. اگر مدل‌ها واقعاً بر روابط مشابه متکی باشند، سازگاری بالا مطلوب است.
- پایداری: توضیحات برای نمونه‌های مشابه چقدر شبیه است؟ در حالی که سازگاری توضیحات بین مدل‌ها را مقایسه می‌کند، ثبات توضیحات بین نمونه‌های مشابه را برای یک مدل ثابت مقایسه می‌کند. پایداری بالا به این معنی است که تغییرات جزئی در ویژگی‌های یک نمونه، توضیح اساسی را تغییر نمی‌دهد (مگر اینکه این تغییرات جزئی نیز پیش‌بینی را به شدت تغییر دهد). عدم ثبات می‌تواند نتیجه واریانس زیاد روش تبیین باشد. به عبارت دیگر، روش توضیح به شدت تحت تأثیر تغییرات جزئی مقادیر ویژگی نمونه

مورد توضیح قرار می‌گیرد. فقدان ثبات همچنین می‌تواند ناشی از مؤلفه‌های غیر قطعی روش توضیح باشد، مانند مرحله نمونه‌گیری داده‌ها، مانند روش جایگزین محلی. پایداری بالا همیشه مطلوب است.

- قابل درک بودن: انسان‌ها چقدر توضیحات را درک می‌کنند؟ این دقیقاً مانند یک ملک دیگر در میان بسیاری به نظر می‌رسد، اما فیل در اتاق است. تعریف و اندازه گیری دشوار است، اما درست کردن آن بسیار مهم است. بسیاری از مردم قبول دارند که قابل درک بودن به مخاطب بستگی دارد. ایده‌هایی برای اندازه‌گیری در کپذیری شامل اندازه‌گیری اندازه توضیح (تعداد ویژگی‌ها با وزن غیر صفر در یک مدل خطی، تعداد قوانین تصمیم‌گیری، و ...) یا آزمایش اینکه افراد چقدر می‌توانند رفتار مدل یادگیری ماشین را از توضیحات پیش‌بینی کنند، می‌شود. قابل درک بودن ویژگی‌های استفاده شده در توضیح نیز باید در نظر گرفته شود. تغییر پیچیده ویژگی‌ها ممکن است کمتر از ویژگی‌های اصلی قابل درک باشد.
- قطعیت: آیا توضیح، قطعیت مدل یادگیری ماشین را منعکس می‌کند؟ بسیاری از مدل‌های یادگیری ماشین فقط پیش‌بینی می‌کنند بدون اینکه بیانیه‌ای در مورد مدل‌ها وجود داشته باشد، اطمینان دارند که پیش‌بینی درست است. اگر مدل یک احتمال δ درصدی سرطان را برای یک بیمار پیش‌بینی کند، آیا به اندازه احتمال δ درصدی است که بیمار دیگر با مقادیر ویژگی‌های متفاوت دریافت کرده است؟ توضیحی که شامل قطعیت مدل باشد بسیار مفید است.
- درجه اهمیت: توضیح چقدر اهمیت ویژگی‌ها یا بخش‌هایی از توضیح را منعکس می‌کند؟ به عنوان مثال، اگر یک قاعده تصمیم به عنوان توضیحی برای یک پیش‌بینی فردی ایجاد شود، آیا مشخص است که کدام یک از شرایط قانون مهم‌ترین بوده است؟
- تازگی: آیا توضیح نشان می‌دهد که آیا نمونه داده‌ای که باید توضیح داده شود از یک منطقه "جدید" به دور از توزیع داده‌های آموزشی آمده است؟ در چنین مواردی، مدل ممکن است نادرست باشد و توضیح ممکن است بی فایده باشد. مفهوم تازگی با مفهوم یقین مرتبط است. هر چه نوآوری بالاتر باشد، احتمال اینکه مدل به دلیل کمبود داده از اطمینان پایینی برخوردار باشد بیشتر است.
- نمایندگی: توضیح چند مورد را پوشش می‌دهد؟ توضیحات می‌توانند کل مدل را پوشش دهند (مثلًاً تفسیر وزن‌ها در مدل رگرسیون خطی) یا فقط یک پیش‌بینی فردی را نشان دهند (مثلًاً مقادیر Shapley).

۳.۶ توضیحات انسان پسند

بیایید عمیق‌تر آنچه را که ما انسان‌ها به عنوان توضیحات «خوب» می‌پسندیم، بررسی کنیم و پیامدهای آن برای یادگیری ماشین قابل تفسیر پیدا کنیم. تحقیقات علوم انسانی می‌تواند به ما در یافتن این موضوع کمک کند.

Miller (2019) تحقیقات مفصلی درباره توضیحات انجام داده است و این بخش، خلاصه‌ای بر اساس این تحقیقات است.

در این بخش، می‌خواهم شما را به موارد زیر آشنا کنم: به عنوان توضیحی برای یک رویداد، انسان‌ها توضیحات کوتاه (فقط ۱ یا ۲ علت) را ترجیح می‌دهند که موقعیت فعلی را با موقعیتی که در آن رویداد رخ نمی‌داد، مقایسه کنند. به خصوص آوردن علل غیرعادی، توضیحات خوبی محسوب می‌شوند. توضیحات، تعاملات اجتماعی بین توضیح دهنده و گیرنده توضیح هستند و بنابراین زمینه اجتماعی تأثیر زیادی بر محتوای واقعی توضیح دارد. وقتی برای یک پیش‌بینی یا رفتار خاص به توضیحاتی با همه عوامل نیاز دارید، توضیحی انسان‌پسند نمی‌خواهد، بلکه یک توصیف علی کامل می‌خواهد. اگر از نظر قانونی ملزم به تعیین همه ویژگی‌های تأثیرگذار هستید یا اگر مدل یادگیری ماشین را اشکال‌زدایی می‌کنید، احتمالاً می‌خواهید یک توصیف علی داشته باشد. در این صورت به نکات زیر توجه نکنید. در سایر موارد که افراد غیرمتخصص یا افراد با کم وقت، دریافت کننده توضیحات هستند، بخش‌های زیر باید برای شما جالب باشد.

۳.۶.۱ توضیح چیست؟

توضیح پاسخ به یک سوال چرایی است (Miller, 2019).

چرا درمان روی بیمار جواب نداد؟

چرا وام من رد شد؟

چرا هنوز زندگی فرازمنی با ما تماس نگرفته است؟

دو سؤال اول را می‌توان با توضیح «روزمره» پاسخ داد، درحالی‌که سؤال سوم از دسته «پدیده‌های کلی‌تر علمی و سؤال‌های فلسفی» می‌باشد. ما روی توضیحات نوع «روزانه» تمرکز می‌کنیم، زیرا این توضیحات مربوط به یادگیری ماشین قابل تفسیر است. سؤالاتی که با «چگونه» شروع می‌شوند معمولاً می‌توانند به عنوان سؤالات «چرا» بازنویسی شوند: «چگونه وام من رد شد؟» را می‌توان به «چرا وام من رد شد؟» تبدیل کرد.

در ادامه، اصطلاح «توضیح» آورده شد به فرآیند اجتماعی و شناختی توضیحات و همچنین محصول این فرآیندها اشاره دارد. توضیح دهنده می‌تواند یک انسان یا یک ماشین باشد.

۳.۶.۲ یک توضیح خوب چیست؟

این بخش، مطالب ارائه شده توسط Miller (2019) را در مورد توضیحات "خوب" بیشتر فشرده می‌کند و مفاهیم ملموسی را برای یادگیری ماشین قابل تفسیر اضافه می‌کند.

۱- توضیحات مقایسه‌ای هستند (Lipton, 1990). انسان‌ها معمولاً نمی‌پرسند که چرا یک پیش‌بینی خاص انجام شده است، بلکه می‌پرسند چرا این پیش‌بینی به جای پیش‌بینی دیگری انجام شده است. ما تمایل داریم در موارد خلاف واقع فکر کنیم، به عنوان مثال "اگر ورودی X متفاوت بود، پیش‌بینی چگونه بود؟". برای پیش‌بینی

قیمت مسکن، صاحب خانه ممکن است علاقه‌مند باشد که چرا قیمت پیش‌بینی شده در مقایسه با قیمتی که انتظار داشته است، بالاتر است. اگر درخواست وام من رد شود، اهمیتی برای شنیدن همه عواملی که باعث رد شدن وام شدند، ندارم. من مشتاق به شنیدن عواملی هستم که برای دریافت وام باید تغییر کنند. من می‌خواهم تفاوت بین درخواست من و نسخه مورد پذیرش درخواستم را بدانم. تشخیص اینکه توضیحات مقایسه ای اهمیت دارند، یافته مهمی برای یادگیری ماشین قابل توضیح، است. از اکثر مدل‌های قابل تفسیر، می‌توانید توضیحی را استخراج کنید که به طور ضمنی پیش‌بینی یک نمونه را با پیش‌بینی یک نمونه داده مصنوعی یا میانگین نمونه‌ها مقایسه کند. پزشکان ممکن است بپرسند: "چرا دارو برای بیمار من جواب نمی‌دهد؟" و ممکن است توضیحی بخواهند که بیمارشان را با بیماری که دارو برای او موثر بوده و مشابه بیمار بدون پاسخ است، مقایسه کند. درک توضیحات متضاد آسانتر از توضیحات کامل است. توضیح کاملی در مورد سوال پژشک که چرا دارو کار نمی‌کند ممکن است شامل موارد زیر باشد: بیمار به مدت ۱۰ سال به این بیماری مبتلا بوده است، ۱۱ ژن over-expressed هستند، the patients body is very quick بدن بیمار در تجزیه دارو به مواد شیمیایی بی اثر بسیار سریع عمل می‌کند ...in breaking the drug down into ineffective chemicals برخلاف بیمار پاسخ دهنده به دارو، بیمار بدون پاسخ دارای ترکیب خاصی از ژن‌ها است که اثربخشی دارو را کاهش می‌دهد. بهترین توضیح، توضیحی است که بیشترین تفاوت را بین شرایط مورد نظر و شرایط مرجع را برجسته کند.

معنی آن برای یادگیری ماشین قابل تفسیر: انسان‌ها توضیح کاملی برای یک پیش‌بینی نمی‌خواهند، اما می‌خواهند تفاوت‌ها را با پیش‌بینی نمونه دیگری (که می‌تواند مصنوعی باشد) مقایسه کنند. ایجاد توضیحات مقایسه ای وابسته به کاربرد است زیرا به نقطه مرجع برای مقایسه نیاز دارد. این توضیح ممکن است به نقطه داده ای که باید توضیح داده شود و به کاربر دریافت کننده توضیح، بستگی داشته باشد. یک کاربر وبسایت پیش‌بینی قیمت خانه، ممکن است بخواهد توضیحی در مورد پیش‌بینی قیمت خانه در مقایسه با خانه خود یا شاید خانه دیگری در وبسایت یا شاید با یک خانه متوسط در همسایگی اش داشته باشد. راه حل برای ایجاد خودکار توضیحات مقایسه ای، ممکن است شامل یافتن نمونه‌های اولیه (prototypes) یا کهن الگوها (archetypes) در داده‌ها باشد.

۲- توضیحات انتخاب شده است. مردم انتظار توضیحی ندارند که فهرست واقعی و کاملی از علل یک رویداد را ارائه دهد. ما عادت کرده ایم که یک یا دو علت را از میان انواع علل احتمالی به عنوان توضیح انتخاب کنیم. به عنوان مدرک، اخبار تلویزیون را روشن کنید: "کاهش قیمت سهام به دلیل واکنش فراینده علیه محصول شرکت به دلیل مشکلات مربوط به آخرین به روز رسانی نرم افزار است".

سباسا و تیمش به دلیل دفاع ضعیف بازی را باختند: آنها به حریفان خود فضای زیادی برای اجرای استراتژی خود دادند.

بی اعتمادی فزاینده به نهادهای مستقر و دولت ما، عوامل اصلی کاهش مشارکت رای دهندگان است. این واقعیت که یک رویداد را می‌توان با علل مختلف توضیح داد، اثر راشومون نامیده می‌شود. راشومون یک فیلم زبانی است که داستان‌ها (توضیحات) مقایسه‌ای و جایگزین درباره مرگ یک سامورایی را روایت می‌کند. برای مدل‌های یادگیری ماشین مطلوبست، اگر بتوان یک پیش‌بینی خوب با استفاده از ویژگی‌های مختلف انجام داد. روش‌های Ensemble که چندین مدل را با ویژگی‌های مختلف (توضیحات مختلف) ترکیب می‌کنند معمولاً عملکرد خوبی دارند، زیرا میانگین‌گیری زیادی از آن «داستان‌ها» پیش‌بینی‌ها را قوی‌تر و دقیق‌تر می‌کند. اما همچنین به این معنی است که بیش از یک توضیح انتخابی وجود دارد که چرا یک پیش‌بینی خاص انجام شده است.

معنی آن برای یادگیری ماشین قابل تفسیر: توضیح را خیلی کوتاه بیان کنید، فقط ۱ تا ۳ دلیل بیاورید، حتی اگر دنیا پیچیده‌تر باشد. روش LIME کارکرد خوبی در این زمینه دارد.

۳- توضیحات اجتماعی هستند. آنها بخشی از مکالمه یا تعامل بین توضیح دهنده و گیرنده توضیح هستند. بافت اجتماعی، محتوا و ماهیت توضیحات را تعیین می‌کند. اگر بخواهم به یک فرد فنی، توضیح دهم که چرا ارزهای دیجیتال اینقدر ارزش دارند، مواردی از این قبیل می‌گوییم: «دفتر غیرمت مرکز، توزیع شده، مبتنی بر بلاک چین، که توسط یک نهاد مرکزی قابل کنترل نیست، افرادی که می‌خواهند امنیت داشته باشند را به خرید تشویق می‌کند و در نتیجه قیمت بالا می‌رود». اما به مادربزرگم می‌گفتم: "بین، مادربزرگ: ارزهای دیجیتال کمی شبیه طلای رایانه‌ای هستند. مردم طلا را دوست دارند و برای آن پول زیادی می‌پردازند و جوانان نیز طلای کامپیوتوری را دوست دارند و هزینه زیادی برای آن می‌پردازند".

معنی آن برای یادگیری ماشین قابل تفسیر چیست: به محیط اجتماعی برنامه یادگیری ماشین خود و مخاطبان هدف توجه کنید. دریافت درست بخش اجتماعی مدل یادگیری ماشین کاملاً به برنامه خاص شما بستگی دارد. متخصصانی از علوم انسانی (به عنوان مثال روانشناسان و جامعه شناسان) را پیدا کنید تا به شما کمک کنند.

۴- توضیحات بر موارد غیرعادی مرکز دارند. مردم برای توضیح رویدادها بیشتر بر علل غیرعادی مرکز می‌کنند (Kahneman & Tversky, 1981). این موارد، علی هستند که احتمال کمی داشتند اما با این وجود اتفاق افتادند. حذف این علل غیرطبیعی نتیجه را تا حد زیادی تغییر می‌داد (توضیح خلاف واقع counterfactual explanation). انسان‌ها این نوع علل «غیرعادی» را به عنوان توضیحات خوبی در نظر می‌گیرند. مثالی از Štrumbelj and Kononenko (2011) است: فرض کنید مجموعه داده‌ای از موقعیت‌های آزمون بین معلمان و دانش آموزان داریم. دانش آموزان در یک دوره شرکت می‌کنند و پس از ارائه موفقیت آمیز دوره را مستقیماً می‌گذرانند. معلم این گزینه را دارد که علاوه بر آن از دانش آموز سوالاتی بپرسد تا دانش آنها را محک بزند. دانش آموزانی که نتوانند به این سوالات پاسخ دهند در دوره مردود خواهند بود. دانش آموزان می‌توانند سطوح آمادگی

متفاوتی داشته باشند، که به احتمالات متفاوتی برای پاسخ صحیح به سؤالات معلم ترجمه می‌شود (اگر تصمیم به امتحان دانش آموز داشته باشند). ما می‌خواهیم پیش‌بینی کنیم که آیا یک دانش آموز این دوره را سپری می‌کند و پیش‌بینی خود را توضیح دهیم. در صورتی که استاد هیچ سوال اضافی نپرسد، شанс قبولی ۱۰٪ است، در غیر این صورت احتمال قبولی بستگی به سطح آمادگی دانش آموز و احتمال پاسخگویی صحیح در نتیجه به سؤالات دارد.

سناریوی ۱: معلم معمولاً از دانش آموزان سؤالات اضافی می‌پرسد (مثلاً ۹۵ از ۱۰۰ بار). دانش آموزی که درس نخوانده است (۱۰٪ شанс قبولی در بخش سوال) جزو افراد خوش شناس نبوده و سؤالات اضافی دریافت می‌کند که نمی‌تواند به درستی پاسخ دهد. چرا دانش آموز در درس مردود شد؟ می‌گوییم تقصیر دانشجو بود که درس نخواند.

سناریوی ۲: معلم به ندرت سؤالات اضافی می‌پرسد (مثلاً ۲ از ۱۰۰ بار). برای دانش آموزی که برای سؤالات مطالعه نکرده است، احتمال گذراندن دوره را زیاد پیش‌بینی می‌کنیم، زیرا سؤالات بعید است. البته یکی از دانش آموزان برای سؤالات آماده نشد که ۱۰ درصد شанс قبولی در سؤالات را به او می‌دهد. او بدشанс است و معلم سؤالات اضافی می‌پرسد که دانش آموز نمی‌تواند به آنها پاسخ دهد و در درس مردود می‌شود. دلیل رد شدن چیست؟ من استدلال می‌کنم که اکنون، توضیح بهتر این است که "چون معلم دانش آموز را امتحان کرد". بعید بود که معلم امتحان بگیرد، بنابراین معلم رفتار غیرعادی داشت.

معنی آن برای یادگیری ماشین قابل تفسیر چیست: اگر یکی از ویژگی‌های ورودی برای یک پیش‌بینی به هر معنا غیرعادی بود (مانند یک دسته نادر از یک ویژگی طبقه‌بندی شده) و این ویژگی بر پیش‌بینی تأثیر گذاشت، باید در توضیح گنجانده شود، حتی اگر سایر ویژگی‌های «عادی» مشابه باشند. تأثیر بر پیش‌بینی به عنوان یک غیرعادی است. یک ویژگی غیرعادی در مثال پیش‌بینی قیمت خانه ما ممکن است این باشد که یک خانه نسبتاً گران دو بالکن دارد. حتی اگر برخی از روش‌های انتساب نشان دهنده که دو بالکن به اندازه اندازه خانه متوسط، همسایگی خوب یا بازسازی اخیر در تفاوت قیمت نقش دارند، ویژگی غیرعادی "دو بالکن" ممکن است بهترین توضیح برای این که چرا خانه چنین گران است.

۵- توضیحات درست است. توضیحات خوب در واقعیت (یعنی در موقعیت‌های دیگر) صادق هستند. اما به طرز نگران‌کننده‌ای، این مهم‌ترین عامل برای توضیح «خوب» نیست. به عنوان مثال، به نظر می‌رسد انتخابی مهم‌تر از صداقت است. توضیحی که فقط یک یا دو علت احتمالی را انتخاب می‌کند، به ندرت کل فهرست علل مرتبط را پوشش می‌دهد. انتخاب بخشی از حقیقت را حذف می‌کند. این درست نیست که مثلاً فقط یک یا دو عامل باعث سقوط بورس شده است. در عوض حقیقت این است که میلیون‌ها علت وجود دارد که میلیون‌ها نفر را تحت تأثیر قرار می‌دهد تا به گونه‌ای عمل کنند که در نهایت باعث سقوط بورس شود.

معنی آن برای یادگیری ماشین قابل تفسیر: توضیح باید رویداد را تا حد امکان صادقانه پیش‌بینی کند، که در یادگیری ماشین گاهی اوقات به آن وفاداری (fidelity) می‌گویند. بنابراین اگر بگوییم که بالکن دوم قیمت یک خانه را افراش می‌دهد، باید برای خانه‌های دیگر (یا حداقل برای خانه‌های مشابه) نیز صدق کند. برای انسان‌ها، وفاداری یک توضیح به اندازه انتخابی بودنش، مقایسه‌ای بودنش و جنبه اجتماعی آن مهم نیست.

۶- **توضیحات خوب با باورهای قبلی توضیح دهنده مطابقت دارد.** انسان‌ها تمایل دارند اطلاعاتی را نادیده بگیرند که با باورهای قبلی آنها همخوانی ندارد. این اثر سوگیری تایید (confirmation bias) نامیده می‌شود (Nickerson, 1998). توضیحات از این نوع سوگیری در امان نیستند. مردم تمایل دارند توضیحاتی را که با عقاید آنها همخوانی ندارد بی ارزش بدانند یا نادیده بگیرند. مجموعه باورها از فردی به فرد دیگر متفاوت است، اما باورهای گروهی مانند جهان بینی سیاسی نیز وجود دارد.

معنی آن برای یادگیری ماشین قابل تفسیر چیست: توضیحات خوب با باورهای قبلی سازگار است. ادغام این با یادگیری ماشین دشوار است و احتمالاً عملکرد پیش‌بینی را به شدت به خطر می‌اندازد. اعتقاد قبلی ما برای تأثیر اندازه خانه بر قیمت پیش‌بینی شده این است که هر چه خانه بزرگ‌تر باشد، قیمت بالاتر است. اجازه دهید فرض کنیم که یک مدل همچنین اثر منفی اندازه خانه را بر قیمت پیش‌بینی شده برای چند خانه نشان می‌دهد. مدل این را یاد گرفته است زیرا عملکرد پیش‌بینی را بهبود می‌بخشد (به دلیل برخی از تعاملات پیچیده)، اما این رفتار به شدت با باورهای قبلی ما در تضاد است. می‌توانید محدودیت‌های یکنواختی (monotonicity) را اعمال کنید (یک ویژگی فقط می‌تواند در یک جهت بر پیش‌بینی تأثیر بگذارد) یا از چیزی مانند یک مدل خطی استفاده کنید که این خاصیت را دارد.

۷- **توضیحات خوب کلی و محتمل است.** علتی که می‌تواند بسیاری از رویدادها را توضیح دهد بسیار کلی است و می‌تواند توضیح خوبی در نظر گرفته شود. توجه داشته باشید که این با این ادعا که علل غیرعادی توضیحات خوبی ارائه می‌دهند، تناقض دارد. همان‌طور که می‌بینیم، علل غیرعادی بر علل عمومی‌غلبه می‌کنند. علل غیرعادی بنا به تعریف در سناریوی داده شده نادر هستند. در صورت عدم وجود یک رویداد غیرعادی، یک توضیح کلی توضیح خوبی در نظر گرفته می‌شود. همچنین به یاد داشته باشید که مردم تمایل دارند احتمالات رویدادهای مشترک را اشتباه ارزیابی کنند. (جو یک کتابدار است. آیا او یک فرد خجالتی است یا یک فرد خجالتی که دوست دارد کتاب بخواند؟) یک مثال خوب این است که "خانه گران است چون بزرگ است" که توضیح بسیار کلی و خوب برای گرانی یا ارزانی خانه‌هاست.

معنی آن برای یادگیری ماشین قابل تفسیر چیست: به طور کلی می‌توان به راحتی با پشتیبانی ویژگی اندازه‌گیری کرد، که تعداد نمونه‌هایی است که توضیح برای آن‌ها اعمال می‌شود تقسیم بر تعداد کل نمونه‌ها.

فصل ۴ مجموعه داده‌ها

در سراسر کتاب، تمام مدل‌ها و تکنیک‌ها بر روی مجموعه داده‌های واقعی که به طور رایگان و به صورت آنلاین در دسترس هستند، اعمال می‌شوند. ما از مجموعه داده‌های مختلف برای وظایف مختلف استفاده خواهیم کرد: طبقه‌بندی، رگرسیون و طبقه‌بندی متن.

۴.۱ اجاره دوچرخه (رگرسیون)

این مجموعه داده شامل تعداد روزانه دوچرخه‌های کرایه شده از شرکت اجاره دوچرخه Capital-Bikeshare در واشنگتن دی سی به همراه آب و هوا و اطلاعات فصلی است. داده‌ها با سخاوت توسط Capital-Bikeshare در دسترس قرار گرفت. (Fanaee-T and Gama 2014) داده‌های آب و هوا و اطلاعات فصل را اضافه کردند. هدف این است که پیش‌بینی کنید بسته به آب و هوا و روز چند دوچرخه اجاره می‌شود. داده‌ها را می‌توان از مخزن یادگیری ماشین UCI دانلود کرد.

ویژگی‌های جدیدی به مجموعه داده اضافه شد و همه ویژگی‌های اصلی برای مثال‌های این کتاب استفاده نشده است. در اینجا لیستی از ویژگی‌هایی مورد استفاده، آورده شده است:

تعداد دوچرخه‌های اجاره داده شده به کاربران عادی و ثبت‌نام شده. تعداد دوچرخه‌های اجاره داده شده، به عنوان هدف در کار رگرسیون استفاده می‌شود.
فصل، شامل بهار، تابستان، پاییز یا زمستان.
نشان می‌دهد که آیا روز تعطیل بود یا نه.
سال، ۲۰۱۱ یا ۲۰۱۲.

تعداد روزهای پس از ۱۱.۱۰.۱۰ (اولین روز در مجموعه داده). این ویژگی برای در نظر گرفتن روند در طول زمان معرفی شد.

نشان می‌دهد که آیا روز یک روز کاری یا آخر هفته بوده است.

- وضعیت آب و هوا در آن روز. یکی از:
 - صاف، کمی ابر، نیمه ابری، ابری
 - مه + ابر، مه + ابرهای شکسته، مه + چند ابر، مه
 - برف خفیف، باران خفیف + رعدوبرق + ابرهای پراکنده، باران خفیف + ابرهای پراکنده
 - باران شدید + پالت‌های بیخ + رعدوبرق + مه، برف + غبار
- دما بر حسب درجه سانتیگراد.

رطوبت نسبی بر حسب درصد (۰ تا ۱۰۰).

سرعت باد بر حسب کیلومتر در ساعت.

برای مثال‌های این کتاب، داده‌ها کمی پردازش شده است. می‌توانید R-script پردازشی را در مخزن GitHub کتاب به همراه فایل RData نهایی پیدا کنید.

۴.۲ نظرات هرزنامه YouTube (طبقه‌بندی متن)

به عنوان نمونه ای برای طبقه‌بندی متن، ما با ۱۹۵۶ نظر از ۵ ویدیوی مختلف YouTube کار می‌کنیم. خوشبختانه، نویسنده‌گانی که از این مجموعه داده در مقاله‌ای در مورد طبقه‌بندی هرزنامه استفاده کردند، داده‌ها را به صورت رایگان در دسترس قرار دادند (Alberto et al., 2015).

نظرات از طریق API YouTube از پنج ویدیو از ده ویدیوی پربازدید YouTube در نیمه اول سال ۲۰۱۵ جمع‌آوری شد. هر ۵ مورد، ویدیو موزیک هستند. یکی از آنها Gangnam Style اثر هنرمند کره‌ای Psy است. هنرمندان دیگر Shakira و Eminem، LMFAO، Katy Perry بودند.

برخی از نظرات را بررسی کنید. نظرات به صورت دستی به عنوان هرزنامه یا قانونی برچسب گذاری شدند. هرزنامه با "۱" و نظرات قانونی با "۰" کدگذاری شد.

جدول ۴.۱: نمونه نظرات از مجموعه داده‌های هرزنامه YouTube

محتوا	کلاس
Huh, anyway check out this you [tube] channel: kobyoshi02	۱
Hey guys check out my new channel and our first vid THIS IS US THE MONKEYS!!! I'm the monkey in the white shirt,please leave a like comment and please subscribe!!!!	۱
just for test I have to say murdev.com	۱
me shaking on my channel enjoy ^_^	۱
watch?v=vtaRGgvGtWQ Check this out .	۱
Hey, check out my new website!! This site is about kids stuff. kidsmediausa . com	۱
Subscribe to my channel	۱
i turned it on mute as soon as i came on i just wanted to check the views...	۰
You should check my channel for Funny VIDEOS!!	۱
and u should.d check my channel and tell me what I should do next!	۱

همچنین می‌توانید به یوتیوب بروید و به بخش نظرات نگاهی بیندازید. اما لطفاً در جهنم یوتیوب گرفتار نشوید و در نهایت به تماشی ویدئوهایی از میمون‌ها که در حال دزدیدن و نوشیدن کوکتل از گردشگران در ساحل هستند، بنشینید. آشکارساز هرزنامه گوگل نیز احتمالاً از سال ۲۰۱۵ تغییرات زیادی کرده است. ویدیوی رکوردهشکنی "Gangnam Style" را در اینجا تماشا کنید.

اگر می خواهید با داده ها بازی کنید، می توانید فایل RData را به همراه اسکریپت R با برخی عملکردهای راحت در مخزن GitHub کتاب پیدا کنید.

۴.۳ عوامل خطر برای سرطان دهانه رحم (طبقه بندی)

مجموعه داده های سرطان دهانه رحم شامل شاخص ها و عوامل خطر برای پیش بینی اینکه آیا یک زن به سرطان دهانه رحم مبتلا می شود یا خیر. این ویژگی ها شامل داده های جمعیت شناختی (مانند سن)، سبک زندگی و سابقه پزشکی است. داده ها را می توان از مخزن یادگیری ماشین UCI دانلود کرد و توسط Fernandes et al (۲۰۱۷) ارائه شده است.

زیرمجموعه ویژگی های داده استفاده شده در مثال های کتاب عبارت اند از:

سن بر حسب سال

تعداد شرکای جنسی

اولین رابطه جنسی (سن در سال)

تعداد حاملگی ها

سیگار کشیدن بله یا خیر

سیگار کشیدن (در سال)

داروهای ضد بارداری هورمونی بله یا خیر

داروهای ضد بارداری هورمونی (در سال)

دستگاه داخل رحمی بله یا خیر (IUD)

تعداد سالهای استفاده از دستگاه داخل رحمی (IUD)

آیا بیمار تا به حال بیماری مقاربی (STD) داشته است بله یا خیر

تعداد تشخیص های STD

زمان از اولین تشخیص STD

زمان از آخرین تشخیص STD

نتیجه نمونه برداری "سالم" یا "سرطان" است. خروجی هدف.

نمونه برداری به عنوان استاندارد طلایی برای تشخیص سرطان دهانه رحم عمل می کند. برای مثال های این کتاب، نتیجه نمونه برداری به عنوان هدف مورد استفاده قرار گرفت. مقادیر گمشده برای هر ستون با حالت (متداول ترین مقدار) نسبت داده می شود، که احتمالاً راه حل بدی است، زیرا پاسخ واقعی می تواند با احتمال گم شدن یک مقدار مرتبط باشد. احتمالاً سوگیری وجود دارد زیرا سؤالات ماهیت بسیار خصوصی دارند. اما این کتابی در مورد انتساب داده های از دست رفته نیست، بنابراین انتساب حالت باید برای مثال ها کافی باشد.

برای باز تولید نمونه های این کتاب با این مجموعه داده، پیش پردازش R-script و فایل RData نهایی را در مخزن GitHub کتاب پیدا کنید.

فصل ۵ مدل‌های قابل تفسیر

ساده‌ترین راه برای دستیابی به تفسیرپذیری استفاده از زیر مجموعه‌ای از الگوریتم‌هایی است که مدل‌های قابل تفسیر را ایجاد می‌کنند. رگرسیون خطی، رگرسیون لجستیک و درخت تصمیم معمولاً از مدل‌های قابل تفسیر استفاده می‌شوند.

در فصل‌های بعدی در مورد این مدل‌ها صحبت خواهیم کرد. نه در جزئیات، فقط اصول اولیه، زیرا در حال حاضر تعداد زیادی کتاب، فیلم، آموزش، مقالات و مطالب بیشتری در دسترس است. ما بر نحوه تفسیر مدل‌ها تمرکز خواهیم کرد. این کتاب رگرسیون خطی، رگرسیون لجستیک، دیگر پسوندهای رگرسیون خطی، درختان تصمیم، قوانین تصمیم گیری و الگوریتم RuleFit را با جزئیات بیشتری مورد بحث قرار می‌دهد. همچنین سایر مدل‌های قابل تفسیر را فهرست می‌کند.

تمام مدل‌های تفسیر پذیر توضیح داده شده در این کتاب در سطح مدولار قابل تفسیر هستند، به استثنای روش k-nearest-همساخه. جدول زیر یک نمای کلی از انواع مدل‌های قابل تفسیر و ویژگی‌های آنها ارائه می‌دهد. یک مدل خطی است اگر ارتباط بین ویژگی‌ها و هدف به صورت خطی مدل شود. یک مدل با محدودیت‌های یکنواختی تضمین می‌کند که رابطه بین یک ویژگی و نتیجه هدف همیشه در یک جهت در کل محدوده ویژگی پیش می‌رود؛ افزایش در مقدار ویژگی یا همیشه منجر به افزایش یا همیشه به کاهش هدف می‌شود. نتیجه یکنواختی برای تفسیر یک مدل مفید است زیرا درک یک رابطه را آسان‌تر می‌کند. برخی از مدل‌ها می‌توانند به طور خودکار تعامل بین ویژگی‌ها را برای پیش‌بینی نتیجه هدف داشته باشند. می‌توانید با ایجاد دستی ویژگی‌های تعامل، تعاملات را در هر مدلی بگنجانید. فعل و انفعالات می‌توانند عملکرد پیش‌بینی را بهبود بخشنند، اما تعاملات زیاد یا بسیار پیچیده می‌تواند به تفسیرپذیری آسیب برساند. برخی از مدل‌ها فقط رگرسیون، برخی فقط طبقه‌بندی و برخی دیگر هر دو را مدیریت می‌کنند.

از این جدول، می‌توانید یک مدل قابل تفسیر مناسب برای کار خود انتخاب کنید، رگرسیون (regr) یا طبقه‌بندی (کلاس):

وظیفه	کلاس، رگر	کلاس	کلاس، رگر	regr
آره	آره	آره	آره	آره
خیر	خیر	خیر	خیر	خیر
الگوریتم	خطی	یکنواخت	اثر متقابل	راهنمه
رگرسیون خطی	آره	آره	آره	آره
رگرسیون لجستیک	خیر	آره	خیر	کلاس
درختان تصمیم	خیر	مقداری	آره	کلاس، رگر
RuleFit	آره	خیر	آره	کلاس، رگر

وظیفه	اثر متقابل	یکنواخت	خطی	الگوریتم
کلاس	خیر	آره	خیر	بیز ساده لوح
کلاس، رگر	خیر	خیر	خیر	-kنزدیکترین همسایگان

شما می‌توانید استدلال کنید که هم رگرسیون لجستیک و هم ساده لوحانه، توضیحات خطی را مجاز می‌دانند. با این حال، این فقط برای لگاریتم هدف صادق است: افزایش یک ویژگی به اندازه یک نقطه، لگاریتم احتمال هدف را به میزان معینی افزایش می‌دهد، با فرض ثابت ماندن همه ویژگی‌های دیگر.

۱.۵. رگرسیون خطی

یک مدل رگرسیون خطی، هدف را با استفاده از مجموع وزنی ویژگی‌های ورودی پیش‌بینی می‌کند. خطی بودن رابطه آموزش داده شده، تفسیر را آسان می‌کند. مدل‌های رگرسیون خطی مدت‌هاست که توسط آماردانان، دانشمندان کامپیوتر و سایر افرادی که به مسائل کمی رسیدگی می‌کنند، استفاده می‌شود.

مدل‌های خطی می‌توانند برای مدل سازی وابستگی یک هدف رگرسیونی y به برخی از ویژگی‌های x استفاده شوند. روابط آموزش داده شده خطی هستند و می‌توان آنها را برای نمونه \hat{y} به صورت زیر نوشت:

$$y = \beta_0 + \beta_1 x_1 + \dots + \beta_p x_p + \epsilon$$

نتیجه پیش‌بینی شده یک نمونه، مجموع وزنی از ویژگی‌های p آن است. بتاهای (β_i) وزن یا ضرایب ویژگی‌های آموزش داده شده را نشان می‌دهد. وزن اول در مجموع (β_0) عرض از مبدا نامیده می‌شود و با ویژگی ضرب نمی‌شود. اپسیلون (ϵ) خطایی است که پیش‌بینی ما دارد، یعنی تفاوت بین پیش‌بینی و نتیجه واقعی. فرض بر این است که این خطاهای از یک توزیع گاووسی پیروی می‌کنند، به این معنی که ما در هر دو جهت منفی و مثبت خطایی کنیم و بسیاری از خطاهای کوچک و تعداد کمی از خطاهای بزرگ را انجام می‌دهیم.

برای تخمین وزن بهینه می‌توان از روش‌های مختلفی استفاده کرد. عمدها از روش حداقل مربعات معمولی، برای یافتن وزن‌هایی استفاده می‌شود، که اختلاف محدود بین نتایج واقعی و برآورد شده را به حداقل می‌رسانند:

$$\beta = \arg \min_{\beta_0 \dots \beta_p} \sum_{i=1}^n \left(y^{(i)} - \left(\beta_0 + \sum_{j=1}^p \beta_j x_j^{(i)} \right) \right)^2$$

ما در مورد چگونگی یافتن وزن‌های بهینه به تفصیل بحث نخواهیم کرد، اما اگر علاقه‌مند هستید، می‌توانید فصل ۳.۲ کتاب "عناصر یادگیری آماری" (Hastie, 2009) یا یکی دیگر از کتاب‌های آنلاین در مورد مدل‌های رگرسیون خطی را مطالعه کنید.

بزرگ‌ترین مزیت مدل‌های رگرسیون خطی، خطی بودن است: این روش تخمین را ساده می‌کند و مهم‌تر از همه، این معادلات خطی تفسیر آسانی در سطح مدولار (یعنی وزن‌ها) دارند. این یکی از دلایل اصلی گسترش مدل خطی و همه مدل‌های مشابه در زمینه‌های دانشگاهی مانند پزشکی، جامعه‌شناسی، روان‌شناسی و بسیاری دیگر از زمینه‌های تحقیقاتی کمی است. به عنوان مثال، در زمینه پزشکی، نه تنها پیش‌بینی نتیجه بالینی یک بیمار مهم است، بلکه تعیین کمیت تأثیر دارو و در عین حال در نظر گرفتن جنسیت، سن و سایر ویژگی‌ها به روشنی قابل تفسیر است نیز اهمیت دارد.

وزن‌های تخمینی با فواصل اطمینان همراه است. فاصله اطمینان محدوده‌ای برای تخمین وزن است که وزن «واقعی» را با اطمینان خاصی پوشش می‌دهد. به عنوان مثال، فاصله اطمینان ۹۵٪ برای وزن ۲ می‌تواند از ۱ تا ۳ متغیر باشد. تفسیر این فاصله به این صورت خواهد بود: اگر تخمین را ۱۰۰ بار با داده‌های نمونه گیری جدید تکرار کنیم، فاصله اطمینان در ۹۵ مورد از ۱۰۰ مورد شامل وزن واقعی می‌شود، با فرض اینکه مدل رگرسیون خطی، مدل درست داده‌ها باشد.

اینکه آیا مدل، مدل «درست» است بستگی به این دارد که آیا روابط موجود در داده‌ها مفروضات خاصی را برآورده می‌کنند که این مفروضات عبارت‌اند از خطی بودن، نرمال بودن، همسانی، استقلال، ویژگی‌های ثابت و عدم وجود چند خطی.

خطی بودن

مدل رگرسیون خطی، پیش‌بینی را مجبور می‌کند که ترکیبی خطی از ویژگی‌ها باشد، که هم بزرگ‌ترین مزیت و هم بزرگ‌ترین محدودیت آن است. خطی بودن منجر به مدل‌های قابل تفسیر می‌شود. کمی کردن و توصیف اثرات خطی آسان است. آنها افزودنی هستند، بنابراین به راحتی می‌توان اثرات را از هم تفکیک کرد. اگر اثرات متقابل ویژگی یا ارتباط غیرخطی یک ویژگی با مقدار هدف مشکوک هستید، می‌توانید عبارات تعامل را اضافه کنید یا از اسپیلاین‌های رگرسیون استفاده کنید.

نرمال بودن

فرض بر این است که هدف، ویژگی‌هایی مشخص، از توزیع نرمال پیروی می‌کند. اگر این فرض نقض شود، فواصل اطمینان تخمینی، وزن ویژگی‌ها، نامعتبر است.

همسانی (واریانس ثابت)

واریانس عبارات خطی، در کل فضای ویژگی ثابت فرض می‌شود. فرض کنید می‌خواهید ارزش یک خانه را با توجه به مساحت نشیمن بر حسب متر مربع پیش‌بینی کنید. شما یک مدل خطی را تخمین می‌زنید که فرض می‌کند، صرف نظر از اندازه خانه، خطای در اطراف پاسخ پیش‌بینی شده واریانس یکسانی دارد. این فرض اغلب در واقعیت نقض می‌شود. در مثال خانه، قابل قبول است که واریانس شرایط خطای در اطراف قیمت پیش‌بینی شده برای

خانه‌های بزرگ‌تر بیشتر باشد، زیرا قیمت‌ها بالاتر هستند و فضای بیشتری برای نوسانات قیمت وجود دارد. فرض کنید میانگین خطأ (تفاوت بین قیمت پیش‌بینی شده و واقعی) در مدل رگرسیون خطی شما ۵۰۰۰۰ یورو باشد. اگر همسان بودن را فرض کنید، فرض می‌کنید که میانگین خطأ ۵۰۰۰۰ برای خانه‌هایی که ۱ میلیون قیمت دارند و برای خانه‌هایی که فقط ۴۰۰۰۰ قیمت دارند یکسان است.

مستقل بودن

فرض بر این است که هر نمونه مستقل از هر نمونه دیگری است. اگر اندازه‌گیری‌های مکرر را انجام دهید، مانند آزمایش‌های خون متعدد برای هر بیمار، نقاط داده مستقل نیستند. برای داده‌های وابسته به مدل‌های رگرسیون خطی خاص، مانند مدل‌های اثر مختلط یا GEE نیاز دارید. اگر از مدل رگرسیون خطی "عادی" استفاده می‌کنید، ممکن است نتیجه گیری اشتباهی از مدل بگیرید.

ویژگی‌های ثابت

ویژگی‌های ورودی "ثابت" در نظر گرفته می‌شوند. ثابت به این معنی است که آنها به عنوان "ثابت داده شده" و نه به عنوان متغیرهای آماری در نظر گرفته می‌شوند. این بدان معناست که آنها قادر خطاها را اندازه‌گیری هستند. این یک فرض نسبتاً غیر واقعی است. با این حال، بدون این فرض، شما باید مدل‌های خطای اندازه‌گیری بسیار پیچیده‌ای را که خطاها را اندازه‌گیری ویژگی‌های ورودی شما را محاسبه می‌کنند، برآش دهید. و معمولاً شما نمی‌خواهید این کار را انجام دهید.

فقدان چند خطی

شما ویژگی‌های قوی همبسته را نمی‌خواهید، زیرا این تخمین وزن‌ها را به هم می‌زنند. در شرایطی که دو ویژگی به شدت همبستگی دارند، تخمین وزن‌ها مشکل ساز می‌شود، زیرا اثرات ویژگی افزایشی هستند و غیرقابل تعیین می‌شود که به کدام یک از ویژگی‌های همبسته نسبت داده شود.

۵.۱.۱ تفسیر

تفسیر وزن در مدل رگرسیون خطی به نوع ویژگی مربوطه بستگی دارد.

ویژگی عددی: افزایش ویژگی عددی به اندازه یک واحد، نتیجه تخمینی را به اندازه وزن آن ویژگی تغییر می‌دهد. یک مثال از یک ویژگی عددی اندازه یک خانه است.

ویژگی باینری: ویژگی که یکی از دو مقدار ممکن را برای هر نمونه می‌گیرد. به عنوان مثال ویژگی "خانه همراه با یک باغ" است. یکی از مقادیر به عنوان دسته مرجع (در برخی از زبان‌های برنامه نویسی که با ۰ کدگذاری شده‌اند) به حساب می‌آید، مانند "بدون باغ". تغییر ویژگی از دسته مرجع به دسته دیگر، نتیجه تخمینی را بر اساس وزن ویژگی تغییر می‌دهد.

ویژگی طبقه‌بندی با دسته‌های متعدد: ویژگی با تعداد ثابتی از مقادیر ممکن. به عنوان مثال ویژگی «نوع کف» با دسته‌های احتمالی «فرش»، «لمینت» و «پارکت» است. یک راه حل برای مقابله با بسیاری از دسته‌ها، رمزگذاری یک گرم است، به این معنی که هر دسته دارای ستون باینری خاص خود است. برای یک ویژگی طبقه‌بندی با دسته‌های L ، شما فقط به ستون‌های $1-L$ نیاز دارید، زیرا ستون $-L$ امین اطلاعات اضافی دارد (به عنوان مثال وقتی ستون‌های 1 تا $-L$ همه دارای مقدار 0 برای یک مثال هستند، می‌دانیم که ویژگی طبقه‌بندی این نمونه در رد L قرار می‌گیرد. سپس تفسیر برای هر دسته مانند تفسیر ویژگی‌های باینری است. برخی از زبان‌ها، مانند R، به شما امکان می‌دهند تا ویژگی‌های دسته‌بندی را به روش‌های مختلف رمزگذاری کنید، همان‌طور که در ادامه این فصل توضیح داده شد.

عرض از مبدا β_0 : عرض از مبدا، وزن ویژگی برای "ویژگی ثابت" است که همیشه برای همه موارد ۱ است. اکثر بسته‌های نرم افزاری به طور خودکار این ویژگی " 1 " را برای تخمین عرض از مبدا اضافه می‌کنند. تفسیر این است: برای مثال، با تمام مقادیر ویژگی‌های عددی در صفر و مقادیر ویژگی‌های طبقه‌بندی شده در دسته‌های مرجع، پیش‌بینی مدل وزن عرض از مبدا است. تفسیر عرض از مبدا معمولاً مطرح نیست، زیرا نمونه‌هایی با مقادیر همه ویژگی‌ها در صفر اغلب معنی ندارند. تفسیر تنها زمانی معنادار است که ویژگی‌ها استاندارد شده باشند (میانگین صفر، انحراف معیار یک). در این حالت، عرض از مبدا، نتیجه پیش‌بینی شده نمونه‌ای را منعکس می‌کند که در آن همه ویژگی‌ها در مقدار میانگین خود هستند. تفسیر ویژگی‌ها در مدل رگرسیون خطی را می‌توان با استفاده از الگوهای متنی زیر خودکار کرد.

تفسیر یک ویژگی عددی

با افزایش ویژگی x_k به اندازه یک واحد، پیش‌بینی y را β_k واحد افزایش می‌دهد، زمانی که تمام مقادیر ویژگی‌های دیگر ثابت باقی می‌ماند.

تفسیر یک ویژگی طبقه‌بندی شده

تغییر ویژگی x_k از دسته مرجع به دسته دیگر، پیش‌بینی y را β_k واحد افزایش می‌دهد زمانی که تمام ویژگی‌های دیگر ثابت می‌مانند.

اندازه گیری مهم دیگر برای تفسیر مدل‌های خطی، اندازه گیری R-squared است. R-squared به شما می‌گوید که چه مقدار از واریانس کل نتیجه هدف شما توسط مدل توضیح داده شده است. هرچه R-squared بالاتر باشد، مدل شما داده‌ها را بهتر توضیح می‌دهد. فرمول محاسبه R-squared به صورت زیر است:

$$R^2 = 1 - SSE/SST$$

SSE مجموع مجذور عبارات خطأ است:

$$SSE = \sum_{i=1}^n (y^{(i)} - \hat{y}^{(i)})^2$$

SST مجموع مجذور واریانس داده است:

$$SSE = \sum_{i=1}^n (y^{(i)} - \hat{y})^2$$

SSE به شما می‌گوید که پس از برآش مدل خطی، چقدر واریانس باقی می‌ماند، که با اختلاف مجذور بین مقادیر هدف پیش‌بینی شده و واقعی اندازه گیری می‌شود SST. واریانس کل نتیجه هدف است R-squared. به شما می‌گوید که چه مقدار از واریانس شما را می‌توان با مدل خطی توضیح داد R-squared. معمولاً بین ۰ برای مدل‌هایی که مدل اصلًا داده‌ها را توضیح نمی‌دهد و ۱ برای مدل‌هایی که تمام واریانس داده‌های شما را توضیح می‌دهند، متغیر است. همچنین ممکن است R-squared بدون نقض قوانین ریاضی یک مقدار منفی به خود بگیرد. این زمانی اتفاق می‌افتد که SSE بزرگ‌تر از SST باشد، به این معنی که یک مدل روند داده‌ها را نمی‌گیرد و بدتر از استفاده از میانگین هدف به عنوان پیش‌بینی با داده‌ها مطابقت دارد.

یک نکته وجود دارد، زیرا R-squared با تعداد ویژگی‌های مدل افزایش می‌یابد، حتی اگر اصلًا حاوی اطلاعاتی در مورد مقدار هدف نباشند. بنابراین، بهتر است از R-squared تنظیم شده استفاده کنید که تعداد ویژگی‌های استفاده شده در مدل را به حساب می‌آورد. محاسبه آن این است:

$$R^2 = 1 - (1 - R^2) \frac{n - 1}{n - p - 1}$$

که در آن p تعداد ویژگی‌ها و n تعداد نمونه‌ها است.

تفسیر یک مدل با R-squared (تعدیل شده) بسیار کم معنی دار نیست، زیرا چنین مدلی اساساً واریانس زیادی را توضیح نمی‌دهد. هر گونه تفسیری از اوزان معنادار نخواهد بود.

اهمیت ویژگی

اهمیت یک ویژگی در مدل رگرسیون خطی را می‌توان با قدر مطلق آماره t اندازه گیری کرد. آماره t وزن تخمین زده شده با خطای استاندارد آن است.

$$t_{\beta_j} = \frac{\hat{\beta}_j}{SE(\hat{\beta}_j)}$$

اجازه دهید بررسی کنیم که این فرمول به ما چه می‌گوید: اهمیت یک ویژگی با افزایش وزن افزایش می‌یابد. این منطقی است. هر چه وزن تخمینی واریانس بیشتری داشته باشد (= هر چه نسبت به مقدار صحیح اطمینان کمتری داشته باشیم)، اهمیت ویژگی کمتر است. این نیز منطقی است.

۵.۱.۲ مثال

در این مثال، ما از مدل رگرسیون خطی برای پیش‌بینی تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای در یک روز خاص، با توجه به اطلاعات آب و هوا و تقویم استفاده می‌کنیم. برای تفسیر، وزن‌های رگرسیون برآورده شده را بررسی می‌کنیم.

ویژگی‌های عددی و طبقه‌ای تشکیل شده است. برای هر ویژگی، جدول وزن تخمینی، خطای استاندارد تخمین (SE) و قدر مطلق آماره ($|t|$) را نشان می‌دهد.

	Weight	SE	$ t $
(Intercept)	2399.4	238.3	10.1
seasonSPRING	899.3	122.3	7.4
seasonSUMMER	138.2	161.7	0.9
seasonFALL	425.6	110.8	3.8
holidayHOLIDAY	-686.1	203.3	3.4
workingdayWORKING DAY	124.9	73.3	1.7
weathersitMISTY	-379.4	87.6	4.3
weathersitRAIN/SNOW/STORM	-1901.5	223.6	8.5
temp	110.7	7	15.7
hum	-17.4	3.2	5.5
windspeed	-42.5	6.9	6.2
days_since_2011	4.9	0.2	28.5

تفسیر یک ویژگی عددی (دما): افزایش دما به میزان ۱ درجه سانتیگراد، تعداد پیش‌بینی‌شده دوچرخه‌ها را تا ۱۱۰.۷ افزایش می‌دهد، زمانی که سایر ویژگی‌ها ثابت می‌مانند.

تفسیر یک ویژگی طبقه‌بندی شده ("Weathersit") تعداد تخمینی دوچرخه‌ها در هنگام باران، برف یا طوفان - ۱۹۰.۵ کمتر است، در مقایسه با آب و هوای خوب - دوباره با فرض اینکه همه ویژگی‌های دیگر تغییر نمی‌کنند. وقتی هوا مه آلود است، با توجه به ثابت ماندن سایر ویژگی‌ها، تعداد دوچرخه‌های پیش‌بینی شده منفی ۳۷۹.۴ در مقایسه با هوای خوب کمتر است.

همه تفاسیر همیشه با ذکر این نکته همراه می‌شوند که "همه ویژگی‌های دیگر ثابت می‌مانند". این به دلیل ماهیت مدل‌های رگرسیون خطی است. هدف پیش‌بینی شده ترکیبی خطی از ویژگی‌های وزنی است. معادله خطی برآورده شده یک ابر صفحه در فضای ویژگی/هدف است (یک خط ساده در مورد یک ویژگی واحد). وزن‌ها شبیه (گرادیان) ابر صفحه را در هر جهت مشخص می‌کنند. جنبه خوب این است که تفسیر یک اثر افزودنی یک ویژگی بخصوص از سایر ویژگی‌های جداست. این امکان‌پذیر است زیرا تمام تاثیرات ویژگی (= وزن ضربدر مقدار ویژگی) در معادله با یک مثبت ترکیب می‌شوند. در جنبه بد، تفسیر توزیع مشترک ویژگی‌ها را نادیده می‌گیرد. افزایش یک ویژگی،

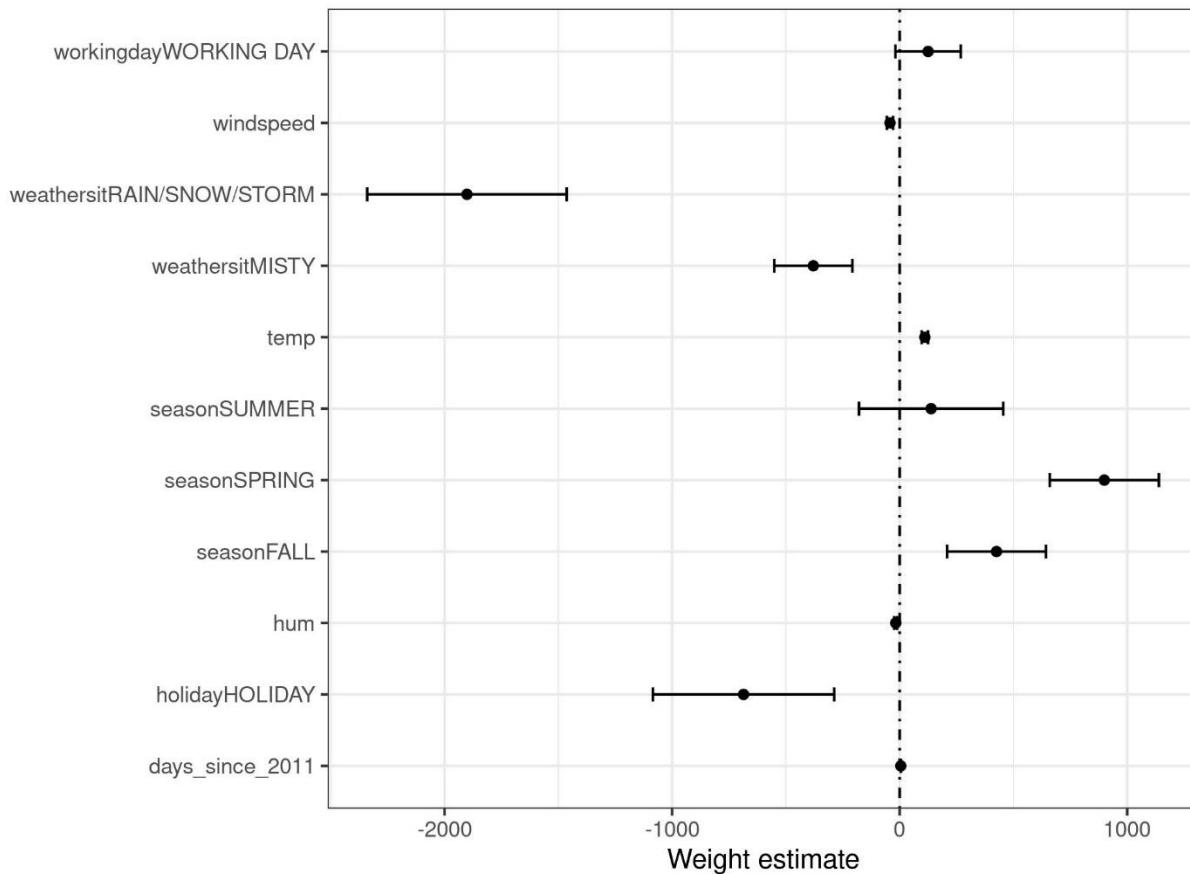
اما عدم تغییر ویژگی دیگر، می‌تواند به نقاط داده غیر واقعی یا حداقل بعيد منجر شود. به عنوان مثال افزایش تعداد اتاق‌ها بدون افزایش اندازه خانه ممکن است غیرواقعی باشد.

۵.۱.۳ تفسیر بصری

گرافیک‌های مختلف، مدل رگرسیون خطی را برای انسان آسان و سریع درک می‌کند.

۵.۱.۳.۱ نمودار وزن

اطلاعات جدول وزنی (تخمین وزن و واریانس) را می‌توان در نمودار وزنی مشاهده کرد. نمودار زیر نتایج حاصل از مدل رگرسیون خطی قبلی را نشان می‌دهد.

شکل ۱.۵: وزن‌ها به صورت نقاط و فاصله‌های اطمینان ۹۵ درصد به صورت خطوط نمایش داده می‌شوند. نمودار وزن نشان می‌دهد که هوای بارانی/برفی/اطوفانی تأثیر منفی قوی بر تعداد پیش‌بینی شده دوچرخه دارد. وزن ویژگی روز کاری نزدیک به صفر است و صفر در بازه ۹۵٪ لحاظ شده است که به این معنی است که اثر از نظر آماری معنی دار نیست. برخی از فواصل اطمینان بسیار کوتاه و برآوردها نزدیک به صفر هستند، با این حال اثرات ویژگی از نظر آماری معنی دار بود. دما یکی از این نامزدها است. مشکل نمودار وزن این است که ویژگی‌ها در مقیاس‌های مختلف اندازه گیری می‌شوند. در حالی که برای آب و هوا، وزن تخمینی تفاوت بین هوای خوب و

بارانی/اطوفانی/برفی را نشان می‌دهد، برای دما فقط افزایش ۱ درجه سانتی‌گراد را نشان می‌دهد. قبل از برازش مدل خطی، می‌توانید وزن‌های تخمینی را با مقیاس بندی ویژگی‌ها (میانگین صفر و انحراف استاندارد یک) قابل مقایسه تر کنید.

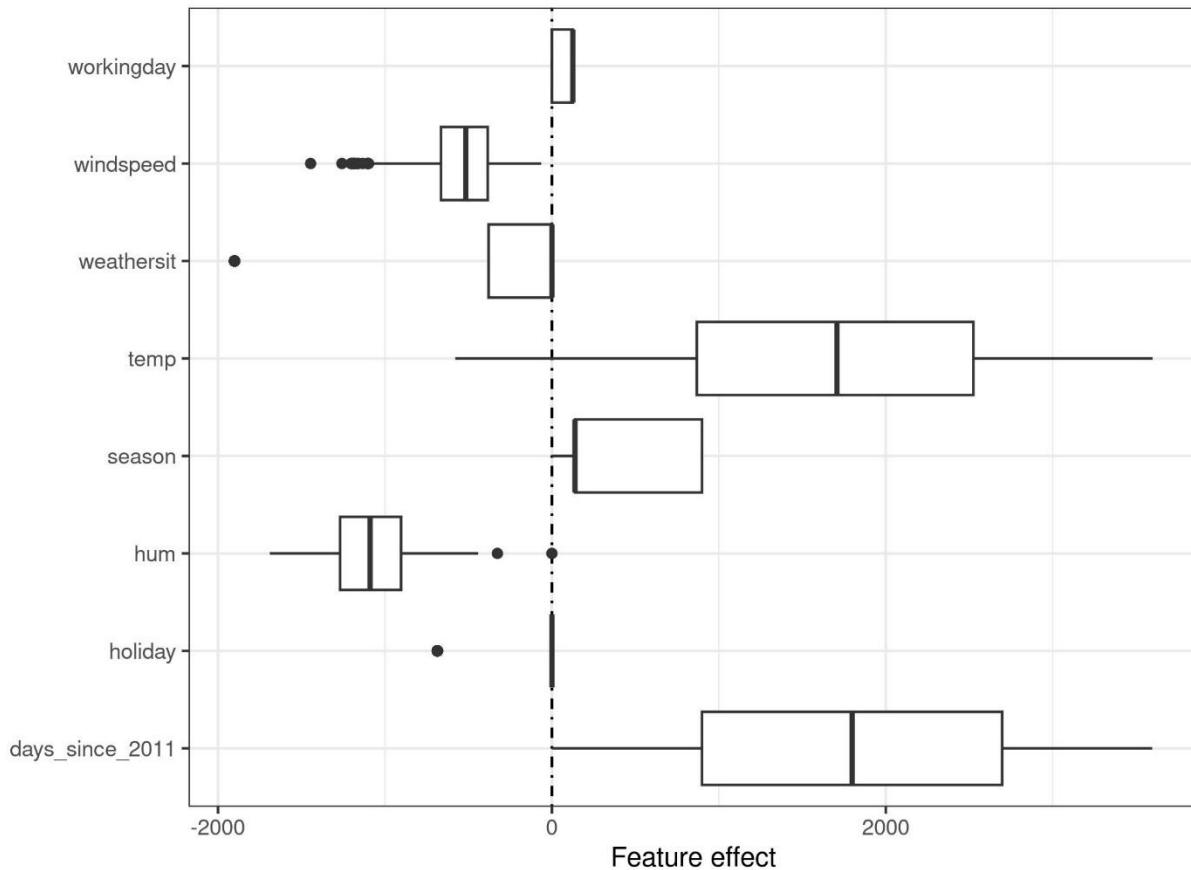
۵.۱.۳.۲ نمودار اثر

وزن‌های مدل رگرسیون خطی زمانی که در مقادیر واقعی ضرب شوند می‌توانند به طور معنی داری تحلیل شوند. وزن‌ها به مقیاس ویژگی‌ها بستگی دارد و اگر ویژگی‌ای داشته باشد که مثلاً قد یک فرد را اندازه‌گیری می‌کند و از متر به سانتی‌متر تغییر می‌دهید، متفاوت خواهد بود. وزن تغییر خواهد کرد، اما اثرات واقعی در داده‌های شما تغییر نخواهد کرد. همچنانی دانستن توزیع ویژگی خود در داده‌ها مهم است، زیرا اگر واریانس بسیار پایینی دارید، به این معنی است که تقریباً همه نمونه‌ها سهم مشابهی از این ویژگی دارند. نمودار اثر می‌تواند به شما کمک کند تا بفهمید که ترکیب وزن و ویژگی چقدر به پیش‌بینی‌های داده‌های شما کمک می‌کند. با محاسبه اثرات شروع کنید، که وزن هر ویژگی ضربدر مقدار ویژگی یک نمونه است:

$$effect_j^{(i)} = w_j x_j^{(i)}$$

اثرات را می‌توان با نمودارهای باکس پلات مستطیلی تجسم کرد. مستطیل در یک باکس پلات شامل محدوده اثر برای نیمی از داده‌ها (۲۵٪ تا ۷۵٪ چندک اثر). خط عمودی در کادر، اثر میانه است، یعنی ۵۰ درصد از نمونه‌ها تأثیر کمتر و نیمی‌دیگر تأثیر بیشتری بر پیش‌بینی دارند. نقاط پرت، نقاطی که بیش از ۱.۵ برابر دامنه بین چارکی (یعنی تفاوت بین ربع اول و سوم) بالای ربع سوم، یا کمتر از ۱.۵ برابر بین چارکی زیر چارک اول تعريف می‌شوند. دو خط افقی که whiskers پایینی و بالایی نامیده می‌شوند، نقاط زیر چارک اول و بالای چارک سوم را که پرت نیستند به هم متصل می‌کنند. اگر نقاط پرت وجود نداشته باشد، whiskers به مقادیر حداقل و حداکثر گسترش می‌یابند.

اثرات طبقه‌بندی ویژگی را می‌توان در یک باکس پلات خلاصه کرد، در مقایسه با نمودار وزن، که در آن هر دسته ردیف خاص خود را دارد.

شکل ۵.۲: نمودار اثر ویژگی، توزیع اثرات (= ارزش ویژگی ضربدر وزن ویژگی) را در بین داده‌ها در هر ویژگی نشان می‌دهد.

بیشترین سهم در تعداد مورد انتظار دوچرخه‌های اجاره‌ای مربوط به ویژگی دما و ویژگی روز است که روند اجره دوچرخه را در طول زمان نشان می‌دهد. دما دامنه وسیعی از مشارکت در پیش‌بینی دارد. ویژگی روند روز از صفر به مقادیر مثبت بزرگ افزایش است، زیرا اولین روز در مجموعه‌داده (۰۱۰۱۲۰۱۱) تأثیر روند بسیار کمی دارد و وزن تخمینی برای این ویژگی مثبت است (۴.۹۳). این به این معنی است که اثر با هر روز افزایش می‌یابد و برای آخرین روز در مجموعه‌داده (۳۱۰۱۲۰۱۲) دارای بالاترین میزان است. توجه داشته باشید که برای اثراتی با وزن منفی، نمونه‌هایی با اثر مثبت آنهاست هستند که دارای ارزش ویژگی منفی هستند. به عنوان مثال، روزهایی که سرعت باد دارای اثر منفی زیاد است، روزهایی هستند که سرعت باد زیاد است.

۵.۱.۴ پیش‌بینی‌های فردی را توضیح دهید

هر یک از ویژگی‌های یک نمونه چقدر در پیش‌بینی کمک کرده است؟ این را می‌توان با محاسبه اثرات برای این مثال پاسخ داد. تفسیر اثرات خاص نمونه فقط در مقایسه با توزیع اثر برای هر ویژگی منطقی است. ما می‌خواهیم

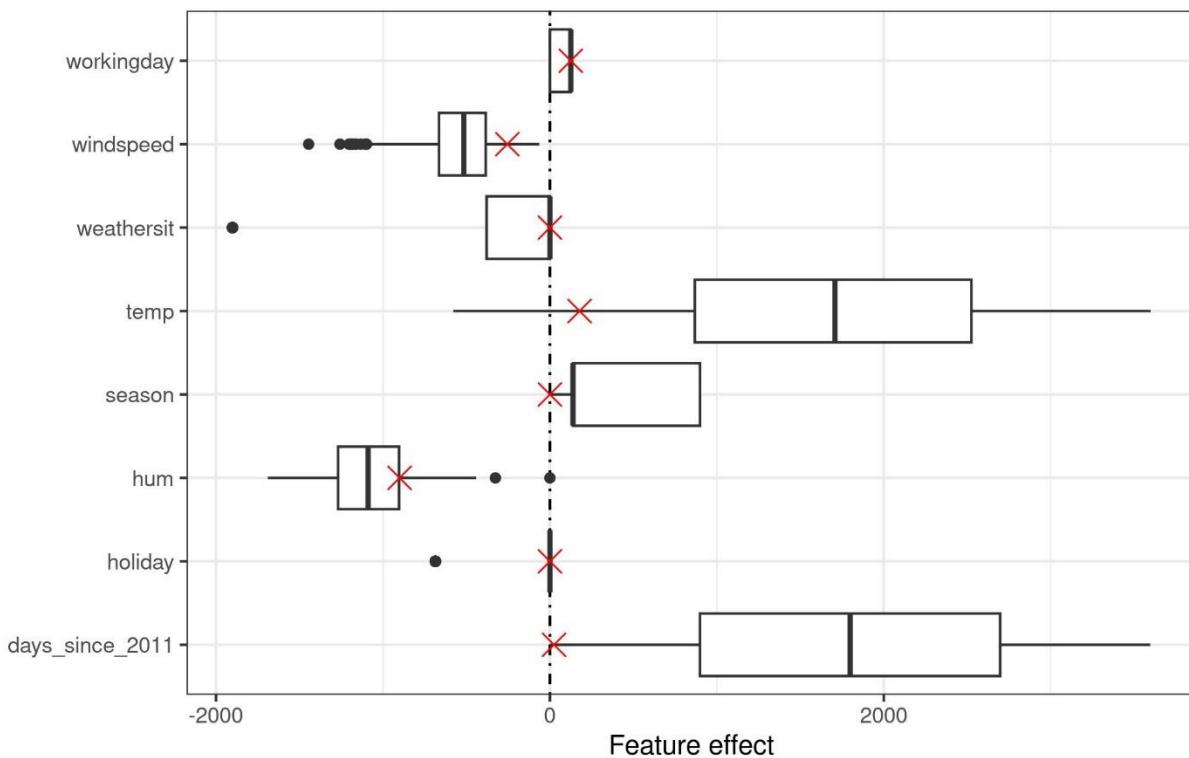
پیش‌بینی مدل خطی را برای نمونه ششم از مجموعه‌داده دوچرخه توضیح دهیم. نمونه دارای مقادیر ویژگی زیر است.

جدول ۵.۱: مقادیر ویژگی برای نمونه ۶

Feature	Value
season	WINTER
yr	2011
mnth	JAN
holiday	NO HOLIDAY
weekday	THU
workingday	WORKING DAY
weathersit	GOOD
temp	1.604356
hum	51.8261
windspeed	6.000868
cnt	1606
days_since_2011	5

برای به دست آوردن اثرات ویژگی این نمونه، باید مقادیر ویژگی آن را در وزن‌های آن ویژگی در مدل رگرسیون خطی ضرب کنیم. برای مقدار "روز کاری" ویژگی "روز کاری"، اثر ۱۲۴.۹ است. برای دمای ۱.۶ درجه سانتیگراد، اثر ۱۷۷.۶ است. ما این اثرات را به صورت علامت ضربدر به نمودار اثرات اضافه می‌کنیم، که توزیع اثرات در داده‌ها را به ما نشان می‌دهد. این کار به ما اجازه می‌دهد تا اثرات فردی را با توزیع اثرات در داده‌ها مقایسه کنیم.

Predicted value for instance: 1571
 Average predicted value: 4504
 Actual value: 1606

شکل ۵.۳: نمودار اثر برای یک نمونه، توزیع اثر و اثرات نمونه مورد نظر را نشان می‌دهد.

اگر ما از پیش‌بینی نمونه‌های داده‌های آموزشی میانگین بگیریم، عدد ۴۵۰۴ به دست می‌آید. در مقایسه با این میانگین، پیش‌بینی نمونه ششم کوچک است، زیرا تنها ۱۵۷۱ کرایه دوچرخه پیش‌بینی شده است. نمودار اثر دلیل آن را نشان می‌دهد. باکس پلات‌ها، اثرات را برای همه نمونه‌های مجموعه‌داده نشان می‌دهند، علامت‌های ضربدر اثرات را برای نمونه ۶ نشان می‌دهند. نمونه ششم تأثیر دمای پایینی دارد زیرا در این روز دما ۲ درجه بود که در مقایسه با اکثر روزهای دیگر پایین است (و به یاد داشته باشید که وزن ویژگی دما مثبت است). همچنین تأثیر ویژگی روند «days_since_2011» در مقایسه با سایر نمونه‌های داده کم است، زیرا این نمونه مربوط به اوایل سال ۲۰۱۱ (۵ روز) است و ویژگی روند نیز وزن مثبتی دارد.

۵.۱.۵ رمزگذاری ویژگی‌های دسته بندی
 راههای مختلفی برای رمزگذاری یک ویژگی طبقه‌بندی وجود دارد و انتخاب هر حالت، بر تفسیر وزن‌ها تأثیر می‌گذارد.

استاندارد در مدل‌های رگرسیون خطی، کدگذاری تیمار است که در اکثر موارد مناسب است. استفاده از رمزگذاری‌های مختلف منجر به ایجاد ماتریس‌های مختلف (طراحی) از یک ستون واحد با ویژگی طبقه‌بندی

می‌شود. این بخش سه کدگذاری مختلف را ارائه می‌کند، اما تعداد بیشتری وجود دارد. مثال مورد استفاده دارای شش نمونه و یک ویژگی طبقه‌بندی شده با سه دسته است. برای دو نمونه اول، ویژگی دسته A را می‌گیرد، برای نمونه سه و چهار، دسته B، و برای دو مورد آخر، دسته C.

کدگذاری تیمار

در کدگذاری تیمار، وزن هر دسته، تفاوت برآورد شده در پیش‌بینی بین دسته مربوطه و دسته مرجع است. عرض از مبدا مدل خطی، میانگین دسته مرجع است (زمانی که سایر ویژگی‌ها ثابت می‌مانند). ستون اول ماتریس طراحی، عرض از مبدا است که همیشه ۱ است. ستون دو نشان می‌دهد که آیا نمونه در رد B قرار دارد یا خیر، ستون سه نشان می‌دهد که آیا در دسته C قرار دارد یا خیر. برای دسته A نیازی به ستون نیست، زیرا پس از آن معادله خطی بیش از حد مشخص می‌شود و هیچ راه حل منحصر به فردی برای وزن‌ها نمی‌توان یافت. کافی است بدانیم که یک نمونه در رد B یا C نیست.

ماتریس ویژگی:

$$\begin{pmatrix} 1 & 0 & 0 \\ 1 & 0 & 0 \\ 1 & 1 & 0 \\ 1 & 1 & 0 \\ 1 & 0 & 1 \\ 1 & 0 & 1 \end{pmatrix}$$

کدگذاری اثر

وزن هر دسته، تفاوت تخمینی y از دسته مربوطه به میانگین کلی است (باتوجه به اینکه همه ویژگی‌های دیگر صفر هستند یا دسته مرجع). ستون اول برای تخمین فاصله استفاده می‌شود. وزن β مرتبط با رهگیری نشان دهنده میانگین کلی و β ، وزن ستون دو، تفاوت بین میانگین کلی و دسته B است. اثر کل دسته B است β تفسیر دسته C معادل است. برای رد مرجع A، تفاوت به میانگین کلی است و β اثر کلی

ماتریس ویژگی:

$$\begin{pmatrix} 1 & -1 & -1 \\ 1 & -1 & -1 \\ 1 & 1 & 0 \\ 1 & 1 & 0 \\ 1 & 0 & 1 \\ 1 & 0 & 1 \end{pmatrix}$$

کدنویسی مصنوعی

این β در هر دسته، میانگین تخمینی مقدار y برای هر دسته است (باتوجه به اینکه تمام مقادیر ویژگی‌های دیگر صفر هستند یا دسته مرجع). توجه داشته باشید که وقفه در اینجا حذف شده است تا بتوان یک راه حل منحصر

به فرد برای وزن‌های مدل خطی پیدا کرد. راه دیگر برای کاهش این مشکل چند خطی، کنار گذاشتن یکی از دسته‌بندی‌ها است.

ماتریس ویژگی:

$$\begin{pmatrix} 1 & 0 & 0 \\ 1 & 0 & 0 \\ 1 & 1 & 0 \\ 1 & 1 & 0 \\ 1 & 0 & 1 \\ 1 & 0 & 1 \end{pmatrix}$$

اگر می‌خواهید کمی عمیق‌تر در رمزگذاری‌های مختلف ویژگی‌های طبقه‌بندی شده مطالعه کنید، این صفحه و ب (<https://stats.oarc.ucla.edu/r/library/r-library-contrast-coding-systems-for-categorical-variables/>) و این پست وبلاگ (<http://heidiseibold.github.io/page7/>) را بررسی کنید.

۵.۱.۶ آیا مدل‌های خطی توضیحات خوبی ایجاد می‌کنند؟

با قضاوت بر اساس شزايطی که توضیح خوب دارد، همان‌طور که در فصل توضیحات انسان پسند ارائه شده است، مدل‌های خطی بهترین توضیحات را ایجاد نمی‌کنند. مدل‌های خطی مقایسه‌ای هستند، اما نمونه مرجع یک نقطه داده است که در آن همه ویژگی‌های عددی صفر هستند و ویژگی‌های طبقه‌بندی در دسته‌های مرجع خود قرار دارند. این معمولاً یک نمونه مصنوعی و بی معنی است که بعید است در داده‌های شما یا واقعیت رخ دهد. یک استثنا وجود دارد: اگر همه ویژگی‌های عددی در مرکز میانگین باشند (ویژگی منهای میانگین ویژگی) و همه ویژگی‌های طبقه‌بندی با کدگذاری اثر آورده شده باشند، نمونه مرجع نقطه داده‌ای است که در آن همه ویژگی‌ها مقدار میانگین ویژگی را می‌گیرند. در این حالت نیز ممکن است یک نقطه داده وجود نداشته باشد، اما حداقل ممکن است محتمل‌تر یا معنادار‌تر باشد. در این مورد، وزن‌ها ضربدر مقادیر ویژگی (اثرات ویژگی) سهم ویژگی را در نتیجه پیش‌بینی شده در مقایسه با «میانگین نمونه» توضیح می‌دهند. یکی دیگر از جنبه‌های توضیح خوب، انتخاب پذیری است که در مدل‌های خطی با استفاده از ویژگی‌های کمتر یا با آموزش مدل‌های خطی پراکنده می‌توان به آن دست یافت. اما به طور پیش‌فرض، مدل‌های خطی توضیحات انتخابی ایجاد نمی‌کنند. مدل‌های خطی توضیحات درستی ایجاد می‌کنند، تا زمانی که معادله خطی مدل مناسبی برای رابطه بین ویژگی‌ها و نتیجه باشد. هر چه رفتارهای غیر خطی و تعاملات بیشتر باشد، دقت مدل خطی کمتر خواهد بود و توضیحات کمتر صادق می‌باشند. خطی بودن توضیحات را کلی‌تر و ساده‌تر می‌کند. من معتقدم ماهیت خطی مدل، عامل اصلی استفاده از مدل‌های خطی برای توضیح روابط است.

۵.۱.۷ مدل‌های خطی محدود

نمونه‌های مدل‌های خطی که من انتخاب کرده‌ام همگی زیبا و مرتب هستند، اینطور نیست؟ اما در واقعیت ممکن است شما فقط چند ویژگی نداشته باشید، بلکه صدها یا هزاران ویژگی را داشته باشید. و همچنین مدل‌های

رگرسیون خطی شما؟ تفسیرپذیری به سراسیبی می‌رود. حتی ممکن است در موقعیتی قرار بگیرید که ویژگی‌های بیشتری نسبت به نمونه‌ها وجود دارد و اصلاً نمی‌توانید یک مدل خطی استاندارد را برآورد دهید. خبر خوب این است که راههایی برای معرفی محدودیت (= چند ویژگی) در مدل‌های خطی وجود دارد.

۵.۱.۷.۱ لاسو

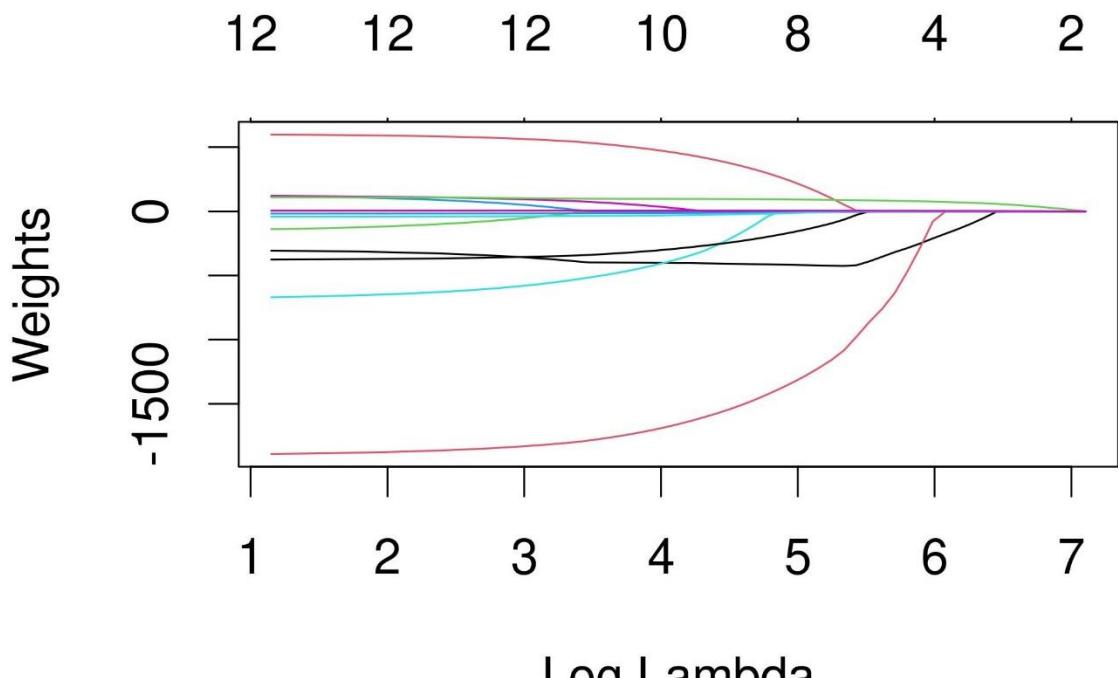
لاسو یک راه خودکار و راحت برای اعمال محدودیت به مدل رگرسیون خطی است. Lasso مخفف حداقل انقباض مطلق و عملگر انتخاب است و هنگامی که در یک مدل رگرسیون خطی اعمال می‌شود، وظیفه انتخاب ویژگی و تنظیم وزن ویژگی انتخاب شده را انجام می‌دهد. اجازه دهد مساله کمینه‌سازی، که وزن‌ها را بهینه می‌کنند در نظر بگیریم:

$$\min_{\beta} \left(\frac{1}{n} \sum_{i=1}^n (y^{(i)} - x_i^T \beta)^2 \right)$$

یک عبارت به این مسئله بهینه سازی اضافه می‌کند.

$$\min_{\beta} \left(\frac{1}{n} \sum_{i=1}^n (y^{(i)} - x_i^T \beta)^2 + \lambda \|\beta\|_1 \right)$$

عبارت β بردار ویژگی است و منجر به جریمه وزن‌های بزرگ می‌شود. از آنجایی که از L1-norm استفاده می‌شود، بسیاری از وزن‌ها تخمینی ۰ دریافت می‌کنند و بقیه کوچک می‌شوند. پارامتر لامبدا (λ) قدرت تنظیم را کنترل می‌کند و معمولاً با اعتبارسنجی متقطع تنظیم می‌شود. به خصوص هنگامی که لامبدا بزرگ است، بسیاری از وزن‌ها به صفر تبدیل می‌شوند. وزن هر ویژگی با یک منحنی در شکل زیر نشان داده شده است.

شکل ۵.۴: با افزایش جریمه وزن‌ها، ویژگی‌های کمتر و کمتری تخمین وزن غیر صفر دریافت می‌کنند. به این منحنی‌ها مسیرهای تنظیم نیز می‌گویند. عدد بالای نمودار تعداد وزن‌های غیر صفر است. چه مقداری را برای لامبدا انتخاب کنیم؟ اگر عبارت جریمه را به عنوان یک پارامتر تنظیم می‌بینید، می‌توانید لامبда را پیدا کنید که خطای مدل را با اعتبارسنجی متقاطع به حداقل می‌رساند. همچنین می‌توانید لامبدا را به عنوان پارامتری برای کنترل تفسیرپذیری مدل در نظر بگیرید. هر چه جریمه بزرگ‌تر باشد، ویژگی‌های کمتری در مدل وجود دارد (زیرا وزن آنها صفر است) و بهتر می‌توان مدل را تفسیر کرد.

مثال با لاسو

اجاره دوچرخه را با استفاده از لاسو پیش‌بینی می‌کنیم. تعداد ویژگی‌هایی که می‌خواهیم در مدل داشته باشیم را از قبل تعیین می‌کنیم. اجازه دهید ابتدا عدد را روی ۲ ویژگی تنظیم کنیم:

Weight	
seasonWINTER	0
seasonSPRING	0
seasonSUMMER	0

seasonFALL	0
holidayHOLIDAY	0
workingdayWORKING DAY	0
weathersitMISTY	0
weathersitRAIN/SNOW/STORM	0
temp	52.33
hum	0
windspeed	0
days_since_2011	2.15

دو ویژگی اول با وزن‌های غیرصفر در مسیر لاسو دما ("temp") و روند زمانی ("days_since_2011") هستند. اکنون، اجازه دهید ۵ ویژگی را انتخاب کنیم:

	Weight
seasonWINTER	-389.99
seasonSPRING	0
seasonSUMMER	0
seasonFALL	0
holidayHOLIDAY	0
workingdayWORKING DAY	0
weathersitMISTY	0
weathersitRAIN/SNOW/STORM	-862.27
temp	85.58
hum	-3.04
windspeed	0
days_since_2011	3.82

توجه داشته باشید که وزن‌های "temp" و "days_since_2011" با مدل با دو ویژگی متفاوت است. دلیل این امر این است که با کاهش لامبدا، حتی ویژگی‌هایی که قبلاً در مدل هستند، کمتر جریمه می‌شوند و ممکن است وزن مطلق بیشتری به دست آورند. تفسیر وزن‌های لاسو با تفسیر وزن‌ها در مدل رگرسیون خطی مطابقت دارد. فقط باید به استاندارد بودن یا نبودن ویژگی‌ها توجه کنید، زیرا این روی وزن‌ها تأثیر می‌گذارد. در این مثال، ویژگی‌ها توسط نرمافزار استاندارد شده بودند، اما وزن‌ها به طور خودکار برای ما تغییر شکل دادند تا با مقیاس‌های ویژگی اصلی مطابقت داشته باشند.

روش‌های دیگر برای پراکندگی در مدل‌های خطی

طیف گسترده‌ای از روش‌ها را می‌توان برای کاهش تعداد ویژگی‌ها در یک مدل خطی استفاده کرد.

روش‌های پیش‌پردازش:

- ویژگی‌های انتخاب شده دستی: همیشه می‌توانید از دانش متخصصان، برای انتخاب یا حذف برخی از ویژگی‌ها استفاده کنید. اشکال بزرگ این است که نمی‌توان آن را خودکار کرد و شما باید به کسی دسترسی داشته باشید که داده‌ها را درک کند.
- انتخاب تک متغیره: یک مثال ضریب همبستگی است. شما فقط ویژگی‌هایی را در نظر می‌گیرید که از آستانه مشخصی از همبستگی بین ویژگی و هدف فراتر می‌روند. نقطه ضعف روش این است که ویژگی‌ها را فقط به صورت جداگانه در نظر می‌گیرد. برخی از ویژگی‌ها ممکن است تا زمانی که مدل خطی برخی ویژگی‌های دیگر را در نظر نگرفته باشد، همبستگی نشان ندهند. این ویژگی‌ها را با روش‌های انتخاب تک متغیره از دست خواهید داد.

روش‌های گام به گام:

- انتخاب رو به جلو: مدل خطی را با یک ویژگی برازش دهید. این کار را با سایر ویژگی‌ها نیز انجام دهید. مدلی را انتخاب کنید که بهترین عملکرد را دارد (مثلاً بالاترین R-squared). اکنون دوباره، ویژگی‌های باقی‌مانده را یک به یک به مدل تک ویژگی قبلی اضافه کنید و بهترین ویژگی بعدی را بیابید. این کار را تا رسیدن به معیاری مانند حداکثر تعداد ویژگی‌های مدل ادامه دهید.
 - انتخاب رو به عقب: مشابه انتخاب رو به جلو می‌باشد. اما به جای افزودن ویژگی‌ها، با مدلی شروع کنید که شامل همه ویژگی‌ها است و سعی کنید یک ویژگی را حذف کنید در حالیکه بالاترین افزایش عملکرد را داشته باشید. این کار را تا رسیدن به معیار توقف تکرار کنید.
- توصیه می‌کنم از Lasso استفاده کنید، زیرا می‌تواند خودکار باشد، همه ویژگی‌ها را به طور همزمان در نظر بگیرد و از طریق لامبدا قابل کنترل باشد. همچنین برای مدل رگرسیون لجستیک (طبقه‌بندی) نیز کار می‌کند.

۵.۱.۸ مزایا

مدل‌سازی پیش‌بینی‌ها به عنوان یک جمع وزنی، نحوه تولید پیش‌بینی‌ها را شفاف می‌کند. و با لاسو می‌توانیم اطمینان حاصل کنیم که تعداد ویژگی‌های مورد استفاده کم باقی می‌ماند. بسیاری از افراد از مدل‌های رگرسیون خطی استفاده می‌کنند. این بدان معناست که در بسیاری از جاها برای مدل سازی پیش‌بینی و انجام استنتاج پذیرفته شده است. سطح بالایی از تجربه و تخصص جمعی، از جمله مطالب آموزشی در مورد مدل‌های رگرسیون خطی و پیاده سازی در نرم افزار وجود دارد. توابع رگرسیون خطی را می‌توان در R، Python، Java، Julia، Scala، Javascript و... یافت.

از نظر ریاضی، تخمین وزن‌ها ساده است و شما تضمینی برای یافتن وزن‌های بهینه دارید (باتوجهه به اینکه تمام مفروضات مدل رگرسیون خطی توسط داده‌ها برآورده می‌شوند).

همراه با وزن‌ها، فواصل اطمینان، آزمون‌ها و تئوری آماری را دریافت می‌کنید. همچنین توسعه‌های زیادی برای مدل رگرسیون خطی وجود دارد (به فصل GLM، GAM و موارد دیگر مراجعه کنید).

۵.۱.۹ معایب

مدل‌های رگرسیون خطی فقط می‌توانند روابط خطی را مدل کنند، یعنی مجموع وزنی ویژگی‌های ورودی. هرگونه رابطه غیرخطی یا تعامل باید به صورت دستی اعمال شود و به عنوان یک ویژگی ورودی به صورت صریح به مدل وارد شود.

همچنین اغلب عملکرد پیش‌بینی مدل‌های خطی پیش‌بینی کننده خوب نیست، زیرا روابطی را که می‌توانند بیاموزند، بسیار محدود است و معمولاً پیچیدگی واقعیت را بیش از حد ساده می‌کنند.

تفسیر یک وزن می‌تواند غیر شهودی باشد زیرا وزن آن ویژگی به تمام ویژگی‌های دیگر بستگی دارد. دو ویژگی با همبستگی مثبت بالا در پیش‌بینی خروجی y ، یکی ممکن است وزن مثبت در مدل خطی داشته باشد و دیگری وزن منفی. دلیل وزن منفی ویژگی دوم این است که، با توجه به ویژگی همبسته دیگر، در فضای با ابعاد بالا باپیش‌بینی y همبستگی پیدا می‌کند. ویژگی‌های کاملاً همبسته حتی یافتن یک راه حل منحصر به فرد برای معادله خطی را غیرممکن می‌کند. یک مثال: شما یک مدل برای پیش‌بینی ارزش یک خانه دارید و دارای ویژگی‌هایی مانند تعداد اتاق‌ها و اندازه خانه هستید. اندازه خانه و تعداد اتاق‌ها به شدت مرتبط هستند: هر چه خانه بزرگ‌تر باشد، اتاق‌های بیشتری دارد. اگر هر دو ویژگی را در یک مدل خطی قرار دهید، ممکن است این اتفاق بیفتند که اندازه خانه پیش‌بینی کننده بهتری باشد و وزن مثبت زیادی دریافت کند. تعداد اتاق‌ها ممکن است وزن منفی داشته باشد، زیرا با توجه به اینکه یک خانه دارای اندازه یکسانی است، افزایش تعداد اتاق‌ها می‌تواند ارزش آن را کاهش دهد. زمانی که همبستگی خیلی قوی باشد، پایداری معادله خطی کم می‌شود.

۵.۲ رگرسیون لجستیک

رگرسیون لجستیک احتمالات مسائل طبقه‌بندی را با دو نتیجه ممکن، مدل‌سازی می‌کند. این مدل، توسعه مدل رگرسیون خطی برای مسائل طبقه‌بندی است.

۵.۲.۱ رگرسیون خطی برای طبقه‌بندی چه اشکالی دارد؟

مدل رگرسیون خطی می‌تواند برای رگرسیون خوب کار کند، اما برای طبقه‌بندی شکست می‌خورد. چرا اینطور است؟ در صورت وجود دو کلاس، می‌توانید یکی از کلاس‌ها را با 0 و دیگری را با 1 برچسب گذاری کنید و از رگرسیون خطی استفاده کنید. از نظر فنی کار می‌کند و اکثر برنامه‌های مدل خطی وزن‌ها را برای شما محاسبه بیرون می‌کنند. اما این روش چند مشکل دارد:

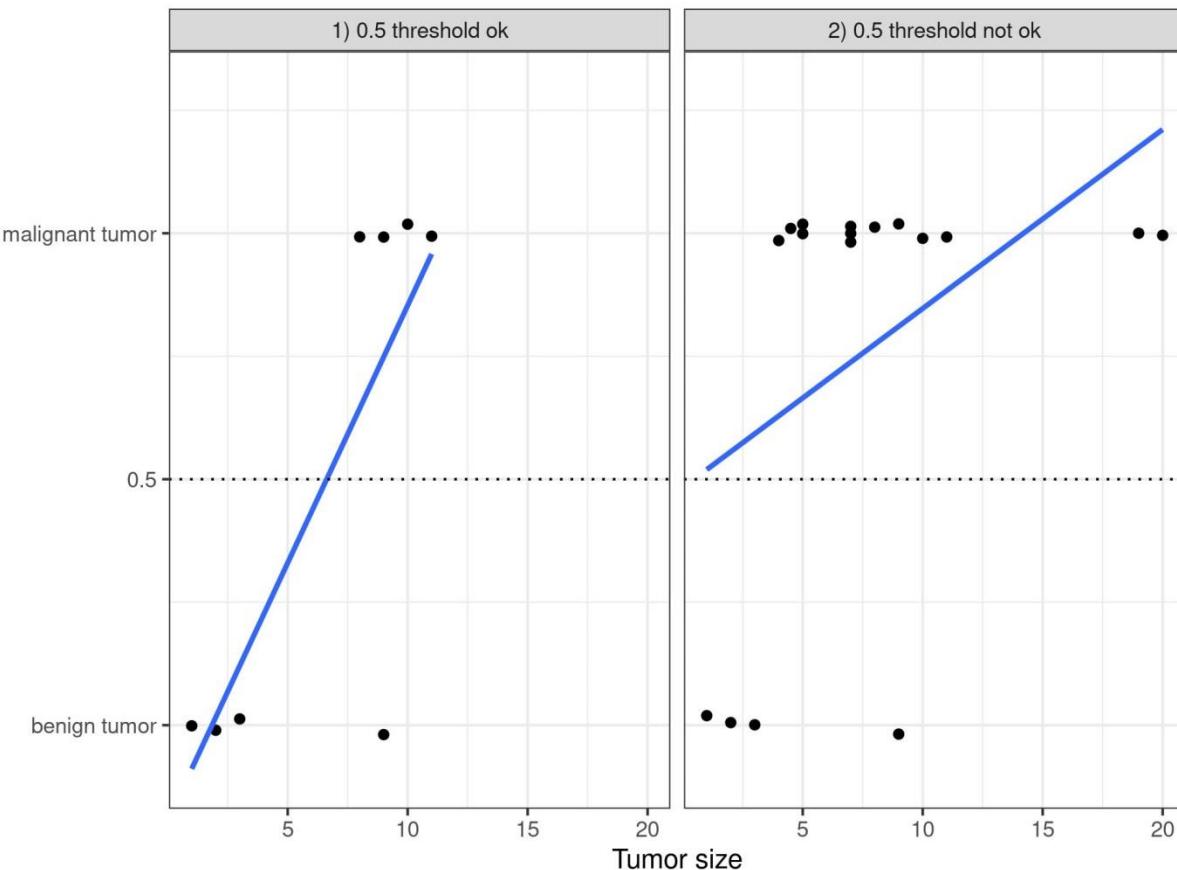
یک مدل خطی، احتمالات را به عنوان خروجی محاسبه نمی‌کند. این مدل، کلاً سهای را به عنوان اعداد $(0 \text{ و } 1)$ در نظر می‌گیرد و با بهترین ابر صفحه (که برای تک ویژگی، یک خط است)، فاصله بین نقاط و ابر صفحه را به حداقل

می‌رساند. بنابراین به سادگی بین نقاط درون یابی می‌شود و شما نمی‌توانید آن خروجی را به عنوان احتمال تفسیر کنید.

یک مدل خطی برون یابی نیز می‌کند و مقادیر زیر صفر و بالای یک را به شما خروجی می‌دهد. این نشانه خوبی است که ممکن است رویکرد هوشمندانه‌تری برای طبقه‌بندی وجود داشته باشد.

از آنجایی که نتیجه پیش‌بینی شده یک احتمال نیست، بلکه یک درونیابی خطی بین نقاط است، هیچ آستانه معنی‌داری وجود ندارد که در آن بتوانید یک کلاس را از کلاس دیگر تشخیص دهید. تصویر خوبی از این موضوع Stackoverflow(<https://stats.stackexchange.com/questions/22381/why-not-approach-classification-through-regression>) در

مدل‌های خطی به مسائل طبقه‌بندی با کلاس‌های متعدد تعمیم نمی‌یابند. شما باید شروع به برچسب زدن کلاس بعدی با ۲، سپس ۳ و غیره کنید. کلاس‌ها ممکن است ترتیب معنی‌داری نداشته باشند، اما مدل خطی، ساختار عجیبی را در ارتباط بین ویژگی‌ها و پیش‌بینی‌های کلاس شما ایجاد می‌کند. هر چه ارزش یک ویژگی با وزن مثبت بیشتر باشد، بیشتر به پیش‌بینی کلاسی با عدد بالاتر کمک می‌کند، حتی اگر کلاس‌هایی که اتفاقاً عدد مشابهی به دست می‌آورند از کلاس‌های دیگر نزدیک‌تر نباشند.

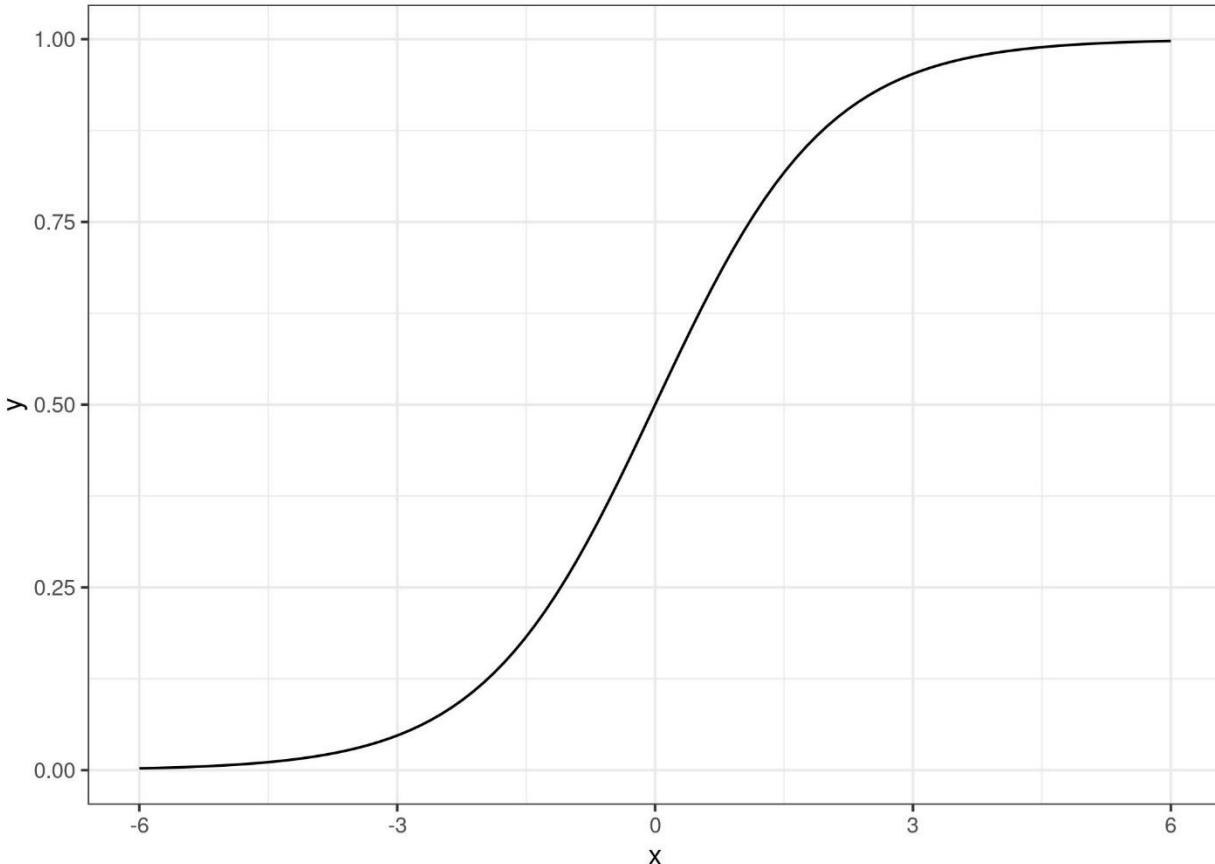
شکل ۵.۵: یک مدل خطی تومورها را با توجه به اندازه آنها به عنوان بدخیم (۱) یا خوش خیم (۰) طبقه‌بندی می‌کند. خطوط پیش‌بینی مدل خطی را نشان می‌دهد. برای داده‌های سمت چپ، می‌توانیم از ۰.۵ به عنوان آستانه طبقه‌بندی استفاده کنیم. پس از معرفی چند مورد تومور بدخیم دیگر، خط رگرسیون تغییر می‌کند و آستانه ۰.۵ دیگر کلاس‌ها را از هم جدا نمی‌کند. برای کاهش ترسیم بیش از حد، نقاط کمی‌تکان می‌خورند.

۵.۲.۲ نظریه

یک راه برای طبقه‌بندی رگرسیون لجستیک است. مدل رگرسیون لجستیک به جای برازش یک خط مستقیم یا ابر صفحه، از تابع لجستیک برای فشرده کردن خروجی یک معادله خطی بین ۰ و ۱ استفاده می‌کند. تابع لجستیک به صورت زیر تعریف می‌شود:

$$\text{logistic}(\eta) = \frac{1}{1 + \exp(-\eta)}$$

و بدین شکل است:

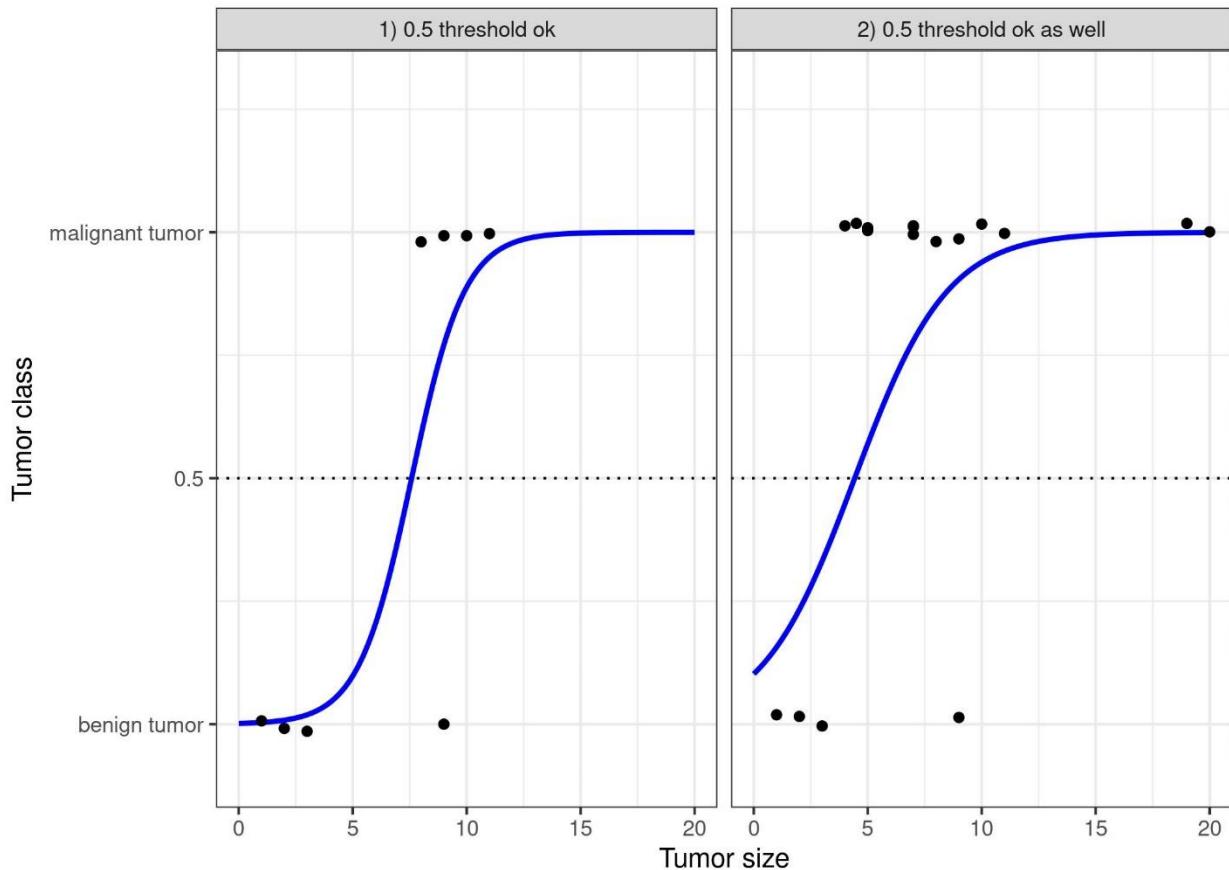
شکل ۵.۶: تابع لجستیک. خروجی اعداد بین ۰ و ۱ در ورودی ۰، خروجی ۰.۵ است. رسیدن از رگرسیون خطی به رگرسیون لجستیک ساده است. در مدل رگرسیون خطی، ما رابطه بین نتیجه و ویژگی‌ها را با یک معادله خطی مدل کرده ایم:

$$\hat{y}^{(i)} = \beta_0 + \beta_1 x_1^{(i)} + \cdots + \beta_p x_p^{(i)}$$

برای طبقه‌بندی، احتمالات بین ۰ و ۱ را ترجیح می‌دهیم، بنابراین سمت راست معادله را در تابع لجستیک قرار می‌دهیم. این امر خروجی را مجبور می‌کند که فقط مقادیر بین ۰ و ۱ را در نظر بگیرد.

$$P(y^{(i)} = 1) = \frac{1}{1 + \exp(-(\beta_0 + \beta_1 x_1^{(i)} + \cdots + \beta_p x_p^{(i)}))}$$

اجازه دهدید دوباره مثال اندازه تومور را بررسی کنیم. اما به جای مدل رگرسیون خطی، از مدل رگرسیون لجستیک استفاده کنیم:

شکل ۵.۷: مدل رگرسیون لجستیک مرز تصمیم گیری صحیح بین بدخیم و خوش خیم را بسته به اندازه تومور پیدا می‌کند. مرز، تابع لجستیکی است که برای برآذش داده‌ها، جابجا و فشرده می‌شود. با رگرسیون لجستیک بهتر می‌توان طبقه‌بندی کرد و در هر دو مورد می‌توانیم از ۰.۵ به عنوان آستانه استفاده کنیم. اضافه کردن نقاط جدید تاثیر زیادی بر منحنی برآذش شده نمی‌گذارد.

۵.۲.۳ تفسیر

تفسیر وزن‌ها در رگرسیون لجستیک با تفسیر وزن‌ها در رگرسیون خطی متفاوت است، زیرا نتیجه در رگرسیون لجستیک احتمالی بین ۰ و ۱ است. وزن‌ها دیگر روی احتمال به صورت خطی تأثیر نمی‌گذارند. مجموع وزنی

توسط تابع لجستیک به یک احتمال تبدیل می‌شود. بنابراین ما باید معادله را برای تفسیر دوباره فرمول بندی کنیم تا فقط عبارت خطی در سمت راست فرمول باشد.

$$\ln\left(\frac{P(y=1)}{1-P(y=1)}\right) = \log\left(\frac{P(y=1)}{P(y=0)}\right) = \beta_0 + \beta_1 x_1 + \cdots + \beta_p x_p$$

ما عبارت موجود در تابع "ln" را "شانس" می‌نامیم (احتمال رویداد تقسیم بر احتمال عدم رویداد) و وقتی لگاریتم آن محاسبه می‌شود به آن لگاریتم احتمالات (log odds) گفته می‌شود.

این فرمول نشان می‌دهد که مدل رگرسیون لجستیک یک مدل خطی از لگاریتم احتمالات است. عالی! این مفید به نظر نمی‌رسد! با کمی تحلیل، می‌توانید بفهمید که هنگامی یکی از ویژگی‌ها x_j به اندازه یک واحد تغییر می‌کند، پیش‌بینی چقدر تغییر می‌کند. برای انجام این کار، ابتدا می‌توانیم تابع $\exp()$ را در دو طرف معادله اعمال کنیم:

$$\frac{P(y=1)}{1-P(y=1)} = odds = \exp(\beta_0 + \beta_1 x_1 + \cdots + \beta_p x_p)$$

بنابراین ما آنچه را پس از تغییر یک واحد در ویژگی اتفاق می‌افتد، بررسی می‌نماییم. اما به جای بررسی تفاوت، به نسبت دو پیش‌بینی نگاه می‌کنیم:

$$\frac{odds_{x_j+1}}{odds} = \frac{\exp(\beta_0 + \beta_1 x_1 + \cdots + \beta_j(x_j+1) + \cdots + \beta_p x_p)}{\exp(\beta_0 + \beta_1 x_1 + \cdots + \beta_j x_j + \cdots + \beta_p x_p)}$$

ما قانون زیر را اعمال می‌کنیم:

$$\frac{\exp(a)}{\exp(b)} = \exp(a - b)$$

و بسیاری از عبارات را حذف می‌کنیم:

$$\frac{odds_{x_j+1}}{odds} = \exp(\beta_j(x_j+1) - \beta_j x_j) = \exp(\beta_j)$$

در پایان، ما عبارتی به سادگی $\exp()$ از وزن ویژگی داریم. تغییر در یک ویژگی به اندازه یک واحد، نسبت شانس (ضربی multiplicative) را با ضریب β_j تغییر می‌دهد. همچنین می‌توانیم آن موضوع را این‌گونه تفسیر کنیم: تغییر در x_j به اندازه یک واحد لگاریتم احتمالات را به اندازه مقدار وزن مربوطه افزایش می‌دهد. اکثر مردم نسبت شانس را تفسیر می‌کنند زیرا فکر کردن در مورد $\ln()$ یک عبارت، برای مغز سخت است. تفسیر نسبت احتمالات از قبل نیاز به تمرین دارد. به عنوان مثال، اگر شما احتمال ۲ دارید، به این معنی است که احتمال $y=1$ دو برابر $y=0$ است. اگر وزن (نسبت لگاریتم احتمالات) 0.7 دارید، آنگاه افزایش ویژگی مربوطه در یک واحد، احتمال را در $\exp(0.7)$ ضرب می‌کند (قریباً ۱. ۳). احتمال به ۴ تغییر می‌کند. اما معمولاً شما با احتمال کار نمی‌کنید و وزن‌ها را فقط به عنوان نسبت‌های احتمالات تفسیر می‌کنید. زیرا برای محاسبه واقعی احتمال باید یک مقدار برای هر ویژگی تعیین کنید، که تنها زمانی منطقی است که بخواهید یک نمونه خاص از مجموعه داده را در نظر بگیرید.

در اینجا تفاسیر مدل رگرسیون لجستیک با انواع ویژگی‌های مختلف آورده شده است:

- ویژگی عددی: اگر ارزش ویژگی β_0 را یک واحد افزایش دهید، احتمال تخمین زده شده با ضریب β_0 تغییر می‌کند.
- ویژگی دسته‌ای باینری: یکی از دو مقدار ویژگی، دسته مرجع است (در برخی زبان‌ها، مقداری که با L کدگذاری می‌شود). تغییر ویژگی β_0 از دسته مرجع به دسته دیگر، احتمال تخمین زده شده، با ضریب β_0 تغییر می‌کند.
- ویژگی دسته‌ای با بیش از دو دسته: یک راه حل برای با برخورد با مسائل چندین دسته، one-hot encoding است. بدین صورت که هر دسته ستون خاص خود را دارد. شما فقط به $L-1$ ستون برای یک L ویژگی دسته‌ای نیاز دارید، در غیر این صورت بیش از حد پارامتر تعریف شده است. دسته L ام، دسته $L-1$ مرجع است. شما می‌توانید از هر رمزگذاری دیگری که می‌تواند در رگرسیون خطی به کار برد شود، استفاده کنید. بعد از این کار، تفسیر برای هر دسته معادل تفسیر ویژگی‌های باینری است.
- عرض از مبدا β_0 : وقتی همه ویژگی‌های عددی صفر هستند و ویژگی‌های طبقه‌بندی در دسته مرجع قرار دارند، احتمال تخمین زده شده $(\exp(\beta_0))$ می‌باشد. تفسیر عرض از مبدا معمولاً انجام نمی‌شود.

۵.۲.۴ مثال

ما از مدل رگرسیون لجستیک برای پیش‌بینی سرطان دهانه رحم بر اساس برخی عوامل خطر استفاده می‌کنیم. جدول زیر وزن‌های تخمینی، نسبت‌های احتمال مربوطه و خطای استاندارد تخمین‌ها را نشان می‌دهد.

جدول ۵.۲: نتایج برآش یک مدل رگرسیون لجستیک بر روی مجموعه‌داده سرطان دهانه رحم. ویژگی‌های مورد استفاده در مدل، وزن‌های تخمینی و نسبت‌های احتمال مربوطه و خطاهای استاندارد وزن‌های تخمینی آورده شده است.

	Weight	Odds ratio	Std. Error
Intercept	-2.91	0.05	0.32
Hormonal contraceptives y/n	-0.12	0.89	0.30
Smokes y/n	0.26	1.30	0.37
Num. of pregnancies	0.04	1.04	0.10
Num. of diagnosed STDs	0.82	2.27	0.33
Intrauterine device y/n	0.62	1.86	0.40

تفسیر یک ویژگی عددی (Num. of diagnosed STDs): افزایش تعداد STD های تشخیص داده شده (بیماری‌های مقاربتی) شانس ابتلا به سرطان در مقایسه با عدم وجود سرطان را با ضریب ۲.۲۷ تغییر می‌دهد (افزایش می‌دهد) در حالی که همه ویژگی‌های دیگر همان باقی می‌ماند. به خاطر داشته باشد که همبستگی به معنای علیت نیست.

تفسیر یک ویژگی طبقه‌بندی شده ("داروهای ضد بارداری هورمونی بله یا خیر): برای زنانی که از داروهای ضد بارداری هورمونی استفاده می‌کنند نسبت به زنان بدون ضد بارداری هورمونی، شانس ابتلا به سرطان در مقایسه با بدون سرطان ۰.۸۹ کمتر است، در صورتی که سایر ویژگی‌ها یکسان باقی بمانند.
مانند مدل خطی، تفاسیر همیشه با این بند آمده است که "همه ویژگی‌های دیگر ثابت می‌مانند".

۵.۲.۵ مزایا و معایب

بسیاری از مزایا و معایب مدل رگرسیون خطی در مورد مدل رگرسیون لجستیک نیز صدق می‌کند. رگرسیون لجستیک به طور گسترده توسط افراد مختلف مورد استفاده قرار گرفته است، اما با توجه به عبارات محدود خود (مثلًاً تعاملات باید به صورت دستی اضافه شوند) مشکلاتی دارد و مدل‌های دیگر ممکن است عملکرد پیش‌بینی بهتری داشته باشند.

یکی دیگر از معایب مدل رگرسیون لجستیک این است که تفسیر دشوارتری دارد، زیرا تفسیر اوزان ضربی (additive) است و افزایشی (multiplicative) نیست.

رگرسیون لجستیک در موارد جدایی کامل مشکل دارد. اگر ویژگی ای وجود داشته باشد که این دو کلاس را کاملاً از هم جدا کند، مدل رگرسیون لجستیک دیگر قابل آموزش نیست. این به این دلیل است که وزن آن ویژگی همگرا (converge) نمی‌شود، زیرا وزن بهینه بی نهایت خواهد بود. این واقعًا کمی تا سف بار است، زیرا چنین ویژگی واقعًا مفید است. اما اگر قانون ساده ای دارید که هر دو کلاس را از هم جدا می‌کند، نیازی به یادگیری ماشین ندارید. مشکل جداسازی کامل را می‌توان با معرفی جریمه وزن‌ها یا تعریف یک توزیع احتمال اولیه از وزن‌ها (prior probability distribution of weights) حل کرد.

از طرفی، مدل رگرسیون لجستیک نه تنها یک مدل طبقه‌بندی است، بلکه احتمالاتی را نیز به شما می‌دهد. این یک مزیت بزرگ نسبت به مدل‌هایی است که فقط می‌توانند طبقه‌بندی نهایی را ارائه دهند. دانستن اینکه یک نمونه برای یک کلاس ۹۹ درصد احتمال دارد در مقایسه با ۵۱ درصد، تفاوت بزرگی ایجاد می‌کند.

رگرسیون لجستیک همچنین می‌تواند از طبقه‌بندی باینتری به طبقه‌بندی چند طبقه گسترش یابد. در این حالت به آن رگرسیون چند جمله‌ای می‌گویند.

۵.۲۶ نرم افزار

من ازتابع `glm` در R برای همه مثال‌ها استفاده کردم. شما می‌توانید رگرسیون لجستیک را در هر زبان برنامه نویسی که می‌تواند برای انجام تجزیه و تحلیل داده‌ها استفاده شود، پیدا کنید، مانند پایتون، جاوا، استاتا، متلب و GLM5.۳، GAM و موارد دیگر

بزرگ‌ترین نقطه قوت و همچنین بزرگ‌ترین ضعف مدل رگرسیون خطی این است که پیش‌بینی به عنوان مجموع وزنی ویژگی‌ها، مدل می‌شود. علاوه بر این، مدل خطی با بسیاری از مفروضات دیگر همراه است. خبر بد این است (خوب، واقعاً خبری نیست) این است که همه این فرضیات اغلب در واقعیت نقض می‌شوند: نتیجه با توجه به ویژگی‌ها ممکن است توزیع غیر گاووسی داشته باشد، ویژگی‌ها ممکن است برهم کنش داشته باشند و رابطه بین ویژگی‌ها و خروجی ممکن است غیرخطی باشد. خبر خوب این است که جامعه آمار تغییرات مختلفی را ایجاد کرده است که مدل رگرسیون خطی را از یک تیغه ساده به یک چاقوی سوئیسی تبدیل می‌کند.

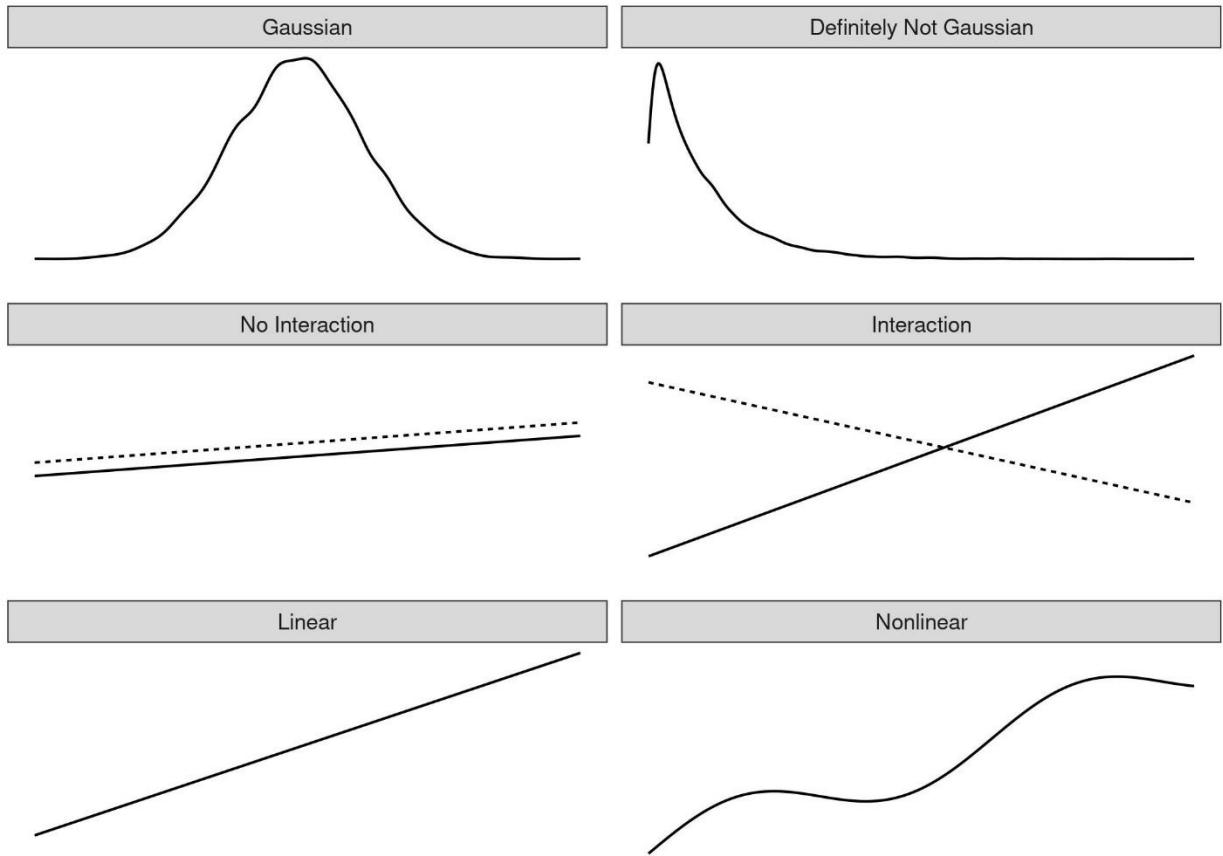
این فصل قطعاً راهنمای قطعی شما برای توسعه مدل‌های خطی نیست. بلکه به عنوان یک نمای کلی از برنامه‌های تعمیمی مانند مدل‌های خطی تعمیم یافته (GLMs) و مدل‌های افزودنی تعمیم یافته (GAMs) عمل می‌کند و کمی شهود به شما می‌دهد. پس از مطالعه، باید یک دید کلی از نحوه تعمیم مدل‌های خطی داشته باشید. اگر می‌خواهید ابتدا درباره مدل رگرسیون خطی بیشتر بدانید، پیشنهاد می‌کنم فصل مدل‌های رگرسیون خطی را مطالعه کنید، اگر قبلاً این کار را نکرده‌اید.

بیایید فرمول یک مدل رگرسیون خطی را به خاطر بیاوریم:

$$y = \beta_0 + \beta_1 x_1 + \cdots + \beta_p x_p + \epsilon$$

مدل رگرسیون خطی فرض می‌کند که نتیجه y یک نمونه را می‌توان با مجموع وزنی از p ویژگی‌های آن با یک خطای فردی مشخص ϵ بیان کرد، که از توزیع گاووسی پیروی می‌کند. با وارد کردن داده‌ها به این فرمول، قابلیت تفسیر مدل زیادی را به دست می‌آوریم. اثرات ویژگی افزایشی هستند، به این معنی که هیچ تعاملی وجود ندارد، و رابطه خطی است، به این معنی که افزایش یک ویژگی به اندازه یک واحد می‌تواند مستقیماً به افزایش/کاهش نتیجه پیش‌بینی شده منجر شود. مدل خطی به ما اجازه می‌دهد تا رابطه بین یک ویژگی و نتیجه مورد انتظار را در یک عدد واحد، یعنی وزن تخمینی، فشرده کنیم.

اما یک جمع وزنی ساده، برای بسیاری از مسائل پیش‌بینی دنیای واقعی بسیار محدود است. در این فصل با سه مسئله مدل رگرسیون خطی کلاسیک و نحوه حل آنها آشنا خواهیم شد. مسائل بسیاری وجود دارند که فرضیات در نظر گرفته شده را نقض می‌کنند، اما ما بر روی سه مورد نشان داده شده در شکل زیر تمرکز خواهیم کرد:

شکل ۵.۸: سه فرض مدل خطی (سمت چپ): توزیع گاوسی خروجی با توجه به ویژگی‌ها، افزایش (= بدون تعامل) و رابطه خطی. در واقعیت معمولاً این مفروضات نقض می‌شوند (سمت راست): نتایج ممکن است دارای توزیع‌های غیر گاوسی باشند، ویژگی‌ها ممکن است تعامل داشته باشند و رابطه ممکن است غیرخطی باشد.
برای همه این مشکلات، راه حلی وجود دارد:

مشکل: نتیجه هدف y با توجه به ویژگی‌ها از توزیع گاوسی پیروی نمی‌کند.

مثال: فرض کنید می‌خواهم پیش‌بینی کنم که در یک روز معین چند دقیقه دوچرخه‌سواری خواهم کرد. به عنوان ویژگی من نوع روز، آب و هوا و غیره را دارم. اگر از یک مدل خطی استفاده کنم، می‌تواند دقیقه‌های منفی را نیز پیش‌بینی کند، زیرا توزیع را گاوسی فرض می‌کند که در دقیقه ۰ متوقف نمی‌شود. همچنین اگر بخواهم احتمالات را با یک مدل خطی پیش‌بینی کنم، می‌توانم احتمالات منفی یا بزرگ‌تر از ۱ را به دست بیاورم.

راه حل: مدل‌های خطی تعمیم‌یافته (GLMs).

مشکل: ویژگی‌ها با هم تعامل دارند.

مثال: به طور متوسط، باران ملایم تأثیر منفی جزئی بر تمایل من به دوچرخه سواری دارد. اما در تابستان، در ساعات شلوغی، از باران استقبال می‌کنم، زیرا در این صورت تمام دوچرخه‌سواران هوای مطبوع در خانه می‌مانند

و من مسیرهای دوچرخه را برای خودم دارم! این یک تعامل بین زمان و آب و هوا است که با یک مدل صرفاً افزودنی قابل درک نیست.

راه حل: افزودن تعاملات به صورت دستی.

مشکل: رابطه واقعی بین ویژگی‌ها و y خطی نیست.

مثال: بین 0° تا 25° درجه سانتیگراد، تأثیر دما بر تمایل من به دوچرخه سواری می‌تواند خطی باشد، به این معنی که افزایش از 0° به 1° درجه باعث افزایش همان افزایش میل دوچرخه سواری با افزایش از 20° به 21° می‌شود. اما در دماهای بالاتر انگیزه من برای دوچرخه سواری کاهش می‌یابد و حتی کاهش می‌یابد - من دوست ندارم وقتی هوا خیلی گرم است دوچرخه سواری کنم.

راه حل‌ها: مدل‌های افزایشی تعمیم یافته (GAMs)، تبدیل ویژگی‌ها.

راه حل‌های این سه مشکل در این فصل ارائه شده است. بسیاری از تعمیمات دیگر مدل خطی حذف شده‌اند. اگر بخواهم همه چیز را در اینجا پوشش دهم، این فصل به سرعت تبدیل به کتابی درباره این موضوع می‌شود که قبل از بسیاری از کتاب‌های دیگر پوشش داده شده است. اما از آنجایی که شما در حال حاضر اینجا هستید، من یک بررسی اجمالی مشکل، به اضافه یک راه حل برای تعمیم مدل خطی آورده ام که می‌توانید در انتهای فصل آن را مشاهده کنید. نام راه حل به عنوان نقطه شروع برای جستجو است.

۵.۳.۱ خروجی غیر گاوی - GLMs

مدل رگرسیون خطی فرض می‌کند که نتیجه با توجه به ویژگی‌های ورودی از یک توزیع گاوی پیروی می‌کند. این فرض شامل حال بسیاری از موارد می‌شود: خروجی می‌تواند یک دسته (سرطان در مقابل سالم)، شمارش (تعداد فرزندان)، زمان وقوع یک رویداد (زمان تا خرابی یک دستگاه) یا یک نتیجه بسیار نامتقارن (skewed outcome) با تعداد کمی مقادیر بسیار زیاد (درآمد خانوار) باشد. مدل رگرسیون خطی را می‌توان برای مدل سازی همه این نوع خروجی‌ها گسترش داد. این تعمیم، مدل‌های خطی تعمیم یافته یا به اختصار GLM نامیده می‌شود. در طول این فصل، من از نام GLM هم برای چارچوب کلی و هم برای مدل‌های خاص این چارچوب استفاده خواهیم کرد. مفهوم اصلی هر GLM این است: جمع وزنی ویژگی‌ها را حفظ کنید، اما توزیع‌های نتیجه غیر گاوی را مجاز کنید و میانگین مورد انتظار این توزیع و مجموع وزنی را از طریق یکتابع احتمالاً غیرخطی به هم مرتبط کنید. به عنوان مثال، مدل رگرسیون لجستیک توزیع برنولی را برای خروجی فرض می‌کند و میانگین مورد انتظار و مجموع وزنی را با استفاده از تابع لجستیک به هم مرتبط می‌کند.

GLM به صورت ریاضی، جمع وزنی ویژگی‌ها را با مقدار میانگین توزیع فرضی با استفاده از تابع اتصال (link function) g متصل می‌کند، که بسته به نوع خروجی می‌تواند به طور انعطاف‌پذیر انتخاب شود.

$$g(E_Y(y|x)) = \beta_0 + \beta_1 x_1 + \cdots + \beta_p x_p$$

GLM‌ها از سه جزء تشکیل شده‌اند: تابع اتصال y , مجموع وزنی $X^T \beta$ (گاهی اوقات پیش‌بینی کننده خطی نامیده می‌شود) و یک توزیع احتمال از خانواده نمایی که E_Y تعریف می‌شود.

خانواده نمایی مجموعه‌ای از توزیع‌هایی است که می‌توان با همان فرمول (پارامتری شده) نوشت که شامل یک توان، میانگین و واریانس توزیع و برخی پارامترهای دیگر است. من وارد جزئیات ریاضی نمی‌شوم زیرا این جهان بسیار بزرگی است که من نمی‌خواهم وارد آن شوم. ویکی‌پدیا فهرست دقیقی از توزیع‌ها از خانواده نمایی دارد. هر توزیعی از این لیست می‌تواند برای GLM شما انتخاب شود. بر اساس نوع خروجی که می‌خواهید پیش‌بینی کنید، توزیع مناسبی را انتخاب کنید. آیا خروجی، شمارش چیزی است (مثلاً تعداد کودکانی که در یک خانواده زندگی می‌کنند)? در این حالت، توزیع پواسون می‌تواند انتخاب خوبی باشد. آیا نتیجه همیشه مثبت است (مثلاً زمان بین دو رویداد)? در این حالت، توزیع نمایی می‌تواند انتخاب خوبی باشد.

اجازه دهید مدل خطی کلاسیک را به عنوان یک مورد خاص از یک GLM در نظر بگیریم. تابع اتصال برای توزیع گاووسی در مدل خطی کلاسیک به سادگی تابع تشخیص است. توزیع گاووسی با میانگین و واریانس پارامتری می‌شود. میانگین مقداری را که به طور متوسط انتظار داریم و واریانس نشان می‌دهد که مقادیر در حدود این میانگین چقدر تغییر می‌کنند. در مدل خطی، تابع اتصال، مجموع وزنی ویژگی‌ها را به میانگین توزیع گاووسی مربوط می‌کند.

در چارچوب GLM، این مفهوم، به هر توزیع (از خانواده نمایی) و توابع اتصال دلخواه تعمیم می‌یابد. اگر y شمارشی از چیزی باشد، مانند تعداد قهوه‌هایی که فرد در یک روز خاص می‌نوشد، می‌توانیم آن را با GLM با توزیع پواسون و لگاریتم طبیعی به عنوان تابع اتصال مدل‌سازی کنیم:

$$\ln(E_Y(y|x)) = X^T \beta$$

مدل رگرسیون لجستیک نیز یک GLM است که توزیع برنولی را فرض می‌کند و از تابع لاجیت (logit) به عنوان تابع اتصال استفاده می‌کند. میانگین توزیع دوچمله‌ای مورد استفاده در رگرسیون لجستیک احتمال y است که مقدارش ۱ می‌باشد.

$$X^T \beta = \ln\left(\frac{E_Y(y|x)}{1 - E_Y(y|x)}\right) = \ln\left(\frac{P(y=1|x)}{1 - P(y=1|x)}\right)$$

و اگر این معادله را بنحوی حل کنیم که در یک طرف $(y=1)$ باشد، فرمول رگرسیون لجستیک به دست می‌آید:

$$P(y=1) = \frac{1}{1 + \exp(-x^T \beta)}$$

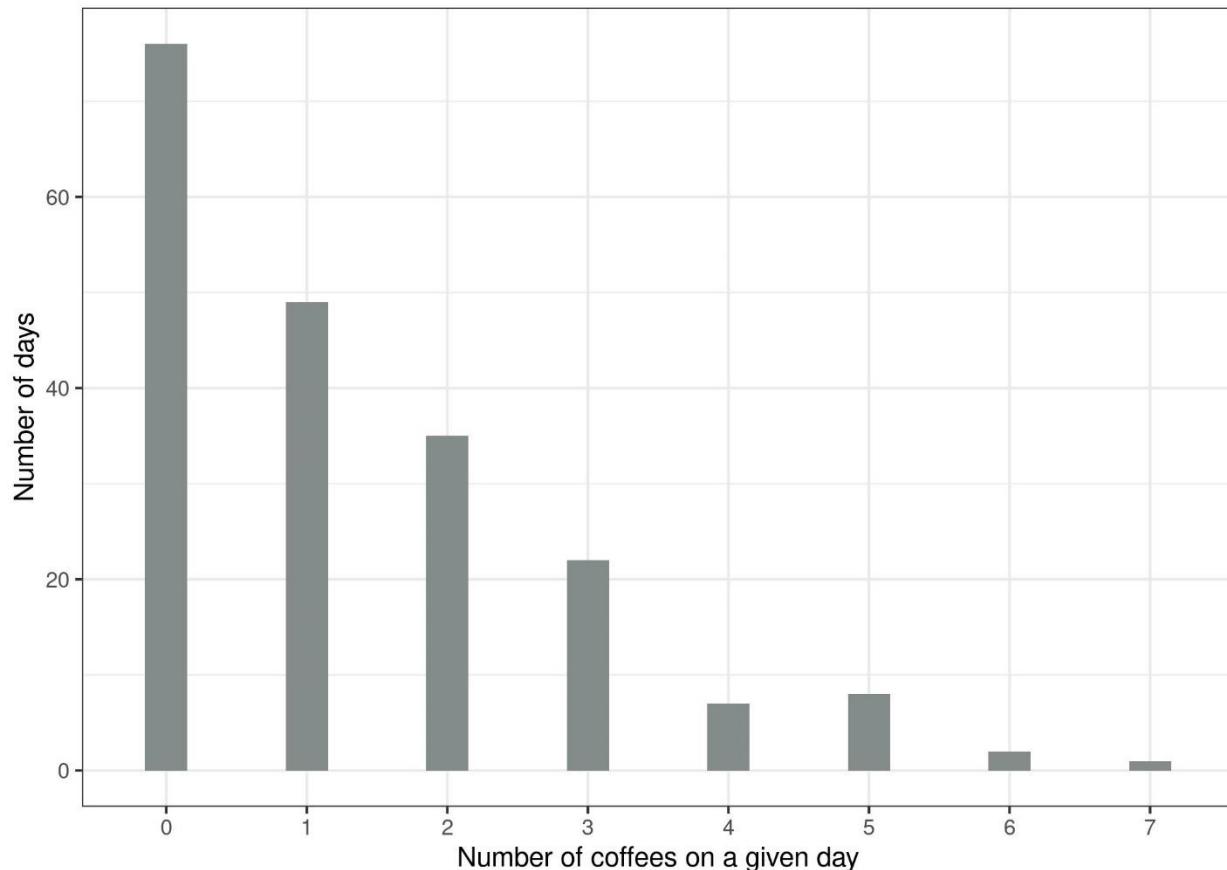
هر توزیع از خانواده نمایی دارای یک تابع اتصال متعارف (canonical link function) است که می‌تواند به صورت ریاضی از توزیع استخراج شود. چارچوب GLM امکان انتخاب تابع اتصال را مستقل از توزیع فراهم می‌کند. چگونه تابع اتصال مناسب را انتخاب کنیم؟ هیچ دستور العمل کاملی وجود ندارد. شما دانش خود را در مورد توزیع هدف

در نظر می‌گیرید، اما ملاحظات نظری و اینکه مدل چقدر با داده‌های واقعی شما مطابقت دارد را نیز در نظر داشته باشید. برای برخی از توزیع‌ها، تابع اتصال متعارف می‌تواند به مقادیری منجر شود که برای آن توزیع نامعتبر هستند. در مورد توزیع نمایی، تابع اتصال متعارف، معکوس منفی است که می‌تواند منجر به پیش‌بینی‌های منفی شود که خارج از دامنه توزیع نمایی هستند. از آنجایی که می‌توانید هر تابع اتصالی را انتخاب کنید، راه حل ساده این است که تابع دیگری را انتخاب کنید که به دامنه توزیع احترام بگذارد.

مثال‌ها

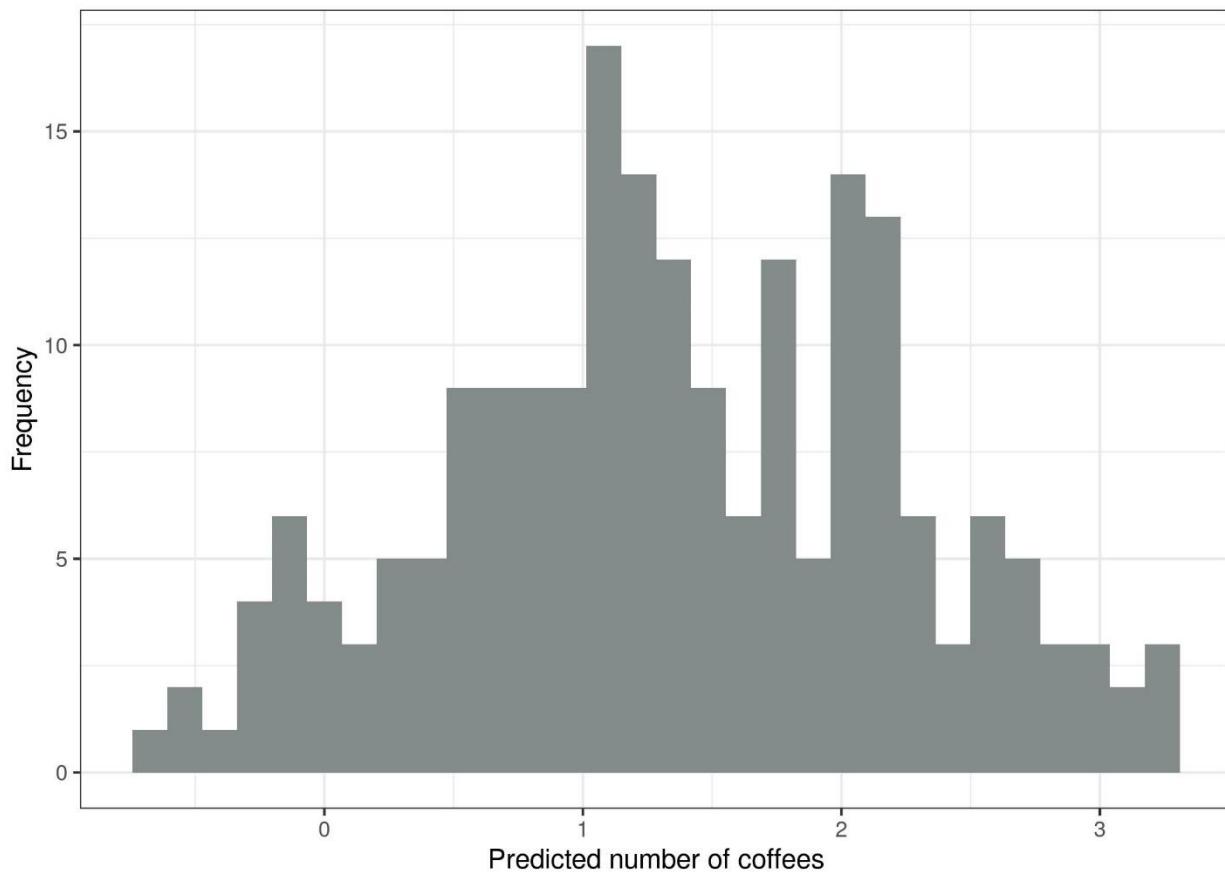
من مجموعه‌داده‌ای را در مورد رفتار نوشیدن قهقهه شبیه سازی کرده ام تا نیاز به GLM‌ها را برجسته کنم. فرض کنید اطلاعاتی در مورد رفتار نوشیدن قهقهه روزانه خود جمع‌آوری کرده‌اید. اگر قهقهه دوست ندارید، در مورد چای این کار را انجام دهد. همراه با تعداد فنجان‌ها، سطح استرس فعلی خود را در مقیاس ۱ تا ۱۰ ثبت می‌کنید، شب قبل چقدر خوب خوابیده اید در مقیاس ۱ تا ۱۰ و اینکه آیا باید در آن روز کار کنید یا خیر. هدف پیش‌بینی تعداد قهقهه‌ها با توجه به ویژگی‌های استرس، خواب و کار است. من داده‌ها را برای ۲۰۰ روز شبیه سازی کردم. استرس و خواب به طور یکنواخت بین ۱ تا ۱۰ تجسم شد و بله/نه کار با شانس ۵۰/۵۰ تجسم شد (عجب زندگی!). سپس برای هر روز، تعداد قهقهه‌ها از توزیع پواسون گرفته شد و مدل‌سازی شدت آن λ (که همچنین مقدار مورد انتظار توزیع پواسون است) به عنوان تابعی از ویژگی‌های خواب، استرس و کار انجام شد. می‌توانید حدس بزنید که این داستان به کجا ختم می‌شود: "اجازه دهید این داده‌ها را با یک مدل خطی مدل‌سازی کنیم. متاسفانه مدل خطی کار نمی‌کند. حالا اجازه دهید یک GLM با توزیع پواسون را امتحان کنیم. حالا کار می‌کند!". امیدوارم داستان را زیاد برای شما لو نداده باشم.

بیایید به توزیع متغیر هدف، تعداد قهقهه در یک روز معین نگاه کنیم:

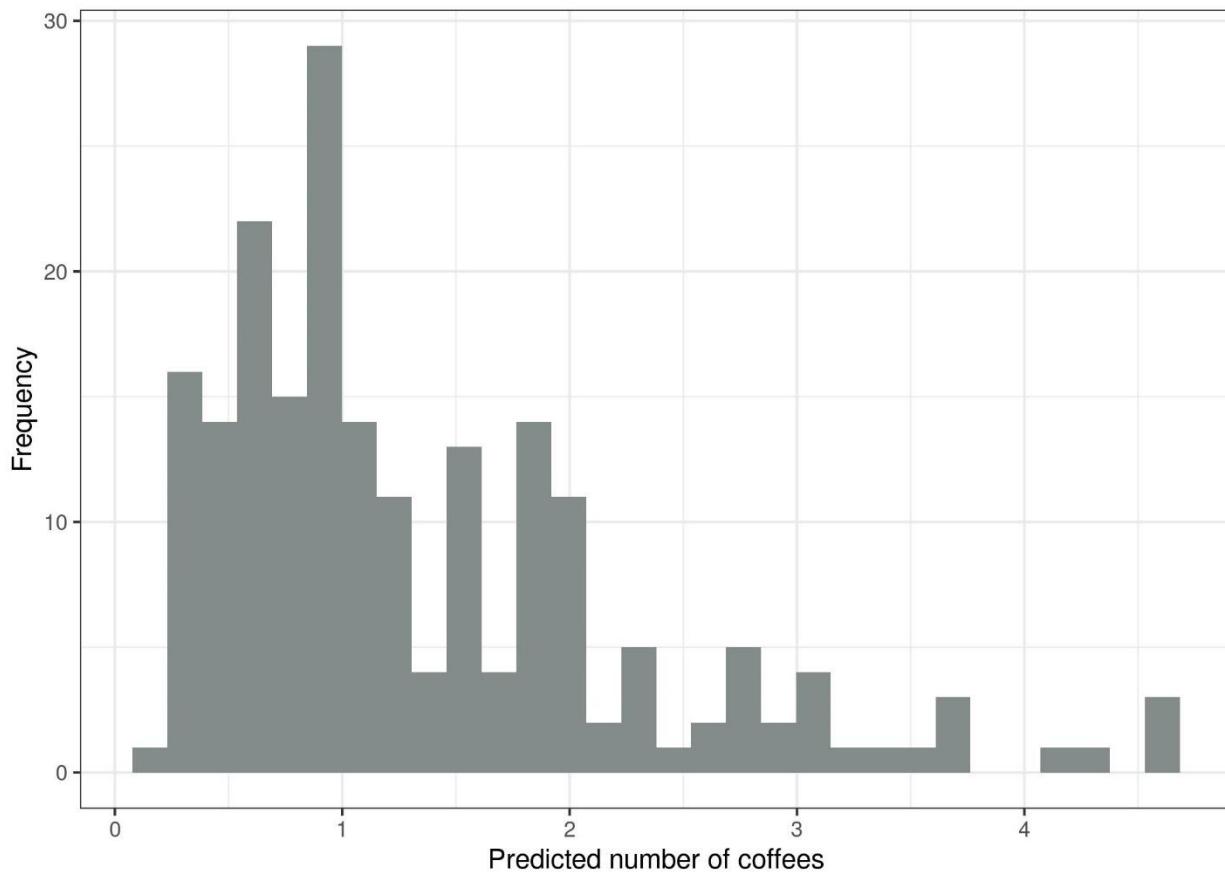
شکل ۵.۹: توزیع شبیه سازی شده تعداد قهوه های روزانه برای ۲۰۰ روز.

در ۷۶ روز از ۲۰۰ روز، اصلاً قهوه نخوردید و در شدیدترین روز، ۷ قهوه خوردید. اجازه دهید ساده لوحانه از یک مدل خطی برای پیش بینی تعداد قهوه ها با استفاده از سطح خواب، سطح استرس و کار به / خیر به عنوان ویژگی ها استفاده کنیم. وقتی به اشتباه توزیع گاووسی را فرض می کنیم مرتكب چه اشتباهی شده ایم؟ یک فرض اشتباه می تواند منجر به نامعتبر شدن تخمین ها، به ویژه فواصل اطمینان وزن ها، شود. مشکل واضح تر این است که پیش بینی ها، با دامنه «مجاز» خروجی واقعی مطابقت ندارند، همان طور که شکل زیر نشان می دهد.

شکل ۵.۱۰: تعداد قهوه‌های پیش‌بینی شده با استفاده از ویژگی‌های استرس، خواب و کار. مدل خطی مقادیر منفی را پیش‌بینی می‌کند.

مدل خطی منطقی نیست، زیرا تعداد قهوه‌های منفی را پیش‌بینی می‌کند. این مشکل را می‌توان با مدل‌های خطی تعمیم یافته (GLM) حل کرد. ما می‌توانیمتابع اتصال و توزیع فرضی را تغییر دهیم. یکی از امکان‌ها حفظ توزیع گاوسی و استفاده ازتابع اتصال است که همیشه به پیش‌بینی‌های مثبتی مانندتابع exp -link (معکوستابع log-) است) به جایتابع تشخیص منجر می‌شود. حتی بهتر: ما توزیعی را انتخاب می‌کنیم که با فرآیند تولید داده و یکتابع اتصال مناسب مطابقت دارد. از آنجایی که نتیجه یک شمارش است، توزیع پواسون یک انتخاب مناسب به همراه لگاریتم به عنوانتابع اتصال است. در این مورد بخصوص، که داده‌ها با توزیع پواسون تولید شده‌اند، پواسون GLM انتخابی عالی است. پواسون GLM برازش داده شده منجر به توزیع زیر از مقادیر پیش‌بینی شده می‌شود:

شکل ۵.۱۱: تعداد قهوه‌های پیش‌بینی شده با توجه به استرس، خواب و کار. GLM با فرض پواسون و اتصال \log مدل مناسبی برای این مجموعه داده است. بدون مقادیر منفی قهوه، اکنون مدل بسیار بهتر به نظر می‌رسد.

تفسیر وزن‌های GLM

توزیع مفروض همراه باتابع اتصال تعیین می‌کند که وزن ویژگی‌های برآورده شده چگونه تفسیر می‌شوند. در مثال شمارش قهوه، من از یک GLM با توزیع پواسون و اتصال لگاریتمی استفاده کردم که دلالت بر رابطه زیر بین نتیجه مورد انتظار و ویژگی‌های استرس(str)، خواب(slp) و کار(wrk) دارد.

$$\ln(E(coffee|str - slp - wrk)) = \beta_0 + \beta_{str}x_{str} + \beta_{slp}x_{slp} + \beta_{wrk}x_{wrk}$$

برای تفسیر وزن‌ها،تابع اتصال را معکوس می‌کنیم تا بتوانیم تأثیر ویژگی‌ها را بر نتیجه مورد انتظار تفسیر کنیم و نه بر لگاریتم نتیجه مورد انتظار.

$$E(coffee|str - slp - wrk) = \exp(\beta_0 + \beta_{str}x_{str} + \beta_{slp}x_{slp} + \beta_{wrk}x_{wrk})$$

از آنجایی که همه وزن‌ها در تابع نمایی هستند، تفسیر اثر جمعی نیست، بلکه ضربی است، زیرا $\exp(a + b)$ برابر با $\exp(a) \exp(b)$ است. آخرین عنصر برای تفسیر، وزن‌های واقعی داده‌های ساختگی است. جدول زیر وزن‌های تخمینی و $\exp(\text{weight})$ را همراه با فاصله اطمینان ۹۵ درصد فهرست می‌کند:

جدول ۵.۳: وزن‌ها در مدل پواسون

	weight	$\exp(\text{weight}) [2.5\%, 97.5\%]$
(Intercept)	-0.16	0.85 [0.54, 1.32]
stress	0.12	1.12 [1.07, 1.18]
sleep	-0.15	0.86 [0.82, 0.90]
workYES	0.80	2.23 [1.72, 2.93]

افزایش سطح استرس به اندازه یک واحد، تعداد قهوه مورد انتظار را در ضرب ۱.۱۲ ضرب می‌کند. افزایش کیفیت خواب یک واحد، تعداد قهوه مورد انتظار را در ضرب ۰.۸۶ ضرب می‌کند. تعداد قهوه‌های پیش‌بینی شده در یک روز کاری به طور متوسط ۲.۲۳ برابر تعداد قهوه‌های یک روز تعطیل است. به طور خلاصه، هر چه استرس بیشتر، خواب کمتر و کار بیشتر باشد، قهوه بیشتری مصرف می‌شود.

در این بخش شما کمی در مورد مدل‌های خطی تعمیم یافته یاد گرفتید که زمانی مفید هستند که خروجی از توزیع گاوی پیروی نمی‌کند. در مرحله بعد، به نحوه ادغام تعاملات بین دو ویژگی در مدل رگرسیون خطی می‌پردازیم.

۵.۳.۲ فعل و انفعالات

مدل رگرسیون خطی فرض می‌کند که تأثیر یک ویژگی بدون توجه به مقادیر سایر ویژگی‌ها یکسان است (= بدون تعامل). اما اغلب در داده‌ها تعاملاتی وجود دارد. برای پیش‌بینی تعداد دوچرخه‌های کرایه شده، ممکن است بین دما و اینکه روز کاری است یا نه، تعاملی وجود داشته باشد. شاید وقتی مردم مجبور به کار هستند، دما زیاد روی تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای تأثیر نمی‌گذارد، زیرا مردم هر اتفاقی بیفتند با دوچرخه اجاره‌ای به محل کار خود می‌روند. در روزهای تعطیل، بسیاری از مردم برای لذت سوار می‌شوند، اما فقط زمانی که هوا به اندازه کافی گرم باشد. وقتی صحبت از دوچرخه‌های کرایه‌ای می‌شود، ممکن است انتظار تعامل بین دما و روز کاری را داشته باشید.

چگونه می‌توانیم مدل خطی را شامل تعاملات کنیم؟ قبل از اینکه مدل خطی را برازش کنید، یک ستون به ماتریس ویژگی اضافه کنید که نشان دهنده تعامل بین ویژگی‌ها است و در ادامه مطابق معمول مدل را برازش دهید. راه حل به نوعی با سلیقه انتخاب شده است، زیرا به هیچ تغییری در مدل خطی نیاز ندارد، فقط به ستون‌های

اضافی در داده‌ها نیاز دارد. در مثال روز کاری و دما، یک ویژگی جدید اضافه می‌کنیم که برای روزهای بدون کار صفر دارد، در غیر این صورت با فرض اینکه روز کاری مقوله مرجع باشد، مقدار ویژگی دما را دارد. فرض کنید داده‌های ما به این شکل است:

work	temp
Y	25
N	12
N	30
Y	5

ماتریس داده استفاده شده توسط مدل خطی کمی متفاوت به نظر می‌رسد. جدول زیر نشان می‌دهد که اگر هیچ گونه تعاملی را مشخص نکنیم، داده‌های تهیه شده برای مدل چگونه به نظر می‌رسند. به طور معمول، این تبدیل به طور خودکار توسط هر نرم افزار آماری انجام می‌شود.

Intercept	workY	temp
1	1	25
1	0	12
1	0	30
1	1	5

ستون اول عبارت عرض از مبدا است. ستون دوم ویژگی طبقه‌بندی را با ۰ برای دسته مرجع و ۱ برای دسته دیگر رمزگذاری می‌کند. ستون سوم شامل دما است.

اگر بخواهیم مدل خطی تعامل بین دما و ویژگی روز کاری را در نظر بگیرد، باید یک ستون برای برهمکنش اضافه کنیم:

Intercept	workY	temp	workY.temp
1	1	25	25
1	0	12	0
1	0	30	0
1	1	5	5

ستون جدید "workY.temp" تعامل بین ویژگی‌های روز کاری (work) و دما (time) را نشان می‌دهد. برای مثال اگر ویژگی کار در رده مرجع ("N" برای روز غیرکاری) باشد، این ستون ویژگی جدید صفر است، در غیر این صورت مقادیر ویژگی دمای نمونه‌ها را در نظر می‌گیرد. با این نوع رمزگذاری، مدل خطی می‌تواند یک اثر خطی متفاوت دما را برای هر دو نوع روز یاد بگیرد. این اثر متقابل بین دو ویژگی است. بدون یک عبارت تعاملی، اثر ترکیبی یک ویژگی دسته‌ای و عددی را می‌توان با خطی توصیف کرد که برای دسته‌های مختلف به صورت عمودی جابجا شده است. اگر تعامل را لحاظ کنیم، اجازه می‌دهیم اثر ویژگی‌های عددی (شیب) در هر دسته مقدار متفاوتی داشته باشد.

برای تعامل دو ویژگی دسته‌ای به طور مشابه عمل می‌شود. ما ویژگی‌هایی اضافی ایجاد می‌کنیم که ترکیبی از دسته‌ها را نشان می‌دهد. در اینجا برخی از داده‌های مصنوعی حاوی روز کاری (work) و یک ویژگی دسته‌ای آب و هوا (wthr) آمده است:

work	wthr
Y	2
N	0
N	1
Y	2

در مرحله بعد، ما عبارات تعامل را اعمال می‌کنیم:

Intercept	workY	wthr1	wthr2	workY.wthr1	workY.wthr2
1	1	0	1	0	1
1	0	0	0	0	0
1	0	1	0	0	0
1	1	0	1	0	1

ستون اول برای تخمین عرض از مبدا است. ستون دوم ویژگی کار کدگذاری شده است. ستون‌های سه و چهار برای ویژگی آب و هوا هستند که به دو ستون نیاز دارند زیرا برای ثبت تاثیر برای سه دسته نیاز به دو وزن دارد که یکی از آنها دسته مرجع است. بقیه ستون‌ها تعاملات را نشان می‌دهند. برای هر دسته از هر دو ویژگی (به جز دسته‌های مرجع)، یک ستون ویژگی جدید ایجاد می‌کنیم که اگر هر دو ویژگی یک دسته خاص داشته باشند، ۱ است، در غیر این صورت ۰ است.

برای دو ویژگی عددی، ساخت ستون تعامل آسان‌تر است: ما به سادگی هر دو ویژگی عددی را ضرب می‌کنیم.

رویکردهایی برای شناسایی خودکار و افزودن اصطلاحات تعاملی وجود دارد. یکی از آنها را می‌توان در فصل RuleFit یافت. الگوریتم RuleFit ابتدا عبارات تعامل را استخراج می‌کند و سپس یک مدل رگرسیون خطی شامل برهمکنش‌ها را تخمین می‌زند.

مثال

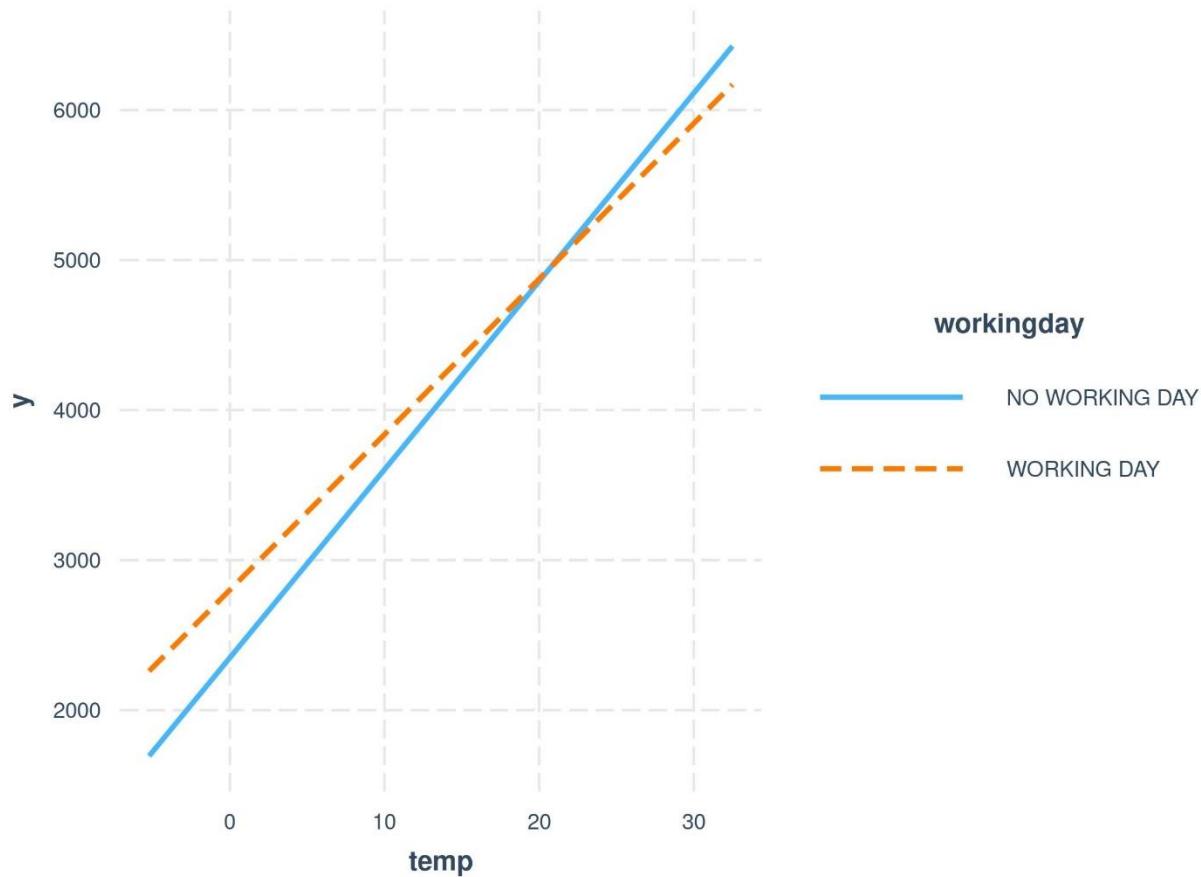
اجازه دهید به مساله پیش‌بینی اجاره دوچرخه که قبلاً در فصل مدل خطی مدل‌سازی کرده‌ایم بازگردیم. این بار، علاوه بر این موارد قبلی، تعامل بین ویژگی‌های دما و روز کاری را در نظر می‌گیریم. این منجر به وزن‌های تخمینی و فواصل اطمینان زیر می‌شود.

	Weight	Std. Error	2.5%	97.5%
(Intercept)	2185.8	250.2	1694.6	2677.1
seasonSPRING	893.8	121.8	654.7	1132.9
seasonSUMMER	137.1	161.0	-179.0	453.2
seasonFALL	426.5	110.3	209.9	643.2
holidayHOLIDAY	-674.4	202.5	-1071.9	-276.9
workingdayWORKING DAY	451.9	141.7	173.7	730.1
weathersitMISTY	-382.1	87.2	-553.3	-211.0
weathersitRAIN/...	-1898.2	222.7	-2335.4	-1461.0
temp	125.4	8.9	108.0	142.9
hum	-17.5	3.2	-23.7	-11.3
windspeed	-42.1	6.9	-55.5	-28.6
days_since_2011	4.9	0.2	4.6	5.3
workingdayWORKING DAY:temp	-21.8	8.1	-37.7	-5.9

اثر متقابل اضافی منفی است (-۲۱.۸) و به طور قابل توجهی با صفر متفاوت است، همان‌طور که مشاهده می‌شود فاصله اطمینان ۹۵٪ شامل صفر نمی‌شود. به هر حال، داده‌های مستقل با توزیع یکسان (Independent and identically distributed iid) نیستند، زیرا روزهای نزدیک به یکدیگر مستقل از یکدیگر نیستند. فواصل اطمینان ممکن است گمراه کننده باشد، در نتیجه زیاد آن را جدی نگیرید. عبارت تعامل، تفسیر وزن ویژگی‌های درگیر را تغییر می‌دهد. آیا دما در یک روز کاری است تأثیر منفی دارد؟ پاسخ منفی است، حتی اگر جدول آن را به یک

کاربر آموزش ندیده پیشنهاد کند. ما نمی توانیم وزن تعامل «workingday WORKING DAY:temp» را به صورت مجزا تفسیر کنیم، زیرا این تفسیر به این صورت خواهد بود: «در حالی که همه مقادیر ویژگی های دیگر بدون تغییر باقی می مانند، افزایش اثر تعامل دما برای روز کاری، تعداد پیش بینی شده دوچرخه ها را کاهش می دهد. اما اثر متقابل فقط به اثر اصلی دما می افزاید. فرض کنید یک روز کاری است و می خواهیم بدانیم اگر امروز دمای هوا یک درجه گرمتر بود چه اتفاقی می افتد. سپس باید هر دو وزن "temp" و "workingday" را جمع کنیم تا تعیین کنیم تخمین چقدر افزایش می یابد.

در ک تعامل به صورت بصری آسان تر است. با معرفی یک عبارت تعاملی بین یک ویژگی دسته ای و عددی، به جای یک شبیب، دو شبیب برای دما به دست می آوریم. شبیب دما برای روزهایی که افراد مجبور به کار نیستند ("NO WORKING DAY") مستقیماً از جدول (۱۲۵.۴) قابل خواندن است. شبیب دما برای روزهایی که افراد باید در آن کار کنند ("روز کاری") مجموع هر دو وزن دما ($125.4 - 125.4 = 21.8$) است. عرض از مبدا خط 'NO' در دمای $= 0$ توسط عبارت عرض از مبدا مدل خطی (2185.8) تعیین می شود. عرض از مبدا خط "روز کاری" در دمای $= 0$ با عبارت عرض از مبدا $+ \text{اثر روز کاری}$ ($451.9 + 2185.8 = 2637.7$) تعیین می شود.

شکل ۵.۱۲: تأثیر (شامل برهمنکنش) دما و روز کاری بر تعداد پیش‌بینی شده دوچرخه‌ها با استفاده از یک مدل خطی. به طور موثر، ما دو شیب برای دما داریم، برای هر دسته از ویژگی روز کاری، یک شیب.

۵.۳.۳ GAM تأثیرات غیر خطی

دنیا خطی نیست. خطی بودن در مدل‌های خطی به این معنی است که صرفنظر از مقداری که یک نمونه در یک ویژگی خاص داشته باشد، افزایش مقدار به اندازه یک واحد همیشه همان اثر را بر خروجی پیش‌بینی شده دارد. آیا منطقی است که فرض کنیم افزایش یک درجه دما در ۱۰ درجه سانتیگراد همان تأثیری را بر تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای دارد که افزایش دما در حال حاضر ۴۰ درجه است؟ به طور شهودی، انتظار می‌رود که افزایش دما از ۱۰ به ۱۱ درجه سانتیگراد تأثیر مثبتی بر اجاره دوچرخه داشته باشد و از ۴۰ به ۴۱ تأثیر منفی داشته باشد، که همان‌طور که خواهید دید در بسیاری از نمونه‌ها نیز وجود دارد. ویژگی دما تأثیر خطی و مثبتی بر تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای دارد، اما در برخی مواقع صاف می‌شود و حتی در دماهای بالا تأثیر منفی می‌گذارد. مدل خطی به این موضوع، اهمیتی نمی‌دهد و با وظیفه‌شناسی بهترین صفحه خطی را (با به حداقل رساندن فاصله اقلیدسی) پیدا می‌کند.

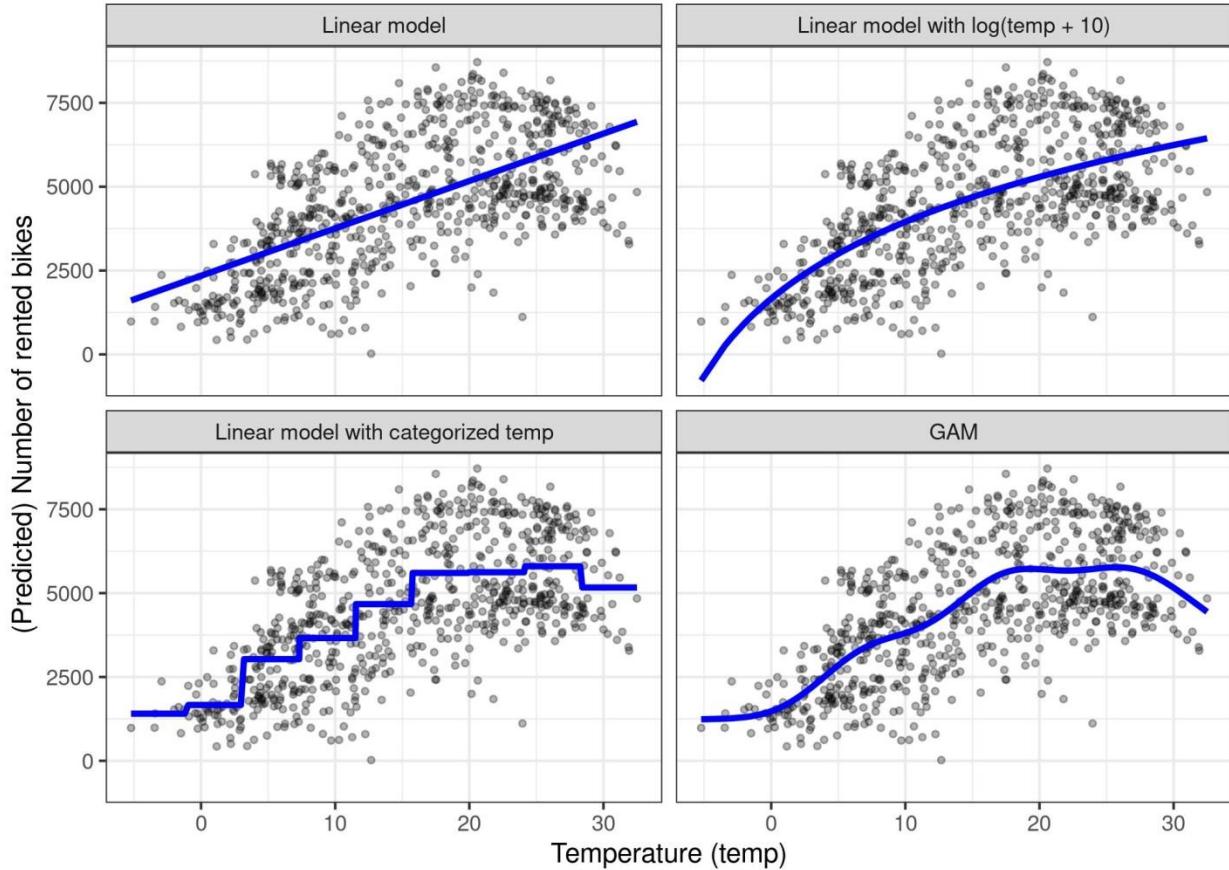
می‌توانید روابط غیرخطی را با استفاده از یکی از تکنیک‌های زیر مدل سازی کنید:

تبديل ساده ویژگی (مثلاً لگاریتم)

دسته بندی ویژگی

مدل‌های افزایشی تعمیم یافته (GAMs)

قبل از اینکه به جزئیات هر روش بپردازم، اجازه دهید با مثالی شروع کنیم که هر سه روش را نشان می‌دهد. من مجموعه‌داده اجاره دوچرخه را در نظر گرفتم و یک مدل خطی با فقط ویژگی دما برای پیش‌بینی تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای آموزش دادم. شکل زیر شیب برآورد شده را نشان می‌دهد: مدل خطی استاندارد، مدل خطی با دمای تبدیل شده (لگاریتم)، مدل خطی با دما به عنوان ویژگی طبقه‌بندی شده و با استفاده از خطوط رگرسیون (GAM).

شکل ۱۳.۵: پیش‌بینی تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای تنها با استفاده از ویژگی دما. یک مدل خطی (بالا سمت چپ) به خوبی با داده‌ها مطابقت ندارد. راه حل این است که ویژگی را با لگاریتم ویژگی (بالا سمت راست) جایگزین کنید، یا ویژگی را دسته‌بندی کنید (پایین سمت چپ)، که معمولاً یک تصمیم اشتباہ است، یا استفاده از مدل‌های افزودنی تعمیم یافته که می‌تواند به طور خودکار یک منحنی نرم را برای دما تنظیم کند (پایین سمت راست).

تبديل ویژگی

اغلب از لگاریتم ویژگی به عنوان تبدیل استفاده می‌شود. استفاده از لگاریتم نشان می‌دهد که هر 10° برابر افزایش دما تأثیر خطی یکسانی بر تعداد دوچرخه‌ها دارد، بنابراین تغییر از 1° درجه سانتیگراد همان تأثیر تغییر از 0.1° به 1° را دارد (که به نظر اشتباہ می‌رسد). مثال‌های دیگر برای تبدیل ویژگی عبارت‌اند از: ریشه مربع، تابع مربع و تابع نمایی. استفاده از تبدیل ویژگی به این معنی است که ستون این ویژگی را در داده‌ها با تابعی از ویژگی مانند لگاریتم جایگزین می‌کنید و طبق معمول مدل خطی را برازش می‌کنید. برخی از برنامه‌های آماری همچنین به شما اجازه می‌دهند که تبدیل‌ها را در فراخوانی مدل خطی مشخص کنید. وقتی ویژگی را تغییر می‌دهید می‌توانید خلاق باشید. تفسیر ویژگی با توجه به تبدیل انتخاب شده تغییر می‌کند. اگر از تبدیل \log استفاده می‌کنید، تفسیر در یک مدل خطی به این صورت می‌شود: "اگر لگاریتم ویژگی یک افزایش یابد، پیش‌بینی با وزن

مربوطه افزایش می‌یابد." وقتی از GLM با تابع اتصال استفاده می‌کنید که تابع تشخیص نیست، تفسیر پیچیده‌تر می‌شود، زیرا باید هر دو تبدیل را در تفسیر بگنجانید (به جز زمانی که یکدیگر را خنثی می‌کنند، مانند \log و \exp ، که در این حالت تفسیر راحت‌تر می‌شود).

دسته‌بندی ویژگی‌ها

امکان دیگر برای مواجه با یک اثر غیرخطی، گسسته کردن ویژگی است. آن ویژگی را به یک ویژگی طبقه‌بندی تبدیل کنید. به عنوان مثال، می‌توانید ویژگی دما را به ۲۰ بازه با سطوح [۱۰، -۵)، [-۵، ۰)، و ... و غیره تقسیم کنید. هنگامی که شما از دمای طبقه‌بندی شده به جای دمای پیوسته استفاده می‌کنید، مدل خطی یک تابع پله ای را تخمین می‌زند زیرا هر سطح تخمین خاص خود را دارد. مشکل این رویکرد این است که به داده‌های بیشتری نیاز دارد، احتمال بیشتری وجود دارد که بیش از حد برآش رخ دهد و مشخص نیست که چگونه ویژگی را به طور معناداری گسسته کنیم (فاصله‌های مساوی یا چندک؟ چه تعداد بازه؟). من فقط در صورتی از گسسته سازی استفاده می‌کنم که یک دلیل بسیار قوی برای آن وجود داشته باشد. به عنوان مثال، برای این که بتوان مدل را با مطالعه دیگری مقایسه نمود.

مدل‌های افزایشی تعمیم یافته (GAM)

چرا به مدل خطی (تعمیم یافته) اجازه نمی‌دهیم روابط غیرخطی را یاد بگیرد؟ این انگیزه پشت GAM‌ها است. GAM‌ها این محدودیت را کاهش می‌دهند که رابطه باید یک جمع وزنی ساده باشد، و در عوض فرض می‌کنند که نتیجه می‌تواند با مجموع توابع دلخواه هر ویژگی مدل شود. از نظر ریاضی، رابطه در یک GAM به شکل زیر است:

$$g(E_Y(y|x)) = \beta_0 + f_1(x_1) + f_2(x_2) + \dots + f_p(x_p)$$

فرمول مشابه فرمول GLM است با این تفاوت که عبارت خطی $\beta_j x_j$ با یک تابع انعطاف پذیرتر ($f_j(x_j)$) جایگزین می‌شود. هسته یک GAM هنوز مجموع اثرات ویژگی است، اما شما این گزینه را دارید که اجازه دهید روابط غیرخطی بین برخی ویژگی‌ها و خروجی وجود داشته باشد. اثرات خطی نیز توسط چارچوب پوشش داده می‌شوند، برای اینکه ویژگی‌ها به صورت خطی مدیریت شوند، می‌توانید $f_j(x_j)$ را به شکل $\beta_j x_j$ محدود کنید.

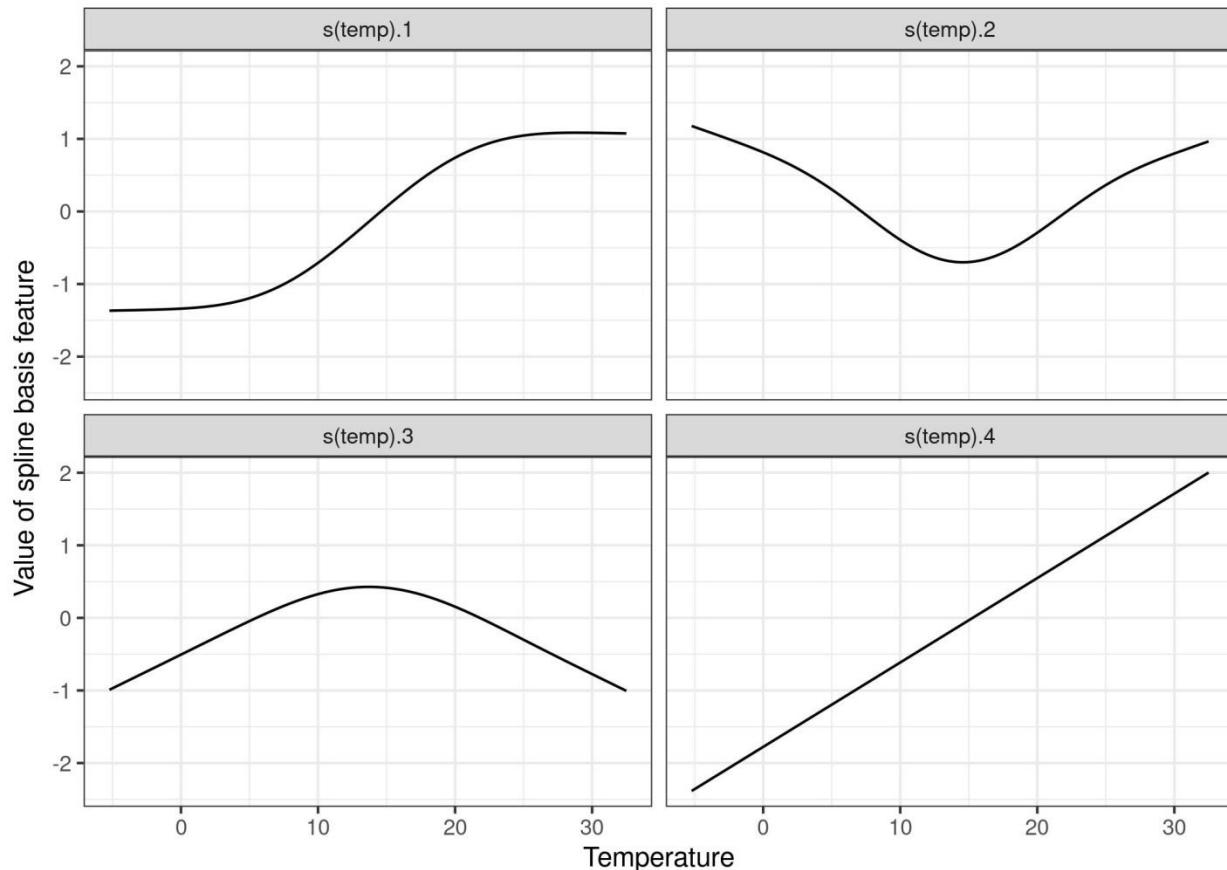
سوال بزرگ این است که چگونه توابع غیرخطی را یاد بگیریم. به این پاسخ «اسپلاین» یا «توابع اسپلاین» می‌گویند. اسپلاین‌ها توابعی هستند که از توابع پایه ساده‌تر ساخته می‌شوند. اسپلاین‌ها را می‌توان برای تقریب سایر توابع پیچیده‌تر استفاده کرد. کمی شبیه چیدن آجرهای لگو برای ساختن چیزی پیچیده‌تر. راههای گیج کننده‌ای برای تعریف این توابع پایه اسپلاین وجود دارد. اگر علاقه‌مند به کسب اطلاعات بیشتر در مورد تمام روش‌های تعریف توابع پایه هستید، برای شما در سفرтан آرزوی موفقیت می‌کنم. من قصد ندارم در اینجا وارد جزئیات شوم، من فقط قصد دارم یک شهود بسازم. چیزی که شخصاً بیشترین کمک را به من برای درک اسپلاین کرد، تجسم توابع

پایه فردی و بررسی چگونگی اصلاح ماتریس داده بود. به عنوان مثال، برای مدل سازی دما با اسپلاین، ما ویژگی دما را از داده‌ها حذف می‌کنیم و مثلاً ۴ ستون را جایگزین آن می‌کنیم که هر کدام یک تابع پایه اسپلاین را نشان می‌دهند. معمولاً توابع پایه‌ای اسپلاین بیشتری خواهید داشت، من فقط برای تجسم بهتر، تعداد را کاهش دادم. مقدار هر نمونه از این ویژگی‌های جدید پایه اسپلاین به مقادیر دمای نمونه‌ها بستگی دارد. همراه با تمام اثرات خطی، GAM سپس این وزن‌های اسپلاین را نیز تخمین می‌زند. GAM‌ها همچنین برای اوزان یک عبارت جریمه در نظر می‌گیرند تا آنها را نزدیک به صفر نگه دارد. این کار به طور موثر، انعطاف‌پذیری اسپلاین‌ها و برآش بیش از حد را کاهش می‌دهد. سپس یک پارامتر صافی که معمولاً برای کنترل انعطاف‌پذیری منحنی استفاده می‌شود، از طریق اعتبارسنجی متقطع (cross-validation) تنظیم می‌شود. با نادیده گرفتن عبارت جریمه، مدل سازی غیرخطی با اسپلاین، مهندسی ویژگی‌های فانتزی است.

در مثالی که ما تعداد دوچرخه‌ها را با GAM فقط با استفاده از دما پیش‌بینی می‌کنیم، ماتریس ویژگی مدل به این صورت است:

(Intercept)	s(temp).1	s(temp).2	s(temp).3	s(temp).4
1	-0.93	-0.14	0.21	-0.83
1	-0.83	-0.27	0.27	-0.72
1	-1.32	0.71	-0.39	-1.63
1	-1.32	0.70	-0.38	-1.61
1	-1.29	0.58	-0.26	-1.47
1	-1.32	0.68	-0.36	-1.59

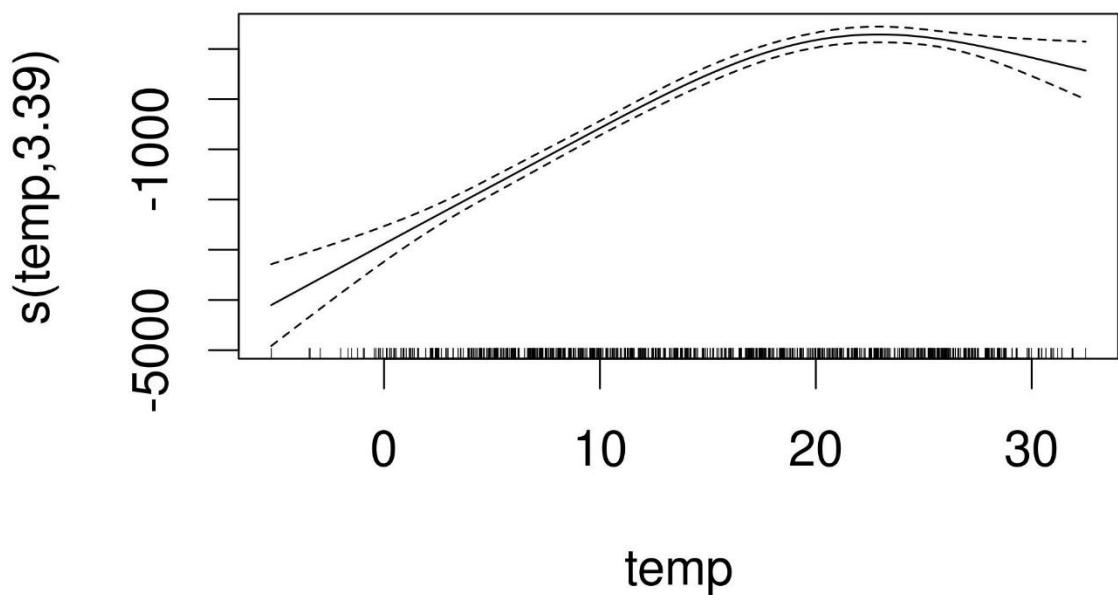
هر ردیف نشان دهنده یک نمونه از داده‌ها (یک روز) است. هر ستون پایه اسپلاین حاوی مقدار تابع پایه اسپلاین در مقادیر دمایی خاص است. شکل زیر نشان می‌دهد که این توابع پایه اسپلاین چگونه هستند:

شکل ۱۴.۵: برای مدل سازی هموار اثر دما، از ۴ تابع پایه اسپلاین استفاده می‌کنیم. در اینجا هر مقدار دما به ۴ مقدار پایه اسپلاین نگاشت می‌شود. اگر دمای یک نمونه ۳۰ درجه سانتیگراد باشد، مقدار اولین ویژگی پایه اسپلاین ۱- می‌شود، برای دومی ۰.۷، برای سومی -۰.۸ و برای چهارمین ۱.۷. GAM وزن‌هایی را به هر ویژگی پایه درجه حرارت اختصاص می‌دهد:

	weight
(Intercept)	4504.35
s(temp).1	989.34
s(temp).2	740.08
s(temp).3	2309.84
s(temp).4	558.27

و منحنی اسپلاین واقعی که از مجموع وزن دار توابع پایه اسپلاین با وزن‌های تخمینی حاصل می‌شود، به شکل زیر است:

شکل ۵.۱۵: اثر ویژگی GAM دما برای پیش‌بینی تعداد دوچرخه‌های کرایه شده (دماهی به عنوان تنها ویژگی استفاده شده است).

تفسیر اثرات هموار نیاز به بررسی بصری منحنی برآذش دارد. اسپلاین‌ها معمولاً حول میانگین پیش‌بینی متتمرکز می‌شوند، بنابراین یک نقطه در منحنی تفاوت با پیش‌بینی میانگین است. به عنوان مثال، در دماهی صفر درجه سانتیگراد، تعداد دوچرخه‌های پیش‌بینی شده ۳۰۰۰ واحد کمتر از میانگین پیش‌بینی است.

۵.۳.۴ مزایا

همه این تعمیمات مدل خطی به خودی خود، مقداری جهان را توصیف می‌کنند. با هر مشکلی که با مدل‌های خطی مواجه می‌شوید، احتمالاً تعمیمی خواهید یافت که آن را برطرف می‌کند.

بیشتر روش‌ها برای چندین دهه مورد استفاده قرار گرفته‌اند. به عنوان مثال، GAM‌ها تقریباً ۳۰ سال از عمر شان می‌گذرد. بسیاری از محققان و دست اندکاران صنعت در استفاده از مدل‌های خطی بسیار با تجربه هستند و این روش‌ها در بسیاری از جوامع به عنوان وضعیت موجود برای مدل سازی پذیرفته شده است.

علاوه بر پیش‌بینی، می‌توانید از مدل‌ها برای استنتاج، نتیجه‌گیری در مورد داده‌ها استفاده کنید – با توجه به اینکه مفروضات مدل نقض نمی‌شوند. شما فواصل اطمینان برای وزن‌ها، آزمون‌های معناداری، فواصل پیش‌بینی و موارد دیگر را دریافت می‌کنید.

نرم‌افزارهای آماری معمولاً دارای رابطه‌ای واقعاً خوبی برای برازش با GLM، GAM و مدل‌های خطی خاص‌تر هستند.

مشکل بسیاری از مدل‌های یادگیری ماشین ناشی از ۱) عدم تنکی (sparseness) است، به این معنی که تعداد زیادی از ویژگی‌ها استفاده می‌شوند، ۲) با ویژگی‌ها به صورت غیرخطی رفتار می‌شوند، به این معنی که برای توصیف اثر به بیش از یک وزن نیاز دارید، و ۳) مدل سازی تعاملات بین ویژگی‌ها. با فرض اینکه مدل‌های خطی بسیار قابل تفسیر هستند، اما اغلب با واقعیت مناسب نیستند، تعمیمات شرح داده شده در این فصل راه خوبی برای دستیابی به یک انتقال هموار به مدل‌های انعطاف‌پذیرتر ارائه می‌دهند، در حالی که برخی از قابلیت تفسیر را حفظ می‌کنند.

۵.۳.۵ معایب

به عنوان مزیت گفتم که مدل‌های خطی در جهان خودشان زندگی می‌کنند. تعداد زیادی از روش‌هایی که می‌توانید برای مدل خطی ساده تعمیم دهید، نه فقط برای مبتدیان، بلکه برای همگان بسیار زیاد است. در عمل، جهان‌های موازی متعددی وجود دارد، زیرا بسیاری از جوامع محققان و پزشکان نامهای خاص خود را برای روش‌هایی دارند که کم و بیش یک کار را انجام می‌دهند، که می‌تواند بسیار گیج‌کننده باشد.

اکثر اصلاحات مدل خطی باعث می‌شود که مدل کمتر قابل تفسیر باشد. هر تابع اتصال (در GLM) که تابع تشخیص نباشد، تفسیر را پیچیده می‌کند. تعاملات ویژگی‌ها نیز تفسیر را پیچیده می‌کند. تاثیرات ویژگی غیرخطی یا کمتر بصری هستند (مانند تبدیل \log) یا دیگر نمی‌توان آنها را در یک عدد خلاصه کرد (مثلاً توابع اسپیلاین). GAMها، GLMها و غیره بر فرضیات مربوط به فرآیند تولید داده تکیه دارند. اگر آنها نقض شوند، دیگر تفسیر اوزان معتبر نیست.

عملکرد مجموعه‌های مبتنی بر درخت مانند جنگل تصادفی یا تقویت درخت گرادیان (gradient tree boosting) در بسیاری موارد بهتر از پیچیده‌ترین مدل‌های خطی است. این بخشی از تجربه شخصی من و بخشی از مشاهدات از مدل‌های برنده در سیستم عامل‌هایی مانند kaggle.com است.

۵.۳.۶ نرم افزار

تمام مثال‌های این فصل با استفاده از زبان R پیاده سازی شده‌اند. برای GAMها از `gam` پکیج استفاده شد، اما نرم افزارهای متعدد دیگری نیز موجود می‌باشد. R دارای تعداد بسیار زیادی پکیج برای گسترش مدل‌های رگرسیون خطی است. بدون پیشی گرفتن از هر زبان تجزیه و تحلیل دیگری، R اولین گزینه برای هر تعمیمی از مدل رگرسیون

خطی است. شما پیاده سازی هایی از GAMها را در پایتون پیدا خواهید کرد (مانند pyGAM)، اما این پیاده سازی ها آنقدرها هم کامل نیستند.

۵.۳.۷ تعمیمات بیشتر

همان طور که وعده داده شده بود، در اینجا لیستی از مشکلاتی که ممکن است در مدل های خطی با آنها مواجه شوید، همراه با نام راه حلی که برای این مشکل وجود دارد، آورده شده است. می توانید نام روش را کپی و در موتور جستجوی مورد علاقه خود فراخوانی کنید.

داده های من فرض مستقل بودن و توزیع یکسان (iid) را نقض می کند.
به عنوان مثال، اندازه گیری های مکرر روی یک بیمار.

جستجوی مدل های ترکیبی (mixed models) یا معادلات تخمین تعمیم یافته (generalized estimating equations) مدل من دارای خطاهای هم واریانس (heteroscedastic) است.

به عنوان مثال، هنگام پیش بینی ارزش یک خانه، خطاهای مدل معمولاً در خانه های گران قیمت بیشتر است، که همسانی مدل خطی را نقض می کند.

جستجوی رگرسیون مقاوم (robust regression) من نقاط پرت دارم که به شدت بر مدل من تأثیر می گذارد.

جستجوی رگرسیون مقاوم (robust regression) من می خواهم زمان رخ دادن یک رویداد را پیش بینی کنم.

داده های زمان تا رویداد معمولاً با اندازه گیری های سانسور شده ارائه می شوند، به این معنی که در برخی موارد زمان کافی برای مشاهده رویداد وجود نداشت. به عنوان مثال، یک شرکت می خواهد خرابی ماشین های یخ خود را پیش بینی کند، اما فقط برای دو سال اطلاعات دارد. برخی از ماشین ها پس از دو سال هنوز سالم هستند، اما ممکن است بعداً از کار بیفتدند.

جستجو برای مدل های پارامتریک بقا (cox regression)، رگرسیون کاکس (parametric survival models)، تجزیه و تحلیل بقا (survival analysis).

نتیجه من برای پیش بینی یک دسته است.

اگر نتیجه دارای دو دسته است از مدل رگرسیون لجستیک استفاده کنید که احتمال را برای دسته ها مدل می کند.
اگر دسته های بیشتری دارید، رگرسیون چند جمله ای (multinomial regression) را جستجو کنید.

رگرسیون لجستیک و رگرسیون چند جمله ای هر دو GLM هستند.
من می خواهم دسته بندی های مرتب شده را پیش بینی کنم.

به عنوان مثال نمرات مدرسه.

مدل بخت‌های متناسب (proportional odds model) را جستجو کنید.

نتیجه من یک شمارش است (مانند تعداد فرزندان در یک خانواده).

جستجوی رگرسیون پواسون (Poisson regression)

مدل پواسون نیز GLM است. همچنین ممکن است این مشکل را داشته باشید که مقادیر شمارش شده + بسیار زیاد است.

جستجوی مدل رگرسیون پواسون با صفر انباسته (zero-inflated Poisson regression model)، مدل هاردل (hurdle model).

من مطمئن نیستم که چه ویژگی‌هایی باید در مدل گنجانده شود تا نتیجه گیری‌های علی درست انجام شود.

به عنوان مثال، می‌خواهم بدانم اثر یک دارو بر فشار خون چیست. این دارو بر برخی از ارزش‌های خونی تأثیر مستقیم دارد و این ارزش خونی بر نتیجه تأثیر می‌گذارد. آیا باید مقدار خون را در مدل رگرسیون لحاظ کنم؟

جستجو برای استنباط علیت (causal inference)، تحلیل میانجی (mediation analysis) من داده‌های گم شده دارم

جست و جو برای انتساب جانه‌ی چندگانه (multiple imputation).

من می‌خواهم دانش قبلی را در مدل‌های خود ادغام کنم.

جستجو برای استنباط بیزی (Bayesian inference) من اخیراً کمی احساس ضعف دارم.

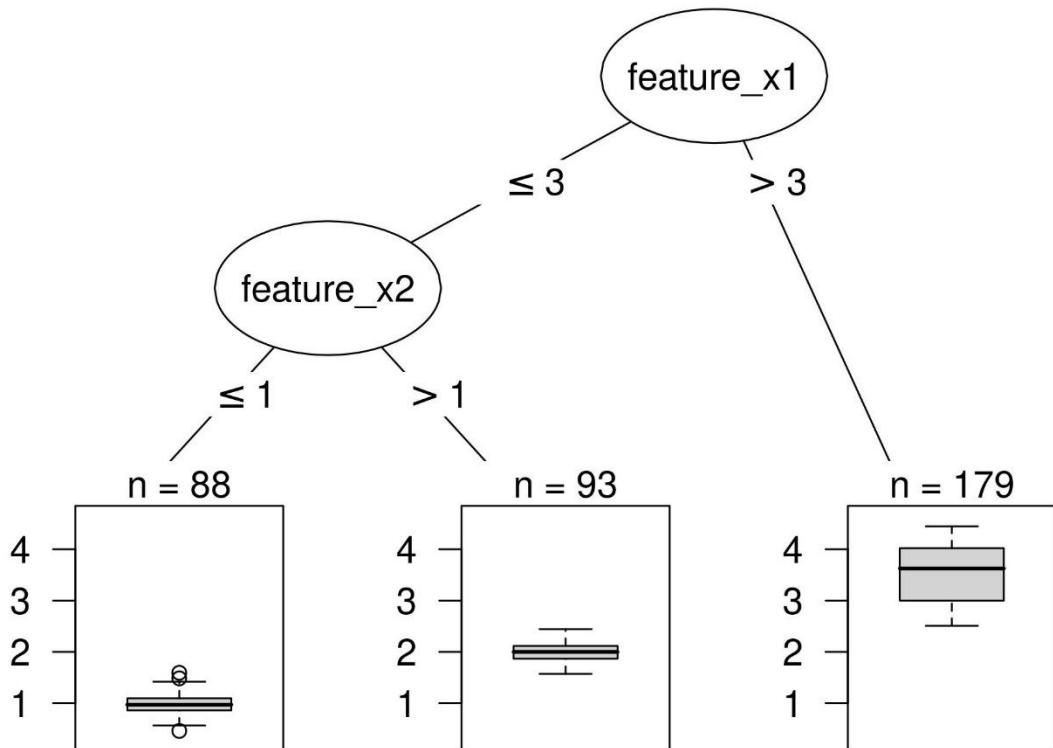
جستجو برای "Amazon Alexa Gone Wild!!!

۵.۴ درخت تصمیم

مدل‌های رگرسیون خطی و رگرسیون لجستیک در شرایطی که رابطه بین ویژگی‌ها و نتیجه غیرخطی است یا جایی که ویژگی‌ها با یکدیگر تعامل دارند، شکست می‌خورند. زمان درخشش برای درخت تصمیم است! مدل‌های مبتنی بر درخت، داده‌ها را چندین بار بر اساس مقادیر قطعی مشخص در ویژگی‌ها تقسیم می‌کنند. از طریق تقسیم، زیرمجموعه‌های مختلفی از مجموعه داده ایجاد می‌شود که هر نمونه متعلق به یک زیر مجموعه است. زیر مجموعه‌های نهایی را گره‌های پایانی یا برگ و زیر مجموعه‌های میانی را گره‌های داخلی یا گره‌های تقسیم می‌نامند. برای پیش‌بینی نتیجه در هر گره برگ، از میانگین نتیجه داده‌های آموزشی در این گره استفاده می‌شود. درختان را می‌توان برای طبقه‌بندی و رگرسیون استفاده کرد.

الگوریتم‌های مختلفی وجود دارند که می‌تواند درخت را گسترش دهنند. آنها در ساختار احتمالی درخت (به عنوان مثال تعداد شکاف در هر گره)، معیارهای چگونگی یافتن شکاف‌ها، زمان توقف تقسیم و نحوه تخمین

مدل‌های ساده در گره‌های برگ متفاوت هستند. الگوریتم درختان طبقه‌بندی و رگرسیون (CART) احتمالاً محبوب‌ترین الگوریتم برای القای درخت است. ما بر روی CART تمرکز خواهیم کرد، اما این تفسیر برای اکثر انواع درختان مشابه است. من کتاب "عناصر یادگیری آماری" (Hastie, 2009) را برای معرفی دقیق‌تر CART توصیه می‌کنم.

شکل ۱۶.۵: درخت تصمیم با داده‌های مصنوعی. نمونه‌هایی با مقدار بیشتر از x_1 برای ویژگی x_1 به گره ۵ ختم می‌شوند. نمونه‌های دیگر بسته به اینکه مقادیر ویژگی x_2 از ۱ بیشتر باشد به گره ۳ یا گره ۴ اختصاص داده می‌شوند.

فرمول زیر رابطه بین نتیجه y و ویژگی‌های x را توصیف می‌کند.

$$\hat{y} = \hat{f}(x) = \sum_{m=1}^M c_m I\{x \in R_m\}$$

هر نمونه دقیقاً در یک گره برگ ($=$ زیر مجموعه R_m) قرار می‌گیرد. $I\{x \in R_m\}$ تابع تشخیصی است که ۱ بر می‌گرداند اگر x عضو زیرمجموعه R_m باشد و ۰ در غیر این صورت. اگر یک نمونه در یک گره برگ R_l بیفت، خروجی پیش‌بینی شده $C_l = \hat{y}$ است. که در اینجا، C_l میانگین تمام نمونه‌های آموزشی در گره برگ است.

اما زیر مجموعه‌ها از کجا می‌آیند؟ این بسیار ساده است: CART یک ویژگی را می‌گیرد و تعیین می‌کند که کدام نقطه برش واریانس y را برای یک کار رگرسیونی یا شاخص جینی (Gini index) توزیع کلاس y برای وظایف طبقه‌بندی را به حداقل می‌رساند. واریانس به ما می‌گوید که مقادیر y در یک گره چقدر در اطراف مقدار میانگین خود پخش می‌شوند. شاخص جینی به ما می‌گوید که یک گره چقدر "ناخالص" است، به عنوان مثال اگر همه کلاس‌ها فراوانی یکسانی داشته باشند، گره ناخالص است، اگر فقط یک کلاس وجود داشته باشد، خالص کامل است. زمانی که نقاط داده در گره‌ها مقادیر بسیار مشابهی برای y داشته باشند، واریانس و شاخص جینی به حداقل می‌رسد. در نتیجه، بهترین نقطه برش، دو زیرمجموعه حاصل را تا حد ممکن با توجه به نتیجه هدف متفاوت می‌کند. برای ویژگی‌های طبقه‌بندی، الگوریتم سعی می‌کند با گروه‌بندی‌های مختلف دسته‌ها، زیرمجموعه‌هایی ایجاد کند. پس از تعیین بهترین برش برای هر ویژگی، الگوریتم ویژگی را برای تقسیم که منجر به بهترین تقسیم از نظر واریانس یا شاخص جینی می‌شود انتخاب می‌کند و این تقسیم را به درخت اضافه می‌کند. الگوریتم این جستجو و تقسیم را به صورت بازگشتی در هر دو گره جدید تا رسیدن به یک معیار توقف ادامه می‌دهد. معیارهای ممکن عبارت‌اند از: حداقل تعداد نمونه‌هایی که باید قبل از تقسیم در یک گره باشند، یا حداقل تعداد نمونه‌هایی که باید در یک گره پایانی باشند.

۵.۴.۱ تفسیر

تفسیر ساده است: با شروع از گره ریشه، به گره‌های بعدی می‌روید و لبه‌ها به شما می‌گویند که به کدام زیر مجموعه‌ها نگاه می‌کنید. هنگامی که به گره برگ رسیدید، گره نتیجه پیش‌بینی شده را به شما می‌گوید. تمام لبه‌ها با "AND" به هم متصل می‌شوند.

الگو: اگر ویژگی x (کوچکتر/بزرگ‌تر) از آستانه ۰... باشد، نتیجه پیش‌بینی شده، میانگین مقدار y نمونه‌های آن گره است.

اهمیت ویژگی

اهمیت کلی یک ویژگی در یک درخت تصمیم را می‌توان به روش زیر محاسبه کرد: تمام تقسیم‌بندی‌هایی را که این ویژگی برای آنها استفاده شده است را بررسی کنید و اندازه بگیرید که چقدر واریانس یا شاخص جینی را در مقایسه با گره والد کاهش داده است. مجموع همه اهمیت‌ها به ۱۰۰ مقياس می‌شود. این بدان معنی است که هر اهمیت را می‌توان به عنوان سهمی از اهمیت کلی مدل تفسیر کرد.

تجزیه درخت

پیش‌بینی‌های فردی یک درخت تصمیم را می‌توان با تجزیه مسیر تصمیم به یک جزء در هر ویژگی توضیح داد. می‌توانیم یک تصمیم را از طریق درخت ردیابی کنیم و یک پیش‌بینی را با مشارکت‌های اضافه شده در هر گره تصمیم توضیح دهیم.

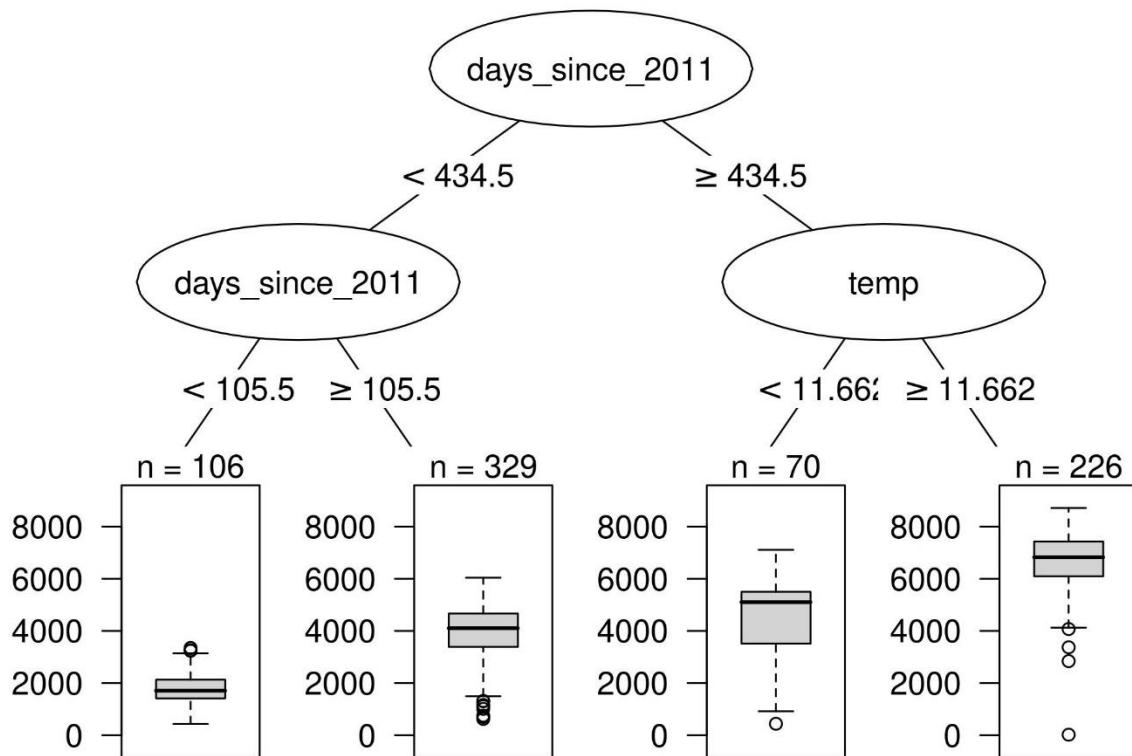
گره ریشه در درخت تصمیم نقطه شروع ما است. اگر بخواهیم از گره ریشه برای پیش‌بینی استفاده کنیم، میانگین نتیجه داده‌های آموزشی را پیش‌بینی می‌کند. با تقسیم بعدی، بسته به گره بعدی در مسیر، یا کم می‌کنیم یا یک جمله به این جمع اضافه می‌کنیم. برای رسیدن به پیش‌بینی نهایی، باید مسیر نمونه داده‌ای را که می‌خواهیم توضیح دهیم دنبال کنیم و مدام به فرمول اضافه کنیم.

$$\hat{f}(x) = \bar{y} + \sum_{d=1}^D split \cdot contrib(d, x) = \bar{y} + \sum_{j=1}^p faet \cdot contrib(j, x)$$

پیش‌بینی یک نمونه بخصوص، میانگین خروجی هدف به اضافه مجموع تمام مشارکت‌های تقسیم‌های D است که بین گره ریشه و گره پایانی که در آن نمونه به پایان می‌رسد، رخ می‌دهد. اگرچه ما به مشارکت‌های تقسیم‌شده علاقه‌ای نداریم، بلکه به مشارکت‌های ویژگی علاقه‌مندیم. یک ویژگی ممکن است برای بیش از یک تقسیم استفاده شود یا اصلاً استفاده نشود. می‌توانیم مشارکت‌ها را برای هر یک از ویژگی‌های p اضافه کنیم و تفسیری از میزان مشارکت هر ویژگی در یک پیش‌بینی دریافت کنیم.

۵.۴.۲ مثال

اجازه دهید نگاهی دیگر به داده‌های اجاره دوچرخه داشته باشیم. می‌خواهیم تعداد دوچرخه‌های کرايه شده در یک روز خاص را با درخت تصمیم پیش‌بینی کنیم. درخت آموخته شده به شکل زیر است:

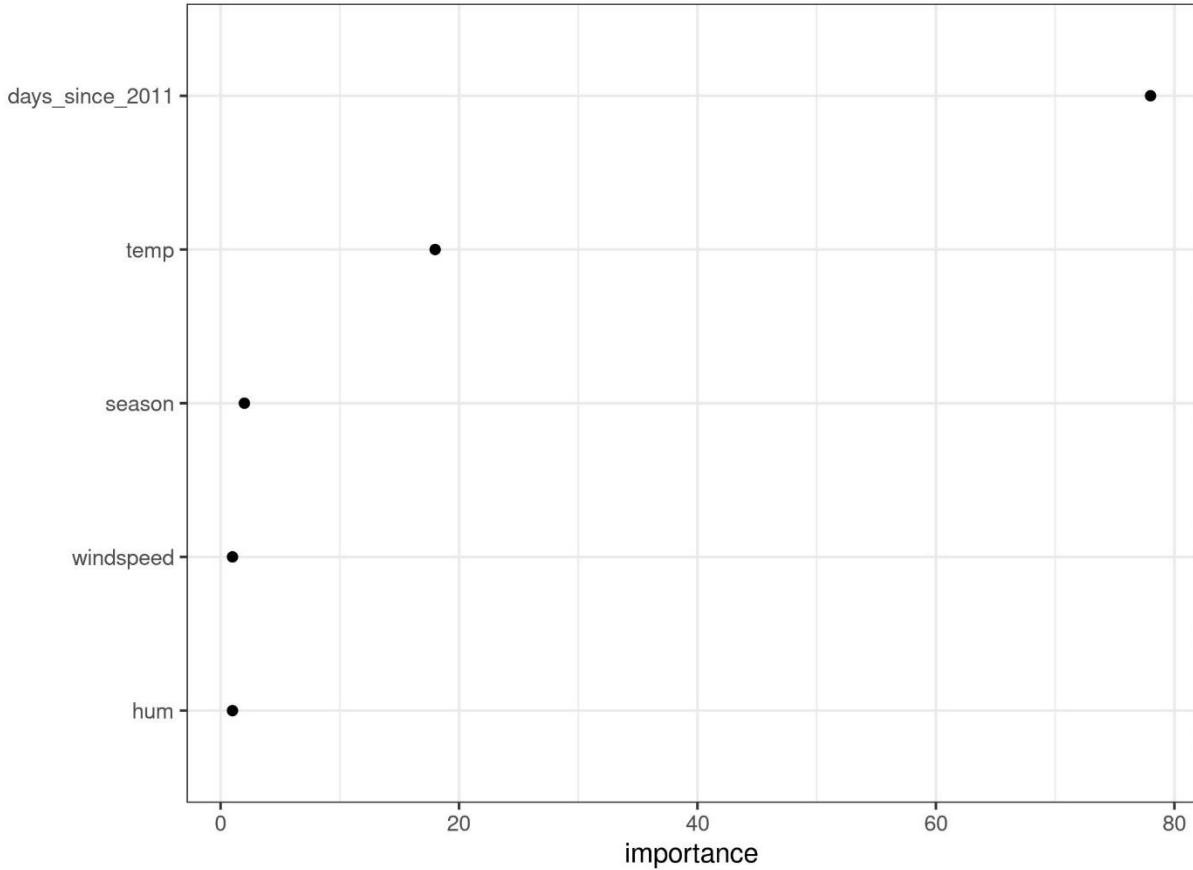

شکل ۵.۱۷: درخت رگرسیون بر روی داده‌های اجاره دوچرخه برازش شده است. حداقل عمق مجاز برای درخت روی ۲ تنظیم شد. ویژگی روند (days since 2011) و دما (temp) برای تقسیمات انتخاب شده است. نمودارهای باکس پلات توزیع تعداد دوچرخه را در گره پایانی نشان می‌دهد.

تقسیم اول و یکی از دو تقسیم دوم با ویژگی روند انجام شد که از زمان شروع جمع‌آوری داده‌ها، روزها را شمارش می‌کند و نشان می‌دهد که سرویس اجاره دوچرخه در طول زمان محبوب‌تر شده است. برای روزهای قبل از روز ۳۹۰۰، تعداد دوچرخه‌های پیش‌بینی شده حدود ۱۸۰۰ دوچرخه است، بین روزهای ۱۰۶ و ۴۳۰ حدود ۱۰۵ است. برای روزهای بعد از روز ۴۳۰، پیش‌بینی ۴۶۰۰ (اگر دما زیر ۱۲ درجه باشد) یا ۶۶۰۰ (اگر دما بالای ۱۲ درجه باشد) است.

اهمیت ویژگی به ما می‌گوید که یک ویژگی چقدر به بهبود خلوص همه گره‌ها کمک کرده است. در اینجا، واریانس استفاده شد، زیرا پیش‌بینی اجاره دوچرخه یک کار رگرسیونی است.

درخت تجسم شده نشان می‌دهد که هم دما و هم روند زمانی برای شکاف‌ها استفاده شده است، اما مشخص نمی‌کند که کدام ویژگی مهم‌تر است. اندازه گیری اهمیت ویژگی نشان می‌دهد که روند زمانی بسیار مهم‌تر از دما است.

شکل ۵.۱۸: اهمیت ویژگی‌های اندازه گیری شده با میزان بهبود خلوص گره به طور متوسط.

۵.۴.۳ مزايا

ساختار درختی برای ثبت تعاملات (capturing interactions) بین ویژگی‌ها در داده‌ها ایده آل است. داده‌ها به گروه‌های مجزا (distinct groups) ختم می‌شوند که در ک آن‌ها اغلب آسان‌تر از نقاط روی یک ابر صفحه چند بعدی مانند رگرسیون خطی است. مسلماً این تفسیر بسیار ساده است. ساختار درختی با گره‌ها و لبه‌هایش **تجسم طبیعی** (natural visualization) نیز دارد.

درختان **توضیحات خوبی** را همان‌طور که در فصل "توضیحات انسان پسند" تعریف شده است، ایجاد می‌کنند. ساختار درختی به‌طور خودکار باعث می‌شود تا در مورد مقادیر پیش‌بینی شده برای نمونه‌های فردی به عنوان خلاف واقع (counterfactuals) فکر کنیم: «اگر یک ویژگی بزرگ‌تر/کوچک‌تر از نقطه تقسیم بود، پیش‌بینی به جای y_2 ، y_1 بود». توضیحات درخت متضاد هستند، زیرا همیشه می‌توانید پیش‌بینی یک نمونه را با سناریوهای مربوط به «چه می‌شود» (همان‌طور که توسط درخت تعریف می‌شود) که صرفاً سایر گره‌های برگ درخت هستند، مقایسه کنید. اگر درخت کوتاه باشد، مانند یک تا سه شکاف عمیق، توضیحات حاصل انتخابی است. درختی با عمق سه

به حداکثر سه ویژگی و نقطه تقسیم نیاز دارد تا توضیحی برای پیش‌بینی یک نمونه فردی ایجاد کند. صحت پیش‌بینی به عملکرد پیش‌بینی درخت بستگی دارد. توضیحات مربوط به درختان کوتاه بسیار ساده و کلی است. نیازی به تغییر ویژگی‌ها نیست. در مدل‌های خطی، گاهی اوقات لازم است لگاریتم یک ویژگی را در نظر بگیرید. یک درخت تصمیم با هر تبدیل یکنواخت (monotonic transformation) یک ویژگی به یک اندازه خوب کار می‌کند.

۵.۴.۴ معایب

درختان در مواجه با روابط خطی شکست می‌خورند. هر رابطه خطی بین یک ویژگی ورودی و خروجی باید با تقسیم‌بندی تقریب زده شود و یکتابع پله‌ای ایجاد کرد. این کار مناسب نیست.

این کار باعث، پله‌شدن و عدم همواری است. تغییرات جزئی در ویژگی ورودی می‌تواند تأثیر زیادی بر نتیجه پیش‌بینی شده داشته باشد که معمولاً مطلوب نیست. درختی را تصور کنید که ارزش یک خانه را پیش‌بینی می‌کند و درخت از اندازه خانه به عنوان یکی از ویژگی‌های تقسیم استفاده می‌کند. شکاف در ۱۰۰.۵ متر مربع رخ می‌دهد. تصور کنید که کاربر یک برآوردگر قیمت خانه را از مدل درخت تصمیم شما استفاده می‌کند: آنها خانه خود را اندازه می‌گیرند، به این نتیجه می‌رسند که خانه ۹۹ متر مربع است، آن را وارد ماشین حساب قیمت می‌کنند و ۲۰۰۰۰۰ یورو را پیش‌بینی می‌کنند. کاربران متوجه شده‌اند که فراموش کرده‌اند یک انبار کوچک ۲ متر مربعی را اندازه گیری کنند. اتاق انبار دارای یک دیوار شیبدار است، بنابراین آنها مطمئن نیستند که آیا می‌توانند تمام مساحت یا فقط نیمی از آن را بشمارند. بنابراین آنها تصمیم می‌گیرند هر دو ۱۰۰۰ و ۱۰۱۰ متر مربع را امتحان کنند. نتایج: ماشین حساب قیمت خروجی ۲۰۰۰۰۰ یورو و ۲۰۵۰۰۰ یورو دارد.

درختان نیز کاملاً ناپایدار هستند. چند تغییر در مجموعه‌داده آموزشی می‌تواند درختی کاملاً متفاوت ایجاد کند. این به این دلیل است که هر تقسیم به تقسیم والد بستگی دارد. و اگر یک ویژگی متفاوت به عنوان اولین ویژگی تقسیم انتخاب شود، کل ساختار درخت تغییر می‌کند. اگر ساختار به این راحتی تغییر کند، اطمینانی در مدل ایجاد نمی‌کند.

درختان تصمیم بسیار قابل تفسیر هستند - تا زمانی که کوتاه باشند. تعداد گره‌های پایانی به سرعت با عمق افزایش می‌یابد. هر چه گره‌های پایانی بیشتر و درخت عمیق‌تر باشد، درک قوانین تصمیم گیری درخت دشوار‌تر می‌شود. عمق ۱ به معنای ۲ گره پایانی است. عمق ۲ به معنای حداکثر ۴ گره است. عمق ۳ به معنای حداکثر ۸ است. حداکثر تعداد گره‌های پایانی در یک درخت به توان ۲ عمق است.

۵.۴.۵ نرم افزار

برای مثال‌های این فصل، از rpart بسته R استفاده کردم که CART (درخت‌های طبقه‌بندی و رگرسیون) را پیاده‌سازی می‌کند CART. در بسیاری از زبان‌های برنامه نویسی از جمله پایتون پیاده‌سازی شده است. مسلماً

CART یک الگوریتم بسیار قدیمی و تا حدودی منسخ شده است و الگوریتم‌های جدید و جالبی برای برآش درختان وجود دارد. می‌توانید خلاصه‌ای از بسته‌های R برای درخت‌های تصمیم‌گیری را در نمای وظایف CRAN یادگیری ماشین و آماری در زیر کلمه کلیدی «پارتبیشن‌بندی بازگشتی» بیابید. در پایتون، بسته imodels الگوریتم‌های مختلفی را برای رشد درخت‌های تصمیم‌گیری (به عنوان مثال حریص در مقابل تناسب بهینه)، هرس درختان و منظم کردن درختان ارائه می‌کند.

۵.۵ قواعد تصمیم

قاعده تصمیم‌گیری یک دستور IF-THEN ساده است که از یک شرط (مقدمه antecedent) نیز نامیده می‌شود) و یک پیش‌بینی تشکیل شده است. به عنوان مثال: اگر امروز باران ببارد و اگر آوریل باشد (شرط)، پس فردا باران خواهد آمد (پیش‌بینی). یک قاعده تصمیم‌گیری می‌تواند منفرد، یا ترکیبی از چندین قاعده، می‌تواند برای پیش‌بینی استفاده شود.

قواعد تصمیم‌گیری از یک ساختار کلی پیروی می‌کنند: اگر شرایط برآورده شد، پیش‌بینی خاصی انجام دهید. قواعد تصمیم‌گیری احتمالاً قابل تفسیرترین مدل‌های پیش‌بینی هستند. ساختار IF-THEN آنها از نظر معنایی شبیه زبان طبیعی و طرز تفکر ما است، مشروط بر اینکه شرط از ویژگی‌های قابل فهم ساخته شده باشد، طول شرط کوتاه باشد (تعداد کمی از جفت‌ها ویژگی = مقدار با یک AND ترکیب شده باشد) و قواعد زیادی وجود نداشته باشند. در برنامه نویسی، نوشتن قواعد IF-THEN بسیار طبیعی است. موضوع جدید در یادگیری ماشین این است که قواعد تصمیم‌گیری از طریق یک الگوریتم آموزش داده می‌شوند.

تصور کنید از یک الگوریتم برای یادگیری قواعد تصمیم برای پیش‌بینی ارزش یک خانه (کم، متوسط و زیاد) استفاده می‌کنید. یک قاعده تصمیم که توسط این مدل آموزش داده می‌شود می‌تواند این باشد: اگر خانه ای بزرگ‌تر از ۱۰۰ متر مربع باشد و دارای باغ باشد، ارزش آن زیاد است. به صورت رسمی‌تر $IF\ size > 100\ AND\ garden = 1\ THEN\ value = high$

اجازه دهید قاعده تصمیم را بشکنیم:

$size > 100$ شرط اول در بخش IF است.

$garden = 1$ شرط دوم در قسمت IF است.

این دو شرط با یک "AND" متصل می‌شوند تا یک شرط جدید ایجاد کنند. برای اعمال قاعده، هر دو باید برقرار باشند.

نتیجه پیش‌بینی شده (THEN-part) $value = high$ است.

یک قاعده تصمیم حداقل از یک عبارت $feature = value$ در شرط استفاده می‌کند. بدون هیچ محدودیتی می‌توان چند عبارت دیگر را با «AND» اضافه کرد. یک استثنای قاعده پیش‌فرض (default rule) است که بخش IF

صریح ندارد و زمانی اعمال می‌شود که هیچ قاعده دیگری اعمال نشود، اما بعداً در مورد آن بیشتر توضیح خواهیم داد.

سودمندی یک قاعده تصمیم معمولاً در دو عدد خلاصه می‌شود: پشتیبانی (Support) و دقت (accuracy). پشتیبانی یا پوشش (coverage) یک قاعده: درصد نمونه‌هایی که شرط یک قاعده در مورد آنها اعمال می‌شود، $size = big \text{ AND } location = good \text{ THEN } value = high$ در پیش‌بینی ارزش خانه را در نظر بگیرید. فرض کنید ۱۰۰ خانه از ۱۰۰۰ خانه بزرگ و در مکان مناسبی هستند، پس پشتیبانی قاعده ۱۰٪ است. پیش‌بینی (THEN-part) برای محاسبه پشتیبانی مهم نیست.

دقت یا اطمینان (confidence) یک قاعده: دقت یک قاعده، معیاری است از میزان دقت قاعده در پیش‌بینی کلاس صحیح برای نمونه‌هایی که شرط قاعده در مورد آنها اعمال می‌شود. به عنوان مثال: فرض کنید از ۱۰۰ خانه که در آن قاعده $size = big \text{ AND } location = good \text{ THEN } value = high$ صدق می‌کند، ۸۵ خانه $value = low$ و ۱ خانه $value = medium$ و ۱۴ خانه $value = high$ معمولاً بین دقت و پشتیبانی تعادل وجود دارد: با افزودن ویژگی‌های بیشتر به شرایط، می‌توانیم به دقت بالاتری دست پیدا کنیم، اما در این حالت پشتیبانی کم می‌شود.

برای ایجاد یک طبقه‌بند خوب برای پیش‌بینی ارزش یک خانه، ممکن است لازم باشد نه تنها یک قاعده، بلکه شاید ۲۰ یا ۲۰ قاعده را یاد بگیرید. پس همه چیز پیچیده‌تر می‌شود و می‌توانید با یکی از مشکلات زیر مواجه شوید:

- قواعد می‌توانند همپوشانی داشته باشند: اگر بخواهم ارزش یک خانه را پیش‌بینی کنم و دو یا چند قاعده برقرار باشند و پیش‌بینی‌های متناقضی به من بدهند، چه؟
- هیچ قاعده‌ای برقرار نمی‌شود: اگر بخواهم ارزش یک خانه را پیش‌بینی کنم و هیچ یک از قواعد برقرار نشود، چه؟

دو استراتژی اصلی برای ترکیب قواعد چندگانه وجود دارد: لیست تصمیم (مرتب شده) و مجموعه تصمیم (غیر مرتب شده). هر دو استراتژی راه حل‌های متفاوتی برای مشکل همپوشانی قواعد ارائه می‌دهند.

فهرست تصمیم گیری (decision list)، ترتیبی برای قواعد تصمیم گیری ارائه می‌کند. اگر شرط قانون اول برای نمونه ای درست باشد، از پیش‌بینی قاعده اول استفاده می‌کنیم. اگر نه، به قانون بعدی می‌رویم و بررسی می‌کنیم که آیا برقرار است و غیره. لیست‌های تصمیم مشکل همپوشانی قوانین را تنها با برگرداندن پیش‌بینی اولین قاعده در لیستی که اعمال می‌شود، حل می‌کند.

یک مجموعه تصمیم (decision set) شبیه دموکراسی قواعد است، با این تفاوت که برخی از قواعد ممکن است قدرت رای بالاتری داشته باشند. در یک مجموعه، قواعد یا به صورت دو به دو منحصر به فرد هستند، یا یک استراتژی برای حل تعارض وجود دارد، مانند رأی اکثریت (majority voting)، که ممکن است باعث وزن دهی

براساس دقت، یا هر اندازه کیفی قاعده شود. تفسیرپذیری به طور بالقوه زمانی آسیب می‌بیند که چندین قاعده برقرار باشد.

هم لیست‌های و هم مجموعه‌های تصمیم می‌توانند از این مشکل رنج ببرند که هیچ قاعده‌ای برای یک نمونه خاص برقرار نباشد. این مشکل را می‌توان با معرفی یک قاعده پیش فرض حل کرد. قاعده پیش فرض قاعده‌ای است که زمانی اعمال می‌شود که هیچ قانون دیگری برقرار نیست. پیش‌بینی قاعده پیش‌فرض اغلب رایج‌ترین کلاس از نقاط داده است که توسط قواعد دیگر پوشش داده نمی‌شوند. اگر مجموعه یا فهرستی از قواعد کل فضای ویژگی را پوشش دهد، آن را جامع می‌نامیم. با افزودن یک قانون پیش‌فرض، یک مجموعه یا فهرست به طور خودکار جامع می‌شود.

راه‌های زیادی برای یادگیری قوانین از داده‌ها وجود دارد و این کتاب به دنبال پوشش همه آنها نیست. این فصل سه مورد از آنها را برای شما ارائه می‌دهد. الگوریتم‌ها انتخاب شده‌اند تا پوشش طیف وسیعی از ایده‌های کلی برای یادگیری قواعد را نشان دهند، بنابراین هر سه آنها رویکردهای بسیار متفاوتی را بیان می‌کنند.

۱- قواعد را از یک ویژگی می‌آموزد. OneR با سادگی، قابل تفسیر بودنش شناخته می‌شود و از آن به عنوان یک معیار استفاده می‌شود.

۲- پوشش ترتیبی (Sequential covering) یک روش کلی است که به طور مکرر قواعد را یاد می‌گیرد و نقاط داده‌ای را که توسط قانون جدید پوشش داده می‌شوند، حذف می‌کند. این روش توسط بسیاری از الگوریتم‌های یادگیری قواعد استفاده می‌شود.

۳- لیست قواعد بیزی الگوهای مکرر از پیش استخراج شده را با استفاده از آمار بیزی در یک لیست تصمیم ترکیب می‌کند. استفاده از الگوهای از پیش استخراج شده، یک رویکرد رایج است که توسط بسیاری از الگوریتم‌های یادگیری قواعد استفاده می‌شود.

بیایید با ساده‌ترین رویکرد شروع کنیم: استفاده از بهترین ویژگی برای یادگیری قواعد.

۵.۵.۱ یادگیری قواعد از یک ویژگی واحد (OneR)

الگوریتم OneR پیشنهاد شده توسط (Holte 1993) یکی از ساده‌ترین الگوریتم‌های استقرا قاعده است. این الگوریتم از بین تمام ویژگی‌ها، یکی را انتخاب می‌کند که بیشترین اطلاعات را در مورد خروجی مورد نظر دارد و قوانین تصمیم گیری را از این ویژگی ایجاد می‌کند.

علیرغم نام OneR که مخفف "One Rule" است، الگوریتم بیش از یک قانون تولید می‌کند: این نامگذاری به این علت است که این الگوریتم یک قانون برای هر مقدار ویژگی منحصر به فرد برای بهترین ویژگی انتخاب شده، دارد. نام بهتر OneFeatureRules است.

الگوریتم ساده و سریع است:

۱- با انتخاب فواصل مناسب، ویژگی‌های پیوسته را گسسته کنید.

۲- برای هر ویژگی:

- یک جدول متقاطع بین مقادیر ویژگی و خروجی (دسته ای) ایجاد کنید.

برای هر مقدار از ویژگی، یک قانون ایجاد کنید که پرتکرارترین کلاس نمونه‌هایی را که دارای این مقدار

ویژگی خاص هستند را پیش‌بینی می‌کند (از جدول متقاطع قابل خواندن است).

- خطای کل قوانین مربوط به ویژگی را محاسبه کنید.

۳- ویژگی با کمترین خطای کل را انتخاب کنید.

OneR همیشه تمام نمونه‌های مجموعه‌داده را تحت پوشش قرار می‌دهد، زیرا از تمام سطوح ویژگی انتخاب شده استفاده می‌کند. مقادیر ازدست‌رفته را می‌توان به عنوان یک مقدار ویژگی اضافی در نظر گرفت یا از قبل آنها را مقداردهی کرد.

یک مدل OneR یک درخت تصمیم است که تنها یک تقسیم دارد. تقسیم لزوماً مانند CART باینری نیست، بلکه به تعداد مقادیر ویژگی منحصر به فرد می‌باشد.

اجازه دهید با ذکر مثالی چگونگی انتخاب بهترین ویژگی توسط OneR توضیح داده شود. جدول زیر مجموعه داده‌های مصنوعی در مورد خانه‌ها را با اطلاعاتی در مورد ارزش، مکان، اندازه و اینکه آیا حیوانات خانگی مجاز هستند نشان می‌دهد. ما علاقه‌مند به یادگیری یک مدل ساده برای پیش‌بینی ارزش یک خانه هستیم.

location	size	pets	value
good	small	yes	high
good	big	no	high
good	big	no	high
bad	medium	no	medium
good	medium	only cats	medium
good	small	only cats	medium
bad	medium	yes	medium
bad	small	yes	low
bad	medium	yes	low
bad	small	no	low

جداول متقابل را بین هر ویژگی و نتیجه ایجاد می‌کند: OneR

	value=low	value=medium	value=high
location=bad	3	2	0
location=good	0	2	3

	value=low	value=medium	value=high
size=big	0	0	2
size=medium	1	3	0
size=small	2	1	1

	value=low	value=medium	value=high
pets=no	1	1	2
pets=only cats	0	2	0
pets=yes	2	1	1

برای هر ویژگی، ردیف به ردیف جدول را مرور می‌کنیم: هر مقدار ویژگی، قسمت IF یک قانون است. رایج‌ترین کلاس برای نمونه‌هایی با این مقدار ویژگی، پیش‌بینی، قسمت THEN از قانون است. به عنوان مثال، ویژگی اندازه با سطوح small، medium و big منجر به سه قانون می‌شود. برای هر ویژگی، نزدیک خل خطا قوانین تولید شده را محاسبه می‌کنیم که مجموع خطاها است. ویژگی مکان دارای مقادیر ممکن bad و good است. بیشترین مقدار برای خانه‌هایی که در مکان‌های بد قرار دارند low است و وقتی از low به عنوان پیش‌بینی استفاده می‌کنیم، در دو نمونه اشتباه مرتکب می‌شویم، زیرا دو خانه دارای ارزش medium هستند. ارزش پیش‌بینی شده خانه‌ها در مکان‌های خوب، high است و دوباره ما مرتکب دو اشتباه می‌شویم، زیرا دو خانه دارای ارزش medium هستند. خطا می‌باشد از ویژگی مکان ۴/۱۰، برای ویژگی اندازه ۳/۱۰ و برای ویژگی حیوان خانگی ۴/۱۰ است. ویژگی اندازه قوانینی با کمترین خطا تولید می‌کند و برای مدل نهایی OneR استفاده می‌شود:

IF size = small THEN value = low

IF size = medium THEN value = medium

IF size = big THEN value = high

OneR ویژگی‌هایی را با سطوح ممکن زیاد ترجیح می‌دهد، زیرا این ویژگی‌ها می‌توانند راحت‌تر به هدف، بیش برآش داده شوند. مجموعه‌داده ای را تصور کنید که فقط شامل نویز و بدون سیگنال باشد، به این معنی که همه ویژگی‌ها مقادیر تصادفی می‌گیرند و هیچ ارزش پیش‌بینی کننده ای برای هدف ندارند. برخی از ویژگی‌ها سطوح بیشتری نسبت به سایر ویژگی‌ها دارند. در این شرائط، ویژگی‌های با سطوح بیشتر می‌توانند به راحتی بیش از حد برآش شوند. یک ویژگی که یک سطح جداگانه برای هر نمونه از داده‌ها دارد، می‌تواند کل مجموعه‌داده آموزشی را کاملاً پیش‌بینی کند. یک راه حل این است که داده‌ها را به مجموعه‌های آموزشی و اعتبار سنجی تقسیم کنید، یادگیری قوانین با استفاده از داده‌های آموزشی انجام شود و خطای کل را برای انتخاب ویژگی در مجموعه اعتبار سنجی ارزیابی کنید.

مشکل دیگر، تساوی‌ها (Ties) است، یعنی زمانی که دو ویژگی منجر به یک خطای کل یکسان شوند. مشکل تساوی‌ها را یا با استفاده از اولین ویژگی با کمترین خطا یا ویژگی با کمترین p -value در یک تست chi-squared حل می‌کند.

مثال

اجازه دهید OneR را با داده‌های واقعی امتحان کنیم. ما از کار طبقه‌بندی سرطان دهانه رحم برای آزمایش الگوریتم OneR استفاده می‌کنیم. همه ویژگی‌های ورودی پیوسته در ۵ کمیت خود گستته شدند. قوانین زیر ایجاد می‌شود:

Age	prediction
(12.9,27.2]	Healthy
(27.2,41.4]	Healthy
(41.4,55.6]	Healthy
(55.6,69.8]	Healthy
(69.8,84.1]	Healthy

ویژگی سن توسط OneR به عنوان بهترین ویژگی پیش‌بینی انتخاب شد. از آنجایی که سرطان نادر است، برای هر قانون، طبقه اکثریت و بنابراین برچسب پیش‌بینی شده همیشه سالم است، که نسبتاً مفید نیست. استفاده از پیش‌بینی برچسب در این مورد نامتعادل منطقی نیست. جدول متقطع بین فواصل سنی و سرطان/سالم همراه با درصد زنان مبتلا به سرطان گویاتر تر است:

# Cancer	# Healthy	P(Cancer)
Age=(12.9,27.2]	26	477

	# Cancer	# Healthy	P(Cancer)
Age=(27.2,41.4]	25	290	0.08
Age=(41.4,55.6]	4	31	0.11
Age=(55.6,69.8]	0	1	0.00
Age=(69.8,84.1]	0	4	0.00

اما قبل از شروع تفسیر هر چیزی: از آنجایی که پیش‌بینی هر ویژگی و هر مقدار سالم است، میزان خطای کل برای همه ویژگی‌ها یکسان است. مشکل تساوی‌ها در خطای کل، به طور پیش‌فرض، با استفاده از اولین ویژگی از ویژگی‌هایی که کمترین میزان خطا را دارند (در اینجا، همه ویژگی‌ها دارای خطای $55/858$ هستند)، که اتفاقاً ویژگی Age است، حل می‌شود.

برای موارد رگرسیونی کار نمی‌کند. اما می‌توانیم یک وظیفه رگرسیونی را با برش دادن خروجی پیوسته به فواصل به یک وظیفه طبقه‌بندی تبدیل کنیم. ما از این ترفند برای پیش‌بینی تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای با OneR استفاده می‌کنیم و تعداد دوچرخه‌ها را به چهار چارک ($0\%-25\%$ ، $25\%-50\%$ ، $50\%-75\%$ و $75\%-100\%$) تقسیم می‌کنیم.

جدول زیر ویژگی انتخاب شده را پس از برآش مدل OneR نشان می‌دهد:

mnth	prediction
JAN	[22,3152]
FEB	[22,3152]
MAR	[22,3152]
APR	(3152,4548]
MAY	(5956,8714]
JUN	(4548,5956]
JUL	(5956,8714]
AUG	(5956,8714]
SEP	(5956,8714]
OCT	(5956,8714]
NOV	(3152,4548]
DEC	[22,3152]

ویژگی انتخاب شده ماه است. ویژگی ماه دارای ۱۲ سطح ویژگی (تعجب!) است که بیشتر از بسیاری از ویژگی‌های دیگر است. بنابراین خطر بیش برآش وجود دارد. در جنبه خوش‌بینانه‌تر: ویژگی ماه می‌تواند روند فصلی را کنترل کند (مثلاً دوچرخه‌های اجاره کمتر در زمستان) و پیش‌بینی‌ها معقول به نظر می‌رسند. اکنون از الگوریتم ساده OneR به رویه‌ای پیچیده‌تر با استفاده از قوانین با شرایط پیچیده‌تر متشکل از چندین ویژگی حرکت می‌کنیم: پوشش متوالی.

۵.۵.۲ پوشش ترتیبی

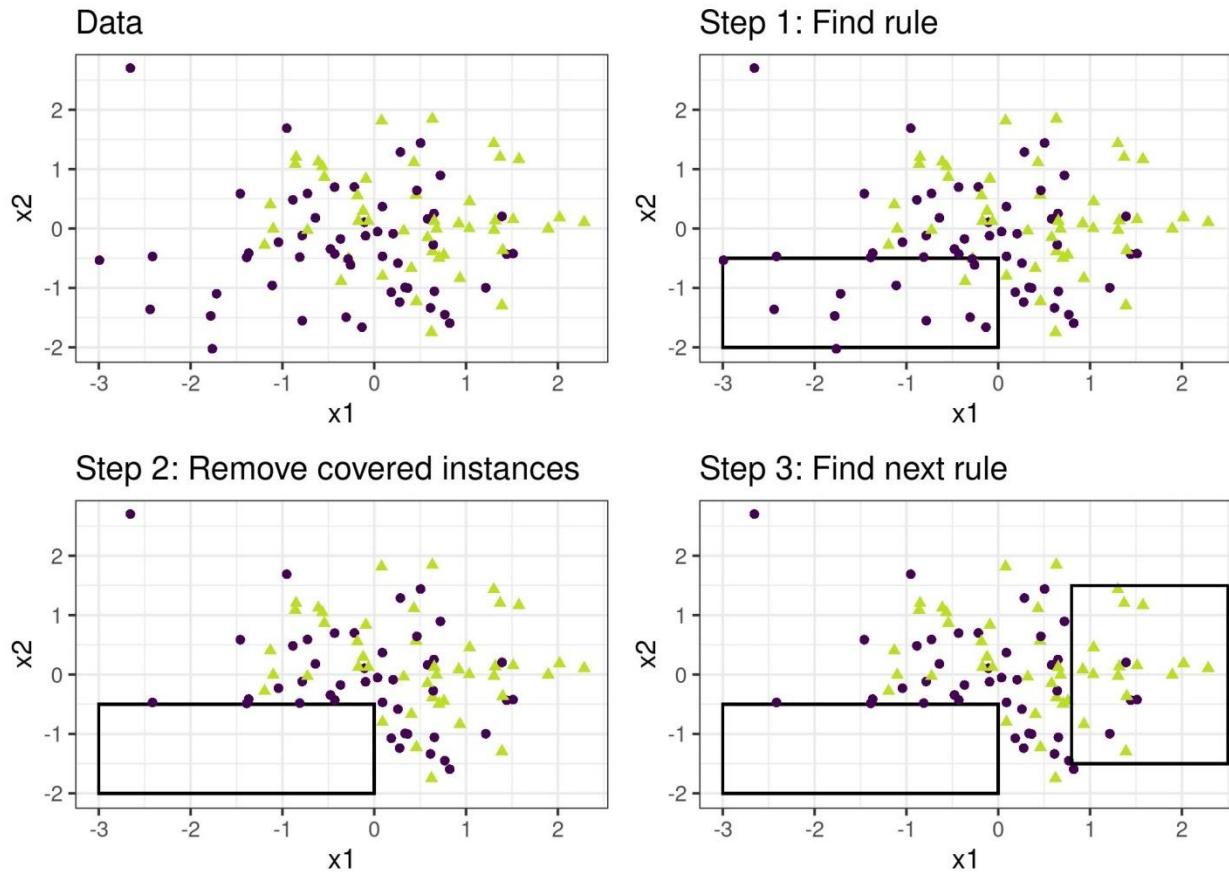
پوشش ترتیبی یک روش کلی است که به طور مکرر یک قانون واحد را برای ایجاد یک لیست (یا مجموعه) تصمیم می‌آموزد که این لیست (یا مجموعه) کل مجموعه داده‌ها را پوشش می‌دهد. بسیاری از الگوریتم‌های یادگیری قوانین، انواعی از الگوریتم پوشش متوالی هستند. در این قسمت روند کلی و RIPPER معرفی می‌گردد که نوعی از الگوریتم پوشش ترتیبی است که برای مثال‌ها استفاده می‌شوند.

ایده این روش، ساده است: ابتدا یک قانون خوب پیدا کنید که برای برخی از نقاط داده صادق است. تمام نقاط داده‌ای که توسط قانون پوشش داده شده‌اند را حذف کنید. یک نقطه داده زمانی پوشش داده می‌شود که شرایط برای آن برقرار باشد، صرف‌نظر از اینکه آیا نقاط به درستی طبقه‌بندی شده‌اند یا خیر. آموزش قوانین و حذف نقاط تحت پوشش را با نقاط باقیمانده تکرار کنید تا زمانی که نقطه دیگری باقی نماند یا شرط توقف دیگری برآورده شود. نتیجه یک لیست تصمیم گیری است. این رویکرد یادگیری مکرر قوانین و حذف نقاط داده تحت پوشش "دسته بندی و حل" (separate-and-conquer) نامیده می‌شود.

فرض کنید ما قبل‌اً یک الگوریتم داریم که می‌تواند یک قانون واحد ایجاد کند که بخشی از داده‌ها را پوشش می‌دهد. الگوریتم پوشش ترتیبی برای دو کلاس (یکی مثبت، یکی منفی) به صورت زیر عمل می‌کند:

- با یک لیست خالی از قوانین (rlist) شروع کنید.
- یک قانون را یاد بگیرید.
- تا هنگامی که لیست قوانین، کمتر از یک آستانه کیفیت مشخص دارد (یا نمونه‌های مثبت هنوز پوشش داده نشده‌اند):

- ✓ قانون r را به rlist اضافه کنید.
- ✓ تمام نقاط داده تحت پوشش قانون r را حذف کنید.
- ✓ قانون دیگری را در مورد داده‌های باقی مانده بیاموزید.
- لیست تصمیم را ارائه دهید.

شکل ۵.۱۹: الگوریتم پوشش با پوشش ترتیبی فضای ویژگی با قوانین واحد و حذف نقاط داده ای که قبلًا توسط آن قوانین پوشش داده شده‌اند، کار می‌کند. برای اهداف تجسم، ویژگی‌های x_1 و x_2 پیوسته هستند، اما اکثر الگوریتم‌های یادگیری قوانین به ویژگی‌های دسته ای نیاز دارند.

به عنوان مثال: ما یک مجموعه داده برای پیش‌بینی مقادیر خانه‌ها از اندازه، مکان و اینکه آیا حیوانات خانگی مجاز هستند یا خیر داریم. قانون اول را به صورت زیر می‌گیریم: If size = big and location = good, then value = high. سپس همه خانه‌های بزرگ در مکان‌های خوب را از مجموعه داده حذف می‌کنیم. با داده‌های باقی مانده، قانون بعدی را می‌گیریم. شاید: If location = good, then value = medium. توجه داشته باشید که این قانون روی داده‌ها بدون خانه‌های بزرگ در مکان‌های خوب آموزش داده می‌شود و تنها خانه‌های متوسط و کوچک در مکان‌های خوب باقی مانند.

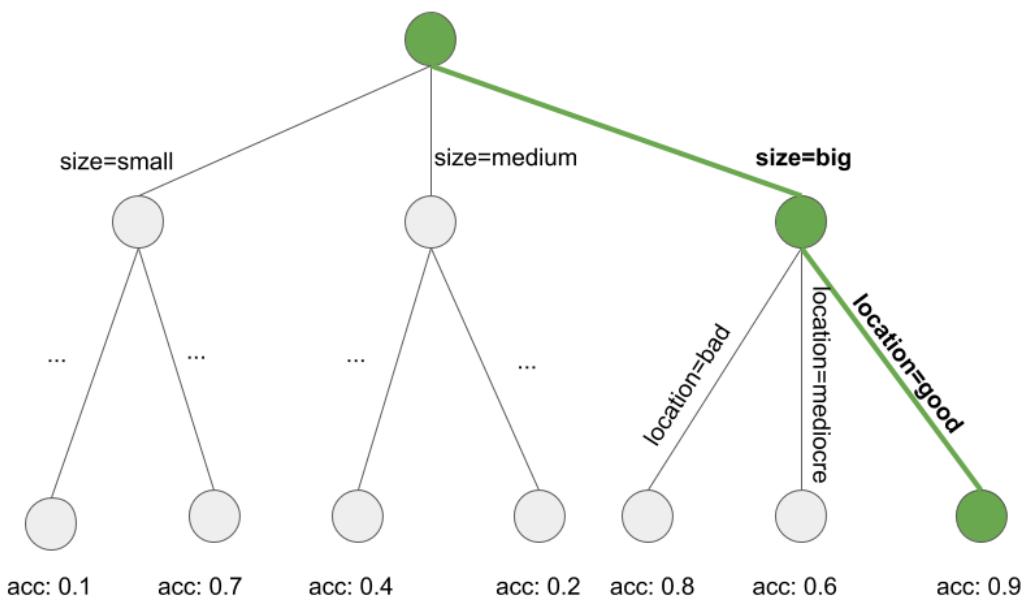
برای تنظیمات چند کلاسه، رویکرد باید اصلاح شود. اول، طبقات بر اساس بیشترین فراوانی مرتب می‌شوند. الگوریتم پوشش ترتیبی با کلاس شروع می‌شود که کمترین فراوانی را دارد، یک قانون برای آن می‌آموزد، تمام نمونه‌های تحت پوشش را حذف می‌کند، سپس به دومین کلاس کم فراوان و غیره می‌رود. کلاس فعلی همیشه به عنوان کلاس مثبت در نظر گرفته می‌شود و تمام کلاس‌ها با فراوانی بالاتر در کلاس منفی قرار می‌گیرند. آخرین

کلاس قانون پیش فرض است. در طبقه‌بندی به این استراتژی یک در مقابل همه (one-versus-all) نیز گفته می‌شود.

چگونه یک قانون واحد را یاد بگیریم؟ الگوریتم OneR در اینجا بی فایده خواهد بود، زیرا همیشه کل فضای ویژگی را پوشش می‌دهد. اما بسیاری از روش‌های دیگر وجود دارد. یک امکان یادگیری یک قانون واحد از درخت تصمیم با جستجوی ستونی (beam search) است:

- یک درخت تصمیم را بیاموزید (با CART یا هر الگوریتم یادگیری درختی دیگر).
- از گره ریشه شروع کنید و به صورت بازگشتی خالص‌ترین گره را انتخاب کنید (مثلًاً با کمترین نرخ طبقه‌بندی اشتباه).
- کلاس اکثریت گره پایانی به عنوان قانون پیش‌بینی استفاده می‌شود. مسیر منتهی به آن گره به عنوان شرط قانون استفاده می‌شود.

شکل زیر جستجوی ستونی در یک درخت را نشان می‌دهد:

شکل ۵.۲۰: یادگیری یک قانون با جستجوی یک مسیر از طریق درخت تصمیم. یک درخت تصمیم برای پیش‌بینی هدف مورد نظر ایجاد می‌گردد. ما از گره ریشه شروع می‌کنیم، حریصانه و مکرر مسیری را دنبال می‌کنیم که به صورت محلی خالص‌ترین زیرمجموعه را تولید می‌کند (به عنوان مثال بالاترین دقت) و تمام مقادیر تقسیم را به شرط قانون اضافه می‌کنیم. به این نتیجه می‌رسیم: If location = good and size = big. then value = high

یادگیری یک قانون یک مشکل جستجو است، جایی که فضای جستجو فضای همه قوانین ممکن است. هدف از جستجو یافتن بهترین قانون بر اساس برخی معیارها است. استراتژی‌های جستجوی مختلفی وجود دارند: تپه‌نوردی (hill-climbing)، جستجوی ستوانی، جستجوی جامع (exhaustive search)، جستجوی ابتدا بهترین (best-first)، جستجوی سفارشی (ordered search)، جستجوی تصادفی (stochastic search)، جستجوی بالا به پایین (bottom-up)، جستجوی پایین به بالا (top-down search) ...

Cohen (1995) RIPPER (Repeated Incremental Pruning to Produce Error Reduction) را رائه شده توسط

گونه‌ای از الگوریتم پوشش ترتیبی است RIPPER. کمی پیچیده‌تر است و از یک مرحله پس پردازش (هرس قانون) برای بهینه سازی لیست (یا مجموعه) تصمیم استفاده می‌کند RIPPER. می‌تواند در حالت مرتب یا نامرتب اجرا شود و یک لیست تصمیم یا مجموعه تصمیم ایجاد کند.

مثال‌ها

ما از RIPPER برای حل مثال‌ها استفاده خواهیم کرد.

الگوریتم RIPPER هیچ قانونی را در طبقه‌بندی سرطان دهانه رحم پیدا نمی‌کند.

هنگامی که از RIPPER در کار رگرسیون برای پیش‌بینی تعداد دوچرخه استفاده می‌کنیم، قوانینی پیدا می‌شوند. از آنجایی که RIPPER فقط برای طبقه‌بندی کار می‌کند، شمارش دوچرخه باید تبدیل به یک خروجی طبقه‌بندی شود. من با چارک بندی شمارش دوچرخه به این امر دست یافتم. به عنوان مثال (۵۹۵۶، ۴۵۴۸) فاصله‌ای است که تعداد دوچرخه‌های پیش‌بینی شده بین ۴۵۴۸ و ۵۹۵۶ را می‌باشد. جدول زیر لیست تصمیم قوانین آموخته شده را نشان می‌دهد.

rules

(temp >= 16) and (days_since_2011 <= 437) and (weathersit = GOOD) and (temp <= 24) and (days_since_2011 >= 131) => cnt=(4548,5956]

(temp <= 13) and (days_since_2011 <= 111) => cnt= [22,3152]

(temp <= 4) and (workingday = NO WORKING DAY) => cnt= [22,3152]

(season = WINTER) and (days_since_2011 <= 368) => cnt= [22,3152]

(hum >= 72) and (windspeed >= 16) and (days_since_2011 <= 381) and (temp <= 17) => cnt= [22,3152]

(temp <= 6) and (weathersit = MISTY) => cnt= [22,3152]

(hum >= 91) => cnt= [22,3152]

(mnth = NOV) and (days_since_2011 >= 327) => cnt= [22,3152]

rules

(days_since_2011 >= 438) and (weathersit = GOOD) and (hum >= 51) => cnt=(5956,8714]

(days_since_2011 >= 441) and (hum <= 73) and (temp >= 15) => cnt=(5956,8714]

(days_since_2011 >= 441) and (windspeed <= 10) => cnt=(5956,8714]

(days_since_2011 >= 455) and (hum <= 40) => cnt=(5956,8714]

=> cnt=(3152,4548]

تفسیر ساده است: اگر شرایط برقرار باشد، فاصله سمت راست را برای تعداد دوچرخه‌ها پیش‌بینی می‌کنیم. آخرین قانون، قانون پیش‌فرض است که زمانی اعمال می‌شود که هیچ یک از قوانین دیگر در مورد یک نمونه برقرار نباشد. برای پیش‌بینی یک نمونه جدید، از بالای لیست شروع کنید و بررسی کنید که آیا یک قانون اعمال می‌شود یا خیر. هنگامی که یک شرط مطابقت دارد، سمت راست قانون پیش‌بینی این نمونه است. قانون پیش‌فرض تضمین می‌کند که همیشه یک پیش‌بینی وجود دارد.

۵.۵.۳ لیست‌های قوانین بیزی

در این بخش، من روش دیگری را برای یادگیری یک لیست تصمیم به شما نشان می‌دهم که از این دستور تقریبی پیروی می‌کند:

- ۱- الگوهای مکرر پیش استخراج شده می‌توانند به عنوان شرایط قوانین تصمیم استفاده شوند.
- ۲- از مجموعه‌ای از قوانین از پیش استخراج شده، لیست تصمیم را بیاموزید.

یک رویکرد خاص با استفاده از این دستور، لیست قوانین بیزی (Letham, Rudin, McCormick, & Madigan, 2015) یا به اختصار BRL نامیده می‌شود. BRL از آمار بیزی برای یادگیری لیست‌های تصمیم از الگوهای مکرر استفاده می‌کند که از قبل با الگوریتم FP-tree (Borgelt, 2005) استخراج شده‌اند.

اما اجازه دهید به آرامی با اولین مرحله BRL شروع کنیم.

پیش استخراج الگوهای مکرر

یک الگوی مکرر، وقوع مکرر (هم‌زمان) مقادیر ویژگی است. به عنوان یک مرحله پیش‌پردازش برای الگوریتم BRL، ما از ویژگی‌ها استفاده می‌کنیم (در این مرحله به نتیجه هدف نیاز نداریم) و الگوهای متداول را از آنها استخراج می‌کنیم. یک الگو می‌تواند یک مقدار ویژگی منفرد مانند size = medium یا ترکیبی از مقادیر ویژگی مانند size = medium AND location = bad باشد.

فراوانی یک الگو با پشتیبانی آن در مجموعه‌داده اندازه گیری می‌شود:

$$Support(x_j = A) = \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n I(x_j^{(i)} = A)$$

که در آن A مقدار ویژگی، n تعداد نقاط داده در مجموعه داده و I تابع نشانگر است که ۱ برمی گرداند اگر ویژگی x_j از نمونه A ، مقدار A داشته باشد و در غیر این صورت ۰ است. در مجموعه داده ای از مقادیر خانه، اگر ۲۰٪ خانه ها فاقد بالکن و ۸۰٪ دارای یک یا چند بالکن باشند، آنگاه پشتیبانی از الگوی $\text{balcony} = 0$ ۲۰٪ است. پشتیبانی همچنین می تواند برای ترکیبی از مقادیر ویژگی اندازه گیری شود، به عنوان مثال برای $\text{balcony} = .0 \text{ AND pets} = \text{allowed}$

الگوریتم های زیادی برای یافتن چنین الگوهای مکرری وجود دارد، به عنوان مثال Apriori یا FP-Growth. این که شما از آن کدام استفاده می کنید اهمیت زیادی ندارد، فقط سرعت یافتن الگوها متفاوت است، اما الگوهای حاصل همیشه یکسان هستند.

من یک ایده تقریبی از نحوه عملکرد الگوریتم Apriori برای یافتن الگوهای مکرر به شما ارائه خواهم داد. در واقع الگوریتم Apriori از دو بخش تشکیل شده است که بخش اول الگوهای مکرر را پیدا می کند و بخش دوم قوانین وابستگی (association rules) را از آنها می سازد. برای الگوریتم BRL، ما فقط به الگوهای مکرر علاقه مندیم که در قسمت اول Apriori تولید می شوند.

در مرحله اول، الگوریتم Apriori با تمام مقادیر ویژگی که پشتیبانی بیشتر از حداقل پشتیبانی تعریف شده توسط کاربر دارند، شروع می شود. اگر کاربر بگوید که حداقل پشتیبانی باید ۱۰٪ باشد و فقط ۵٪ از خانه ها $\text{size} = \text{big}$ دارند، ما آن مقدار ویژگی را حذف می کنیم و فقط $\text{size} = \text{medium}$ و $\text{size} = \text{small}$ به عنوان الگو نگه می داریم. این به این معنی نیست که خانه ها از داده ها حذف می شوند، فقط به این معنی است که $\text{size} = \text{big}$ به عنوان الگوی مکرر برگردانده نمی شوند. بر اساس الگوهای مکرر با یک مقدار ویژگی واحد، الگوریتم Apriori به طور مکرر سعی می کند ترکیبی از مقادیر ویژگی با مرتبه بالاتر را بیابد. الگوها با ترکیب $\text{feature} = \text{value}$ عبارات با یک منطقی ساخته می شوند، به عنوان مثال: $\text{size} = \text{medium} \text{ AND location} = \text{bad}$. الگوهای تولید شده با پشتیبانی زیر حداقل پشتیبانی حذف می شوند. در پایان ما همه الگوهای مکرر را داریم. هر زیر مجموعه ای از بندهای الگوی مکرر دوباره مکرر است که به آن ویژگی Apriori می گویند. به طور شهودی منطقی است: با حذف یک شرط از یک الگو، الگوی کاهش یافته فقط می تواند تعداد بیشتری یا همان تعداد نقاط داده را پوشش دهد، اما نه کمتر. به عنوان مثال، اگر ۲۰٪ از خانه ها هستند $\text{size} = \text{medium}$ and $\text{location} = \text{good}$ ، پس پشتیبانی خانه هایی که فقط $\text{size} = \text{medium}$ هستند ۲۰٪ بیشتر است. ویژگی Apriori برای کاهش تعداد الگوهای مورد بازرسی استفاده می شود. فقط در مورد الگوهای مکرر باید الگوهای مرتبه بالاتر را بررسی کنیم.

اکنون ما با شرایط پیش استخراج برای الگوریتم فهرست قوانین بیزی به آشنا شده ایم. اما قبل از اینکه به مرحله دوم BRL برویم، می‌خواهم به روش دیگری برای یادگیری قوانین بر اساس الگوهای از پیش استخراج شده اشاره کنم. روش‌های دیگر پیشنهاد می‌کنند که نتیجه مورد علاقه را در فرآیند الگوکاوی مکرر و همچنین اجرای بخش دوم الگوریتم Apriori که قوانین IF-THEN را ایجاد می‌کند، ترکیب شوند. از آنجایی که الگوریتم نظارت نشده است، قسمت THEN نیز حاوی مقادیر ویژگی است که ما به آنها علاقه ای نداریم. اما می‌توانیم با قوانینی فیلتر کنیم که فقط نتیجه مورد علاقه را در قسمت THEN داشته باشیم. این قوانین یک مجموعه تصمیم را تشکیل می‌دهند، اما تنظیم (arrange)، هرس، حذف یا ترکیب مجدد قوانین نیز امکان‌پذیر است.

با این حال، در رویکرد BRL، ما با الگوهای مکرر کار می‌کنیم و قسمت THEN و نحوه چیدمان الگوها را در لیست تصمیم گیری با استفاده از آمار بیزی یاد می‌گیریم.

آموزش لیست قوانین بیزی

هدف الگوریتم BRL یادگیری یک لیست تصمیم گیری دقیق با استفاده از منتخبی از شرایط از پیش استخراج شده و در عین حال اولویت بندی لیست‌هایی با قوانین کم و شرایط کوتاه است. BRL با تعریف توزیعی از لیست‌های تصمیم گیری با توزیع‌های قبلی برای طول شرایط (ترجیحاً قوانین کوتاه‌تر) و تعداد قوانین (ترجیحاً یک لیست کوتاه‌تر) به این هدف می‌پردازد.

توزیع احتمال پسینی لیست‌ها این امکان را فراهم می‌کند که با توجه به مفروضات کوتاه بودن و برازش فهرست با داده‌ها، بگوییم که فهرست تصمیم چقدر محتمل است. هدف ما یافتن لیستی است که این احتمال پسین را به حداقل می‌رساند. از آنجایی که یافتن دقیق بهترین لیست مستقیماً از توزیع لیست‌ها امکان‌پذیر نیست، BRL دستور زیر را پیشنهاد می‌کند:

- ۱- یک لیست تصمیم اولیه ایجاد کنید که به طور تصادفی از توزیع پیشینی گرفته می‌شود.
- ۲- به طور مکرر لیست را با افزودن، جابجایی یا حذف قوانین تغییر دهید، و اطمینان حاصل کنید که لیست‌های حاصل از توزیع پسین لیست‌ها پیروی می‌کنند.
- ۳- لیست تصمیم گیری را از لیست‌های نمونه برداری شده با بیشترین احتمال با توجه به توزیع پسینی انتخاب کنید.

اجازه دهید الگوریتم را دقیق‌تر بررسی کنیم: الگوریتم با الگوهای ارزش ویژگی قبل از استخراج با الگوریتم FP-Growth شروع می‌شود. BRL چندین فرض را در مورد توزیع هدف و توزیع پارامترهایی که توزیع هدف را تعریف می‌کند، ایجاد می‌کند. (این آمار بیزی است). اگر با آمار بیزی آشنایی ندارید، زیاد درگیر توضیحات زیر نباشید. دانستن این نکته مهم است که رویکرد بیزی راهی برای ترکیب دانش یا الزامات موجود (به اصطلاح توزیع‌های

پیشینی) و در عین حال متناسب با داده‌ها است. در مورد لیست‌های تصمیم، رویکرد بیزی منطقی است، زیرا مفروضات قبلی فهرست‌های تصمیم را به کوتاهی با قوانین کوتاه ترغیب می‌کند.

هدف، لیست‌های تصمیم گیری نمونه d از توزیع پسینی است:

$$\frac{p(d|x.y.A.\alpha.\lambda.\eta)}{\text{posteriori}} \propto \frac{p(y|x.d.\alpha)}{\text{likelihood}} \cdot \frac{p(d|A.\lambda.\eta)}{\text{priori}}$$

که در آن d یک لیست تصمیم گیری است، x ویژگی‌ها، y هدف، A مجموعه شرایط از پیش استخراج شده است، λ طول مورد انتظار اولیه لیست‌های تصمیم گیری، η تعداد شرایط مورد انتظار اولیه در یک قانون، α شبه شمارش اولیه برای کلاس‌های مثبت و منفی که با بهترین مقدار در $(1, 1)$ ثابت می‌شود.

$$p(d|x.y.A.\alpha.\lambda.\eta)$$

باتوجه‌به داده‌های مشاهده شده و مفروضات پیشینی، فهرست تصمیم گیری چقدر محتمل است. این مقدار با احتمال امکان خروجی y در لیست تصمیم و داده ضربدر احتمال احتمال لیست مفروضات قبلی و شرایط از پیش تعیین شده متناسب است.

$$p(y|x.d.\alpha)$$

احتمال امکان مشاهده y باتوجه‌به لیست تصمیم گیری و داده‌ها می‌باشد. BRL فرض می‌کند که y توسط توزیع دیریکله-چند جمله‌ای (Dirichlet-Multinomial) تولید می‌شود. هرچه لیست تصمیم d داده‌ها را بهتر توضیح دهد، احتمال امکان بیشتری دارد.

$$p(d|A.\lambda.\eta)$$

توزیع قبلی لیست‌های تصمیم گیری است. به طور ضربی یک توزیع پواسون کوتاه شده (پارامتر λ) برای تعداد قوانین موجود در لیست و توزیع پواسون کوتاه شده (پارامتر η) برای تعداد مقادیر ویژگی در شرایط قوانین ترکیب می‌کند.

یک لیست تصمیم گیری اگر نتیجه را به خوبی توضیح دهد و همچنین بر اساس مفروضات قبلی محتمل باشد، احتمال پسین بالایی دارد.

تخمین‌ها در آمار بیزی همیشه کمی دشوار است، زیرا ما معمولاً نمی‌توانیم پاسخ صحیح را مستقیماً محاسبه کنیم، اما باید نامزدها را ترسیم کنیم، آنها را ارزیابی کنیم و تخمین‌های پسینی خود را با استفاده از روش مونت کارلو زنجیره مارکوف به روز کنیم. برای لیست‌های تصمیم گیری، این کار دشوارتر نیز می‌باشد، زیرا ما باید از توزیع لیست‌های تصمیم گیری استفاده کنیم. نویسنده‌گان BRL پیشنهاد می‌کنند که ابتدا یک لیست تصمیم گیری اولیه ترسیم شود و سپس به طور مکرر آن را اصلاح کنند تا نمونه‌هایی از لیست‌های تصمیم گیری از توزیع پسین لیست‌ها (یک زنجیره مارکوف از لیست‌های تصمیم گیری) تولید شود. نتایج به طور بالقوه به لیست تصمیم گیری اولیه بستگی دارد، بنابراین توصیه می‌شود این روش را تکرار کنید تا از تنوع زیادی از لیست‌ها اطمینان حاصل

شود. پیش فرض در اجرای نرم افزار ۱۰ بار است. دستور العمل زیر به ما می‌گوید که چگونه یک لیست تصمیم اولیه ترسیم کنیم:

- الگوهای پیش استخراج شده با FP-Growth.
- پارامتر طول لیست m را از توزیع پواسون کوتاه شده نمونه بگیرید.
- برای قانون پیش فرض: پارامتر توزیع دیریکله-چندجمله‌ای (θ_0) را برای مقدار نمونه برداری کنید. (یعنی قانونی که زمانی اعمال می‌شود که هیچ چیز دیگری اعمال نمی‌شود).
- برای قاعده فهرست تصمیم $m = \sum_j \text{انجام دهید}:$
 - از پارامتر طول قانون ۱ (تعداد شرایط) برای قانون زنمونه بگیرید.
 - یک شرط طول r_1 از شرایط از پیش استخراج شده نمونه بگیرید.
 - از پارامتر توزیع دیریکله-چندجمله‌ای برای قسمت THEN نمونه بگیرید (یعنی برای توزیع خروجی هدف با توجه به قانون)
- برای هر مشاهده در مجموعه داده:
 - قانون را از لیست تصمیم گیری که ابتدا اعمال می‌شود بیابید (بالا به پایین).
 - نتیجه پیش‌بینی شده را از توزیع احتمال (دوجمله‌ای) که توسط قانون پیشنهاد می‌شود، ترسیم کنید.

گام بعدی تولید تعداد زیادی از لیست‌های جدید است که از این نمونه اولیه شروع می‌شود تا نمونه‌های زیادی از توزیع پسین لیست‌های تصمیم‌گیری به دست آید.

لیست‌های تصمیم گیری جدید با شروع از لیست اولیه و سپس به طور تصادفی یا انتقال یک قانون به موقعیت دیگری در لیست یا اضافه کردن یک قانون به لیست تصمیم فعلی از شرایط از پیش استخراج شده یا حذف یک قانون از لیست تصمیم، نمونه برداری می‌شوند. این که کدام یک از قوانین تغییر، اضافه یا حذف شده است به طور تصادفی انتخاب می‌شود. در هر مرحله، الگوریتم احتمال پسینی لیست تصمیم (ترکیبی از دقت و کوتاهی) را ارزیابی می‌کند. الگوریتم Metropolis Hastings تصمین می‌کند که ما از لیست‌های تصمیم‌گیری نمونه برداری می‌کنیم که احتمال بالایی دارند. این روش نمونه‌های زیادی از توزیع لیست‌های تصمیم را در اختیار ما قرار می‌دهد. الگوریتم BRL لیست تصمیم گیری از نمونه‌هایی را با بیشترین احتمال پسین انتخاب می‌کند.

مثال‌ها

تا اینجا توضیح تئوری بود، اکنون بباید روش BRL را در عمل ببینیم. مثال‌ها از نوع سریع‌تری از BRL به نام فهرست‌های قوانین بیزی مقیاس‌پذیر (SBRL) ارائه شده توسط Yang et al. (۲۰۱۷) استفاده می‌کنند. ما از الگوریتم SBRL برای پیش‌بینی خطر ابتلا به سرطان دهانه رحم استفاده می‌کنیم. ابتدا مجبور شدم تمام

ویژگی‌های ورودی را برای کارکرد الگوریتم SBRL گسسته کنم. برای این منظور، من ویژگی‌های پیوسته را بر اساس فراوانی مقادیر بر حسب چندک قسمت بندی کردم.
ما قوانین زیر را به دست می‌آوریم:

rules

If (STDs=1) (rule [259]) then positive probability = 0.16049383

else if (Hormonal.Contraceptives..years.= [0,10)) (rule [82]) then positive probability = 0.04685408

else (default rule) then positive probability = 0.27777778

توجه داشته باشید که ما قوانین معقولی دریافت می‌کنیم، زیرا پیش‌بینی در قسمت THEN نتیجه کلاس نیست، بلکه احتمال پیش‌بینی شده برای سرطان است.

شرایط از الگوهایی که از قبل با الگوریتم FP-Growth استخراج شده بودند انتخاب شدند. جدول زیر مجموعه شرایطی را نشان می‌دهد که الگوریتم SBRL می‌تواند از بین آنها برای ساخت یک لیست تصمیم انتخاب کند. حداقل تعداد مقادیر ویژگی، که من به عنوان کاربر اجازه دادم دو عدد بود. در اینجا نمونه‌ای از ده الگو آورده شده است:

pre-mined conditions

Num.of.pregnancies= [3.67, 7.33)

IUD=0, STDs=1

Number.of.sexual.partners= [1, 10), STDs..Time.since.last.diagnosis= [1, 8)

First.sexual.intercourse= [10, 17.3), STDs=0

Smokes=1, IUD..years.= [0, 6.33)

Hormonal.Contraceptives..years.= [10, 20), STDs..Number.of.diagnosis= [0, 1)

Age= [13, 36.7)

Hormonal.Contraceptives=1, STDs..Number.of.diagnosis= [0, 1)

Number.of.sexual.partners= [1, 10), STDs..number.= [0, 1.33)

STDs..number.= [1.33, 2.67), STDs..Time.since.first.diagnosis= [1, 8)

سپس، الگوریتم SBRL را برای پیش‌بینی اجاره دوچرخه به کار می‌بریم. این الگوریتم تنها در صورتی کار می‌کند که مساله رگرسیون پیش‌بینی تعداد دوچرخه به یک مساله طبقه‌بندی باینری تبدیل شود. من به طور خودسرانه با ایجاد یک برچسب که ۱ است اگر تعداد دوچرخه‌ها از ۴۰۰۰ دوچرخه در روز بیشتر شود، یک مساله طبقه‌بندی ایجاد کرده ام و در غیر این صورت ۰.

لیست زیر توسط SBRL آموزش داده شده است:

rules

If (yr=2011,temp= [-5.22,7.35)) (rule [718]) then positive probability = 0.01041667

else if (yr=2012,temp= [7.35,19.9)) (rule [823]) then positive probability = 0.88125000

else if (yr=2012,temp= [19.9,32.5]) (rule [816]) then positive probability = 0.99253731

else if (season=SPRING) (rule [351]) then positive probability = 0.06410256

else if (temp= [7.35,19.9)) (rule [489]) then positive probability = 0.44444444

else (default rule) then positive probability = 0.79746835

اجازه دهید پیش‌بینی کنیم که تعداد دوچرخه‌ها برای یک روز در سال ۲۰۱۲ با دمای ۱۷ درجه سانتیگراد از ۴۰۰۰ عبور می‌کند. قانون اول برقرار نمی‌شود، زیرا فقط برای روزهای سال ۲۰۱۱ اعمال می‌شود. قانون دوم برقرار می‌شود، زیرا روز در سال ۲۰۱۲ است و ۱۷ درجه در بازه [۷.۳۵,۱۹.۹] قرار دارد. پیش‌بینی ما برای احتمال اجاره بیش از ۴۰۰۰ دوچرخه ۸۸ درصد است.

۵.۵.۴ مزایا

این بخش به طور کلی مزایای قوانین IF-THEN را مورد بحث قرار می‌دهد. قوانین IF-TEN به راحتی قابل تفسیر هستند. آنها احتمالاً قابل تفسیرترین مدل‌های قابل تفسیر هستند. این موضوع فقط در صورتی برقرار است که تعداد قوانین کم باشد، شرایط قوانین کوتاه باشند (به نظر من حداقل ۳) و اگر قوانین در یک لیست تصمیم یا مجموعه تصمیم غیر همپوشانی سازماندهی شده باشند.

قوانین تصمیم گیری می‌توانند به اندازه درخت تصمیم گویا باشند، در حالی که فشرده‌تر هستند. درخت‌های تصمیم اغلب مشکل درخت‌های فرعی تکراری نیز دارند، یعنی زمانی که تقسیم‌ها در گره فرزند چپ و راست دارای ساختار یکسانی است.

پیش‌بینی با قواعد IF-THEN سریع است، زیرا برای تعیین اینکه کدام قواعد برقرار است، فقط باید چند عبارت باینری بررسی شوند.

قوانين تصمیم‌گیری در برابر تبدیل یکنواخت ویژگی‌های ورودی مقاوم هستند، زیرا فقط آستانه در شرایط تغییر می‌کند. آنها همچنین در برابر موارد پرت قوی هستند، زیرا فقط مهم است که یک شرط اعمال شود یا نه. قوانین IF-THEN معمولاً مدل‌های محدود ایجاد می‌کنند، به این معنی که ویژگی‌های زیادی به کار گرفته نمی‌شود. این مدل‌ها فقط ویژگی‌های مرتبط (relevant) را برای مدل انتخاب می‌کنند. به عنوان مثال، یک مدل خطی به طور پیش فرض وزنی را به تمام ویژگی‌های ورودی اختصاص می‌دهد. ویژگی‌هایی که نامرتبط هستند را می‌توان به سادگی با قوانین IF-THEN نادیده گرفت.

قوانين ساده مانند OneR را می‌توان به عنوان پایه برای الگوریتم‌های پیچیده‌تر استفاده کرد.

۵.۵.۵ معایب

این بخش به طور کلی به معایب قوانین IF-THEN می‌پردازد. تحقیقات و ادبیات قوانین IF-THEN بر طبقه‌بندی تمرکز دارد و تقریباً به طور کامل از رگرسیون غفلت می‌کند. درست است که همیشه می‌توانید یک هدف پیوسته را به فواصل تقسیم کنید و مساله رگرسیون را به یک مساله طبقه‌بندی تبدیل کنید، اما همیشه این کار باعث می‌شود اطلاعات را از دست می‌دهید. به طور کلی، رویکردها در صورتی جذاب‌تر هستند که بتوان از آنها برای رگرسیون و طبقه‌بندی استفاده کرد.

اغلب ویژگی‌ها نیز باید دسته بندی شوند. این بدان معناست که اگر می‌خواهید از ویژگی‌های عددی استفاده کنید، باید دسته‌بندی شوند. راه‌های زیادی برای شکستن یک ویژگی پیوسته به فواصل مختلف وجود دارد. انتخاب روش مناسب بسیار مهم است و با سوالات بسیاری بدون پاسخ روشن همراه است. ویژگی باید به چند بازه تقسیم شود؟ معیار تقسیم چیست: طول بازه‌های ثابت، چندک یا چیز دیگری؟ دسته بندی ویژگی‌های پیوسته موضوعی مهم است که اغلب نادیده گرفته می‌شود و افراد فقط از بهترین روش بعدی استفاده می‌کنند (روشی که در حل مثال‌ها استفاده شد).

بسیاری از الگوریتم‌های قدیمی‌تر یادگیری قوانین مستعد بیش برآذش هستند. الگوریتم‌های ارائه شده در اینجا، همگی حداقل برخی از حفاظت‌ها برای جلوگیری از بیش برآذش را دارند: OneR محدود است، زیرا فقط می‌تواند از یک ویژگی استفاده کند (فقط اگر ویژگی دارای سطوح بیش از حد باشد یا اگر ویژگی‌های زیادی وجود داشته باشد، که برابر با مشکل آزمایش چندگانه (multiple testing problem) است، RIPPER هرس انجام می‌دهد و لیست قوانین بیزی توزیع قبلی را در لیست‌های تصمیم اعمال می‌کند).

قوانين تصمیم در توصیف روابط خطی بین ویژگی‌ها و خروجی بد هستند. این مشکلی است که این قوانین مشترکاً با درختان تصمیم دارند. درخت‌ها و قوانین تصمیم‌گیری فقط می‌توانند توابع پیش‌بینی پله‌ای را تولید کنند. به همین علت تغییرات در پیش‌بینی همیشه گستته هستند و هرگز منحنی‌های همواری ارائه نمی‌کنند.

دلیل این امر، مربوط به این موضوع است که ورودی‌ها باید دسته بندی شوند. در درخت‌های تصمیم، با تقسیم آنها طبقه‌بندی می‌شوند.

۵.۵ نرم افزار و جایگزین

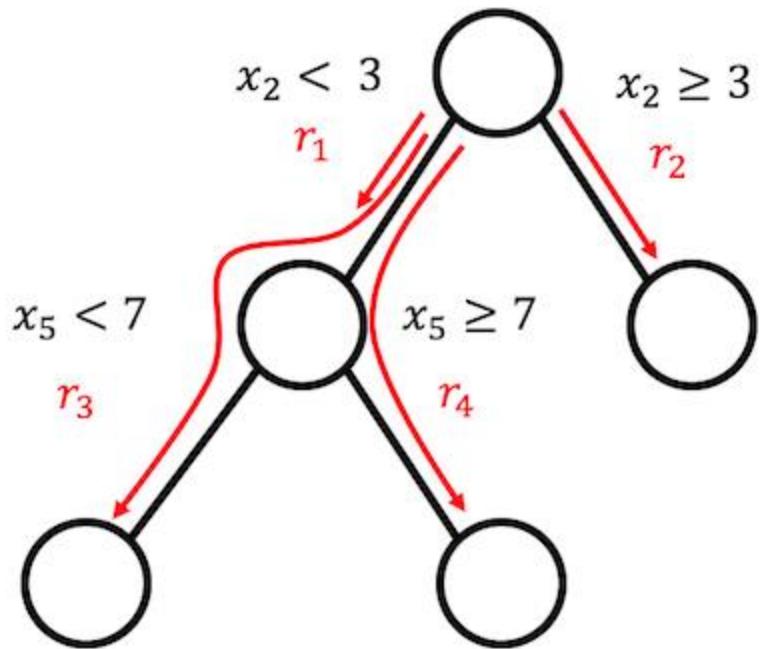
OneR در پکیج OneR نرم افزار R پیاده سازی شده است که برای مثال‌های این کتاب استفاده گردید. همچنین در کتابخانه یادگیری ماشین Weka پیاده سازی شده است و به همین ترتیب در جاوا، R و پایتون موجود است. RIPPER در Weka نیز پیاده سازی شده است. برای مثال، از پیاده سازی R از JRIP در پکیج RWeka استفاده کرد. SBRL . به صورت پکیج R (که من برای مثال استفاده کردم)، در پایتون و C پیاده سازی شده‌اند. علاوه بر این، من پکیج imodels را توصیه می‌کنم که مدل‌های مبتنی بر قاعده مانند فهرست‌های قوانین بیزی، unified، CORELS، OneR، فهرست‌های قوانین حریص و موارد دیگر را در یک پکیج پایتون با یک رابط یادگیری scikit-learn پیاده‌سازی می‌کند.

من حتی سعی نکردم همه یادگیری‌ها را برای یادگیری مجموعه‌ها و فهرست‌های قوانین تصمیم فهرست کنم، اما به برخی از کارهای خلاصه اشاره خواهم کرد. من کتاب "مبانی یادگیری قوانین" ارائه شده توسط Fürnkranz et al. (۲۰۱۲) را توصیه می‌کنم. این یک کتاب مبسوط در مورد یادگیری قوانین، برای کسانی است که می‌خواهند عمیق‌تر به موضوع بپردازنند. در این کتاب، یک چارچوب جامع برای تفکر در مورد قوانین یادگیری ارائه می‌کند و بسیاری از الگوریتم‌های یادگیری قوانین را بیان می‌کند. همچنین توصیه می‌کنم Weka rule learners را که IF-THEN را می‌توان در مدل‌های خطی همان‌طور که در فصل مربوط به الگوریتم RuleFit این کتاب توضیح داده شده است، استفاده کرد.

RuleFit ۵.۶

الگوریتم RuleFit ارائه شده توسط Friedman and Popescu (2008) مدل‌های خطی محدودی را می‌آموزد که شامل اثرات تعامل خودکار شناسایی شده در قالب قوانین تصمیم گیری است.

مدل رگرسیون خطی تعامل بین ویژگی‌ها را در نظر نمی‌گیرد. آیا داشتن مدلی که به اندازه مدل‌های خطی ساده و قابل تفسیر باشد، اما تعاملات ویژگی‌ها را نیز در نظر بگیرد، راحت است؟ RuleFit این خلاصه را پر می‌کند. یک مدل خطی محدود را با استفاده از ویژگی‌های اصلی و همچنین تعدادی ویژگی جدید که قوانین تصمیم گیری هستند آموزش می‌دهد. این ویژگی‌های جدید تعامل بین ویژگی‌های اصلی را به تصویر می‌کشد. RuleFit به طور خودکار این ویژگی‌ها را از درخت‌های تصمیم تولید می‌کند. هر مسیر از طریق یک درخت می‌تواند با ترکیب تصمیمات تقسیم شده در یک قانون به یک قانون تصمیم تبدیل شود. پیش‌بینی‌های گره کنار گذاشته می‌شوند و فقط تقسیم‌ها در قوانین تصمیم گیری استفاده می‌شوند:

شکل ۵.۲۱: قانون را می‌توان از درختی با ۳ گره پایانی تولید کرد.

آن درختان تصمیم از کجا می‌آیند؟ درختان برای پیش‌بینی خروجی مورد علاقه آموزش می‌بینند. این کار تضمین می‌کند که تقسیم‌ها برای کار پیش‌بینی معنی دار هستند. هر الگوریتمی که تعداد زیادی درخت تولید کند، می‌تواند برای RuleFit استفاده شود، برای مثال یک جنگل تصادفی. هر درخت به قوانین تصمیم گیری تجزیه می‌شود که به عنوان ویژگی‌های اضافی در یک مدل رگرسیون خطی محدود (Lasso) استفاده می‌شود.

مقاله RuleFit از داده‌های مسکن بوستون برای نشان دادن این موضوع استفاده می‌کند: هدف پیش‌بینی میانگین ارزش خانه یک محله بوستون است. یکی از قوانین ایجاد شده توسط RuleFit این است

.IF number of rooms > 6.64 AND concentration of nitric oxide < 0.67 THEN 1 ELSE 0

RuleFit همچنین دارای یک اندازه گیری اهمیت ویژگی است که به شناسایی عبارات خطی و قوانینی که برای پیش‌بینی‌ها مهم هستند کمک می‌کند. اهمیت ویژگی از وزن مدل رگرسیون محاسبه می‌شود. معیار اهمیت را می‌توان برای ویژگی‌های اصلی (که هم به شکل خام و هم احتمالاً در بسیاری از قوانین تصمیم‌گیری استفاده می‌شود) جمع‌آوری کرد.

RuleFit همچنین نمودارهای وابستگی جزئی را برای نشان دادن میانگین تغییر در پیش‌بینی با تغییر یک ویژگی معرفی می‌کند. نمودار وابستگی جزئی یک روش مدل-آگنوسنیک است که می‌تواند با هر مدلی استفاده شود و در بخش نمودارهای وابستگی جزئی توضیح داده می‌شود.

۵.۶.۱ تفسیر و مثال

از آنجایی که RuleFit یک مدل خطی را در پایان تخمین می‌زند، تفسیر مشابه مدل‌های خطی "عادی" است. تنها تفاوت این است که مدل دارای ویژگی‌های جدیدی است که از قوانین تصمیم گیری به دست آمده است. قوانین تصمیم گیری ویژگی‌های باینری هستند: مقدار ۱ به این معنی است که همه شرایط قانون برآورده می‌شود، در غیر این صورت مقدار ۰ است. برای عبارت‌های خطی در RuleFit، تفسیر مانند مدل‌های رگرسیون خطی است: اگر ویژگی یک واحد افزایش یابد، نتیجه پیش‌بینی شده با وزن ویژگی مربوطه تغییر می‌کند.

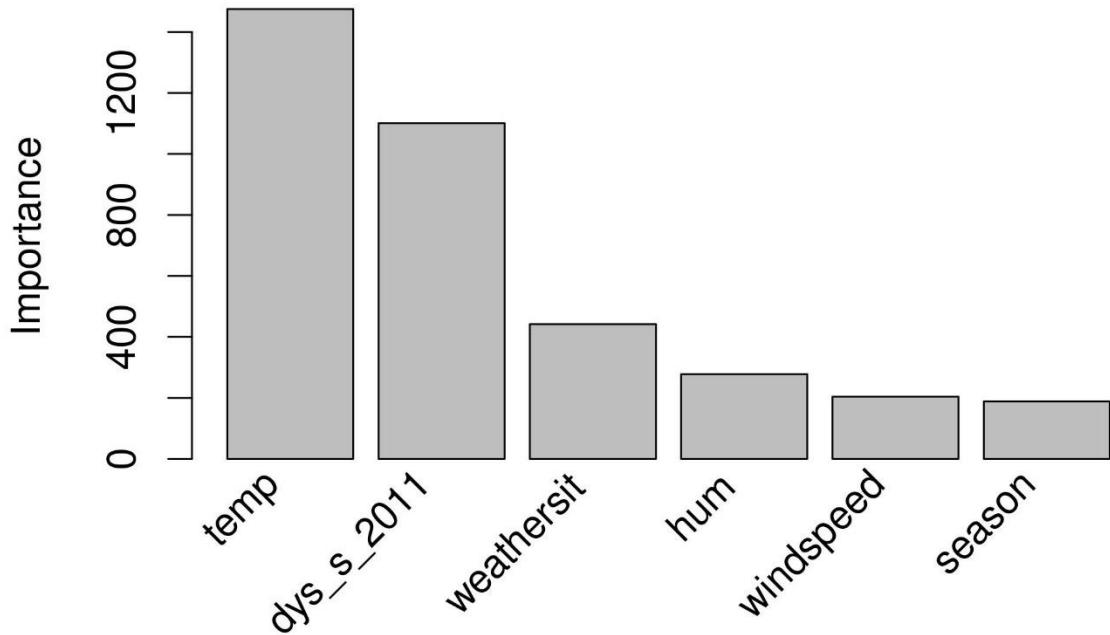
در این مثال، از RuleFit برای پیش‌بینی تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای در یک روز معین استفاده می‌کنیم. جدول پنج مورد از قوانینی را که توسط RuleFit ایجاد شده است به همراه وزن لاسو و اهمیت آنها نشان می‌دهد. نحوه محاسبه در ادامه توضیح داده می‌شود.

Description	Weight	Importance
days_since_2011 > 111 & weathersit in ("GOOD", "MISTY")	795	303
37.25 <= hum <= 90	-20	278
temp > 13 & days_since_2011 > 554	676	239
4 <= windspeed <= 24	-41	204
days_since_2011 > 428 & temp > 5	356	174

مهمترین قانون این است: $\text{days_since_2011} > 111 \& \text{weathersit} \in (\text{"GOOD"}, \text{"MISTY"})$. وزن مربوطه ۷۹۵ است. تفسیر این است (If $\text{days_since_2011} > 111 \& \text{weathersit} \in (\text{"GOOD"}, \text{"MISTY"})$ ، سپس تعداد پیش‌بینی شده دوچرخه‌ها به میزان ۷۹۵ افزایش می‌یابد، زمانی که سایر مقادیر ویژگی ثابت باقی می‌مانند). در مجموع، ۲۷۸ قانون از این ۸ ویژگی اصلی ایجاد شد. خیلی زیاد! اما به لطف Lasso، تنها ۵۹ مورد از ۲۷۸ وزن متفاوت از ۰ دارند.

محاسبه اهمیت ویژگی‌های جهانی نشان می‌دهد که دما و روند زمانی مهم‌ترین ویژگی‌ها هستند:

Variable importances

شکل ۵.۲۲: معیارهای اهمیت ویژگی برای مدل RuleFit که تعداد دوچرخه را پیش‌بینی می‌کند. مهم‌ترین ویژگی برای پیش‌بینی دما و روند زمانی بود.

اندازه گیری اهمیت ویژگی شامل اهمیت عبارت ویژگی خام و تمام قوانین تصمیم گیری است که ویژگی در آنها ظاهر می‌شود.

الگوی تفسیر

تفسیر مشابه مدل‌های خطی است: نتیجه پیش‌بینی شده به اندازه β تغییر می‌کند اگر ویژگی x به اندازه یک واحد تغییر کند، مشروط بر اینکه سایر ویژگی‌ها بدون تغییر باقی بمانند. تفسیر وزن یک قاعده تصمیم یک مورد خاص است: اگر همه شرایط یک قاعده تصمیم r_k اعمال شود، نتیجه پیش‌بینی شده به اندازه α_k (وزن مرتبط با قانون r_k در مدل خطی) تغییر می‌کند.

برای طبقه‌بندی (استفاده از رگرسیون لجستیک به جای رگرسیون خطی): اگر همه شرایط تصمیم گیری قاعده شود r_k اعمال شود، شанс رویداد در برابر عدم رویداد با ضریب α_k تغییر می‌کند.

اجازه دهید عمیق‌تر به جزئیات فنی الگوریتم RuleFit بپردازیم. RuleFit از دو بخش تشکیل شده است: بخش اول «قوانين» را از درخت‌های تصمیم ایجاد می‌کند و بخش دوم با یک مدل خطی را با ویژگی‌های اصلی و قوانین جدید به عنوان ورودی برآش می‌دهد (از این رو «RuleFit» نامیده می‌شود).

مرحله ۱: تولید قانون

یک قانون چگونه به نظر می‌رسد؟ قوانین تولید شده توسط الگوریتم شکل ساده‌ای دارند. به عنوان مثال $\text{IF } x_2 < \text{IF } x_5 < 7 \text{ THEN } 1 \text{ ELSE } 0$ در یک درخت می‌تواند به یک قانون تصمیم ساخته می‌شوند: هر مسیری به یک گره خروجی هدف برآش داده شده‌اند. بنابراین تقسیم‌ها و قوانین حاصل برای پیش‌بینی نتیجه مورد علاقه شما بهینه شده‌اند. مطلوب است که بسیاری از قوانین متنوع و معنادار ایجاد شود. از تقویت گرادیان (Gradient boosting) برای برآش ترکیبی از درختان تصمیم برای رگرسیون یا طبقه‌بندی y با ویژگی‌های اصلی X استفاده می‌شود. هر درخت به دست آمده به چندین قانون تبدیل می‌شود. نه تنها درختان تقویت شده (boosted trees)، بلکه از هر الگوریتم ترکیبی درختی می‌توان برای تولید درختان برای RuleFit استفاده کرد. یک ترکیب درختی را می‌توان با این فرمول کلی توصیف کرد:

$$\hat{f}(x) = a_0 + \sum_{m=1}^M a_m \hat{f}_m(X)$$

M تعداد درختان و $\hat{f}_m(X)$ تابع پیش‌بینی درخت m -ام است. a -ها اوزان هستند. ترکیبات بگی (Bagged)، جنگل تصادفی (AdaBoost و MART) و RuleFit ترکیبات درختی را تولید می‌کنند و می‌توانند برای استفاده شوند.

ما قوانین را از تمام درختان گروه ایجاد می‌کنیم. هر قانون r_m به شکل زیر بیان می‌شود:

$$r_m(x) = \prod_{j \in T_m} I(x_j \in s_{jm})$$

در این رابطه T_m مجموعه‌ای از ویژگی‌های مورد استفاده در درخت m -ام است، I تابع شاخص ($\text{indicator function}$) است که ۱ است هنگامی که ویژگی x_j در زیر مجموعه مقادیر مشخص شده s برای ویژگی j ام (همان‌طور که توسط تقسیم درخت مشخص شده است) باشد و در غیر این صورت ۰. برای ویژگی‌های عددی، بازه‌ای در محدوده مقدار ویژگی است. بازه پکی از این دو حالت است:

$$\begin{aligned} x_{s_{jm}.lower} &< x_j \\ x_j &< x_{s_{jm}.upper} \end{aligned}$$

تقسیمات بیشتر در آن ویژگی احتمالاً به بازه‌های پیچیده‌تر منجر می‌شود. برای ویژگی‌های طبقه‌بندی، زیرمجموعه S شامل دسته‌های خاصی از ویژگی است. یک مثال ساخته شده برای مجموعه‌داده اجاره دوچرخه:

$$r_{17}(x) = I(x_{temp} < 15) \cdot I(x_{weather} \in \{good, cloudy\}) \cdot I(10 \leq x_{windspeed} < 20)$$

اگر هر سه شرط برآورده شوند، این قانون ۱ را برمی‌گرداند، در غیر این صورت ۰ را برمی‌گرداند. RuleFit همه قوانین ممکن را از یک درخت استخراج می‌کند، نه فقط از گره‌های برگ. بنابراین قانون دیگری که ایجاد می‌شود این است:

$$r_{18}(x) = I(x_{temp} < 15) \cdot I(x_{weather} \in \{good, cloudy\})$$

در مجموع، تعداد قوانین ایجاد شده از مجموعه‌ای با M درخت و t_m گره پایانی عبارت‌اند از:

$$K = \sum_{m=1}^M 2(t_m - 1)$$

ترفندی که توسط نویسندهای RuleFit معرفی شده است، یادگیری درختان با عمق تصادفی است در نتیجه بسیاری از قوانین متنوع با طول‌های مختلف تولید می‌شوند. توجه داشته باشید که مقدار پیش‌بینی شده را در هر گره کنار می‌گذاریم و فقط شرایطی را حفظ می‌کنیم که ما را به یک گره هدایت می‌کند و سپس از آن یک قانون ایجاد می‌کنیم. وزن دهی قواعد تصمیم گیری در مرحله ۲ RuleFit انجام می‌شود.

روش دیگری برای انجام مرحله ۱: RuleFit مجموعه جدیدی از ویژگی‌ها را با استفاده از ویژگی‌های اصلی شما ایجاد می‌کند. این ویژگی‌ها باینری هستند و می‌توانند نشان دهنده تعاملات کاملاً پیچیده ویژگی‌های اصلی شما باشند. قوانین برای به حداقل رساندن کار پیش‌بینی انتخاب می‌شوند. قوانین به طور خودکار از ماتریس متغیرهای X تولید می‌شوند. شما به سادگی می‌توانید قوانین را به عنوان ویژگی‌های جدید بر اساس ویژگی‌های اصلی خود ببینید.

مرحله ۲: مدل خطی محدود

شما قوانین بسیاری را در مرحله ۱ به دست خواهید آورد. از آنجایی که مرحله اول را می‌توان تنها به عنوان یک تغییر ویژگی (feature transformation) در نظر گرفت، هنوز کار برآذش یک مدل تمام نشده است. همچنین، می‌خواهید تعداد قوانین را کاهش دهید. علاوه بر قوانین، تمام ویژگی‌های «خام» شما از مجموعه‌داده اصلی شما نیز در مدل خطی پراکنده استفاده خواهد شد. هر قانون و هر ویژگی اصلی به یک ویژگی در مدل خطی تبدیل می‌شود و یک وزن تخمینی می‌گیرد. ویژگی‌های خام اولیه اضافه می‌شوند زیرا درخت‌ها در نمایش روابط خطی ساده بین y و x شکست می‌خورند. قبل از اینکه یک مدل خطی محدود را آموزش دهیم، ویژگی‌های اصلی را می‌کنیم (winsorize) تا در برابر موارد پرت قوی‌تر باشند:

$$l_j^*(x_j) = \min(\delta_j^+ \cdot \max(\delta_j^- \cdot x_j))$$

در این رابطه، $\bar{\delta}$ و δ^+ چندکهای δ تایی از توزیع داده در ویژگی x_j هستند. انتخاب 0.05 برای δ به این معنی است که هر مقدار از ویژگی x_j که در 5% کمترین یا 5% بالاترین مقادیر باشد، به ترتیب بر روی چندکهای 0.95% تنظیم می‌شود. به عنوان یک قانون کلی، شما می‌توانید $0.025 = \delta$ انتخاب کنید. علاوه بر این، عبارات خطی باید به گونه‌ای نرمال شوند که اهمیت قبلی یک قانون تصمیم گیری معمولی داشته باشند:

$$l_j(x_j) = 0.4 \cdot l_j^*(x_j) / std(l_j^*(x_j))$$

این 0.4 میانگین انحراف استاندارد قوانین با توزیع پشتیبانی یکنواخت $sk \sim U(0.1)$ است.

ما هر دو نوع ویژگی را برای ایجاد یک ماتریس ویژگی جدید ترکیب می‌کنیم و یک مدل خطی محدود را با استفاده از Lasso با ساختار زیر آموزش می‌دهیم:

$$\hat{f}(x) = \hat{\beta}_0 + \sum_{k=1}^K \hat{\alpha}_k r_k(x) + \sum_{j=1}^p \hat{\beta}_j l_j(x_j)$$

در این رابطه $\hat{\alpha}$ بردار وزن تخمینی برای قوانین ویژگی‌ها و $\hat{\beta}$ بردار وزن برای ویژگی‌های اصلی می‌باشد. از آنجایی که استفاده از Lasso RuleFit می‌کند،تابع زیان (loss function) محدودیت اضافی را دریافت می‌کند که برخی از وزن‌ها را مجبور می‌کند تا تخمین صفر را دریافت کنند:

$$\left(\{\hat{\alpha}\}_1^K, \{\hat{\beta}\}_0^p \right) = argmin_{\{\hat{\alpha}\}_1^K, \{\hat{\beta}\}_0^p} \sum_{i=1}^n L(y^{(i)}, f(x^{(i)})) + \lambda \cdot \left(\sum_{k=1}^K |\alpha_k| + \sum_{j=1}^p |b_k| \right)$$

نتیجه یک مدل خطی است که اثرات خطی برای همه ویژگی‌های اصلی و قوانین دارد. تفسیر مشابه مدل‌های خطی است، تنها تفاوت این است که برخی از ویژگی‌ها اکنون قوانین باینری هستند.

موحله ۳ (اختیاری): اهمیت ویژگی

برای عبارات خطی ویژگی‌های اصلی، اهمیت ویژگی با پیش‌بینی استاندارد اندازه گیری می‌شود:

$$I_j = |\hat{\beta}_j| \cdot std(l_j(x_j))$$

در این رابطه، β وزن مدل Lasso و $std(l_j(x_j))$ انحراف استاندارد عبارت خطی بر روی داده است.

برای عبارات قاعده تصمیم گیری، اهمیت با فرمول زیر محاسبه می‌شود:

$$I_k = |\hat{\alpha}_k| \cdot \sqrt{s_k(1 - s_k)}$$

در این رابطه $\hat{\alpha}_k$ وزن لاسو مربوط به قاعده تصمیم است و s_k پشتیبانی از ویژگی در داده است، که درصدی از نقاط داده ای است که قانون تصمیم گیری در مورد آنها برقرار است (جایی که $r_k(x) = 1$).

$$s_k = \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n r_k(x^{(i)})$$

یک ویژگی به عنوان یک عبارت خطی و احتمالاً در بسیاری از قوانین تصمیم گیری نیز رخ می‌دهد. چگونه اهمیت کلی یک ویژگی را اندازه گیری کنیم؟ اهمیت $(x) J(x)$ یک ویژگی را می‌توان برای هر پیش‌بینی منفرد اندازه گیری کرد:

$$J_j(x) = I_j(x) + \sum_{x_j \in r_k} I_k(x) / m_k$$

در این رابطه I_l اهمیت عبارت خطی و I_k اهمیت قواعد تصمیم گیری که در آن x_j ظاهر می‌شود، و m_k تعداد ویژگی‌های تشکیل دهنده قانون r_k است. افزودن اهمیت ویژگی از همه نمونه‌ها به ما اهمیت ویژگی جهانی می‌دهد:

$$J_j(X) = \sum_{i=1}^n J_j(x^{(i)})$$

انتخاب زیر مجموعه‌ای از نمونه‌ها و محاسبه اهمیت ویژگی برای این گروه امکان‌پذیر است.

۵.۶.۳ مزایا

RuleFit به طور خودکار تعاملات ویژگی را به مدل‌های خطی اضافه می‌کند. بنابراین، مشکل مدل‌های خطی را حل می‌کند که باید عبارات تعامل را به صورت دستی اضافه کنید و کمی به مسئله مدل سازی روابط غیرخطی کمک می‌کند.

RuleFit می‌تواند هم وظایف طبقه‌بندی و هم رگرسیون را انجام دهد.

قوانین ایجاد شده به راحتی قابل تفسیر هستند، زیرا آنها قوانین تصمیم گیری بازیگری هستند. یا این قانون در مورد یک نمونه اعمال می‌شود یا خیر. تفسیر پذیری خوب تنها زمانی تضمین می‌شود که تعداد شرایط درون یک قانون خیلی زیاد نباشد. یک قانون با ۱ تا ۳ شرط به نظر من معقول است. این به معنای حداقل عمق ۳ برای درختان در ترکیب درختی (tree ensemble) است.

حتی اگر قوانین زیادی در مدل وجود داشته باشد، آنها برای هر نمونه اعمال نمی‌شوند. برای یک نمونه خاص فقط تعداد انگشت شماری از قوانین اعمال می‌شود (= وزن غیر صفر دارند). این قابلیت تفسیر محلی را بهبود می‌بخشد. RuleFit مجموعه‌ای از ابزارهای تشخیصی مفید را پیشنهاد می‌کند. این ابزارها مدل-آگنوستیک هستند، که می‌توانند آنها را در بخش مدل-آگنوستیک کتاب بیابید: اهمیت ویژگی، نمودارهای وابستگی جزئی و تعاملات ویژگی.

۵.۶.۴ معایب

گاهی اوقات RuleFit قوانین زیادی ایجاد می‌کند که وزن غیر صفر در مدل Lasso دریافت می‌کند. تفسیرپذیری با افزایش تعداد ویژگی‌ها در مدل کاهش می‌یابد. یک راه حل امیدوارکننده این است که تاثیرات ویژگی را مجبور کنیم که یکنواخت (monotonic) باشند، به این معنی که افزایش یک ویژگی باید منجر به افزایش پیش‌بینی شود. یک اشکال حکایتی (An anecdotal drawback): مقالات مدعی عملکرد خوب RuleFit هستند - اغلب نزدیک به عملکرد پیش‌بینی جنگل‌های تصادفی! - اما در موارد محدودی که من شخصاً آن را امتحان کردم، عملکرد نامیدکننده بود. فقط آن را برای مساله خود امتحان کنید و ببینید چگونه کار می‌کند.

محصول نهایی رویه RuleFit یک مدل خطی با ویژگی‌های فانتزی اضافی (قوانين تصمیم گیری) است. اما از آنجایی که این یک مدل خطی است، تفسیر وزن هنوز غیر قابل درک است. با همان «پاورقی» مدل رگرسیون خطی معمولی ارائه می‌شود: «... با توجه به اینکه همه ویژگی‌ها ثابت هستند». وقتی قوانینی با هم تداخل دارند کمی دشوارتر می‌شود. به عنوان مثال، یک قانون تصمیم (ویژگی) برای پیش‌بینی دوچرخه می‌تواند این باشد: $\text{weather} = \text{GOOD}$ و $\text{temp} > 10$ و $\text{weather} \neq \text{GOOD}$. اگر هوا خوب باشد و دما بالای ۱۵ درجه باشد، دما به طور خودکار از ۱۰ بیشتر می‌شود. در مواردی که قانون دوم اعمال می‌شود، قانون اول نیز اعمال می‌شود. تفسیر وزن تخمینی برای قانون دوم این است: «با فرض ثابت ماندن تمام ویژگی‌های دیگر، تعداد پیش‌بینی شده دوچرخه‌ها β_2 افزایش می‌یابد، زمانی که هوا خوب و دمای بالای ۱۵ درجه باشد. اما، اکنون واقعاً روشن می‌شود که «همه ویژگی‌های دیگر ثابت شده‌اند» مشکل ساز است، زیرا اگر قانون ۲ اعمال شود، قانون ۱ نیز اعمال می‌شود و تفسیر بی‌معنی است.

۵.۶.۵ نرم افزار و جایگزین

الگوریتم RuleFit در R توسط Fokkema (2017) پیاده‌سازی شده است و می‌توانید نسخه Python را در GitHub پیدا کنید.

یک چارچوب بسیار مشابه skope-rules است، که یک ماژول پایتون که قوانین را نیز از مجموعه‌ها استخراج می‌کند. این ماژول در نحوه یادگیری قوانین نهایی متفاوت است: اول، skope-rules قوانین با عملکرد پایین را بر اساس فراخوانی و آستانه‌های دقیق حذف می‌کند. سپس قوانین تکراری و مشابه با انجام یک انتخاب بر اساس نوع اصطلاحات منطقی (متغیر + عملگر بزرگتر/کوچک‌تر) و عملکرد (F1-score) حذف می‌شوند. این مرحله نهایی به استفاده از لاسو متکی نیست، بلکه فقط به F1-score و عبارات منطقی را که قوانین را تشکیل می‌دهند بستگی دارد.

پکیج imodels همچنین شامل اجرای مجموعه قوانین دیگر، مانند مجموعه قوانین بیزی، مجموعه قوانین تقویت شده، و مجموعه قوانین SLIPPER به عنوان یک پکیج پایتون با یک رابط scikit-learn یکپارچه است.

۵.۷ سایر مدل‌های قابل تفسیر

فهرست مدل‌های قابل تفسیر دائماً در حال افزایش است و تعداد آن نامشخص است. این فهرست شامل مدل‌های ساده‌ای مانند مدل‌های خطی، درخت‌های تصمیم‌گیری و بیز ساده است. علاوه بر این فهرست، مدل‌های پیچیده‌تری وجود دارند که مدل‌های یادگیری ماشین غیرقابل تفسیر را ترکیب یا اصلاح می‌کنند تا آنها را قابل تفسیر تر کنند. بهویژه تولیدات علمی، مربوط به مدل‌های نوع دوم در حال حاضر با نرخ بالا تولید می‌شوند و به سختی می‌توان تمام پیشرفت‌ها را رصد کرد. این کتاب فقط طبقه‌بند بیز ساده و k -نزدیک‌ترین همسایه‌ها را در این فصل پوشش می‌دهد.

۵.۷.۱ طبقه‌بند بیز ساده

طبقه‌بند بیز ساده از قضیه احتمالات شرطی بیز استفاده می‌کند. برای هر ویژگی، احتمال یک کلاس را بسته به مقدار ویژگی محاسبه می‌کند. طبقه‌بند بیز ساده، احتمالات کلاس را برای هر ویژگی به طور مستقل محاسبه می‌کند. این مقدار با یک فرض مهم (= ساده لوحانه) استقلال شرطی ویژگی‌ها است. بیز ساده یک مدل احتمال شرطی است و احتمال کلاس C_k را به شرح زیر مدل می‌کند:

$$P(C_k|x) = \frac{1}{Z} P(C_k) \prod_{i=1}^n P(x_i|C_k)$$

عبارت Z یک پارامتر مقیاس‌پذیری است که تضمین می‌کند که مجموع احتمالات برای همه کلاس‌ها ۱ است (در غیر این صورت خروجی‌ها، احتمالات نیستند). احتمال شرطی یک کلاس، احتمال کلاس ضربدر احتمال هر ویژگی با توجه به کلاس است که با Z نرمال شده است. این فرمول را می‌توان با استفاده از قضیه بیز به دست آورد. بیز ساده به دلیل فرض استقلال، یک مدل قابل تفسیر است. می‌توان آن را در سطح مدولار تفسیر کرد. برای هر ویژگی بسیار واضح است که چقدر به پیش‌بینی کلاس خاصی کمک می‌کند، زیرا می‌توانیم احتمال شرطی را تفسیر کنیم.

۵.۷.۲ k -نزدیک‌ترین همسایه‌ها

روش k -نزدیک‌ترین همسایه را می‌توان برای رگرسیون و طبقه‌بندی استفاده کرد و از k -نزدیک‌ترین همسایگان یک نقطه داده برای پیش‌بینی استفاده می‌کند. برای طبقه‌بندی، روش k -نزدیک‌ترین همسایه رایج‌ترین کلاس k -نزدیک‌ترین همسایه‌های یک نمونه را اختصاص می‌دهد. برای رگرسیون، میانگین نتیجه همسایگان را می‌گیرد. بخش‌های دشوار یافتن k مناسب و تصمیم‌گیری درباره نحوه اندازه‌گیری فاصله بین نمونه‌ها است که در نهایت همسایگی را مشخص می‌کند.

مدل k -نزدیک‌ترین همسایه با سایر مدل‌های قابل تفسیر ارائه شده در این کتاب متفاوت است زیرا یک الگوریتم یادگیری مبتنی بر نمونه است. چگونه می‌توان k -نزدیک‌ترین همسایه‌ها را تفسیر کرد؟ اول از همه، هیچ پارامتری

برای یادگیری وجود ندارد، بنابراین هیچ تفسیرپذیری در سطح مدولار وجود ندارد. علاوه بر این، عدم تفسیرپذیری مدل جهانی وجود دارد، زیرا مدل ذاتاً محلی است و هیچ وزن یا ساختار جهانی به صراحت آموخته نشده است. شاید در سطح محلی قابل تفسیر باشد؟ برای توضیح یک پیش‌بینی، همیشه می‌توانید k همسایه‌هایی را که برای پیش‌بینی استفاده شده‌اند، بازیابی کنید. اینکه آیا مدل قابل تفسیر است یا نه، تنها به این سؤال بستگی دارد که آیا می‌توانید یک نمونه واحد را در مجموعه‌داده «تفسیر» کنید. اگر یک نمونه از صدها یا هزاران ویژگی تشکیل شده باشد، من استدلال می‌کنم که قابل تفسیر نیست.

فصل عروش‌های مدل-آگنوستیک

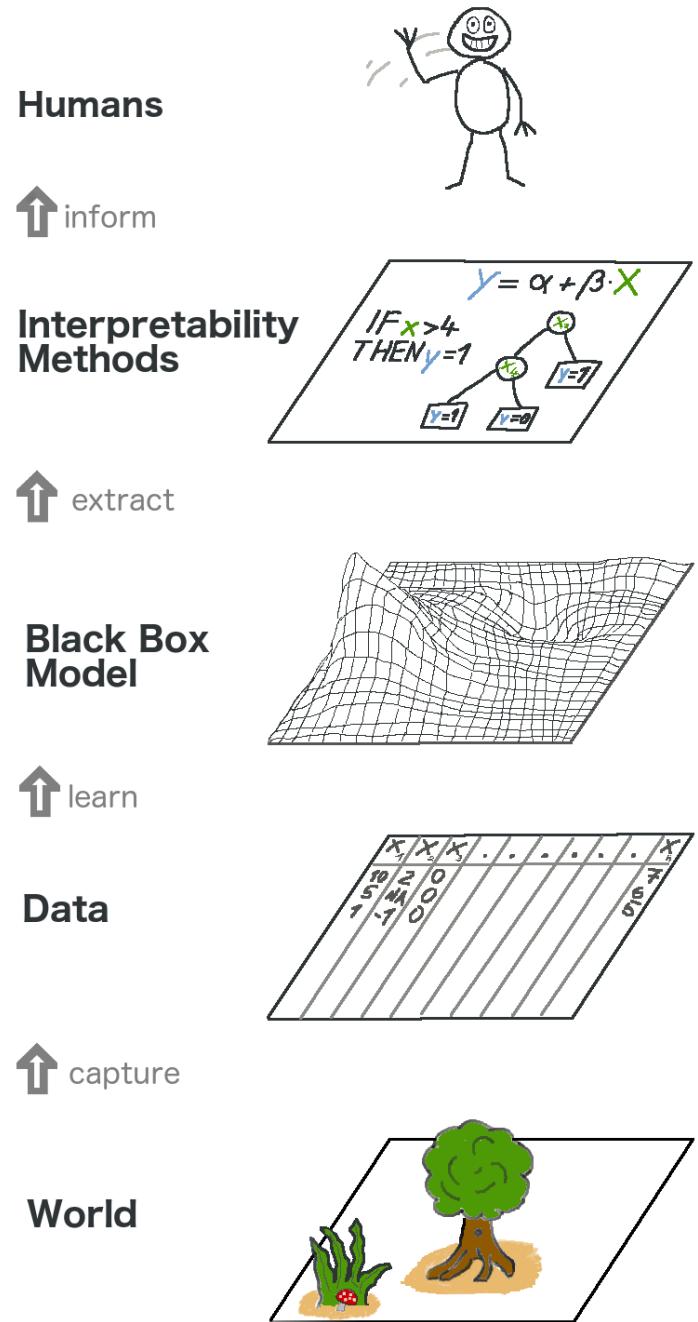
جداسازی توضیحات از مدل یادگیری ماشین (= روش‌های تفسیر مدل-آگنوستیک) مزایایی دارد (Ribeiro et al., 2016a). مزیت بزرگ روش‌های تفسیر مدل-آگنوستیک نسبت به روش‌های خاص مدل، انعطاف پذیری آنهاست. توسعه دهنده‌گان یادگیری ماشین آزادند که از هر مدل یادگیری ماشین که دوست دارند استفاده کنند، زمانی که روش‌های تفسیر را می‌توان برای هر مدلی اعمال کرد. هر چیزی که مبتنی بر تفسیر یک مدل یادگیری ماشین باشد، مانند گرافیک یا رابط کاربری، از مدل یادگیری ماشین اساسی نیز مستقل می‌شود. به طور معمول، نه تنها یک، بلکه بسیاری از انواع مدل‌های یادگیری ماشین برای حل یک کار ارزیابی می‌شوند، و هنگام مقایسه مدل‌ها از نظر تفسیرپذیری، کار با توضیحات مدل-آگنوستیک آسان‌تر است، زیرا از همان روش می‌توان برای هر نوع استفاده کرد. از مدل یک جایگزین برای روش‌های تفسیر مدل-آگنوستیک، استفاده از مدل‌های قابل تفسیر است، که اغلب دارای این عیب بزرگ است که عملکرد پیش‌بینی‌کننده در مقایسه با سایر مدل‌های یادگیری ماشین کاهش می‌یابد و شما مجبور به استفاده از مدل‌های محدودی هستید. جایگزین دیگر استفاده از روش‌های تفسیر مدل خاص (model-specific interpretation methods) است. عیب این کار این است که شما را به یک نوع مدل وصل می‌کند و تغییر از این مدل به مدل دیگری دشوار خواهد بود.

جنبه‌های مطلوب یک سیستم توضیح مدل-آگنوستیک عبارت‌اند از (Ribeiro et al., 2016a):

- **انعطاف‌پذیری مدل:** روش تفسیر می‌تواند با هر مدل یادگیری ماشین مانند جنگل‌های تصادفی و شبکه‌های عصبی عمیق کار کند.
- **انعطاف‌پذیری توضیح:** شما محدود به شکل خاصی از توضیح نیستید. در برخی موارد ممکن است داشتن یک فرمول خطی مفید باشد، در موارد دیگر یک گرافیک با اهمیت ویژگی.
- **انعطاف‌پذیری ارائه (Representation):** سیستم توضیح باید بتواند ارائه‌های مختلف ویژگی برای توضیح مدل استفاده کند. برای طبقه‌بند متن که از بردارهای تعبیه شده کلمه چکیده (abstract word) استفاده می‌کند، ممکن است ترجیح داده شود که از وجود کلمات جداگانه برای توضیح استفاده شود.

تصویر بزرگ‌تر

اجازه دهید نگاهی در سطح بالا به تفسیرپذیری مدل-آگنوستیک بیندازیم. ما با جمع‌آوری داده‌ها، جهان را به تصویر می‌کشیم و با آموزش مدل یادگیری ماشین با استفاده از این داده‌ها برای پیش‌بینی داده‌ها (برای مساله) آن را بیشتر خلاصه می‌کنیم. تفسیرپذیری لایه مجازی دیگری در بالای صفحه است که به درک انسان کمک می‌کند.

شکل ۶.۱: تصویر بزرگ یادگیری ماشین قابل توضیح. دنیای واقعی قبل از اینکه در قالب توضیحات به دست انسان بررسد از لایه‌های زیادی عبور می‌کند.
پایین‌ترین لایه جهان است. این می‌تواند به معنای واقعی کلمه خود طبیعت باشد، مانند بیولوژی بدن انسان و نحوه واکنش آن به دارو، اما همچنین چیزهای انتزاعی‌تر مانند بازار املاک و مستغلات. لایه جهان شامل هر چیزی

است که می‌توان مشاهده کرد و مورد توجه است. در نهایت، ما می‌خواهیم چیزی در مورد جهان بیاموزیم و با آن تعامل داشته باشیم.

لایه دوم لایه داده است. ما باید جهان را دیجیتالی کنیم تا بتوانیم آن را برای کامپیوترها پردازش کنیم و همچنین اطلاعات را ذخیره کنیم. لایه داده شامل هر چیزی از تصاویر، متون، داده‌های جدولی وغیره است.

با برآذش مدل‌های یادگیری ماشین بر اساس لایه داده، لایه مدل جعبه سیاه را به دست می‌آوریم. الگوریتم‌های یادگیری ماشین با داده‌های دنیای واقعی آموزش می‌بینند تا پیش‌بینی کنند یا ساختارها (structures) را بیابند. در بالای لایه مدل جعبه سیاه لایه **روش‌های تفسیرپذیری** قرار دارد که به ما کمک می‌کند تا با عدم شفافیت مدل‌های یادگیری ماشین مقابله کنیم. مهم‌ترین ویژگی برای یک تشخیص خاص چه بود؟ چرا یک تراکنش مالی به عنوان تقلب طبقه‌بندی شد؟

آخرین لایه توسط یک انسان اشغال شده است. نگاه کن! این قسمت برای شماست زیرا در حال خواندن این کتاب هستید و به ارائه توضیحات بهتر برای مدل‌های جعبه سیاه کمک می‌کنید! انسان‌ها در نهایت مصرف کننده توضیحات هستند.

این انتزاع چند لایه همچنین به درک تفاوت‌های رویکردهای بین آماردانان و متخصصان یادگیری ماشین کمک می‌کند. آماردانان با لایه داده سروکار دارند، مانند برنامه ریزی آزمایشات بالینی یا طراحی نظرسنجی. آنها لایه مدل جعبه سیاه را رد می‌کنند و مستقیماً به لایه روش‌های تفسیرپذیری می‌روند. متخصصان یادگیری ماشین همچنین با لایه داده سروکار دارند، مانند جمع‌آوری نمونه‌های برچسب گذاری شده از تصاویر سلطان پوست یا خزیدن ویکی پدیا (crawling Wikipedia). سپس آنها یک مدل یادگیری ماشین جعبه سیاه را آموزش می‌دهند. لایه روش‌های تفسیرپذیری نادیده گرفته می‌شود و انسان‌ها مستقیماً با پیش‌بینی‌های مدل جعبه سیاه سروکار دارند. بسیار خوب است که یادگیری ماشین قابل تفسیر، کار آماردانان و متخصصان یادگیری ماشین را ترکیب می‌کند.

البته این گرافیک همه چیز را به تصویر نمی‌کشد: داده‌ها می‌توانند از شبیه‌سازی به دست آیند. مدل‌های جعبه سیاه همچنین پیش‌بینی‌هایی را ارائه می‌دهند که حتی ممکن است به دست انسان هم نرسد، بلکه فقط برای ماشین‌های دیگر و غیره را ایجاد شده‌اند. اما به طور کلی، درک اینکه چگونه تفسیرپذیری به این لایه جدید در بالای مدل‌های یادگیری ماشین تبدیل می‌شود، یک انتزاع مفید است.

روش‌های تفسیر مدل-آگنوستیک را می‌توان به روش‌های محلی و جهانی تقسیم بندی کرد. کتاب نیز بر اساس این تقسیت‌تنظيم شده است. روش‌های جهانی چگونگی تأثیر ویژگی‌ها بر پیش‌بینی را به طور متوسط توصیف می‌کند. در مقابل، هدف روش‌های محلی، توضیح پیش‌بینی‌های خاص است.

فصل ۷ توضیحات مبتنی بر مثال

روش‌های توضیح مبتنی بر مثال، نمونه‌های خاصی از مجموعه‌داده را برای توضیح رفتار مدل‌های یادگیری ماشین یا توضیح توزیع داده‌های زیرمجموعه انتخاب می‌کنند.

توضیح‌های مبتنی بر مثال عمدتاً مدل آگنوتیک هستند، زیرا هر مدل یادگیری ماشین را قابل تفسیرتر می‌کنند. تفاوت این روش‌ها با روش‌های مدل-آگنوتیک در این است که روش‌های مبتنی بر مثال، یک مدل را با انتخاب نمونه‌هایی از مجموعه‌داده توضیح می‌دهند و نه با ایجاد خلاصه‌ای از ویژگی‌ها (مانند اهمیت ویژگی یا وابستگی جزئی). توضیحات مبتنی بر مثال تنها زمانی معنا پیدا می‌کنند که بتوانیم نمونه‌ای از داده‌ها را به روشنی قابل فهم برای انسان نمایش دهیم. این روش به خوبی برای تصاویر کار می‌کند، زیرا می‌توانیم آنها را مستقیماً مشاهده کنیم. به طور کلی، روش‌های مبتنی بر مثال اگر مقادیر ویژگی‌های یک نمونه دارای محتوای بیشتری باشند، به خوبی کار می‌کنند، به این معنی که داده‌ها دارای ساختاری هستند، مانند تصاویر یا متون. نمایش داده‌های جدولی به روشنی معنادار چالش برانگیزتر است، زیرا یک نمونه می‌تواند از صدھا یا هزاران ویژگی (کمتر ساختارمند) تشکیل شده باشد. فهرست کردن تمام مقادیر ویژگی برای توصیف یک نمونه معمولاً مفید نیست. این روش اگر فقط تعداد انگشت شماری از ویژگی‌ها وجود داشته باشد یا راهی برای خلاصه کردن یک نمونه داشته باشیم، به خوبی کار می‌کند.

توضیحات مبتنی بر مثال به انسان کمک می‌کند تا مدل‌های ذهنی از مدل یادگیری ماشین و داده‌هایی را که مدل یادگیری ماشین روی آنها آموزش دیده است، بسازد. این به ویژه به درک توزیع داده‌های پیچیده کمک می‌کند. اما منظور من از توضیحات مبتنی بر مثال چیست؟ ما اغلب از آنها در شغل و زندگی روزمره خود استفاده می‌کنیم. اجازه دهید با چند مثال شروع کنیم (Aamodt & Plaza, 1994).

یک پزشک بیمار را با سرفه غیرمعمول و تب خفیف می‌بیند. علائم بیمار او را به یاد بیمار دیگری می‌اندازد که سال‌ها پیش با علائم مشابه داشت. او مشکوک است که بیمار فعلی اش ممکن است به همان بیماری مبتلا باشد و برای آزمایش این بیماری خاص نمونه خون می‌گیرد.

یک دانشمند داده روی پروژه جدیدی برای یکی از مشتریان خود کار می‌کند: تجزیه و تحلیل عوامل خطر که منجر به خرابی ماشین‌های تولید صفحه کلید می‌شود. دانشمند داده پروژه مشابهی را که روی آن کار کرده بود به خاطر می‌آورد و از بخش‌هایی از کد پروژه قدیمی دوباره استفاده می‌کند زیرا فکر می‌کند مشتری همان تحلیل را می‌خواهد.

بچه گربه‌ای روی طاقچه پنجه خانه‌ای در حال سوختن و خالی از سکنه نشسته است. آتش نشانی سر می‌رسد و یکی از آتش نشان‌ها برای لحظه‌ای فکر می‌کند که آیا می‌تواند برای نجات بچه گربه به داخل ساختمان برود یا خیر. او موارد مشابهی را در زندگی خود به عنوان آتش نشان به یاد می‌آورد: خانه‌های چوبی قدیمی که مدتی است

به آرامی می سوختند، اغلب ناپایدار بودند و در نهایت فرو ریختند. به دلیل شباهت این مورد، تصمیم می گیرد وارد نشود، زیرا خطر ریزش خانه خیلی زیاد است. خوشبختانه، بچه گربه از پنجره به بیرون می پرد، به سلامت فرود می آید و هیچ کس در آتش آسیبی نمی بیند. پایان خوش.

این داستان‌ها نحوه تفکر ما انسان‌ها را در مثال‌ها یا قیاس‌ها نشان می‌دهد. طرح اولیه توضیحات مبتنی بر مثال این است: چیز B شبیه چیز A است و A باعث Y است، بنابراین من پیش‌بینی می‌کنم که B نیز باعث Y شود. به طور ضمنی، برخی از رویکردهای یادگیری ماشین مبتنی بر مثال هستند. درختان تصمیم داده‌ها را بر اساس شباهت نقاط داده در ویژگی‌هایی که برای پیش‌بینی هدف مهم هستند، به گره‌ها تقسیم کنید. یک درخت تصمیم، پیش‌بینی یک نمونه داده جدید را با یافتن نمونه‌های مشابه (= در همان گره پایانی) و برگرداندن میانگین نتایج آن نمونه‌ها به عنوان پیش‌بینی، کار می‌کند. روش k نزدیک‌ترین همسایه (knn) به صراحت با رویکرد پیش‌بینی‌های مبتنی بر مثال کار می‌کند. برای مثال جدید، یک مدل knn، k نزدیک‌ترین همسایگان (مثلًا k=3 نزدیک‌ترین نمونه) را تعیین می‌کند و میانگین نتایج آن همسایگان را به عنوان یک پیش‌بینی برمی‌گرداند. پیش‌بینی یک knn را می‌توان با برگرداندن همسایگان k توضیح داد، که - دوباره - تنها در صورتی معنی‌دار است که راه خوبی برای نمایش یک نمونه واحد داشته باشیم.

روش‌های تفسیر زیر همگی مبتنی بر مثال هستند:

- توضیحات خلاف واقع به ما می‌گوید که چگونه یک نمونه باید تغییر کند تا پیش‌بینی آن به طور قابل توجهی تغییر کند. با ایجاد نمونه‌های خلاف واقع، در مورد اینکه مدل چگونه پیش‌بینی‌های خود را انجام می‌دهد و می‌تواند پیش‌بینی‌های فردی را توضیح دهد، می‌آموزیم.
- مثال‌های متخصص، خلاف واقع‌هایی هستند که برای فریب دادن مدل‌های یادگیری ماشین استفاده می‌شوند. تاکید بر سبک سنگین کردن (flipping) پیش‌بینی است و نه توضیح دادن آن.
- نمونه‌های اولیه (Prototypes) گزیده ای از نمونه‌های ارائه ای از داده‌ها هستند و انتقادات نمونه‌هایی هستند که به خوبی توسط آن نمونه‌های اولیه نمایندگی نمی‌شوند (Aamodt & Plaza, 1994).
- نمونه‌های تأثیرگذار، نقاط داده آموزشی هستند که بیشترین تأثیر را برای پارامترهای یک مدل پیش‌بینی یا خود پیش‌بینی‌ها داشتنند. شناسایی و تجزیه و تحلیل نمونه‌های تأثیرگذار به یافتن مشکلات داده‌ها، اشکال زدایی مدل و درک بهتر رفتار مدل کمک می‌کند.
- مدل k نزدیک‌ترین همسایگان: یک مدل یادگیری ماشین (قابل تفسیر) بر اساس مثال‌ها.

فصل ۸ مدل جهانی-روش‌های آگنوستیک

روش‌های جهانی رفتار متوسط یک مدل یادگیری ماشین را توصیف می‌کنند. نقطه مقابل روشهای جهانی روشهای محلی هستند. روشهای جهانی اغلب به صورت مقادیر مورد انتظار بر اساس توزیع داده‌ها بیان می‌شوند. به عنوان مثال، نمودار وابستگی جزئی یک نمودار اثر ویژگی است که پیش‌بینی مورد انتظار را نشان می‌دهد هنگامیکه سایر ویژگی‌های دیگر به حاشیه رانده شوند. از آنجایی که روشهای تفسیر کلی رفتار متوسط را توصیف می‌کنند، زمانی که سازنده مدل می‌خواهد مکانیسم‌های کلی در داده‌ها را بفهمد یا یک مدل را اشکال‌زدایی کند، بسیار مفید هستند.

در این کتاب، با تکنیک‌های تفسیر جهانی مدل-آگنوستیک زیر آشنا خواهید شد:

- نمودار وابستگی جزئی یک روش اثر ویژگی است.
- نمودار جلوه‌های محلی انباسته یکی دیگر از روشهای اثر ویژگی است که در صورت وابسته بودن ویژگی‌ها کار می‌کند.
- تعامل ویژگی (آماره H) کمی می‌کند که پیش‌بینی تا چه حد نتیجه اثرات مشترک ویژگی‌ها است.
- تجزیه کارکردی (Functional decomposition)، یک ایده مرکزی از تفسیرپذیری و تکنیکی است که تابع پیش‌بینی پیچیده را به بخش‌های کوچک‌تر تجزیه می‌کند.
- اهمیت ویژگی جایگشتی، اهمیت یک ویژگی را با استفاده از اندازه گیری خطأ در هنگام جایگزینی یک ویژگی محاسبه می‌کند.
- مدل‌های جانشین جهانی مدل اصلی را با مدلی ساده‌تر برای تفسیر جایگزین می‌کند.
- نمونه‌های اولیه و انتقادات نشان‌دهنده نقاط داده نماینده ای هستند که می‌توانند برای افزایش تفسیرپذیری استفاده شوند.

۸.۱ طرح وابستگی جزئی (PDP)

نمودار وابستگی جزئی (به اختصار PDP یا نمودار PD) اثر حاشیه‌ای یک یا دو ویژگی بر خروجی پیش‌بینی شده یک مدل یادگیری ماشین را نشان می‌دهد (Friedman, 2001). نمودار وابستگی جزئی می‌تواند نشان دهد که آیا رابطه بین هدف و یک ویژگی خطی، یکنوا (monotonic) یا پیچیده تر است. به عنوان مثال، هنگامی که به یک مدل رگرسیون خطی اعمال می‌شود، نمودارهای وابستگی جزئی همیشه یک رابطه خطی را نشان می‌دهند.

تابع وابستگی جزئی برای رگرسیون به صورت زیر تعریف می‌شود:

$$\hat{f}_S(x_S) = E_{X_C}[\hat{f}(x_S, X_C)] = \int \hat{f}(x_S, X_C) d\mathbb{P}(X_C)$$

x_S ویژگی‌هایی هستند که تابع وابستگی جزئی باید برای آنها ترسیم شود و X_C دیگر ویژگی‌های مورد استفاده در مدل یادگیری ماشین \hat{f} هستند، که در اینجا به عنوان متغیرهای تصادفی در نظر گرفته می‌شوند. عموماً فقط یک یا دو ویژگی در مجموعه S وجود دارد. ویژگی‌هایی در S آنها بیانگین‌هایی هستند که می‌خواهیم تأثیر آنها را بر پیش‌بینی بدانیم. ترکیب بردارهای ویژگی x_S و x_C فضای کلی ویژگی x را تشکیل می‌دهند. وابستگی جزئی با به حاشیه راندن خروجی مدل یادگیری ماشین بر روی توزیع ویژگی‌های مجموعه C عمل می‌کند، به طوری که تابع، رابطه بین مجموعه ویژگی‌های مورد علاقه ما S و نتیجه پیش‌بینی شده را نشان می‌دهد. با به حاشیه راندن سایر ویژگی‌ها، تابعی به دست می‌آوریم که فقط به ویژگی‌های S بستگی دارد، تعامل با سایر ویژگی‌ها نیز گنجانده شده است. تابع جزئی \hat{f}_S با محاسبه میانگین‌ها در داده‌های آموزشی تخمین زده می‌شود که این روش به مونت کارلو نیز معروف است:

$$\hat{f}_S(x_S) = \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n \hat{f}(x_S, x_C^{(i)})$$

تابع جزئی به ما می‌گوید که برای مقدارهایی داده شده ویژگی S ، میانگین اثر حاشیه‌ای در پیش‌بینی چقدر است. در این فرمول، $x_C^{(i)}$ مقادیر واقعی ویژگی از مجموعه داده برای ویژگی‌هایی هستند که ما به آنها علاقه نداریم و n تعداد نمونه‌های موجود در مجموعه داده است. یک فرض PDP این است که ویژگی‌های موجود در C با ویژگی‌های S همبستگی ندارند. اگر این فرض نقض شود، میانگین‌های محاسبه شده برای نمودار وابستگی جزئی شامل نقاط داده‌ای خواهد بود که بسیار بعید یا حتی غیرممکن هستند (معایب را ببینید).

برای طبقه‌بندی که در آن مدل یادگیری ماشین احتمالات را خروجی می‌دهد، نمودار وابستگی جزئی احتمال را برای یک کلاس خاص با توجه به مقادیر مختلف برای ویژگی‌ها در S نشان می‌دهد. یک راه آسان برای مقابله با چندین کلاس ترسیم یک خط یا نمودار برای هر کلاس است.

نمودار وابستگی جزئی یک روش جهانی است: این روش همه نمونه‌ها را در نظر می‌گیرد و بیانیه‌ای در مورد رابطه کلی یک ویژگی با نتیجه پیش‌بینی شده ارائه می‌دهد.

ویژگی‌های دسته ای

تا اینجا فقط ویژگی‌های عددی را در نظر گرفته ایم. برای ویژگی‌های طبقه‌بندی، محاسبه وابستگی جزئی بسیار آسان است. برای هر یک از دسته‌ها، با وادار کردن همه نمونه‌های داده به داشتن دسته یکسان، یک تخمین PDP دریافت می‌کنیم. به عنوان مثال، اگر به مجموعه داده‌های اجاره دوچرخه نگاه کنیم و به نمودار وابستگی جزئی برای فصل علاقه‌مند باشیم، چهار عدد به دست می‌آوریم، یکی برای هر فصل. برای محاسبه مقدار "تابستان"، فصل تمام نمونه‌های داده را با "تابستان" جایگزین می‌کنیم و پیش‌بینی‌ها را میانگین می‌کنیم.

۸.۱.۱ اهمیت ویژگی مبتنی بر PDP

Greenwell et al (۲۰۱۸) یک معیار اهمیت ویژگی مبتنی بر وابستگی جزئی را پیشنهاد کردند. انگیزه اصلی این است که وقتی PDP یک ویژگی بی تغییر است آن که ویژگی مهم نیست، و هر چه PDP بیشتر تغییر کند، آن ویژگی مهم تر است. برای ویژگی‌های عددی، اهمیت به عنوان انحرافات هر مقدار ویژگی منحصر به فرد از منحنی میانگین تعریف می‌شود:

$$I(x_S) = \sqrt{\frac{1}{K-1} \sum_{k=1}^K \left(\hat{f}_S(x_S^{(k)}) - \frac{1}{K} \sum_{k=1}^K \hat{f}_S(x_S^{(k)}) \right)^2}$$

توجه داشته باشید که در اینجا $x_S^{(k)}$ مقدار منحصر به فرد ویژگی S هستند. برای ویژگی‌های دسته بندی داریم:

$$I(x_S) = \left(\max_k \left(\hat{f}_S(x_S^{(k)}) \right) - \min_k \left(\hat{f}_S(x_S^{(k)}) \right) \right) / 4$$

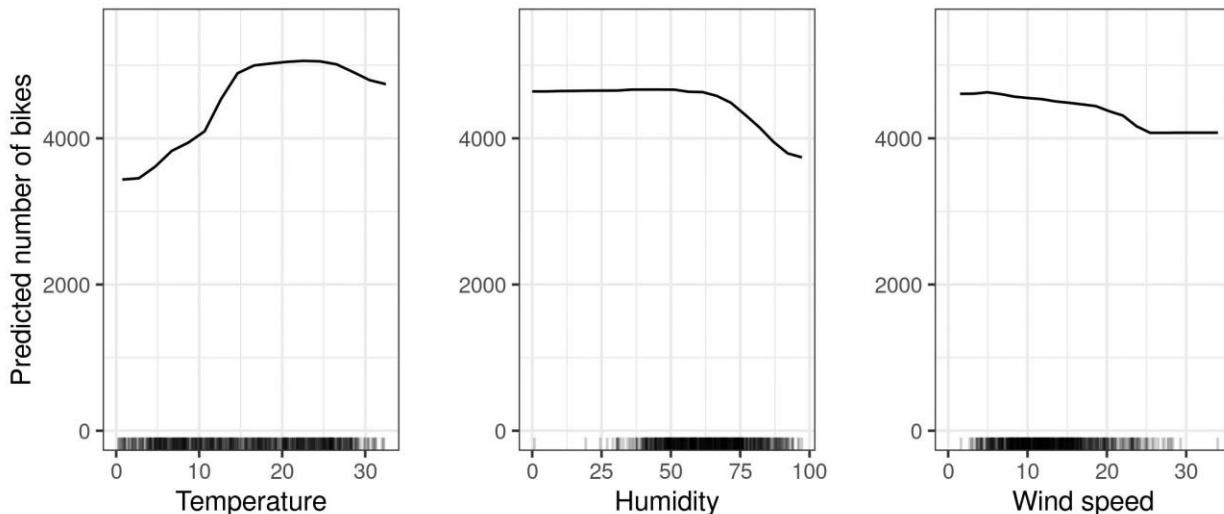
این محدوده مقادیر PDP برای دسته‌های منحصر به فرد تقسیم بر چهار است. این روش عجیب و غریب برای محاسبه انحراف، قانون محدوده (range rule) نامیده می‌شود. هنگامی که شما فقط محدوده را می‌دانید، به دست آوردن یک تخمین تقریبی برای انحراف کمک می‌کند. و مخرج چهار از توزیع نرمال استاندارد می‌آید: در توزیع نرمال، ۹۵ درصد داده‌ها منهای دو و به علاوه دو انحراف معیار حول میانگین هستند. بنابراین محدوده تقسیم بر چهار تخمین تقریبی را به دست می‌دهد که احتمالاً واریانس واقعی را کمتر در نظر می‌گیرد.

این اهمیت ویژگی مبتنی بر PDP باید با دقت تفسیر شود. این مقدار، فقط اثر اصلی ویژگی را می‌گیرد و تعاملات احتمالی ویژگی را نادیده می‌گیرد. یک ویژگی می‌تواند بر اساس روش‌های دیگر مانند اهمیت ویژگی جایگشت (permutation feature importance) بسیار مهم باشد، اما PDP آن می‌تواند بی تغییر باشد زیرا این ویژگی عمده‌اً از طریق تعامل با سایر ویژگی‌ها بر پیش‌بینی تأثیر می‌گذارد. یکی دیگر از اشکالات این معیار این است که بر روی مقادیر منحصر به فرد تعریف شده است. یک مقدار ویژگی خاص با تنها یک نمونه، در محاسبه اهمیتی به اندازه مقدار ویژگی دیگری دارد که دارای چندین نمونه است.

۸.۱.۲ مثال‌ها

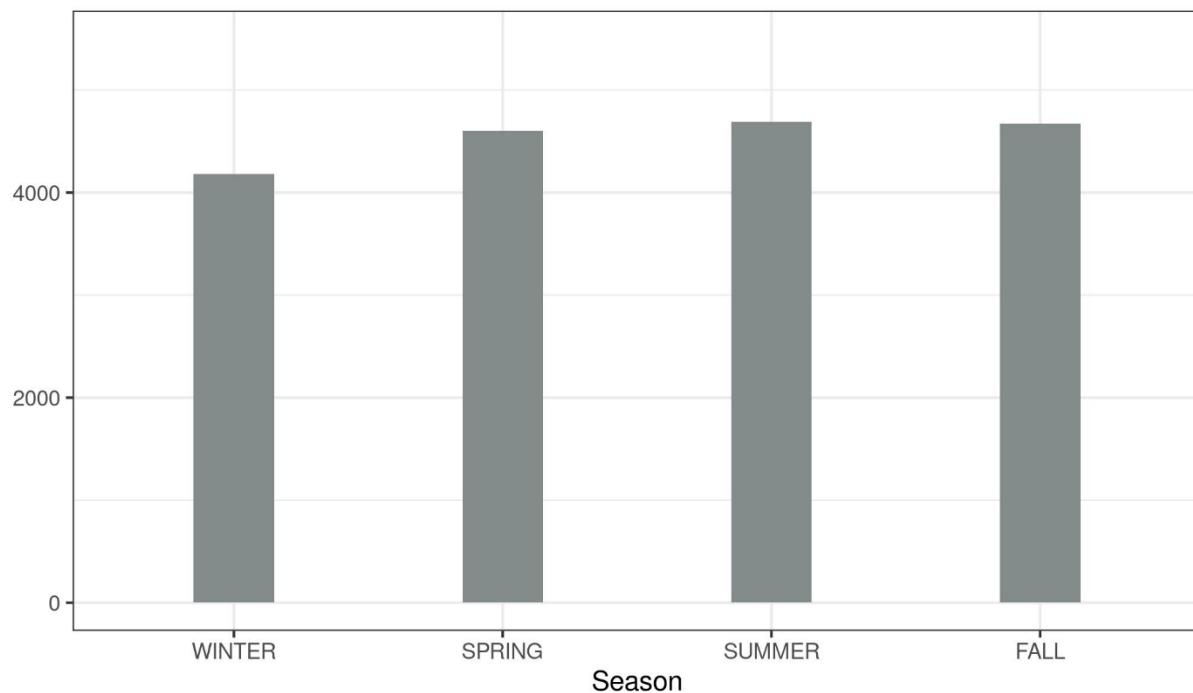
در عمل، مجموعه ویژگی‌های S معمولاً فقط شامل یک یا حداکثر دو ویژگی است، زیرا یک ویژگی نمودارهای دو بعدی و دو ویژگی نمودارهای سه بعدی تولید می‌کنند. همه چیز فراتر از آن بسیار مشکل است. حتی در کنمودار سه بعدی روی کاغذ یا مانیتور دو بعدی مشکل است.

اجازه دهید به مثال رگرسیون برگردیم، که در آن تعداد دوچرخه‌هایی را که در یک روز معین اجاره می‌شوند، پیش‌بینی می‌کنیم. ابتدا مدل یادگیری ماشین را برآش می‌کنیم، سپس وابستگی‌های جزئی را تجزیه و تحلیل می‌کنیم. در این مورد، ما یک جنگل تصادفی برای پیش‌بینی تعداد دوچرخه‌ها و استفاده از نمودار وابستگی جزئی برای تجسم روابطی که مدل آموخته است، پیاده سازی کرده‌ایم. تأثیر ویژگی‌های آب و هوای بر تعداد دوچرخه‌های پیش‌بینی شده در شکل زیر نشان داده شده است.

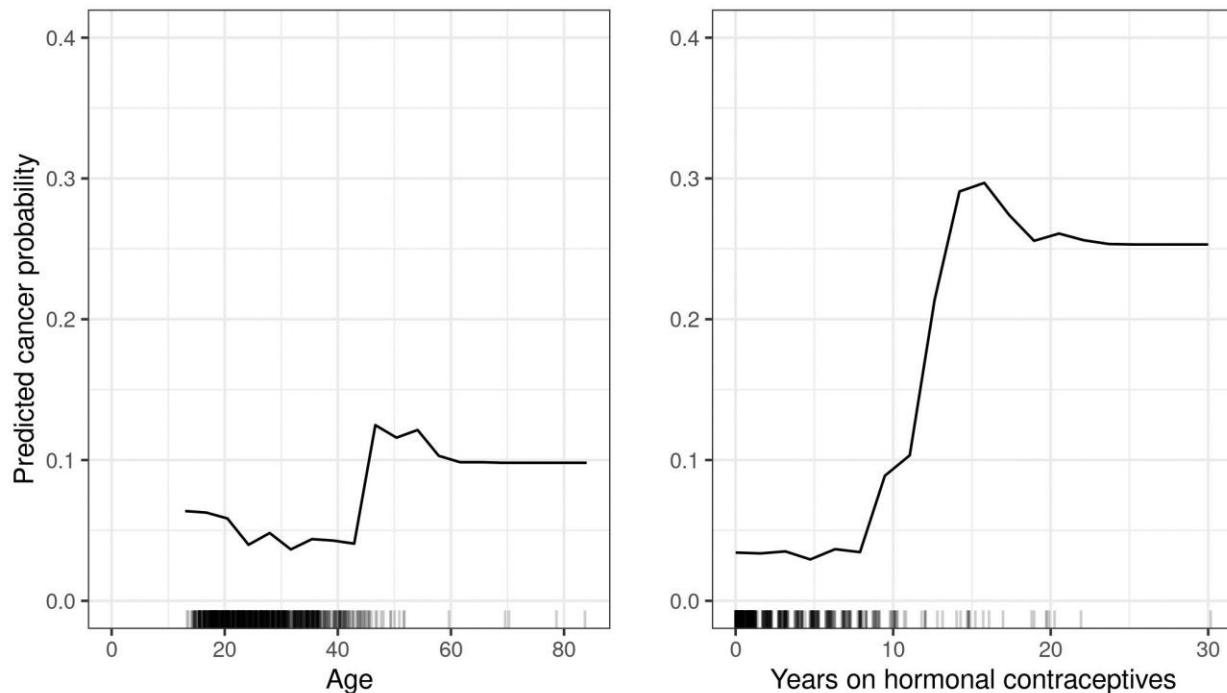

شکل ۸.۱ PDP ها برای مدل پیش‌بینی تعداد دوچرخه و دما، رطوبت و سرعت باد. بیشترین تفاوت را می‌توان در دما مشاهده کرد. هر چه گرمتر باشد، دوچرخه‌های بیشتری اجاره می‌شود. این روند تا ۲۰ درجه سانتیگراد بالا می‌رود، سپس صاف می‌شود و در ۳۰ کمی کاهش می‌یابد. علائم روی محور x توزیع داده‌ها را نشان می‌دهد. برای آب و هوای گرم اما نه خیلی گرم، این مدل به طور متوسط تعداد زیادی دوچرخه کرایه ای را پیش‌بینی می‌کند. دوچرخه‌سواران بالقوه به طور فزاینده‌ای از اجاره دوچرخه در زمانی که رطوبت از ۶۰٪ فراتر می‌رود، منع می‌شوند. علاوه بر این، هر چه باد بیشتر باشد، افراد کمتری دوست دارند دوچرخه سواری کنند، که منطقی است. جالب اینجاست که وقتی سرعت باد از ۲۵ به ۳۵ کیلومتر در ساعت می‌رسد، تعداد پیش‌بینی شده اجاره دوچرخه کاهش نمی‌یابد، اما داده‌های آموزشی زیادی وجود ندارد، بنابراین مدل یادگیری ماشین احتمالاً نمی‌تواند آموزش مناسبی برای پیش‌بینی این محدوده دریافت کند. حداقل به طور شهودی، من انتظار دارم با افزایش سرعت باد، تعداد دوچرخه‌ها کاهش یابد، به خصوص زمانی که سرعت باد بسیار زیاد است.

برای نشان دادن یک نمودار وابستگی جزئی با یک ویژگی طبقه‌بندی شده، ما تأثیر ویژگی فصل را بر اجاره دوچرخه پیش‌بینی شده بررسی می‌کنیم.

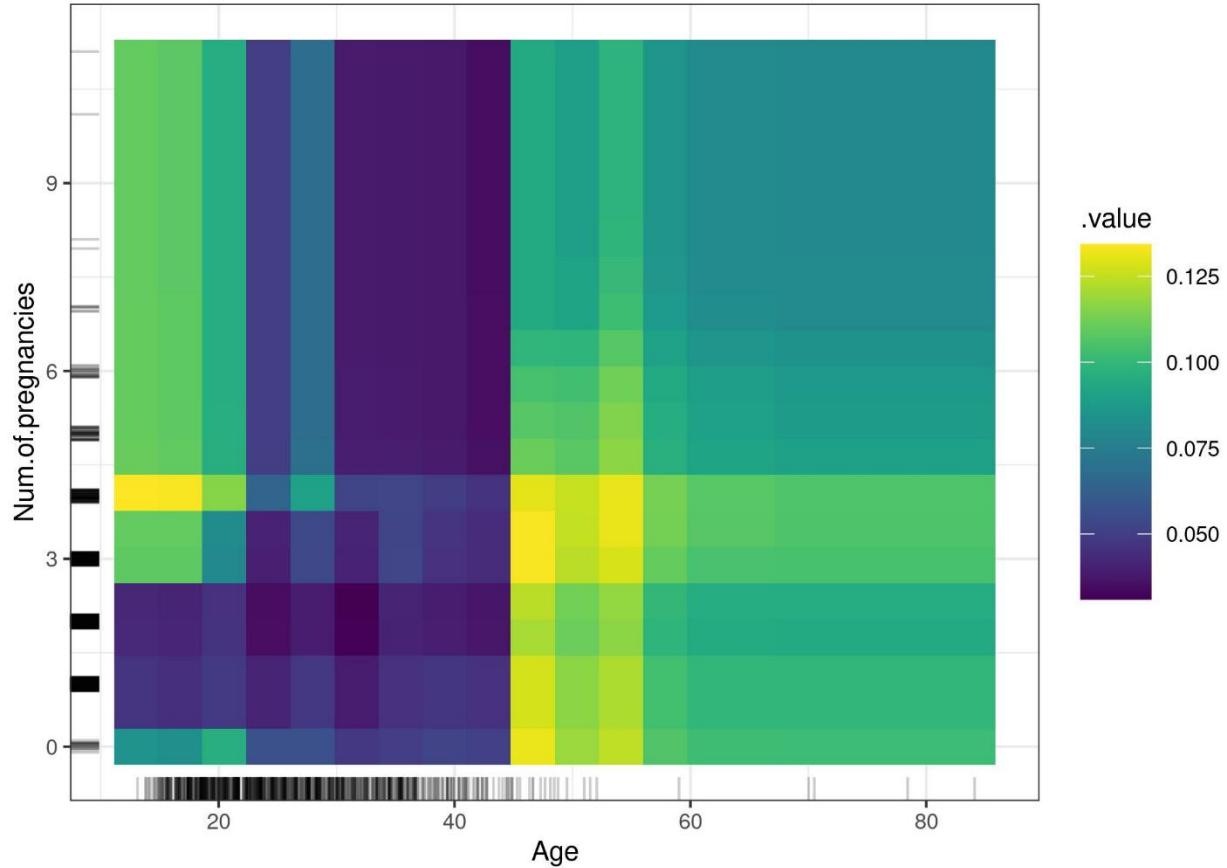

شکل ۸.۲: PDP‌ها برای مدل پیش‌بینی تعداد دوچرخه و فصل. بطور غیرمنتظره تمام فصول اثر مشابهی بر پیش‌بینی‌های مدل نشان می‌دهند، فقط برای زمستان مدل اجاره دوچرخه کمتری را پیش‌بینی می‌کند. ما همچنین وابستگی جزئی را برای طبقه‌بندی سلطان دهانه رحم محاسبه می‌کنیم. این بار ما یک جنگل تصادفی را برای پیش‌بینی اینکه آیا یک زن ممکن است بر اساس عوامل خطر به سلطان دهانه رحم مبتلا شود، آموزش می‌دهیم. ما وابستگی جزئی احتمال سلطان به ویژگی‌های مختلف را برای جنگل تصادفی محاسبه و ترسیم می‌کنیم:

شکل ۸.۳: PDPهای احتمال سرطان بر اساس سن و سال‌های استفاده از داروهای ضد بارداری هورمونی. برای سن، PDP نشان می‌دهد که احتمال تا ۴۰ سالگی کم است و بعد از آن افزایش می‌یابد. هر چه سال‌های استفاده از داروهای ضد بارداری هورمونی بیشتر باشد، خطر سرطان پیش‌بینی شده بیشتر می‌شود، مخصوصاً بعد از ۱۰ سال. برای هر دو ویژگی، نقاط داده زیادی با مقادیر زیاد در دسترس نبود، بنابراین برآوردهای PD در آن مناطق کمتر قابل اعتماد هستند.

ما همچنین می‌توانیم وابستگی جزئی دو ویژگی را در یک نمودار ترسیم کنیم:

شکل ۸.۴: PDP احتمال سرطان و اثر متقابل سن و تعداد حاملگی. این نمودار افزایش احتمال ابتلا به سرطان را در ۴۵ سالگی نشان می‌دهد. برای سنین زیر ۲۵ سال، زنانی که ۱ یا ۲ بارداری داشتند، در مقایسه با زنانی که ۰ یا بیشتر از ۲ بارداری داشتند، خطر سرطان پیش‌بینی شده کمتری داشتند. اما هنگام نتیجه گیری مراقب باشید: این ممکن است فقط یک همبستگی باشد و نه علیت!

۸.۱.۳ مزایا

محاسبه نمودارهای وابستگی جزئی بصری است: تابع وابستگی جزئی در یک مقدار مشخصه خاص، میانگین پیش‌بینی را نشان می‌دهد اگر همه نقاط داده را مجبور کنیم آن مقدار ویژگی را فرض کنند. بر اساس تجربه من، افراد غیرمتخصص معمولاً ایده PDP ها را به سرعت درک می‌کنند.

اگر مشخصه ای که PDP را برای آن محاسبه کرده اید با ویژگی‌های دیگر همبستگی نداشته باشد، PDP ها به خوبی نشان می‌دهند که چگونه ویژگی به طور متوسط بر پیش‌بینی تأثیر می‌گذارد. در مورد غیر همبسته، تفسیر واضح است: نمودار وابستگی جزئی نشان می‌دهد که چگونه میانگین پیش‌بینی در مجموعه داده شما با تغییر ویژگی زام تغییر می‌کند. وقتی ویژگی‌ها با هم مرتبط باشند، پیچیده‌تر است، معایب را نیز ببینید. طرح‌های وابستگی جزئی به راحتی قابل پیاده سازی هستند.

محاسبه برای نمودارهای وابستگی جزئی یک تفسیر علی دارد. ما روی یک ویژگی مداخله می‌کنیم و تغییرات پیش‌بینی‌ها را اندازه می‌گیریم. در انجام این کار، ما رابطه علی بین ویژگی و پیش‌بینی را تحلیل می‌کنیم (Zhao, & Hastie, 2021). این رابطه برای مدل علی است – زیرا ما به صراحت نتیجه را به عنوان تابعی از ویژگی‌ها مدل می‌کنیم – اما نه لزوماً برای دنیای واقعی!

۸.۱.۴ معایب

حداکثر واقعی تعداد ویژگی‌ها در یک تابع وابستگی جزئی دو است. این تقصیر PDP‌ها نیست، بلکه از نمایش دو بعدی (کاغذ یا صفحه‌نمایش) و همچنین ناتوانی ما در تصور بیش از ۳ بعد است. برخی از نمودارهای PD توزیع ویژگی را نشان نمی‌دهند. حذف توزیع ممکن است گمراه کننده باشد، زیرا ممکن است مناطقی را که تقریباً هیچ داده ای ندارند، بیش از حد تفسیر کنید. این مشکل با نشان دادن یک فرش rug (شاخص نقاط داده در محور x) یا هیستوگرام به راحتی حل می‌شود.

فرض استقلال بزرگ‌ترین مشکل نمودارهای PD است. فرض بر این است که ویژگی‌ها (هایی) که وابستگی جزئی برای آنها محاسبه می‌شود با سایر ویژگی‌ها همبستگی ندارند. برای مثال، فرض کنید با توجه به وزن و قد فرد می‌خواهید سرعت راه رفتن یک فرد را پیش‌بینی کنید. برای وابستگی جزئی یکی از ویژگی‌ها، مثلًاً قد، فرض می‌کنیم که سایر ویژگی‌ها (وزن) با قد همبستگی ندارند، که بدیهی است یک فرض نادرست است. برای محاسبه PDP در ارتفاع معین (مثلًاً ۲۰۰ سانتی‌متر)، توزیع حاشیه‌ای وزن را میانگین می‌گیریم، که ممکن است شامل وزن کمتر از ۵۰ کیلوگرم باشد، که برای یک فرد ۲ متری غیر واقعی است. به عبارت دیگر: وقتی ویژگی‌ها با هم مرتبط هستند، ما نقاط داده جدیدی را در مناطقی از توزیع ویژگی ایجاد می‌کنیم که احتمال واقعی آن بسیار کم است (به عنوان مثال بعید است که فردی ۲ متر قد داشته باشد اما وزن آن کمتر از ۵۰ کیلوگرم باشد). یکی از راه حل‌های این مشکل است نمودارهای اثر محلی انباشته یا نمودارهای کوتاه ALE که با توزیع شرطی به جای توزیع حاشیه‌ای کار می‌کنند.

اثرات ناهمگن ممکن است پنهان باشد زیرا نمودارهای PD فقط اثرات حاشیه‌ای متوسط را نشان می‌دهند. فرض کنید برای یک ویژگی، نیمی از نقاط داده شما ارتباط مثبتی با پیش‌بینی داشته باشند – هر چه مقدار ویژگی بزرگ‌تر باشد، پیش‌بینی بزرگ‌تر است – و نیمی دیگر دارای ارتباط منفی باشد – هر چه مقدار ویژگی کوچک‌تر باشد، پیش‌بینی بزرگ‌تر است. منحنی PD می‌تواند یک خط افقی باشد، زیرا اثرات هر دو نیمه مجموعه داده می‌تواند یکدیگر را خنثی کند. سپس نتیجه می‌گیرید که این ویژگی تاثیری بر پیش‌بینی ندارد. با ترسیم منحنی‌های انتظار شرطی فردی به جای خط تجمعی، می‌توانیم اثرات ناهمگن را کشف کنیم.

۸.۱.۵ نرم افزار و جایگزین

تعدادی بسته R وجود دارد که PDP ها را پیاده سازی می‌کنند. من از پکیج iml برای مثال‌ها استفاده کردم، اما پکیج‌های pdp یا DALEX نیز وجود دارد. در پایتون، نمودارهای وابستگی جزئی در scikit-learn پیاده سازی شده‌اند و می‌توان از دستور PDPBox استفاده نمود.

جایگزین‌های PDP ارائه شده در این کتاب نمودارهای ALE و منحنی‌های ICE هستند.

۸.۲ نمودار اثرات محلی انباشته (ALE)

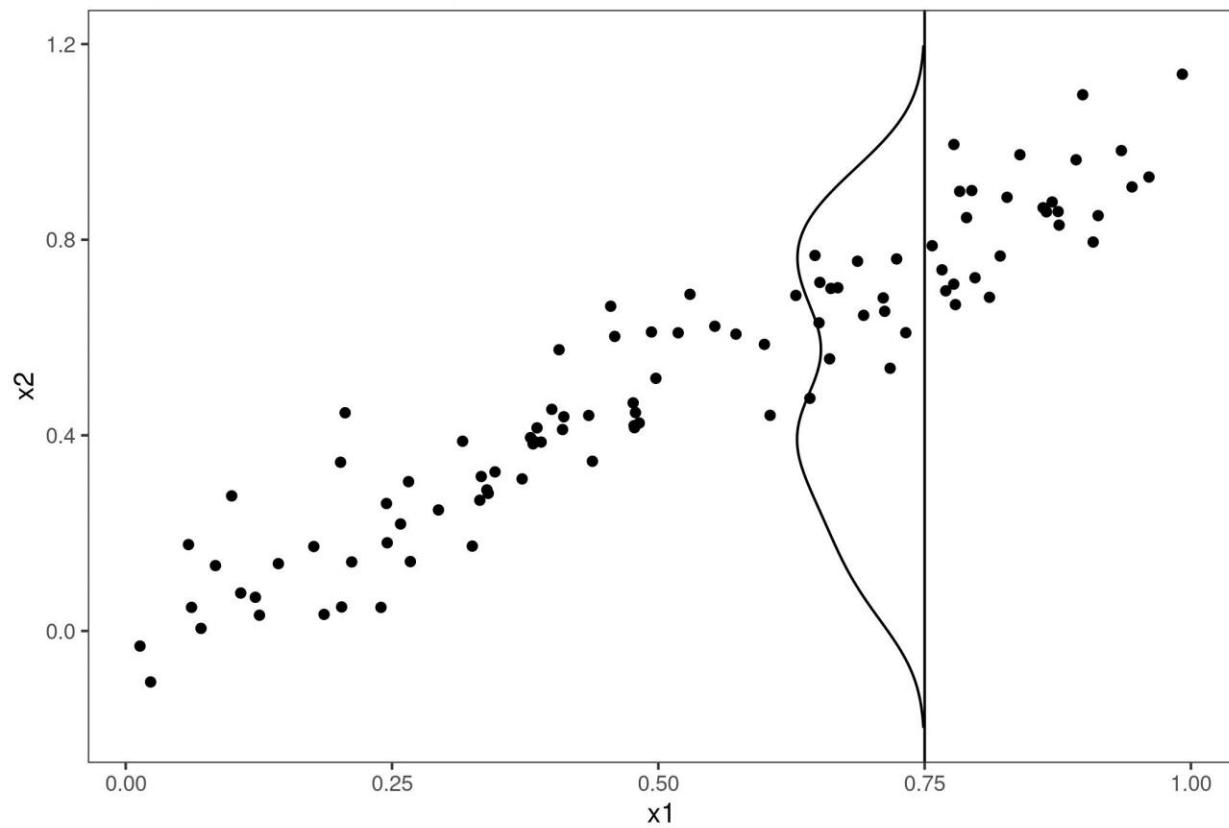
اثرات محلی انباشته شده (Apley & Zhu, 2020) توضیح می‌دهد که چگونه ویژگی‌ها به طور متوسط بر پیش‌بینی یک مدل یادگیری ماشین تأثیر می‌گذارند. نمودارهای ALE یک جایگزین سریعتر و بی طرفانه برای نمودارهای وابستگی جزئی (PDP) هستند.

توصیه می‌کنم ابتدا فصل مربوط به نمودارهای وابستگی جزئی را مطالعه کنید، زیرا درک آنها آسان‌تر است و هر دو روش هدف یکسانی دارند: هر دو توضیح می‌دهند که چگونه یک ویژگی به طور متوسط بر پیش‌بینی تأثیر می‌گذارد. در بخش بعدی، می‌خواهم شما را متلاعند کنم که نمودارهای وابستگی جزئی زمانی که ویژگی‌ها همبستگی دارند، یک مشکل جدی دارند.

۸.۲.۱ انگیزه و شهود

اگر ویژگی‌های یک مدل یادگیری ماشین با هم مرتبط باشند، نمی‌توان به نمودار وابستگی جزئی اعتماد کرد. محاسبه یک نمودار وابستگی جزئی برای یک ویژگی که به شدت با سایر ویژگی‌ها همبستگی دارد، شامل میانگین‌گیری پیش‌بینی‌های نمونه‌های داده مصنوعی است که در واقعیت بعید است. این می‌تواند تا حد زیادی اثر ویژگی تخمین زده را سوگیری کند. تصور کنید که نمودارهای وابستگی جزئی را برای یک مدل یادگیری ماشین محاسبه کنید که ارزش یک خانه را بسته به تعداد اتاق‌ها و اندازه منطقه نشیمن پیش‌بینی می‌کند. ما به تأثیر منطقه زندگی بر مقدار پیش‌بینی شده علاقه مندیم. برای یادآوری، دستور نمودارهای وابستگی جزئی به این صورت است: ۱) ویژگی را انتخاب کنید. ۲) شبکه را تعریف کنید. ۳) در هر مقدار شبکه: (الف) ویژگی را با مقدار شبکه جایگزین کنید و (ب) پیش‌بینی‌های میانگین. ۴) منحنی را رسم کنید. برای محاسبه اولین مقدار شبکه PDP، مثلاً ۳۰ مترمربع، فضای نشیمن را برای همه موارد ۳۰ متر مربع جایگزین می‌کنیم، حتی برای خانه‌هایی با ۱۰ اتاق. به نظر من یک خانه بسیار غیر معمول است. طرح وابستگی جزئی شامل این خانه‌های غیرواقعی در تخمین اثر ویژگی می‌شود و وانمود می‌کند که همه چیز خوب است. شکل زیر دو ویژگی مرتبط را نشان می‌دهد و اینکه چگونه روش نمودار وابستگی جزئی پیش‌بینی‌های نمونه‌های بعید را میانگین می‌دهد.

Marginal distribution $P(x_2)$

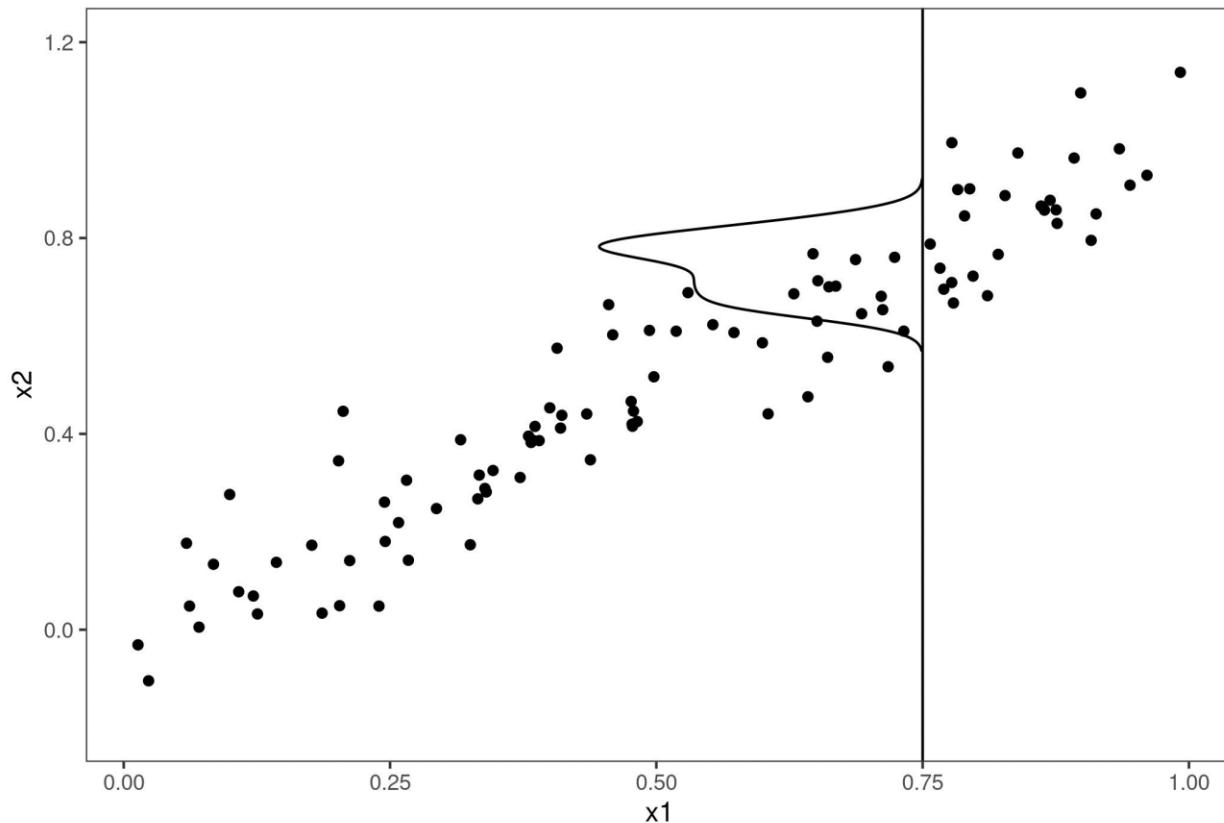

شکل ۸.۵: ویژگی‌های x_1 و x_2 با همبستگی قوی. برای محاسبه اثر ویژگی x_1 در x_2 ، PDP x_1 همه نمونه‌ها را با $x_2 = 0.75$ جایگزین می‌کند، به اشتباہ فرض می‌کنیم که توزیع x_2 در $x_1 = 0.75$ با توزیع حاشیه‌ای (x_2 خط عمودی) یکسان است. این منجر به ترکیبات بعید از x_1 و x_2 می‌شود (به عنوان مثال $x_2 = 0.2$ در $x_1 = 0.75$ ، که PDP برای محاسبه اثر میانگین استفاده می‌کند).

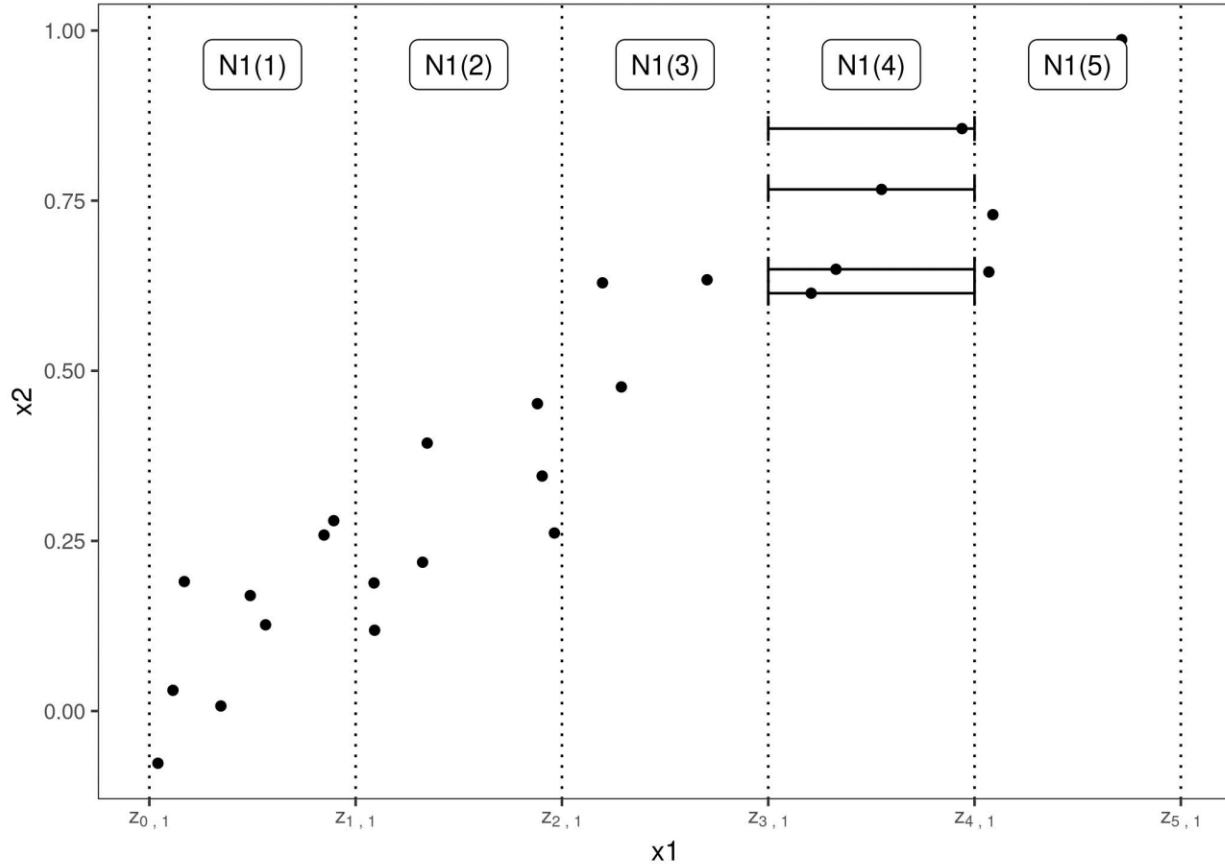
برای به دست آوردن تخمین اثر ویژگی که با یکدیگر دارند، چه کاری می‌توانیم انجام دهیم؟ ما می‌توانیم میانگین توزیع شرطی ویژگی را داشته باشیم، به این معنی که در یک مقدار شبکه ای x_1 ، پیش‌بینی‌های نمونه‌هایی با مقدار x_1 مشابه را میانگین می‌کنیم. راه حل برای محاسبه اثرات ویژگی با استفاده از توزیع شرطی، نمودارهای حاشیه‌ای یا M-Plots نامیده می‌شود (نام گیج کننده است، زیرا بر اساس توزیع شرطی است، نه توزیع حاشیه‌ای). صبر کن، آیا به شما قول ندادم که در مورد نمودارهای ALE صحبت کنید؟ M-Plots راه حلی نیست که ما به دنبال آن هستیم. چرا M-Plots مشکل ما را حل نمی‌کند؟ اگر میانگین پیش‌بینی تمام خانه‌ها را در حدود ۳۰ مترمربع به دست آوریم، ترکیب تأثیر مساحت نشیمن و تعداد اتاق‌ها را تخمین می‌زنیم به این دلیل که آن‌ها با یکدیگر همبستگی دارند. فرض کنید منطقه نشیمن هیچ تأثیری بر ارزش پیش‌بینی شده یک خانه ندارد، فقط تعداد اتاق‌ها تأثیری دارد. M-Plot همچنان نشان می‌دهد که اندازه منطقه نشیمن مقدار پیش‌بینی شده را افزایش

می‌دهد، زیرا تعداد اتاق‌ها با منطقه نشیمن افزایش می‌یابد. نمودار زیر نحوه کار M-Plots را برای دو ویژگی همبسته نشان می‌دهد.

Conditional distribution $P(x_2|x_1=0.75)$

شکل ۸.۶: ویژگی‌های x_1 و x_2 با همبستگی قوی. میانگین M-Plots بیش از توزیع شرطی. در اینجا توزیع شرطی در $x_2 = 0.75$ است. میانگین گرفتن پیش‌بینی‌های محلی منجر به مخلوط کردن اثرات هر دو ویژگی می‌شود. از میانگین پیش‌بینی نمونه‌های داده بعید اجتناب می‌کند، اما آنها اثر یک ویژگی را با اثرات همه ویژگی‌های همبسته مخلوط می‌کنند. نمودارهای ALE این مشکل را با محاسبه براساس توزیع شرطی ویژگی‌ها - تفاوت در پیش‌بینی‌ها به جای میانگین‌ها حل می‌کند. برای تأثیر مساحت نشیمن در ۳۰ متر مربع، روش ALE از تمام خانه‌های با مساحت حدود ۳۰ متر مربع استفاده می‌کند، پیش‌بینی‌های مدل را برای خانه‌ها از ۲۹ تا ۳۱ متر مربع به دست می‌آورد. این روش به ما اثر خالص مساحت نشیمن را می‌دهد و اثر ویژگی را با اثرات ویژگی‌های همبسته مخلوط نمی‌کند. استفاده از تفاوت‌ها اثر سایر ویژگی‌ها را مسدود می‌کند. نمودار زیر نحوه محاسبه نمودارهای ALE را نشان می‌دهد.

شکل ۸.۷: محاسبه ALE برای ویژگی x_1 که با x_2 همبستگی دارد. ابتدا ویژگی را به فواصل (خطوط عمودی) تقسیم می‌کنیم. برای نمونه‌های داده (نقاط) در یک بازه، زمانی که ویژگی را با حد بالا و پایین بازه (خطوط افقی) جایگزین می‌کنیم، تفاوت پیش‌بینی را محاسبه می‌کنیم. این تفاوت‌ها بعداً انباشته و متمرکز می‌شوند و در نتیجه منحنی ALE ایجاد می‌شود.

در ادامه به صورت خلاصه اینکه چگونه هر نوع نمودار (PDP, M, ALE) اثر یک ویژگی را در یک مقدار خاص شبکه ۷ محاسبه می‌کند، آورده شده است:

نمودارهای واپستگی جزئی: «اجازه دهید به شما نشان دهم که وقتی هر نمونه داده مقدار ۷ را دارد، مدل به طور متوسط چه چیزی را پیش‌بینی می‌کند. برای آن ویژگی من نادیده می‌گیرم که آیا مقدار ۷ برای همه نمونه‌های داده معنا دارد یا خیر.

M-Plots: اجازه دهید به شما نشان دهم که مدل به طور متوسط برای نمونه‌های داده ای که مقادیر نزدیک به ۷ برای آن ویژگی دارند، چه چیزی را پیش‌بینی می‌کند. این تأثیر می‌تواند به دلیل آن ویژگی باشد، اما همچنان ممکن است به دلیل ویژگی‌های همبسته باشد.

نمورهای ALE: "اجازه دهید به شما نشان دهم که چگونه پیش بینی های مدل در "پنجره" کوچکی از ویژگی اطراف ۷ برای نمورهای داده در آن پنجره تغییر می کند".

۸.۲.۲ تئوری

نمورهای PD، M و ALE چه تفاوت هایی از نظر ریاضی دارند؟ موضوع مشترک هر سه روش این است که آنها تابع پیش بینی پیچیده f را به تابعی کاهش می دهند که فقط به یک (یا دو) ویژگی بستگی دارد. هر سه روش با میانگین گیری اثرات سایر ویژگی ها، تابع را کاهش می دهند، اما در محاسبه میانگین های پیش بینی ها یا تفاوت ها در پیش بینی ها و اینکه میانگین گیری بر روی توزیع حاشیه ای یا شرطی انجام می شود، تفاوت دارند.

نمورهای وابستگی جزئی میانگین پیش بینی ها را بر روی توزیع حاشیه ای نشان می دهند.

$$\hat{f}_{S.PDP}(x) = E_{X_C}[\hat{f}(x_S, X_C)] = \int_{X_C} \hat{f}(x_S, X_C) d\mathbb{P}(X_C)$$

این مقدار تابع پیش بینی f ، در مقدار (های) ویژگی x_S است که بر روی همه ویژگی ها در X_C (در اینجا به عنوان متغیرهای تصادفی در نظر گرفته می شود) میانگین گرفته شده است. میانگین گیری به معنای محاسبه امید ریاضی حاشیه ای (marginal expectation) E بر روی ویژگی های مجموعه C است، که با انتگرال گیری روی پیش بینی های وزن دار شده ضربدر توزیع احتمال به دست می آید. جالب به نظر می رسد، اما برای محاسبه امید ریاضی بر روی توزیع حاشیه ای، ما به سادگی تمام نمورهای داده خود را می گیریم، آنها را مجبور می کنیم که یک مقدار شبکه مشخصی برای ویژگی های مجموعه S داشته باشند، و پیش بینی های این مجموعه داده دستکاری شده را به طور میانگین پیش بینی می کنیم. این روش تضمین می کند که ما از توزیع حاشیه ای ویژگی ها میانگین می گیریم.

نمورهای M پیش بینی ها را بر روی توزیع شرطی میانگین می دهند.

$$\hat{f}_{S.M}(x_S) = E_{X_C|X_S}[\hat{f}(X_S, X_C)|X_S = x_S] = \int_{X_C} \hat{f}(x_S, X_C) d\mathbb{P}(X_C|X_S = x_S)$$

تنها چیزی که در مقایسه با PDP ها تغییر می کند این است که به جای اینکه توزیع حاشیه ای را در هر مقدار شبکه فرض کنیم، پیش بینی ها را میانگین گیری می کنیم مشروط به اینکه هر مقدار شبکه ای از ویژگی مورد نظر در عمل، این بدان معنی است که ما باید یک همسایگی تعریف کنیم، به عنوان مثال برای محاسبه اثر ۳۰ متر مربع بر ارزش خانه پیش بینی شده، می توانیم میانگین پیش بینی همه خانه ها بین ۲۸ تا ۳۲ متر مربع را محاسبه کنیم.

نمورهای ALE میانگین تغییرات در پیش بینی ها را محاسبه می کنند و آنها را در شبکه تجمعی می کنند (در ادامه در مورد محاسبه بیشتر توضیح داده می شود).

$$\begin{aligned}\hat{f}_{S.ALE} &= \int_{z_{0,S}}^{x_S} E_{X_C} |X_S = x_S [\hat{f}^S(X_S, X_C) | (X_S = z_S)] dz_S - constant \\ &= \int_{z_{0,S}}^{x_S} \left(\int_{x_C} \hat{f}^S(z_S, X_C) d\mathbb{P}(X_C | X_S = z_S) d \right) dz_S - constant\end{aligned}$$

این فرمول سه تفاوت را با M-Plots نشان می‌دهد. ابتدا، تغییرات پیش‌بینی‌ها را میانگین می‌گیریم، نه خود پیش‌بینی‌ها. تغییر به عنوان مشتق جزئی تعریف می‌شود (اما بعداً، برای محاسبه واقعی، با تفاوت در پیش‌بینی‌ها در یک بازه جایگزین می‌شود).

$$\hat{f}^S(x_S, x_C) = \frac{\partial \hat{f}(x_S, x_C)}{\partial x_S}$$

تفاوت دوم انتگرال اضافی روی z است. ما مشتقات جزئی محلی را در محدوده ویژگی‌های مجموعه S تجمعی می‌کنیم، که به ما تأثیر ویژگی را بر پیش‌بینی می‌دهد. برای محاسبات واقعی، z ها با شبکه ای از فواصل جایگزین می‌شوند که در آن تغییرات پیش‌بینی را محاسبه می‌کنیم. روش ALE به جای میانگین گیری مستقیم پیش‌بینی‌ها، تفاوت‌های پیش‌بینی را مشروط به ویژگی‌های S محاسبه می‌کند و از مشتق را روی ویژگی‌های S برای تخمین اثر انتگرال گیری می‌کند. خوب، احتمانه به نظر می‌رسد. مشتق گیری و انتگرال گیری معمولاً یکدیگر را خنثی می‌کنند، مانند ابتدا تفریق و سپس جمع کردن همان عدد. اما چرا اینجا منطقی است؟ مشتق (یا تفاوت فاصله) اثر ویژگی مورد علاقه را جدا می‌کند و اثر ویژگی‌های همبسته را مسدود می‌کند.

سومین تفاوت نمودارهای ALE با نمودارهای M این است که یک ثابت را از نتایج کم می‌کنیم. این کار باعث می‌شود تا نمودار ALE را در مرکز قرار گیرند و اثر متوسط روی داده‌ها صفر شود.

یک مشکل باقی می‌ماند: همه مدل‌ها دارای گرادیان نیستند، برای مثال جنگل‌های تصادفی گرادیان ندارند. اما همان‌طور که خواهید دید، محاسبات واقعی بدون گرادیان کار می‌کند و از فواصل استفاده می‌کند. اجازه دهید کمی عمیق‌تر به تخمین نمودارهای ALE بپردازیم.

۸.۲.۳ برآورده

ابتدا توضیح خواهیم داد که چگونه نمودارهای ALE برای یک ویژگی عددی واحد، بعداً برای دو ویژگی عددی و برای یک ویژگی طبقه‌بندی واحد تخمین زده می‌شوند. برای تخمین اثرات محلی، ویژگی را به فواصل زیادی تقسیم می‌کنیم و تفاوت‌های پیش‌بینی‌ها را محاسبه می‌کنیم. این روش مشتقات را تقریب می‌کند و همچنین برای مدل‌های بدون مشتق کار می‌کند.

ابتدا اثر بدون مرکز را تخمین می‌زنیم:

$$\hat{f}_{j.ALE}(x) = \sum_{k=1}^{k_j(x)} \frac{1}{n_j(k)} \sum_{i:x_j^{(i)} \in N_j(k)} [\hat{f}(z_{k,j}, x_{-j}^{(i)}) - \hat{f}(z_k, x_{-j}^{(i)})]$$

اجازه دهد این فرمول را از سمت راست شروع کنیم. نام Accumulated Local Effects به خوبی تمام عبارات این فرمول را منعکس می‌کند. در هسته خود، روش ALE تفاوت‌های پیش‌بینی‌ها را محاسبه می‌کند، که به موجب آن، ویژگی مورد نظر را با مقادیر شبکه Z جایگزین می‌کنیم. تفاوت در پیش‌بینی اثری است که ویژگی برای یک نمونه خاص در یک بازه مشخص دارد. مجموع سمت راست اثرات تمام نمونه‌ها را در یک بازه جمع می‌کند که در فرمول به صورت همسایگی ($N_j(k)$) ظاهر می‌شود. ما این مجموع را بر تعداد نمونه‌های این بازه تقسیم می‌کنیم تا میانگین اختلاف پیش‌بینی‌های این بازه را به دست آوریم. این میانگین در بازه با عبارت Local در نام ALE پوشش داده می‌شود. نماد سیگما سمت چپ به این معنی است که ما اثرات میانگین را در تمام بازه‌ها تجمعی می‌کنیم. ALE (غیر مرکزی) یک مقدار ویژگی که مثلاً در بازه سوم قرار دارد، مجموع تأثیرات بازه‌های اول، دوم و سوم است. کلمه انباشته (Accumulated) در ALE این موضوع را نشان می‌دهد.

این اثر در مرکز قرار می‌گیرد تا اثر میانگین صفر شود.

$$\hat{f}_{j.ALE}(x) = \hat{f}_{j.ALE}^*(x) - \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n \hat{f}_{j.ALE}^*(x_j^{(i)})$$

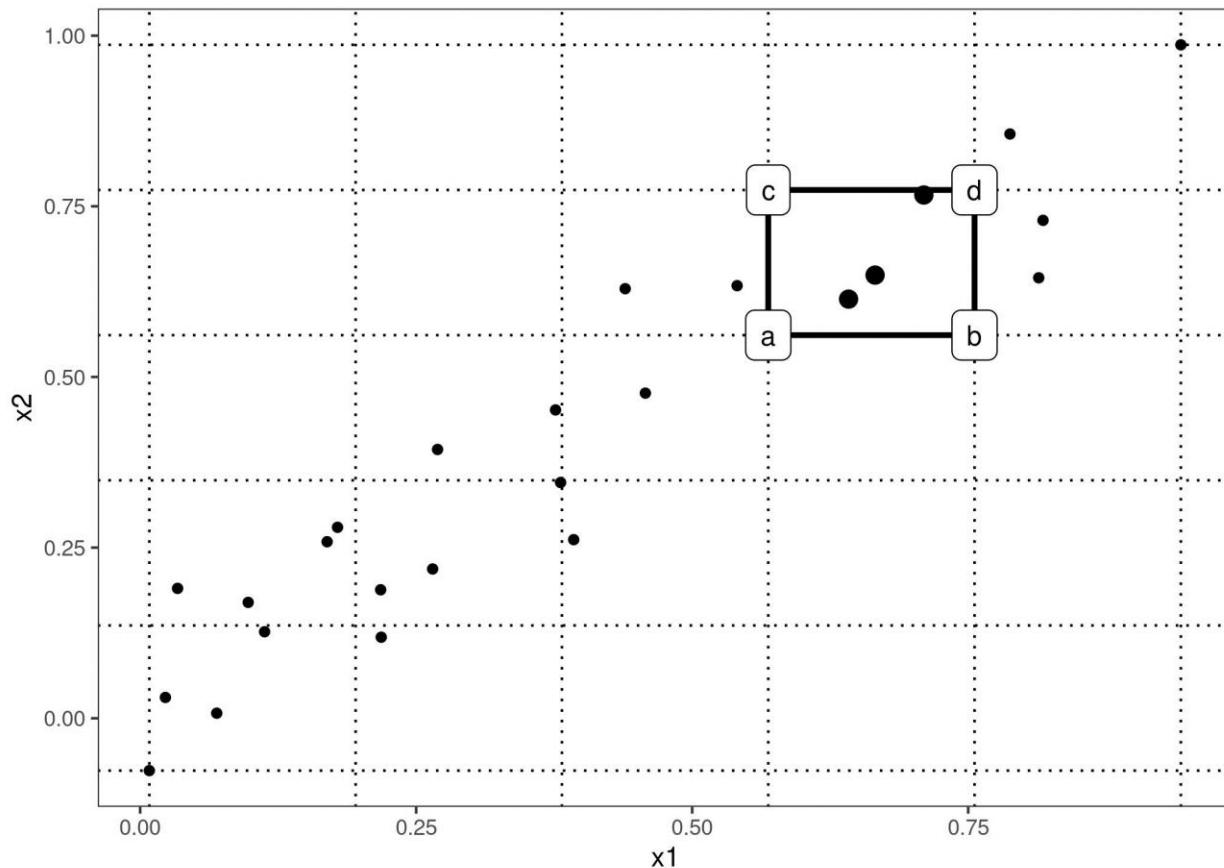
مقدار ALE را می‌توان به عنوان تأثیر اصلی ویژگی در یک مقدار مشخص در مقایسه با میانگین پیش‌بینی داده‌ها تفسیر کرد. به عنوان مثال، تخمین ALE از -2 در $x_j = 3$ به این معنی است که وقتی ویژگی زداری مقدار 3 باشد، پیش‌بینی در مقایسه با پیش‌بینی متوسط 2 واحد کمتر است.

چندک‌های توزیع ویژگی به عنوان شبکه‌ای که فواصل را تعریف می‌کند استفاده می‌شود. استفاده از چندک‌ها تضمین می‌کند که تعداد نمونه‌های داده‌ای یکسان در هر یک از بازه‌ها وجود دارد. چندک‌ها این عیب را دارند که فاصله‌ها می‌توانند طول‌های بسیار متفاوتی داشته باشند. اگر ویژگی مورد نظر چوکی بسیار داشته باشد، به عنوان مثال تعداد زیادی مقادیر کم و تنها چند مقدار بسیار زیاد، در این حالات نمودارهای ALE عجیب و غریب می‌شوند.

نمودارهای ALE برای تعامل دو ویژگی

نمودارهای ALE همچنین می‌توانند اثر متقابل دو ویژگی را نشان دهند. اصول محاسبه مانند یک ویژگی است، اما ما به جای فواصل، با سلول‌های مستطیلی کار می‌کنیم، زیرا باید اثرات را در دو بعد تجمعی کنیم. علاوه بر تنظیم برای اثر میانگین کلی، ما همچنین اثرات اصلی هر دو ویژگی را تنظیم می‌کنیم. این بدان معنی است که ALE برای دو ویژگی، اثر مرتبه دوم را تخمین می‌زند، که شامل اثرات اصلی ویژگی‌ها نمی‌شود. به عبارت دیگر، ALE برای دو ویژگی فقط اثر متقابل اضافی دو ویژگی را نشان می‌دهد. من از فرمول‌های نمودارهای ALE دو بعدی صرف نظر می‌کنم زیرا خواندن آنها طولانی و ناخوشایند است. اگر به محاسبه علاقه دارید، شما را به مقاله،

فرمول (۱۳) - (۱۶) ارجاع می‌دهم. من برای ایجاد شهود در مورد محاسبه ALE مرتبه دوم به تجسم‌ها تکیه خواهم کرد.

شکل ۸.۸: محاسبه 2D-ALE روی دو ویژگی یک شبکه قرار می‌دهیم. در هر سلول شبکه تفاوت‌های مرتبه دوم را برای همه نمونه‌های درون آن را محاسبه می‌کنیم. ابتدا مقادیر x_1 و x_2 را با مقادیر گوش سلول جایگزین می‌کنیم. اگر a ، b ، c و d پیش‌بینی‌های "گوش" یک نمونه دستکاری شده را نشان دهند (همان‌طور که در نمودار نشان داده شده است)، تفاوت مرتبه دوم ($a - b - c - d$) است. میانگین اختلاف مرتبه دوم در هر سلول روی شبکه تجمعی شده و در مرکز قرار می‌گیرد.

در شکل قبل، بسیاری از سلول‌ها به دلیل همبستگی خالی هستند. در طرح ALE این را می‌توان با یک کادر خاکستری یا تیره تجسم کرد. یا می‌توانید تخمین ALE از دست‌رفته یک سلول خالی را با تخمین ALE نزدیک‌ترین سلول غیر خالی جایگزین کنید.

از آنجایی که تخمین‌های ALE برای دو ویژگی فقط اثر مرتبه دوم ویژگی‌ها را نشان می‌دهد، تفسیر نیاز به توجه ویژه دارد. اثر مرتبه دوم، اثر متقابل اضافی ویژگی‌ها است، پس از اینکه اثرات اصلی ویژگی‌ها را در نظر گرفتیم. فرض کنید دو ویژگی با هم تعامل ندارند، اما هر کدام یک اثر خطی بر نتیجه پیش‌بینی شده دارند. در نمودار یک

بعدی برای هر ویژگی، ما یک خط را به عنوان منحنی ALE تخمین زده می‌بینیم. اما وقتی تخمین‌های ALE دو بعدی را رسم می‌کنیم، باید نزدیک به صفر باشند، زیرا اثر مرتبه دوم فقط اثر اضافی تعامل است. نمودارهای ALE و نمودارهای PD از این نظر متفاوت هستند: PDP‌ها همیشه اثر کل را نشان می‌دهند، نمودارهای ALE اثر مرتبه اول یا دوم را نشان می‌دهند. اینها تصمیمات طراحی هستند که به ریاضیات پایه آن‌ها بستگی ندارند. می‌توانید تاثیرات مرتبه پایین‌تر را از نمودار وابستگی جزئی کم کنید تا اثرات خالص یا مرتبه دوم را به دست آورید یا می‌توانید با خودداری از تفرقه اثرات مرتبه پایین، تخمینی از کل نمودارهای ALE دریافت کنید. اثرات محلی انباسته شده را نیز می‌توان برای مرتبه‌های دلخواه بالاتر (تعامل سه یا چند ویژگی) محاسبه کرد، اما همان‌طور که در فصل PDP بحث شد، فقط تا دو ویژگی منطقی است، زیرا تعاملات بالاتر را نمی‌توان تجسم کرد یا حتی به صورت معنی‌دار تفسیر کرد.

ALE برای ویژگی‌های طبقه‌بندی شده

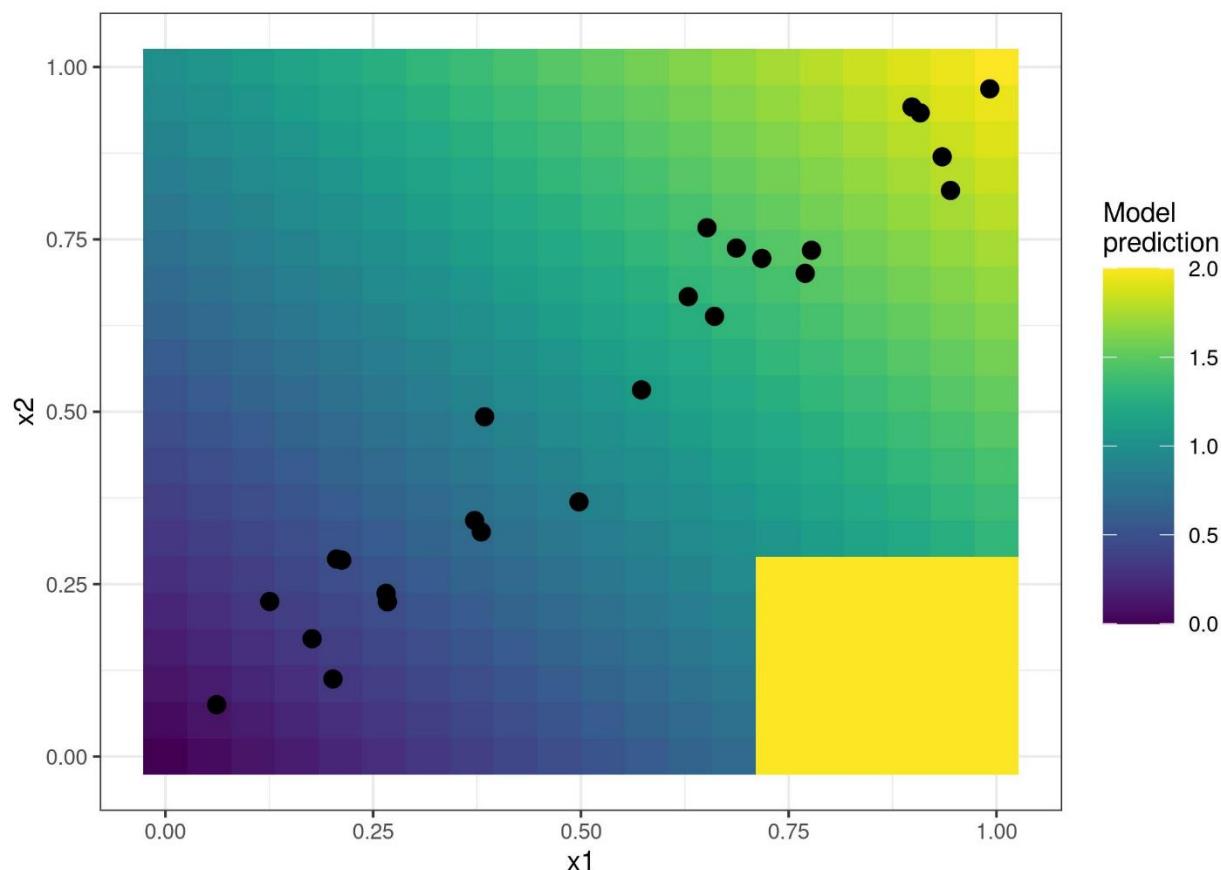
روش اثرات محلی انباسته - طبق تعریف - به مقادیر ویژگی نیاز دارد تا ترتیب داشته باشد، زیرا این روش اثرات را در جهت خاصی تجمعی می‌کند. ویژگی‌های طبقه‌بندی هیچ ترتیب طبیعی ندارند. برای محاسبه نمودار ALE برای یک ویژگی طبقه‌بندی، باید به نحوی یک ترتیب ایجاد یا پیدا کنیم. ترتیب دسته‌ها بر محاسبه و تفسیر اثرات محلی انباسته شده تأثیر می‌گذارد.

یک راه حل این است که دسته‌ها را بر اساس شباهت آنها بر اساس سایر ویژگی‌ها مرتب کنید. فاصله بین دو دسته مجموع فواصل هر ویژگی است. فاصله از جنبه ویژگی، توزیع تجمعی را در هر دو دسته مقایسه می‌کند، که این فاصله کولموگروف-اسمیرنوف (برای ویژگی‌های عددی) یا جداول فراوانی نسبی (برای ویژگی‌های طبقه‌بندی) نامیده می‌شود. هنگامی که فواصل بین همه دسته‌ها را داریم، از مقیاس بندی چند بعدی برای کاهش ماتریس فاصله به اندازه فاصله یک بعدی استفاده می‌کنیم. این کار یک ترتیب مبتنی بر شباهت از دسته‌ها را به ما می‌دهد. برای اینکه این موضوع کمی واضح تر شود، در اینجا یک مثال آورده شده است: فرض کنید دو ویژگی طبقه‌بندی "فصل" و "آب و هوا" و یک ویژگی عددی "دما" را داریم. برای اولین ویژگی دسته بندی (فصل) می‌خواهیم ALE‌ها را محاسبه کنیم. این ویژگی دارای دسته‌های «بهار»، «تابستان»، «پاییز»، «زمستان» است. ما شروع به محاسبه فاصله بین دسته‌های "بهار" و "تابستان" می‌کنیم. فاصله مجموع فواصل ویژگی‌های دما و آب و هوا است. برای دما، همه نمونه‌ها را با فصل «بهار» می‌گیریم،تابع توزیع تجمعی عملی را محاسبه می‌کنیم و همین کار را برای نمونه‌هایی با فصل «تابستان» انجام می‌دهیم و فاصله آنها را با آماره کولموگروف-اسمیرنوف اندازه‌گیری می‌کنیم. برای ویژگی آب و هوا، ما برای همه موارد "بهار" احتمالات را برای هر نوع آب و هوا محاسبه می‌کنیم. همین کار را برای نمونه‌های "تابستانی" انجام دهید و فواصل مطلق را در توزیع احتمال جمع کنید. اگر «بهار» و

«تابستان» دما و آب و هوای بسیار متفاوتی داشته باشند، کل فاصله دسته بزرگ است. ما این روش را با سایر جفت‌های فصلی تکرار می‌کنیم و ماتریس فاصله حاصل را با مقیاس بندی چند بعدی به یک بعد کاهش می‌دهیم.

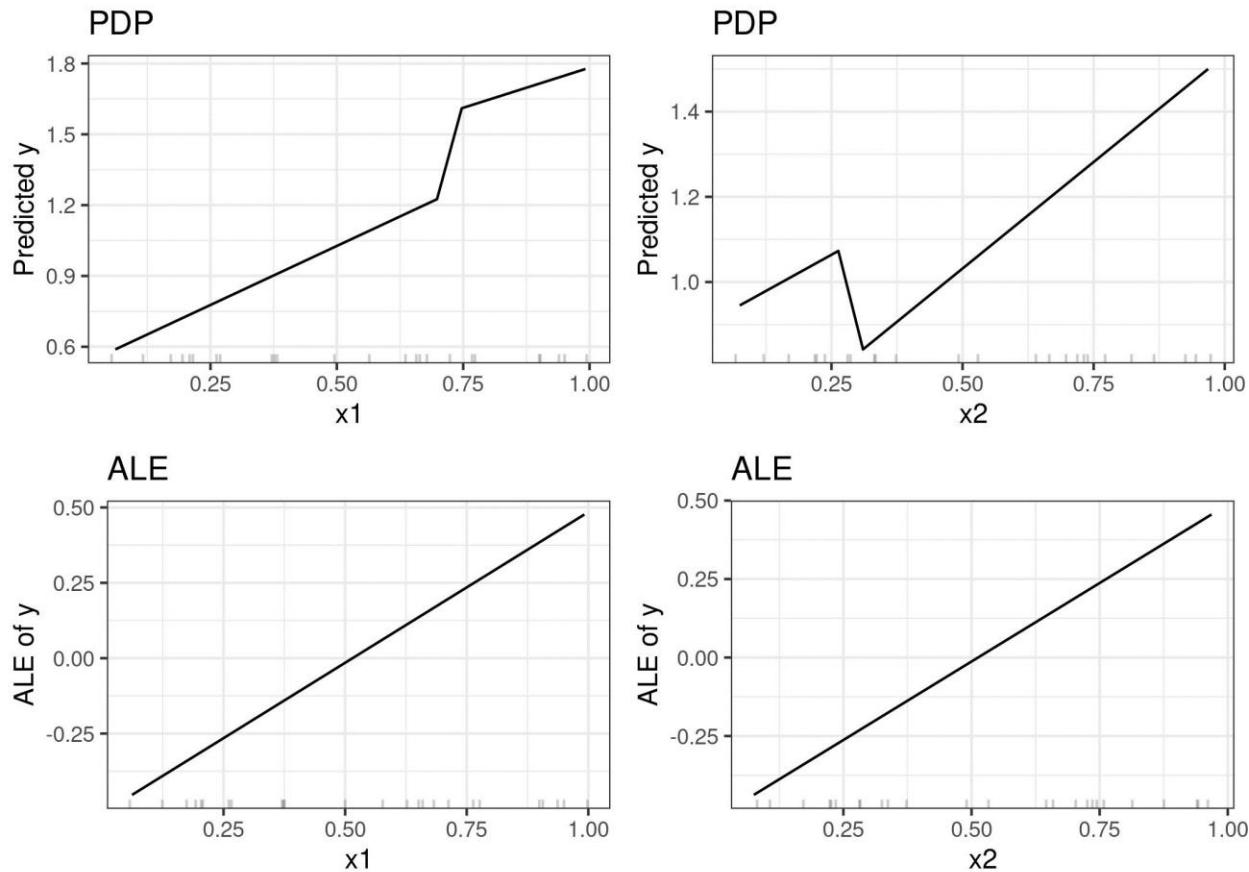
۸.۲.۴ مثال‌ها

اجازه دهید نمودارهای ALE را در عمل ببینیم. من سناریویی ساخته ام که در آن نمودارهای وابستگی جزئی شکست می‌خورند. این سناریو از یک مدل پیش‌بینی و دو ویژگی قویاً همبسته تشکیل شده است. مدل پیش‌بینی عمدتاً یک مدل رگرسیون خطی است، اما با ترکیبی از دو ویژگی که ما هرگز نمونه‌هایی را برای آن مشاهده نکرده‌ایم، کار عجیبی انجام می‌دهد.

شکل ۸.۹: دو ویژگی و نتیجه پیش‌بینی شده. مدل مجموع دو ویژگی (پس زمینه سایه دار) را پیش‌بینی می‌کند، با این تفاوت که اگر x_1 بزرگ‌تر از 0.7 و x_2 کمتر از 0.3 باشد، مدل همیشه 2 را پیش‌بینی می‌کند. این ناحیه از توزیع داده‌ها (ابر نقطه‌ای) فاصله زیادی دارد و بر عملکرد مدل تأثیری ندارد و همچنانی نباید بر تفسیر آن تأثیر بگذارد.

آیا اصلاً این یک سناریوی واقعی و مرتبط است؟ هنگامی که یک مدل را آموزش می‌دهید، الگوریتم یادگیری خطای نمونه‌های داده‌های آموزشی موجود را به حداقل می‌رساند. چیزهای عجیب و غریب می‌تواند خارج از توزیع داده‌های آموزشی اتفاق بیفتد، زیرا مدل برای انجام کارهای عجیب و غریب در این زمینه‌ها جریمه نمی‌شود. خروج از توزیع داده برون یابی نامیده می‌شود، که می‌تواند برای فریب دادن مدل‌های یادگیری ماشین که در فصل مثال‌های متقاضی توضیح داده شده است نیز استفاده شود. در مثال کوچک ما ببینید نمودارهای وابستگی جزئی در مقایسه با نمودارهای ALE چگونه رفتار می‌کنند.

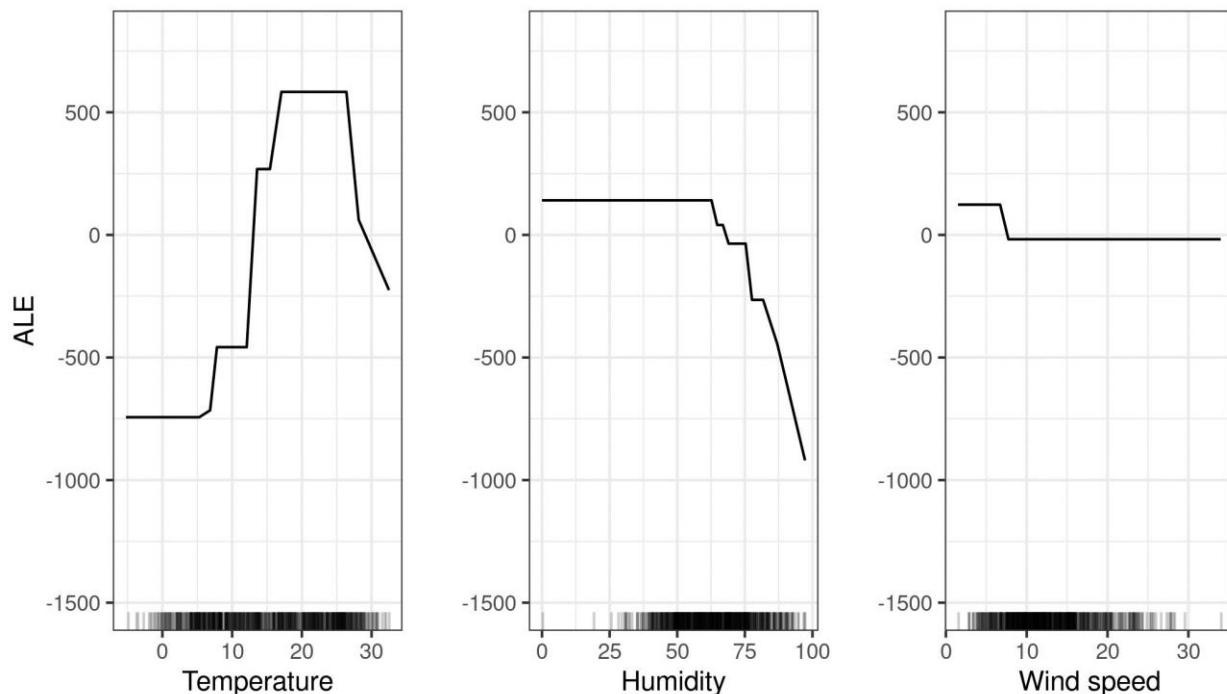

شکل ۸.۱۰: مقایسه اثرات ویژگی محاسبه شده با PDP (ردیف بالا) و ALE (ردیف پایین). تخمین‌های تحت تاثیر رفتار عجیب مدل در خارج از توزیع داده‌ها (پرش‌های تند در نمودارها) قرار دارند. نمودارهای ALE به درستی مشخص می‌کنند که مدل یادگیری ماشین رابطه‌ای خطی بین ویژگی‌ها و پیش‌بینی دارد و مناطق بدون داده را نادیده می‌گیرد.

اما آیا جالب نیست که ببینیم مدل ما در $x_1 < 0.3$ و $x_2 > 0.7$ رفتار عجیبی دارد؟ خوب، بله و نه. از آنجایی که اینها نمونه‌های داده ای هستند که ممکن است از نظر فیزیکی غیرممکن یا حداقل بسیار بعید باشند، معمولاً بررسی این نمونه‌ها بی‌ربط است. اما اگر مشکوک هستید که توزیع آزمایشی شما ممکن است کمی متفاوت باشد

و برخی از نمونه‌ها در واقع در آن محدوده هستند، جالب است که این ناحیه را در محاسبه اثرات ویژگی‌ها لحاظ کنید. اما این تصمیم باید یک تصمیم آگاهانه باشد که اینجا مناطقی هستند که هنوز داده‌ای را مشاهده نکرده‌ایم و نباید یک اشتباه در اثر انتخابی مانند PDP باشد. اگر مشکوک هستید که مدل بعداً با داده‌های توزیع شده متفاوت استفاده می‌شود، توصیه می‌کنم از نمودارهای ALE استفاده کنید و توزیع داده‌هایی را که انتظار دارید شبیه سازی کنید.

با چرخش به سمت یک مجموعه‌داده واقعی، اجازه دهید تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای را بر اساس آب و هوا و روز پیش‌بینی کنیم و بررسی کنیم که آیا نقشه‌های ALE واقعاً به همان اندازه که وعده داده شده کار می‌کنند یا خیر. ما یک درخت رگرسیون را برای پیش‌بینی تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای در یک روز معین آموزش می‌دهیم و از نمودارهای ALE برای تجزیه و تحلیل چگونگی تأثیر دما، رطوبت نسبی و سرعت باد بر پیش‌بینی‌ها استفاده می‌کنیم. بباید ببینیم توطئه‌های ALE چه می‌گویند:

شکل ۸.۱۱: نمودارهای ALE برای مدل پیش‌بینی دوچرخه بر اساس دما، رطوبت و سرعت باد. دما تأثیر زیادی در پیش‌بینی دارد. میانگین پیش‌بینی با افزایش دما افزایش می‌یابد، اما وقتی به بالای ۲۵ درجه سانتیگراد می‌رسد، کاهش می‌یابد. رطوبت اثر منفی دارد: وقتی بالای ۶۰ درصد باشد، هر چه رطوبت نسبی بیشتر باشد، پیش‌بینی کمتر است. سرعت باد روی پیش‌بینی‌ها تأثیر زیادی ندارد.

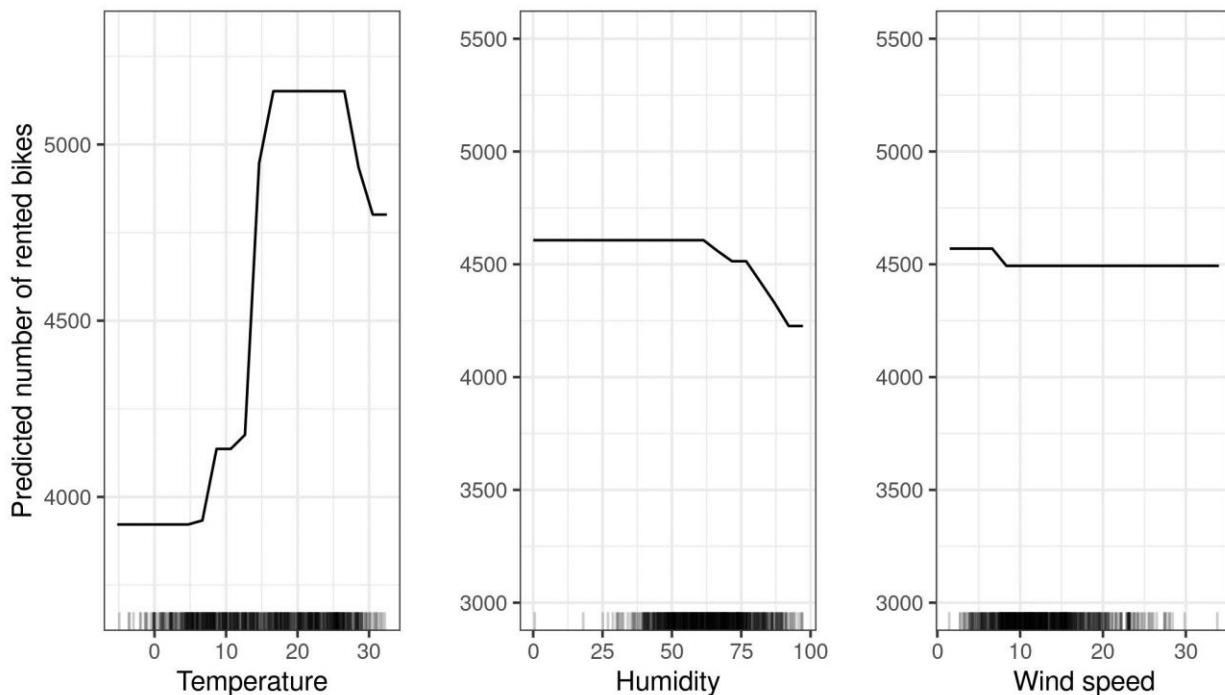
اجازه دهید به همبستگی بین دما، رطوبت و سرعت باد و سایر ویژگی‌ها نگاه کنیم. از آنجایی که داده‌ها دارای ویژگی‌های طبقه‌بندی هستند، ما نمی‌توانیم فقط از ضریب همبستگی پیرسون استفاده کنیم که فقط در صورتی

کار می کند که هر دو ویژگی عددی باشند. در عوض، من یک مدل خطی را آموزش می دهم تا مثلاً دما را بر اساس یکی از ویژگی های دیگر به عنوان ورودی پیش بینی کند. سپس اندازه واریانس دیگری را در مدل خطی توضیح می دهم و جذر می گیرم. اگر ویژگی دیگر عددی بود، نتیجه برابر با قدر مطلق ضریب همبستگی پیرسون استاندارد است. اما این رویکرد مبتنی بر مدل واریانس توضیح داده شده (که همچنین ANOVA که مخفف "T" و "V" of Variance نیز نامیده می شود) حتی اگر ویژگی دیگر طبقه بندی شده باشد، کار می کند. اندازه گیری "توضیح واریانس" همیشه بین ۰ (بدون ارتباط) و ۱ قرار دارد (دما را می توان کاملاً از ویژگی دیگر پیش بینی کرد). ما واریانس توضیح داده شده دما، رطوبت و سرعت باد را با تمام ویژگی های دیگر محاسبه می کنیم. هر چه واریانس توضیح داده شده (همبستگی) بیشتر باشد، مشکلات (بالقوه) بیشتری در نمودارهای PD وجود دارد. شکل زیر نشان می دهد که چقدر ویژگی های آب و هوا با سایر ویژگی ها ارتباط دارد.

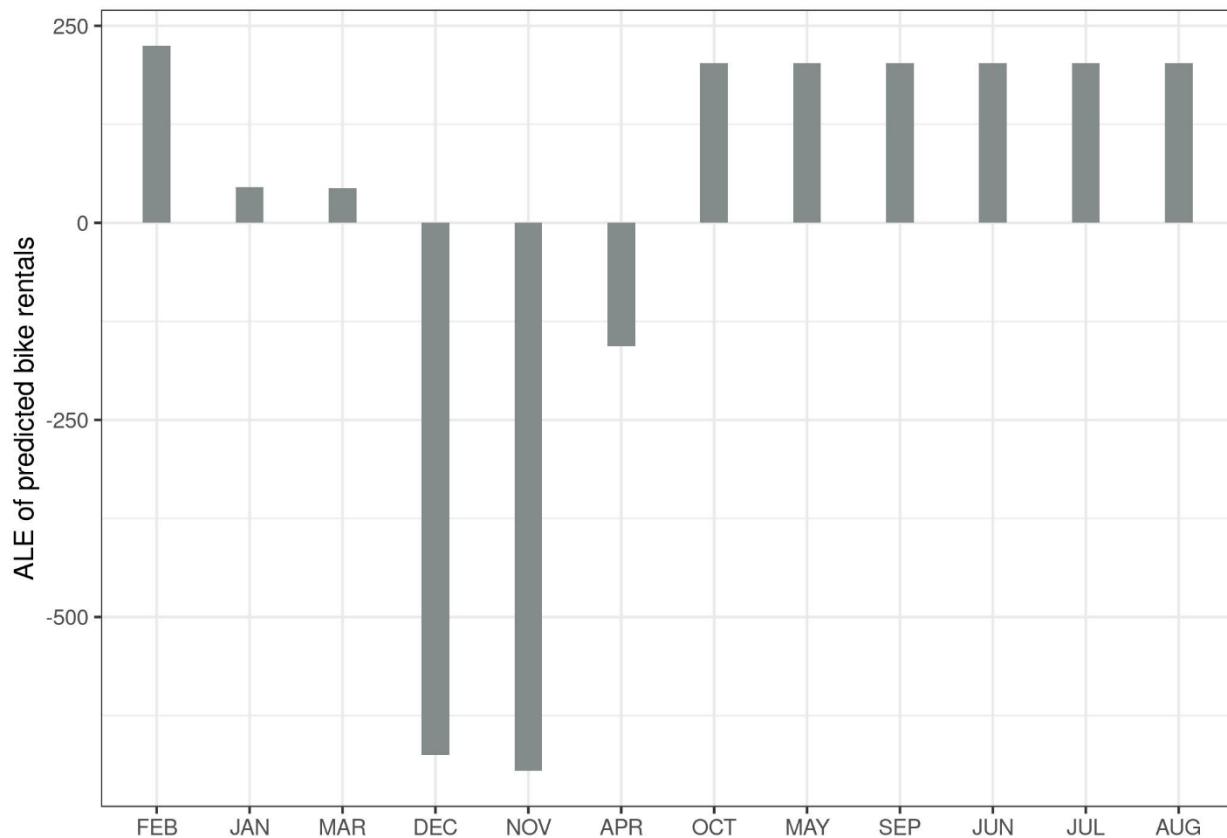
شکل ۸.۱۲: قدرت همبستگی بین دما، رطوبت و سرعت باد با همه ویژگی ها، اندازه گیری شده به عنوان مقدار واریانس توضیح داده شده، زمانی که ما یک مدل خطی را به عنوان مثال با دما برای پیش بینی ویژگی فصل آموزش می دهیم. برای دما، به صورتی که انتظار داریم - همبستگی بالایی با فصل و ماه مشاهده می کنیم. رطوبت با وضعیت آب و هوا ارتباط دارد.

این تجزیه و تحلیل همبستگی نشان می‌دهد که ما ممکن است با مشکلاتی با نمودارهای وابستگی جزئی مواجه شویم، به ویژه برای ویژگی دما. خب خودتون ببینید:

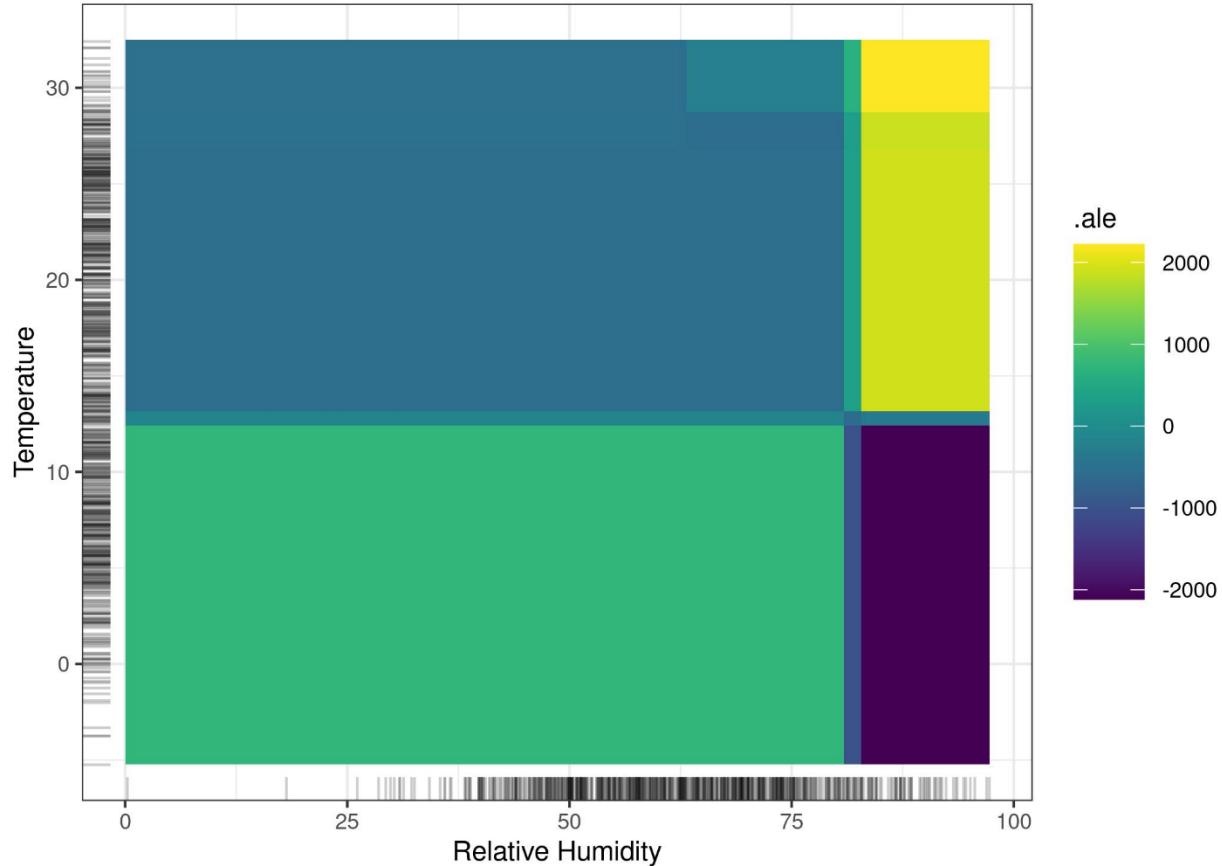

شکل ۸.۱۳: PDP‌ها برای دما، رطوبت و سرعت باد. در مقایسه با نمودارهای ALE، PDP‌ها کاهش کمتری در تعداد پیش‌بینی شده دوچرخه‌ها برای دمای بالا با رطوبت بالا نشان می‌دهند. PDP از تمام نمونه‌های داده برای محاسبه اثر دماهای بالا استفاده می‌کند، حتی اگر مثلاً نمونه‌هایی با فصل «زمستان» باشند. نمودارهای ALE قابل اعتمادتر هستند.

در مرحله بعد، اجازه دهید نمودارهای ALE را در عمل برای یک ویژگی طبقه‌بندی ببینیم. ماه یک ویژگی طبقه‌بندی است که می‌خواهیم تأثیر آن بر تعداد پیش‌بینی شده دوچرخه‌ها را تجزیه و تحلیل کنیم. مسلماً، ماهها از قبل نظم خاصی دارند (زنویه تا دسامبر)، اما اجازه دهید ببینیم اگر ابتدا دسته‌ها را بر اساس شباهت دویاره ترتیب دهیم و سپس اثرات را محاسبه کنیم، چه اتفاقی می‌افتد. ماهها بر اساس شباهت روزهای هر ماه بر اساس ویژگی‌های دیگر مانند دما یا تعطیلی آن مرتب می‌شوند.

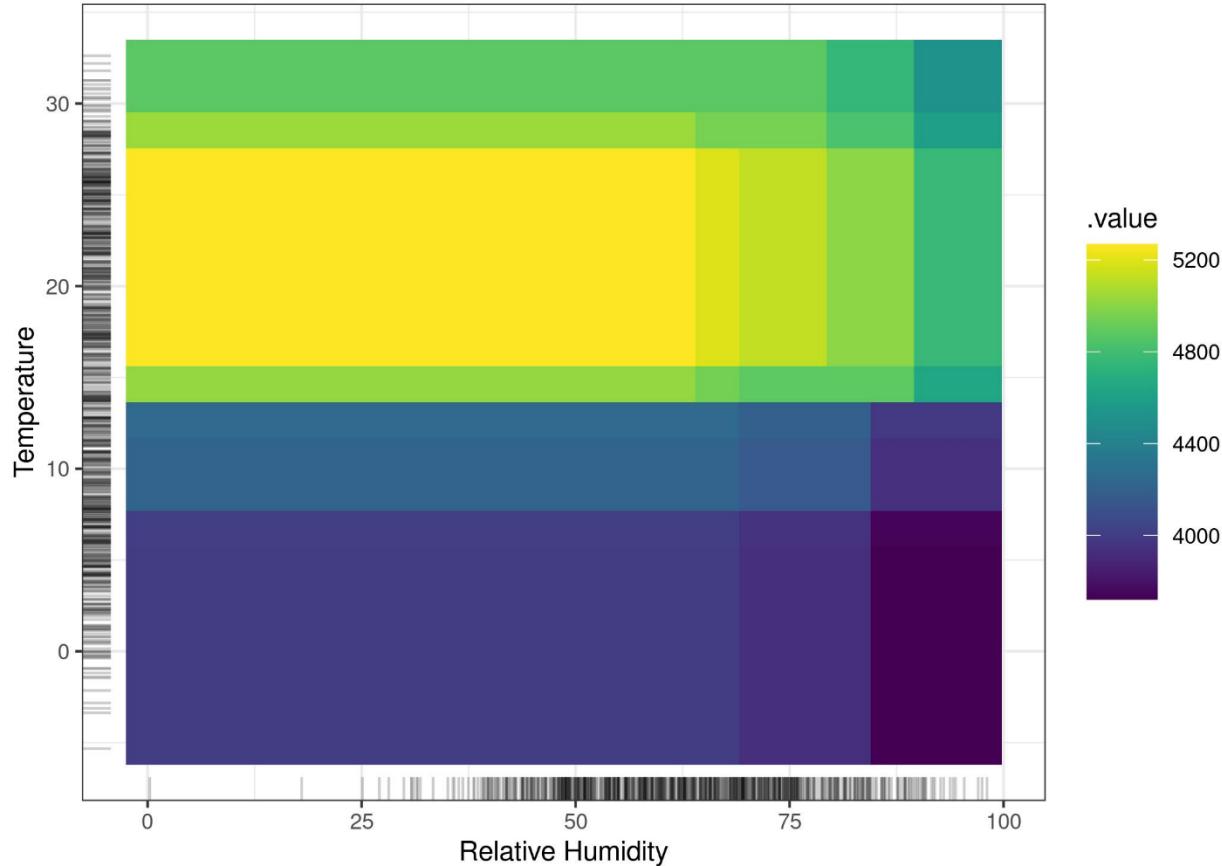

شکل ۱۴: نمودار ALE برای ویژگی طبقه‌بندی شده ماه. ماهها بر اساس شباهت آنها به یکدیگر، بر اساس توزیع ویژگی‌های دیگر غیر از خود ماه، مرتب می‌شوند. مشاهده می‌کنیم که ژانویه، مارس و آوریل، به ویژه دسامبر و نوامبر، در مقایسه با ماههای دیگر تأثیر کمتری بر تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای پیش‌بینی شده دارند. از آنجایی که بسیاری از ویژگی‌ها مربوط به آب و هوا هستند، ترتیب ماهها به شدت نشان دهنده شباهت آب و هوا بین ماهها است. تمام ماههای سردتر در سمت چپ (فوریه تا آوریل) و ماههای گرم‌تر در سمت راست (اکتبر تا آگوست) قرار دارند. به خاطر داشته باشید که ویژگی‌های غیر آب و هوای نیز در محاسبه شباهت لحاظ شده است، به عنوان مثال فراوانی نسبی تعطیلات وزنی برابر با دما برای محاسبه شباهت بین ماهها دارد. در مرحله بعد، تأثیر درجه دوم رطوبت و دما را بر تعداد پیش‌بینی شده دوچرخه‌ها در نظر می‌گیریم. به یاد داشته باشید که اثرات مرتبه دوم اثر متقابل اضافی دو ویژگی است و اثرات اصلی را شامل نمی‌شود. این بدان معنی است که، برای مثال، شما اثر اصلی که رطوبت بالا منجر به تعداد کمتری از دوچرخه‌های پیش‌بینی شده به طور متوسط می‌شود را در نمودار ALE درجه دوم نخواهید دید.

شکل ۸.۱۵: نمودار ALE برای اثر مرتبه دوم رطوبت و دما بر تعداد پیش‌بینی شده دوچرخه‌های اجاره‌ای. سایه روشن‌تر نشان‌دهنده یک پیش‌بینی بالاتر از حد متوسط و سایه تیره‌تر یک پیش‌بینی کمتر از میانگین زمانی است که اثرات اصلی قبلاً در نظر گرفته شده‌اند. این نمودار یک تعامل بین دما و رطوبت را نشان می‌دهد: هوای گرم و مرطوب پیش‌بینی را افزایش می‌دهد. در هوای سرد و مرطوب یک اثر منفی اضافی بر تعداد دوچرخه‌های پیش‌بینی شده نشان داده شده است.

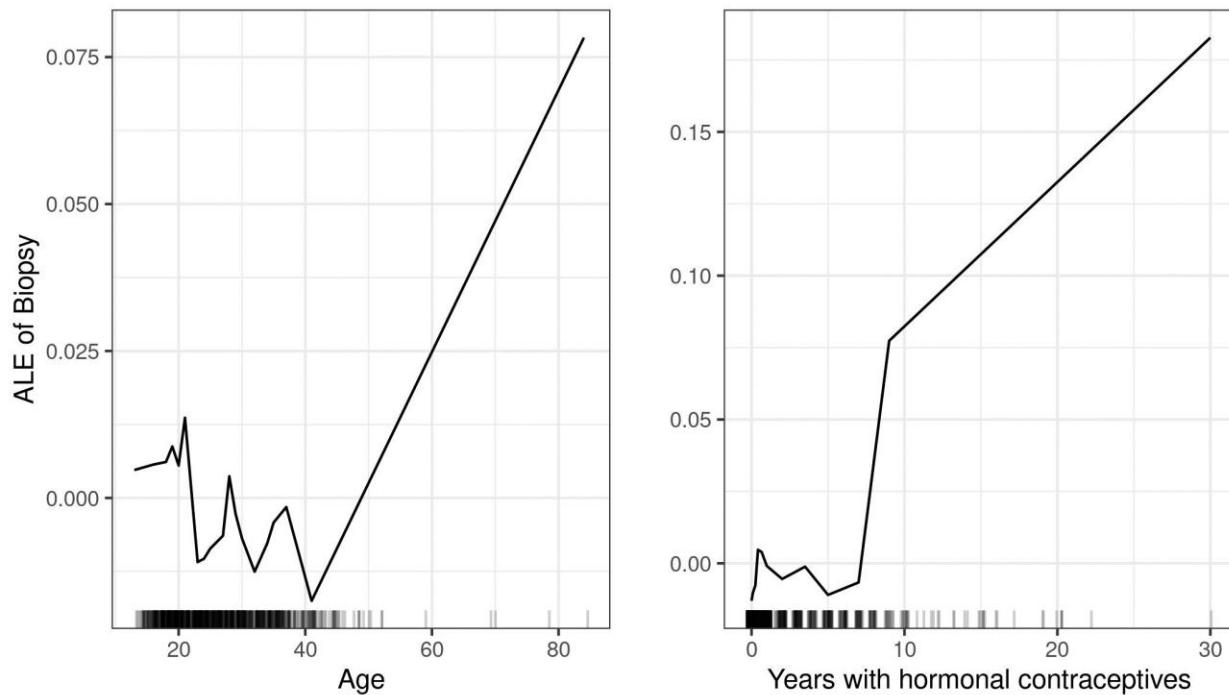
به خاطر داشته باشید که هر دو اثر اصلی رطوبت و دما می‌گویند که تعداد پیش‌بینی شده دوچرخه‌ها در هوای بسیار گرم و مرطوب کاهش می‌یابد. بنابراین در هوای گرم و مرطوب، اثر ترکیبی دما و رطوبت مجموع اثرات اصلی نیست، بلکه بزرگ‌تر از مجموع آن است. برای تأکید بر تفاوت بین اثر مرتبه دوم خالص (نقشه دو بعدی ALE که همین الان دیدید) و اثر کل، اجازه دهید به طرح وابستگی جزئی نگاه کنیم. PDP اثر کل را نشان می‌دهد که پیش‌بینی میانگین، دو اثر اصلی و اثر مرتبه دوم (تقابل) را ترکیب می‌کند.

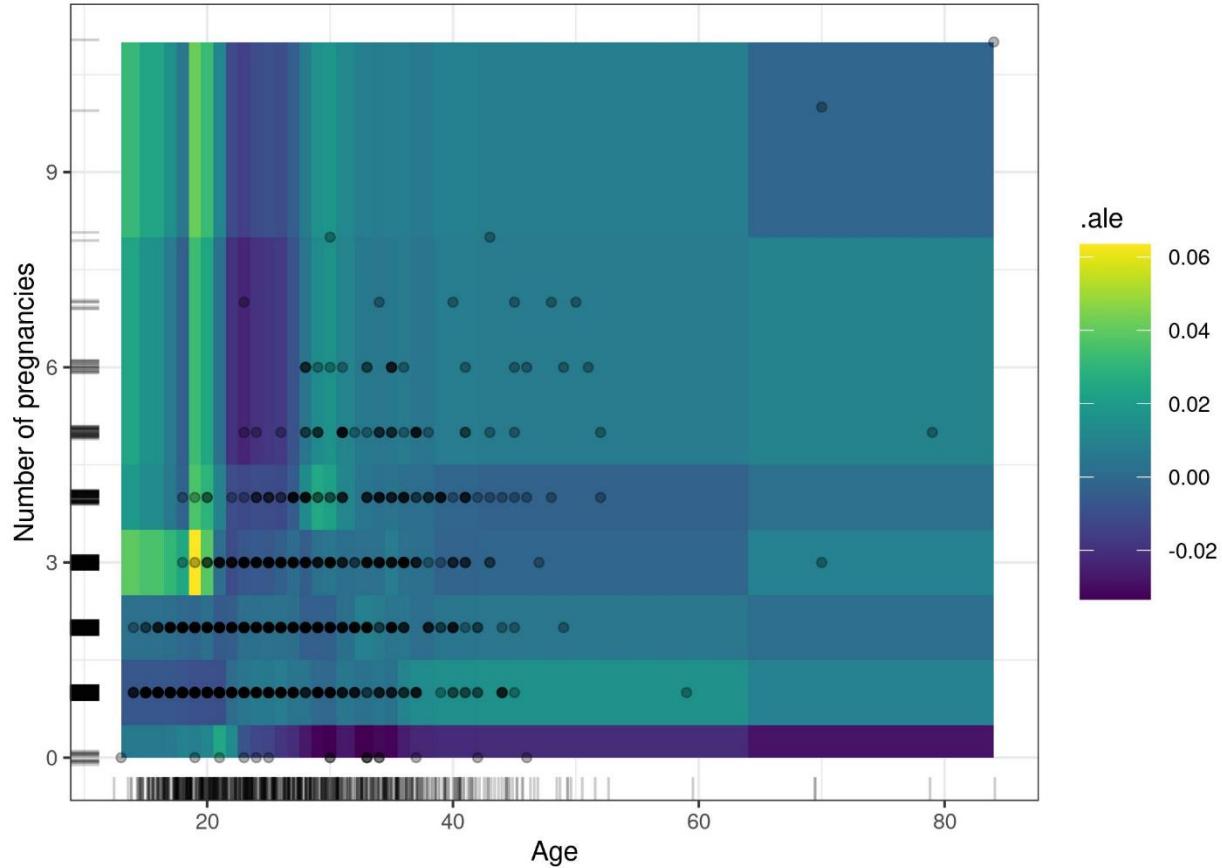
شکل ۸.۱۶: PDP اثر کل دما و رطوبت بر تعداد پیش‌بینی شده دوچرخه‌ها. نمودار اثر اصلی هر یک از ویژگی‌ها و اثر متقابل آنها را ترکیب می‌کند، برخلاف طرح دو بعدی ALE که فقط تعامل را نشان می‌دهد.

اگر فقط به تعامل علاقه دارید، باید به اثرات درجه دوم نگاه کنید، زیرا اثر کل، اثرات اصلی را در نمودار ترکیب می‌کند. اما اگر می‌خواهید اثر ترکیبی ویژگی‌ها را بدانید، باید به اثر کل (که PDP نشان می‌دهد) نگاه کنید. برای مثال، اگر می‌خواهید تعداد دوچرخه‌های مورد انتظار در دمای ۳۰ درجه سانتی گراد و رطوبت ۸۰ درصد را بدانید، می‌توانید آن را مستقیماً از PDP دو بعدی بخوانید. اگر می‌خواهید همان را از نمودارهای ALE بخوانید، باید به سه نمودار نگاه کنید: نمودار ALE برای دما، برای رطوبت و برای دما + رطوبت و همچنین باید پیش‌بینی میانگین کلی را بدانید. در سناریویی که دو ویژگی هیچ تعاملی با هم ندارند، طرح کلی اثر دو ویژگی می‌تواند گمراه‌کننده باشد، زیرا احتمالاً یک چشم‌انداز پیچیده را نشان می‌دهد، که نشان‌دهنده تعامل است. اما صرفاً محصول دو اثر اصلی است. اثر مرتبه دوم بلافاصله نشان می‌دهد که هیچ تعاملی وجود ندارد.

در حال حاضر دوچرخه کافی است، اجازه دهد که یک کار طبقه‌بندی بپردازیم. ما یک جنگل تصادفی برای پیش‌بینی احتمال سرطان دهانه رحم بر اساس عوامل خطر آموخته می‌دهیم. ما اثرات محلی انباشته شده را برای دو ویژگی تجسم می‌کنیم:

شکل ۷.۱۷: نمودارهای ALE اثر سن و سالهای استفاده از داروهای ضد بارداری هورمونی بر احتمال پیش‌بینی شده سرطان دهانه رحم. برای ویژگی سن، نمودار ALE نشان می‌دهد که احتمال سرطان پیش‌بینی شده به طور متوسط تا سن ۴۰ سالگی کم است و پس از آن افزایش می‌یابد. تعداد سالهای استفاده از داروهای ضد بارداری هورمونی با افزایش خطر سرطان پیش‌بینی شده بعد از ۸ سال مرتبط است. در ادامه، به تعامل بین تعداد بارداری و سن نگاه می‌کنیم.

شکل ۸.۱۸: نمودار ALE اثر مرتبه دوم تعداد بارداری و سن. تفسیر طرح کمی غیرقطعی است و به نظر می‌رسد بیش برآش رخ داده است. به عنوان مثال، نمودار مدل یک رفتار عجیب را در سنین ۱۸ تا ۲۰ سالگی و بیش از ۳ بارداری نشان می‌دهد (تا ۵ درصد افزایش در احتمال سرطان). تعداد زیادی زن در داده‌ها با این سن و تعداد حاملگی وجود ندارد (داده‌های واقعی به عنوان نقاط نمایش داده می‌شود)، بنابراین مدل در طول آموزش به دلیل اشتباہش برای آن زنان جریمه جدی نمی‌شود.

۸.۲.۵ مزایا

نمودارهای ALE بی‌طرفانه هستند، به این معنی که وقتی ویژگی‌ها همبستگی دارند، همچنان کار می‌کنند. نمودارهای وابستگی جزئی در این سناریو شکست می‌خورند، زیرا ترکیب‌های بعيد یا حتی از لحاظ فیزیکی غیرممکن از مقادیر ویژگی را حاشیه سازی می‌کنند.

نمودارهای ALE سریع‌تر از PDP‌ها محاسبه می‌شوند و با $O(n)$ مقیاس می‌شوند، زیرا بیشترین تعداد بازه‌های ممکن برابر با تعداد نمونه‌هاست یعنی یک نمونه در هر بازه PDP به تخمین n برابر تعداد نقاط شبکه نیاز دارد. برای ۲۰ نقطه شبکه، PDP‌ها ۲۰ برابر بیشتر از بدینانه‌ترین نمودار ALE پیش‌بینی می‌کنند، نیاز دارند که در آن فواصل به اندازه نمونه‌ها استفاده می‌شود.

تفسیر نمودارهای ALE واضح است: مشروط بر یک مقدار معین، اثر نسبی تغییر ویژگی در پیش‌بینی را می‌توان از نمودار ALE خواند. نمودارهای ALE در مرکز صفر قرار دارند. این باعث می‌شود تفسیر آنها خوب باشد، زیرا مقدار در هر نقطه از منحنی ALE تفاوت پیش‌بینی میانگین است. نمودار دو بعدی ALE فقط تعامل را نشان می‌دهد: اگر دو ویژگی با هم تعامل نداشته باشند، نمودار هیچ چیزی را نشان نمی‌دهد.

کل تابع پیش‌بینی را می‌توان به مجموع توابع ALE با ابعاد پایین‌تر تجزیه کرد، همان‌طور که در فصل تجزیه تابعی توضیح داده شد.

در مجموع، در بیشتر موقعیت‌ها، نمودارهای ALE را به PDP ترجیح می‌دهم، زیرا ویژگی‌ها معمولاً تا حدی با هم مرتبط هستند.

۸.۲۶ معایب

اگر ویژگی‌ها به شدت همبستگی داشته باشند، تفسیر اثر در فواصل مجاز نیست. موردی را در نظر بگیرید که در آن ویژگی‌های شما بسیار همبسته هستند، و شما به انتهای سمت چپ یک نمودار یک بعدی ALE نگاه می‌کنید. منحنی ALE ممکن است باعث تعبیر نادرست زیر شود: «منحنی ALE نشان می‌دهد که چگونه پیش‌بینی به طور متوسط، زمانی که به تدریج مقدار ویژگی مربوطه را برای یک نمونه داده تغییر می‌دهیم، و مقادیر دیگر ویژگی‌ها را ثابت نگه می‌داریم، تغییر می‌کند». اثرات در هر بازه (محلى) محاسبه می‌شوند و بنابراین تفسیر اثر فقط می‌تواند محلی باشد. برای راحتی، اثرات بازه‌ای برای نشان دادن یک منحنی صاف جمع‌آوری می‌شوند، اما به خاطر داشته باشید که هر بازه با نمونه‌های داده متفاوتی ایجاد می‌شود.

اثرات ALE ممکن است با ضرایب مشخص شده در یک مدل رگرسیون خطی متفاوت باشد، زمانی که ویژگی‌ها با هم تعامل و همبستگی دارند. Grömping (2020) نشان داد که در یک مدل خطی با دو ویژگی همبسته و یک عبارت تعامل اضافی $\hat{f}(x) = \beta_0 + \beta_1 x_1 + \beta_2 x_2 + \beta_3 x_1 x_2$ نمودارهای ALE مرتبه اول یک خط مستقیم را نشان نمی‌دهند. در عوض، آنها کمی خمیده هستند زیرا بخش‌هایی از تعامل ضربی ویژگی‌ها را در خود جای می‌دهند. برای درک آنچه در اینجا اتفاق می‌افتد، توصیه می‌کنم فصل تجزیه تابع را بخوانید. به طور خلاصه، ALE اثرات مرتبه اول (یک بعدی) را متفاوت با فرمول خطی تعریف می‌کند. این لزوماً اشتباه نیست، زیرا وقتی ویژگی‌ها همبستگی دارند، نسبت دادن تعاملات به آن روشن نیست. اما مطمئناً غیر قابل درک است که ALE و ضریب خطی مطابقت ندارند.

نمودارهای ALE می‌توانند کمی متزلزل (shaky) شوند (بسیاری از فراز و نشیب‌های کوچک) با تعداد فواصل زیاد. در این مورد، کاهش تعداد فواصل، تخمین‌ها را پایدارتر می‌کند، اما برخی از پیچیدگی واقعی مدل پیش‌بینی

را هموارتر و پنهان می‌کند. هیچ راه حل کاملی برای تنظیم تعداد فواصل وجود ندارد. اگر عدد خیلی کوچک باشد، نمودارهای ALE ممکن است خیلی دقیق نباشند. اگر عدد خیلی زیاد باشد، منحنی می‌تواند متزلزل شود. برخلاف PDP‌ها، نمودارهای ALE با منحنی‌های ICE همراه نیستند. برای PDP‌ها، منحنی‌های ICE عالی هستند زیرا می‌توانند ناهمگونی (heterogeneity) را در اثر ویژگی نشان دهند، به این معنی که اثر یک ویژگی برای زیر مجموعه‌های داده متفاوت به نظر می‌رسد. برای نمودارهای ALE فقط می‌توانید در هر بازه بررسی کنید که آیا اثر بین نمونه‌ها متفاوت است یا خیر، اما هر بازه دارای نمونه‌های متفاوتی است بنابراین با منحنی‌های ICE یکسان نیست.

تخمین‌های مرتبه دوم ALE دارای ثبات متفاوتی در فضای ویژگی هستند که به هیچ وجه تجسم نمی‌شود. دلیل این امر این است که هر تخمین یک اثر محلی در یک سلول از تعداد متفاوتی از نمونه‌های داده استفاده می‌کند. در نتیجه، تمام تخمین‌ها دقت متفاوتی دارند (اما هنوز بهترین تخمین‌های ممکن هستند). مشکل در نسخه کمتر شدید برای نمودارهای ALE اثر اصلی وجود دارد. به لطف استفاده از چندک‌ها به عنوان شبکه، تعداد نمونه‌ها در همه فواصل یکسان است، اما در برخی مناطق فواصل کوتاه زیادی وجود دارد و منحنی ALE از تخمین‌های بسیار بیشتری تشکیل می‌شود. اما برای فواصل طولانی، که می‌تواند بخش بزرگی از کل منحنی را تشکیل دهد، موارد نسبتاً کمتری وجود دارد. این اتفاق در طرح ALE پیش‌بینی سلطان دهانه رحم برای سن بالا رخ داد.

تفسیر نمودارهای افکت درجه دوم می‌تواند کمی آزاردهنده باشد، زیرا همیشه باید اثرات اصلی را در ذهن داشته باشید. خواندن نقشه‌های حرارتی به عنوان اثر کلی دو ویژگی وسوسه انگیز است، اما این فقط اثر اضافی تعامل است. افکت مرتبه دوم خالص برای کشف و کاوش فعل و انفعالات جالب است، اما برای تفسیر این که اثر چگونه به نظر می‌رسد، فکر می‌کنم ادغام اثرات اصلی در طرح منطقی تر است.

پیاده سازی نمودارهای ALE در مقایسه با نمودارهای وابستگی جزئی بسیار پیچیده‌تر و کمتر بصری است.

اگرچه نمودارهای ALE در مورد ویژگی‌های همبسته جانبدارانه نیستند، وقتی ویژگی‌ها به شدت همبسته باشند، تفسیر همچنان مشکل باقی می‌ماند. زیرا اگر همبستگی بسیار قوی داشته باشند، تنها تحلیل اثر تغییر هر دو ویژگی با هم و نه به صورت مجزا منطقی است. این نقطه ضعف مختص نمودارهای ALE نیست، بلکه یک مشکل کلی از ویژگی‌های همبستگی قوی است.

اگر ویژگی‌ها همبستگی ندارند و زمان محاسبه مشکلی ندارد، PDP‌ها کمی ترجیح داده می‌شوند زیرا در ک آنها آسان‌تر است و می‌توان آن‌ها را همراه با منحنی‌های ICE رسم کرد.

لیست معایب بسیار طولانی شده است، اما فریب تعداد کلماتی را که من به کار می‌برم نخورید: به عنوان یک قانون سرانگشتی: به جای PDP از ALE استفاده کنید.

۸.۲.۷ پیاده سازی و جایگزین‌ها

آیا اشاره کردم که نمودارهای وابستگی جزئی و منحنی‌های انتظار شرطی فردی جایگزین هستند؟ نمودارهای ALE در R در پکیج ALEPlot توسط خود پدیدآورنده و یک بار در پکیج iml پیاده سازی شده است. ALE همچنین دارای حداقل دو پیاده سازی پایتون با پکیج ALEPython و Alibi دارد.

۸.۳ تعامل ویژگی‌ها

هنگامی که ویژگی‌ها در یک مدل پیش‌بینی با یکدیگر تعامل دارند، پیش‌بینی را نمی‌توان به عنوان مجموع اثرات ویژگی بیان کرد، زیرا تأثیر یک ویژگی به مقدار ویژگی دیگر بستگی دارد. قید ارسسطو «کل بزرگ‌تر از مجموع اجزای آن است» در حضور فعل و افعالات برقرار است.

۸.۳.۱ تعامل ویژگی؟

اگر یک مدل یادگیری ماشین بر اساس دو ویژگی پیش‌بینی کند، می‌توانیم پیش‌بینی را به چهار جمله تجزیه کنیم: یک جمله ثابت، یک جمله برای ویژگی اول، یک عبارت برای ویژگی دوم و یک عبارت برای تعامل بین دو ویژگی.

تعامل بین دو ویژگی، تغییر در پیش‌بینی است که با تغییر ویژگی‌ها پس از در نظر گرفتن اثرات ویژگی‌های فردی رخ می‌دهد.

به عنوان مثال، یک مدل ارزش یک خانه را با استفاده از اندازه خانه (بزرگ یا کوچک) و مکان (خوب یا بد) به عنوان ویژگی‌ها پیش‌بینی می‌کند که چهار پیش‌بینی ممکن را به دست می‌دهد:

Location	Size	Prediction
good	big	300,000
good	small	200,000
bad	big	250,000
bad	small	150,000

ما پیش‌بینی مدل را به بخش‌های زیر تجزیه می‌کنیم: یک جمله ثابت (۱۵۰,۰۰۰)، یک اثر برای ویژگی اندازه (+۱۰۰,۰۰۰+ اگر بزرگ، +۰+ اگر کوچک) و یک اثر برای مکان (۵۰,۰۰۰+ اگر خوب، +۰+ اگر بد است). این تجزیه به طور کامل پیش‌بینی‌های مدل را توضیح می‌دهد. هیچ اثر متقابلی وجود ندارد، زیرا پیش‌بینی مدل مجموع اثرات تک ویژگی برای اندازه و مکان است. وقتی یک خانه کوچک را بزرگ می‌کنید، بدون توجه به موقعیت مکانی، پیش‌بینی همیشه ۱۰۰,۰۰۰ افزایش می‌یابد. همچنین تفاوت پیش‌بینی موقعیت مکانی خوب و بد بدون توجه به اندازه ۵۰,۰۰۰ است.

بیایید اکنون به یک مثال با تعامل نگاه کنیم:

Location	Size	Prediction
good	big	400,000
good	small	200,000

Location	Size	Prediction
bad	big	250,000
bad	small	150,000

جدول پیش‌بینی را به بخش‌های زیر تجزیه می‌کنیم: یک جمله ثابت (۱۵۰۰۰۰)، یک اثر برای ویژگی اندازه (+۱۰۰۰۰۰۰+) اگر بزرگ، +۰ اگر کوچک) و یک اثر برای مکان (۵۰۰۰۰+) اگر خوب، +۰ اگر بد است). برای این جدول ما به یک عبارت اضافی برای تعامل نیاز داریم: +۱۰۰۰۰۰۰ اگر خانه بزرگ و در موقعیت خوبی باشد. این یک تعامل بین اندازه و مکان است، زیرا در این مورد تفاوت در پیش‌بینی بین یک خانه بزرگ و یک خانه کوچک به مکان بستگی دارد.

یکی از راه‌های تخمین قدرت تعامل این است که اندازه‌گیری شود که چقدر از تغییرات پیش‌بینی به تعامل ویژگی‌ها بستگی دارد. این اندازه گیری آماره H نامیده می‌شود که توسط Friedman and Popescu (2008) معرفی شده است.

۸.۳.۲ تئوری: آماره H فریدمن

قصد داریم به دو مورد بپردازیم: اول، یک معیار تعامل دو طرفه که به ما می‌گوید آیا و تا چه حد دو ویژگی در مدل با یکدیگر تعامل دارند یا خیر. دوم، یک معیار تعامل کلی که به ما می‌گوید آیا و تا چه حد یک ویژگی در مدل با همه ویژگی‌های دیگر تعامل دارد یا خیر. در تئوری، تعاملات دلخواه بین هر تعداد ویژگی قابل اندازه گیری است، اما این دو مورد جالب‌ترین موارد هستند.

اگر دو ویژگی با هم تعامل نداشته باشند، می‌توانیم تابع وابستگی جزئی را به صورت زیر تجزیه کنیم (با فرض اینکه توابع وابستگی جزئی در مرکز صفر هستند):

$$PD_{jk}(x_j \cdot x_k) = PD_j(x_j) + PD_k(x_k)$$

در این رابطه $PD_{jk}(x_j \cdot x_k)$ تابع وابستگی جزئی دو طرفه هر دو ویژگی و (x_j) و (x_k) و $PD_j(x_j)$ و $PD_k(x_k)$ توابع وابستگی جزئی ویژگی‌های منفرد.

به همین ترتیب، اگر یک ویژگی با هیچ یک از ویژگی‌های دیگر تعامل نداشته باشد، می‌توانیم تابع پیش‌بینی (x) را به عنوان مجموع توابع وابستگی جزئی، که در آن جمع اول فقط به j و دومی به تمام ویژگی‌های دیگر به جز زبستگی دارد، بیان کنیم:

$$\hat{f}(x) = PD_j(x_j) + PD_{-j}(x_{-j})$$

در اینجا $PD_{-j}(x_{-j})$ تابع وابستگی جزئی است که به همه ویژگی‌ها به جز ویژگی- j ام بستگی دارد.

این تجزیه، تابع وابستگی جزئی (یا پیش‌بینی کامل) را بدون برهمکنش (بین ویژگی‌های j و k) یا به ترتیب j و همه ویژگی‌های دیگر) بیان می‌کند. در مرحله بعد، تفاوت بین تابع وابستگی جزئی مشاهده شده و تابع تجزیه

شده را بدون برهمکنش اندازه گیری می کنیم. ما واریانس خروجی وابستگی جزئی (برای اندازه گیری تعامل بین دو ویژگی) یا کل تابع (برای اندازه گیری تعامل بین یک ویژگی و همه ویژگی های دیگر) را محاسبه می کنیم. مقدار واریانس توضیح داده شده توسط برهمکنش (تفاوت بین PD مشاهده شده و بدون تعامل) به عنوان آماره قدرت اندرکنش استفاده می شود. در صورتی که هیچ برهمکنشی وجود نداشته باشد، آماره \cdot و اگر تمام واریانس PD_{jk} یا (x) با مجموع توابع وابستگی جزئی توضیح داده شود، ۱ است. آمار تعامل ۱ بین دو ویژگی به این معنی است که هر دو تابع PD ثابت است و تأثیر بر پیش‌بینی فقط از طریق تعامل حاصل می شود. آماره H همچنین می تواند بزرگتر از ۱ باشد که تفسیر آن دشوارتر است. این حالت می تواند زمانی اتفاق بیفتد که واریانس تعامل دو طرفه بزرگتر از واریانس نمودار وابستگی جزئی دو بعدی باشد.

از نظر ریاضی، آماره H ارائه شده توسط فریدمن و پوپسکو برای تعامل بین ویژگی z و k به صورت زیر است:

$$H_{jk}^2 = \frac{\sum_{i=1}^n \left[PD_{jk}(x_j^{(i)} \cdot x_k^{(i)}) - PD_j(x_j^{(i)}) - PD_k(x_k^{(i)}) \right]^2}{\sum_{i=1}^n PD_{jk}^2(x_j^{(i)} \cdot x_k^{(i)})}$$

همین امر در مورد اندازه گیری اینکه آیا یک ویژگی ز با هر ویژگی دیگری تعامل دارد یا خیر، صدق می کند:

$$H_j^2 = \frac{\sum_{i=1}^n \left[\hat{f}(x_j^{(i)}) - PD_j(x_j^{(i)}) - PD_{-j}(x_{-j}^{(i)}) \right]^2}{\sum_{i=1}^n \hat{f}^2(x_j^{(i)})}$$

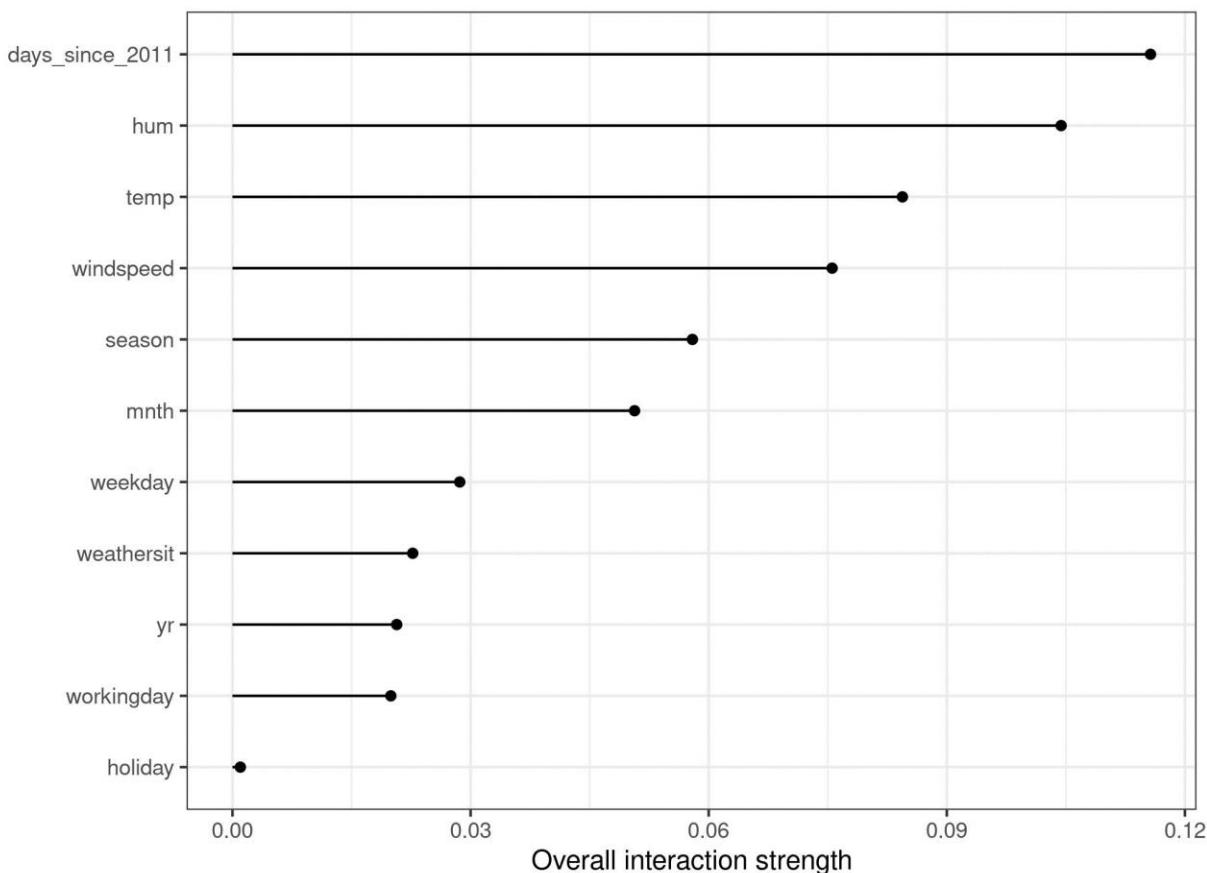
محاسبه آماره H سنگین است، زیرا در تمام نقاط داده تکرار می شود و در هر نقطه باید وابستگی جزئی ارزیابی شود که به نوبه خود با تمام n نقطه داده انجام می شود. در بدترین حالت، برای محاسبه آماره H دو طرفه (ز دربرابر k) به 2^n فراخوانی مدل های یادگیری ماشین پیش‌بینی تابع و $3n^2$ برای آماره H کل (ز دربرابر همه) نیاز داریم. برای سرعت بخشیدن به محاسبات، می توانیم از n نقطه داده نمونه برداری کنیم. این نقطه ضعف افزایش واریانس تخمین های وابستگی جزئی را دارد که باعث می شود آماره H ناپایدار باشد. بنابراین اگر از نمونه برداری برای کاهش بار محاسباتی استفاده می کنید، مطمئن شوید که از نقاط داده به اندازه کافی نمونه برداری کرده اید.

فریدمن و پوپسکو همچنین یک آمار آزمایشی برای ارزیابی اینکه آیا آماره H به طور قابل توجهی با صفر متفاوت است پیشنهاد می کنند. فرضیه صفر عدم وجود تعامل است. برای ایجاد آمار تعامل تحت فرضیه صفر، باید بتوانید مدل را طوری تنظیم کنید که هیچ تعاملی بین ویژگی z و k یا همه موارد دیگر نداشته باشد. این امکان برای همه مدل ها وجود ندارد. بنابراین این آزمون مختص مدل است، نه مدل آگنوسنیک، و به این ترتیب در اینجا پوشش داده نشده است.

اگر پیش‌بینی یک احتمال باشد، آماره قدرت تعامل نیز می تواند در یک مساله طبقه‌بندی اعمال شود.

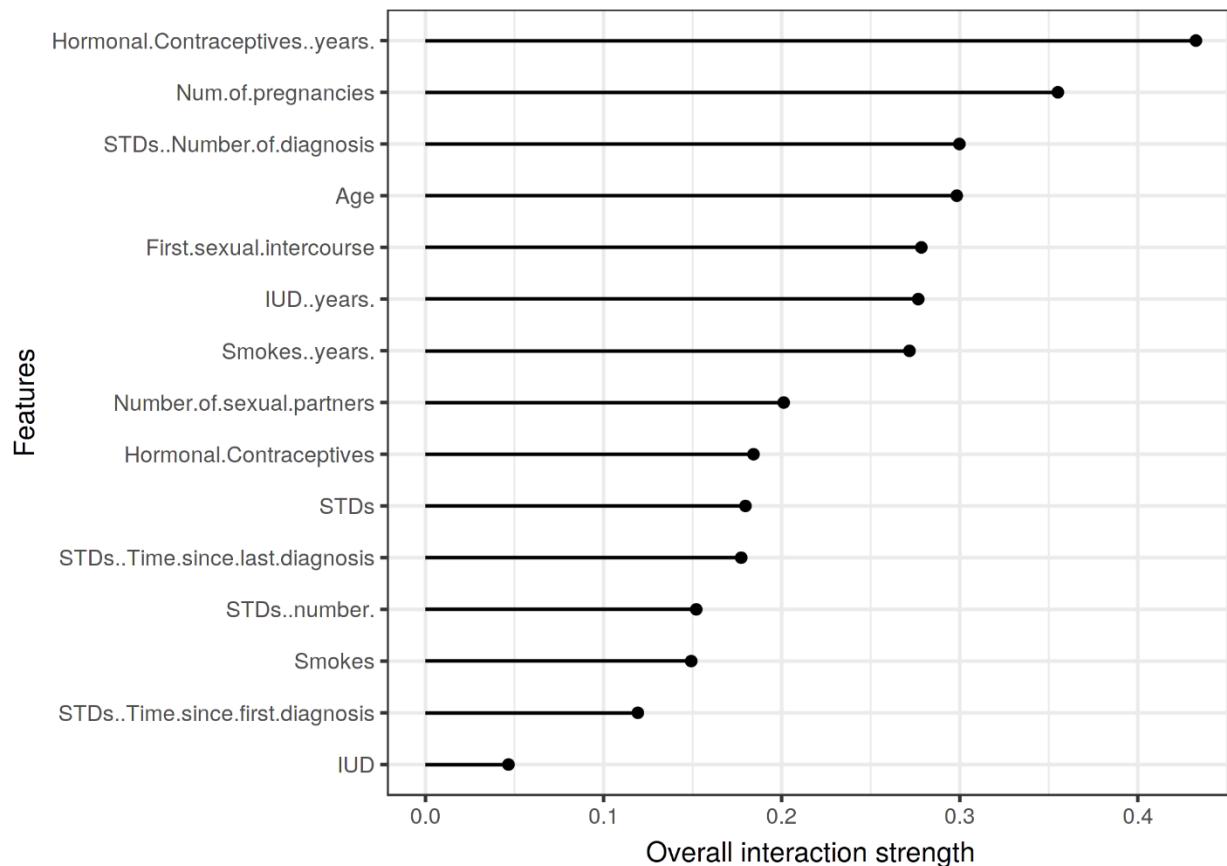
۸.۳.۳ مثال‌ها

بیایید ببینیم تعاملات ویژگی در عمل چگونه است! ما قدرت تعامل ویژگی‌ها را در یک ماشین بردار پشتیبان اندازه‌گیری می‌کنیم که تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای را بر اساس ویژگی‌های آب و هوا و تقویم پیش‌بینی می‌کند. نمودار زیر آمار تعامل ویژگی H را نشان می‌دهد:

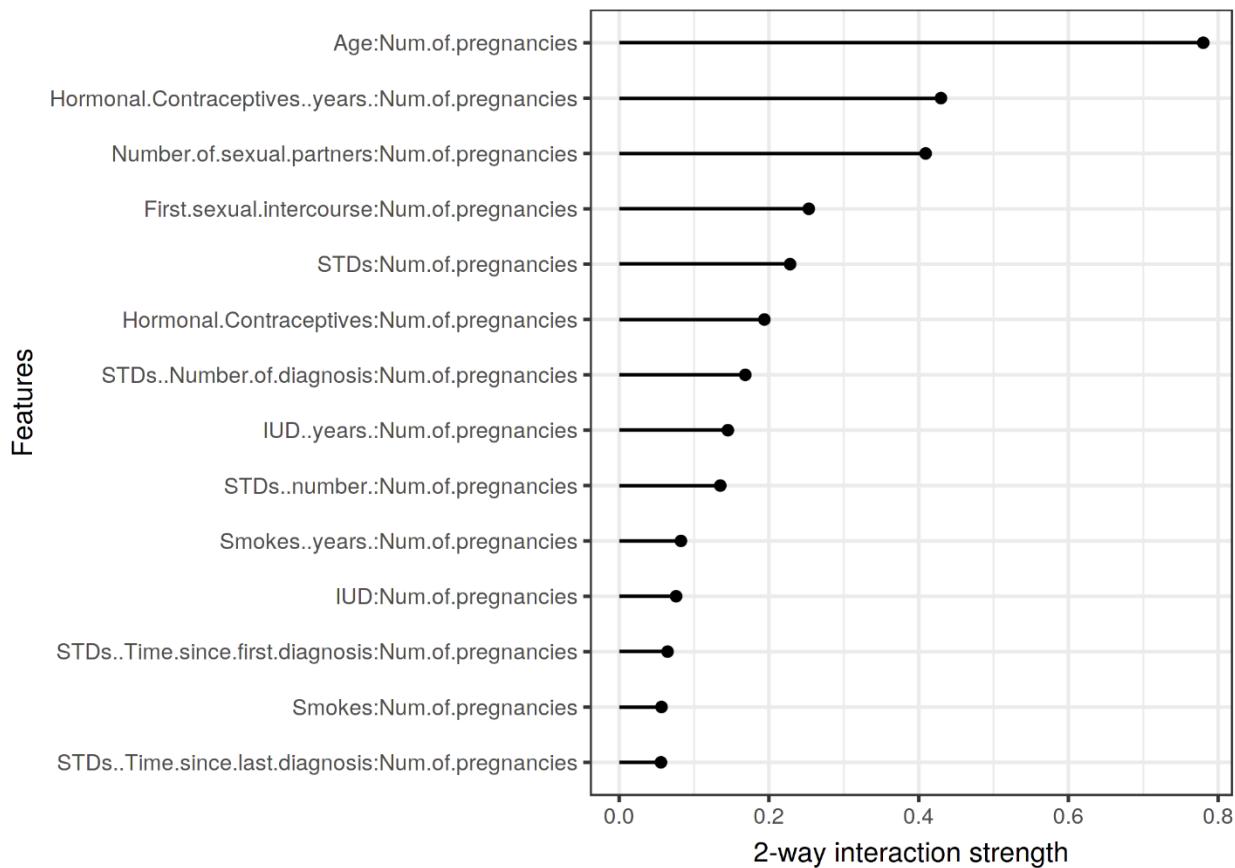

شکل ۸.۱۹: قدرت تعامل (آمار H) برای هر ویژگی با تمام ویژگی‌های دیگر برای ماشین بردار پشتیبان که اجاره دوچرخه را پیش‌بینی می‌کند. به طور کلی، اثرات متقابل بین ویژگی‌ها بسیار ضعیف است (زیر ۱۰ درصد واریانس توضیح داده شده در هر ویژگی).

در مثال بعدی، ما آمار تعامل را برای یک مسئله طبقه‌بندی محاسبه می‌کنیم. ما تعاملات بین ویژگی‌ها را در یک جنگل تصادفی که برای پیش‌بینی سرطان دهانه رحم آموزش دیده است، با توجه به برخی عوامل خطر تجزیه و تحلیل می‌کنیم.

شکل ۸.۲۰: قدرت تعامل (آماره H) برای هر ویژگی با تمام ویژگی‌های دیگر برای یک جنگل تصادفی که احتمال سرطان دهانه رحم را پیش‌بینی می‌کند. سالهای استفاده از داروهای ضدبارداری هورمونی بالاترین اثر متقابل نسبی را با سایر ویژگی‌ها دارد و به دنبال آن تعداد حاملگی‌ها قرار دارد. پس از بررسی تعاملات هر ویژگی با سایر ویژگی‌ها، می‌توانیم یکی از ویژگی‌ها را انتخاب کنیم و عمیق‌تر در تمام تعاملات دو طرفه بین ویژگی انتخاب شده و سایر ویژگی‌ها غوطه ور شویم.

شکل ۸.۲۱: قدرت تعامل دو طرفه (آماره H) بین تعداد حاملگی‌ها و ویژگی‌های دیگر. یک تعامل قوی بین تعداد بارداری و سن وجود دارد.

۸.۳.۴ مزایا

آماره تعامل H دارای یک نظریه اساسی از طریق تجزیه وابستگی جزئی است.

آماره H تعبیر معناداری دارد: تعامل به عنوان سهم واریانسی که توسط تعامل توضیح داده می‌شود، تعریف می‌شود. از آنجایی که آماره بدون بعد است، در بین ویژگی‌ها و حتی در بین مدل‌ها قابل مقایسه است.

این آماره انواع تعاملات را بدون توجه به شکل خاص آنها تشخیص می‌دهد.

با آماره H همچنین امکان تحلیل برهمکنش‌های دلخواه بالاتر مانند قدرت برهمکنش بین ۳ یا چند ویژگی وجود دارد.

۸.۳.۵ معایب

اولین چیزی که متوجه خواهد شد: محاسبه آماره H تعامل زمان زیادی می‌برد، زیرا از نظر محاسباتی گران است.

محاسبات شامل تخمین توزیع‌های حاشیه ای است. اگر از تمام نقاط داده استفاده نکنیم، این تخمین‌ها دارای واریانس خاصی هستند. این بدان معناست که با نمونه‌برداری از نقاط، تخمین‌ها نیز از اجرا به اجرا متفاوت است و نتایج می‌توانند فاپایدار باشند. من توصیه می‌کنم محاسبه آماره H را چند بار تکرار کنید تا ببینید آیا داده‌های کافی برای به دست آوردن یک نتیجه پایدار دارید یا خیر.

مشخص نیست که آیا یک تعامل به طور قابل توجهی بیشتر از α است یا خیر. ما باید یک آزمایش آماری انجام دهیم، اما این تست (هنوز) در یک نسخه مدل-آگنوستیک موجود نیست.

در مورد مسئله آزمون، دشوار است که بگوییم چه زمانی آماره H به اندازه کافی بزرگ است که بتوانیم یک تعامل را «قوی» در نظر بگیریم.

همچنین، آماره H می‌تواند بزرگ‌تر از ۱ باشد که تفسیر را دشوار می‌کند.

زمانی که اثر کلی دو ویژگی ضعیف باشد، اما بیشتر از تعاملات تشکیل شده باشد، آماره H بسیار بزرگ خواهد بود. این فعل و افعالات کاذب به مخرج کوچکی از آماره H نیاز دارند و زمانی که ویژگی‌ها همبستگی دارند بدتر می‌شوند. یک تعامل جعلی را می‌توان به راحتی به عنوان یک اثر متقابل قوی بیش از حد تفسیر کرد، در حالی که در واقعیت هر دو ویژگی نقش کوچکی در مدل دارند. یک راه حل ممکن این است که نسخه غیراستاندارد آماره H را تجسم کنید، که جذر صورت کسر آماره H است (Inglis et al., 2022). این کار آماره H را به همان سطح پاسخ، حداقل برای رگرسیون، مقیاس می‌کند و تاکید کمتری بر تعاملات نامعتبر دارد.

$$H_{jk}^* = \sqrt{\sum_{i=1}^n \left[PD_{jk} \left(x_j^{(i)} \cdot x_k^{(i)} \right) - PD_j \left(x_j^{(i)} \right) - PD_k \left(x_k^{(i)} \right) \right]^2}$$

آماره H قدرت تعاملات را به ما می‌گوید، اما به ما نمی‌گوید که تعاملات چگونه هستند. این همان چیزی است که نمودارهای وابستگی جزئی برای آن هستند. یک گردش کار معنی دار این است که قدرت تعامل را اندازه گیری کنید و سپس برای تعاملاتی که به آنها علاقه دارید، نمودارهای وابستگی جزئی دو بعدی ایجاد کنید.

اگر ورودی‌ها پیکسل باشند، آماره H نمی‌تواند به طور معناداری استفاده شود. بنابراین این تکنیک برای طبقه‌بندی کننده تصویر مفید نیست.

آمار تعامل با این فرض کار می‌کند که ما می‌توانیم ویژگی‌ها را به طور مستقل به هم بزنیم. اگر ویژگی‌ها به شدت همبستگی داشته باشند، این فرض نقض می‌شود و ترکیب‌های ویژگی‌هایی را که در واقعیت بسیار بعید هستند، ادغام می‌کنیم. این همان مشکلی است که نمودارهای وابستگی جزئی دارند. ویژگی‌های همبسته می‌توانند به مقادیر زیادی از آماره H منجر شوند.

گاهی اوقات نتایج عجیب هستند و برای شبیه سازی‌های کوچک نتایج مورد انتظار را به همراه نمی‌آورند. اما این بیشتر یک مشاهده حکایتی است.

۸.۳.۶ پیاده سازی ها

برای مثال های این کتاب، از پکیج `iml` برای نرم افزار R استفاده کردم که در CRAN و نسخه توسعه یافته در GitHub موجود است. پیاده سازی های دیگری نیز وجود دارد که بر روی مدل های خاص تمرکز دارند: پکیج `pre` نرم افزار R آماره H را برای RuleFit پیاده سازی می کند. پکیج `gbm` نرم افزار R مدل های تقویت شده گرادیان و آماره H را پیاده سازی می کند.

۸.۳.۷ گزینه های جایگزین

آماره H تنها راه برای اندازه گیری تعاملات نیست: شبکه های تعامل متغیر (VIN) ارائه شده توسط Hooker (2004) رویکردی است که تابع پیش بینی را به اثرات اصلی و تعاملات ویژگی تجزیه می کند. سپس تعاملات بین ویژگی ها به عنوان یک شبکه تجسم می شود. متناسبانه هنوز نرم افزاری در دسترس نیست.

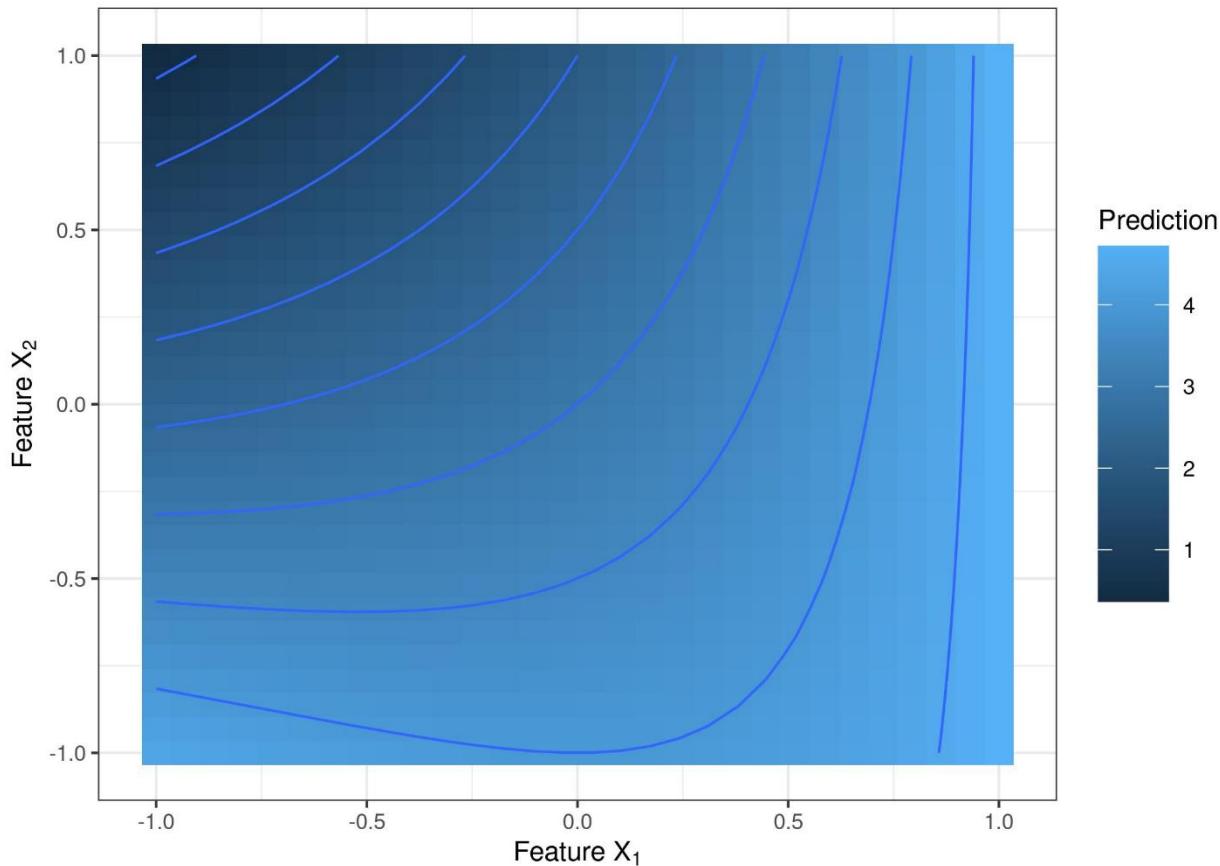
تعامل ویژگی مبتنی بر وابستگی جزئی توسط Greenwell et al. (۲۰۱۸) تعامل بین دو ویژگی را اندازه گیری می کند. این رویکرد اهمیت ویژگی (تعریف شده به عنوان واریانس تابع وابستگی جزئی) یک ویژگی را مشروط به نقاط مختلف و ثابت ویژگی دیگر می سنجد. اگر واریانس بالا باشد، ویژگی ها با یکدیگر تعامل دارند، اگر صفر باشد، تعامل ندارند. پکیج مربوطه `vip` نرم افزار R در دسترس است. این پکیج همچنین نمودارهای وابستگی جزئی و اهمیت ویژگی را دارا می باشد.

۸.۴ تجزیه عملکردی

یک مدل یادگیری ماشین نظارت شده را می‌توان به عنوان تابع مشاهده کرد که یک بردار ویژگی با ابعاد بالا را به عنوان ورودی می‌گیرد و یک امتیاز پیش‌بینی یا طبقه‌بندی را به عنوان خروجی ایجاد می‌کند. تجزیه عملکردی یک تکنیک تفسیری است که عملکرد با ابعاد بالا را تجزیه می‌کند و آن را به صورت مجموع اثرات ویژگی‌های فردی و اثرات متقابل قابل تجسم بیان می‌کند. علاوه بر این، تجزیه عملکردی یک اصل اساسی است که زیرینای بسیاری از تکنیک‌های تفسیری است - به شما کمک می‌کند روش‌های تفسیری دیگر را بهتر درک کنید. اجازه دهید مستقیماً وارد شویم و یک تابع خاص را بررسی کنیم. این تابع دو ویژگی را به عنوان ورودی می‌گیرد و یک خروجی یک بعدی تولید می‌کند:

$$y = \hat{f}(x_1, x_2) = 2 + e^{x_1} - x_2 + x_1 \cdot x_2$$

تابع فوق را به عنوان یک مدل یادگیری ماشین در نظر بگیرید. ما می‌توانیم تابع را با یک نمودار سه بعدی یا یک نقشه حرارتی با خطوط کانتور تجسم کنیم:

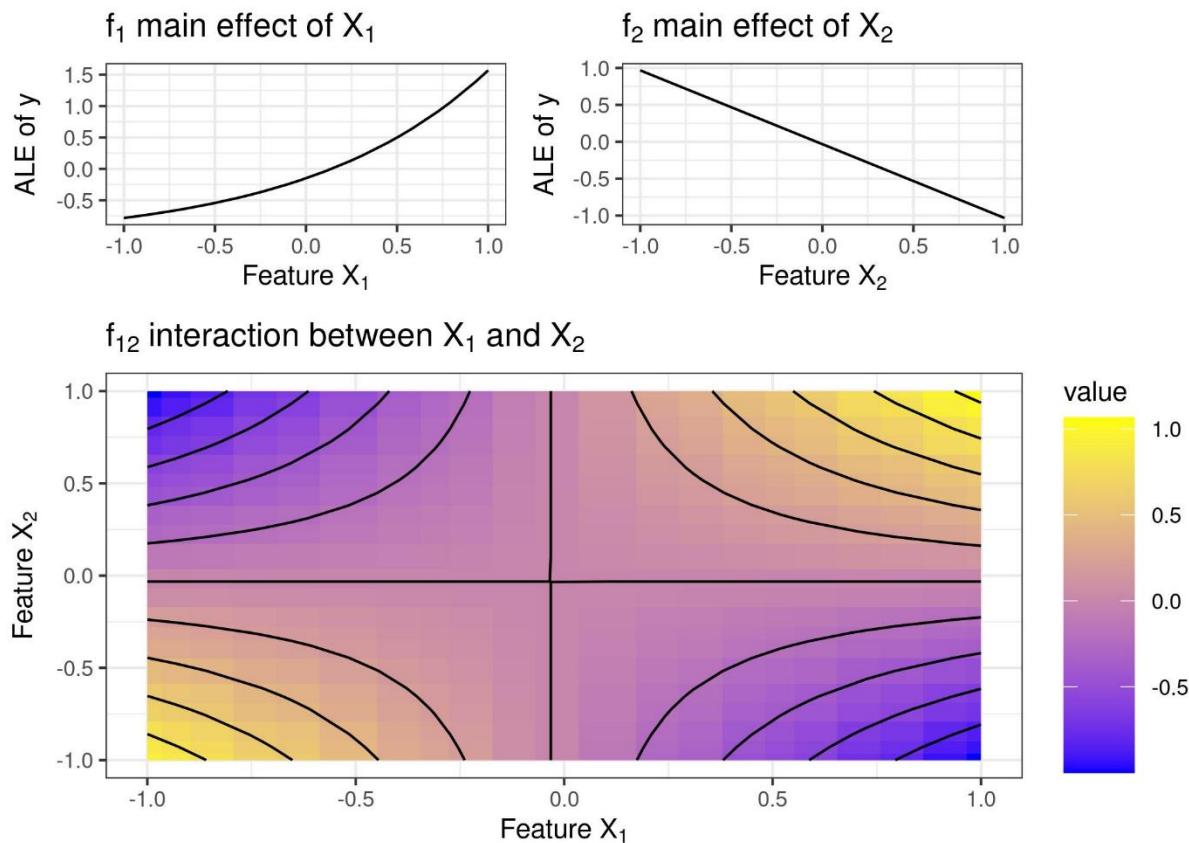
شکل ۸.۲۲: سطح پیش‌بینی یک تابع با دو ویژگی X_1 و X_2

وقتی X_1 بزرگ و X_2 کوچک است، تابع مقادیر بالا و هنگامی که X_2 بزرگ و X_1 کوچک است مقادیر پایین دارد. تابع پیش‌بینی صرفاً یک اثر افزایشی بین دو ویژگی نیست، بلکه یک تعامل بین این دو است. وجود یک تعامل را می‌توان در شکل مشاهده کرد - اثر تغییر مقادیر برای ویژگی X_1 بستگی به مقدار ویژگی X_2 دارد. کار ما اکنون این است که این تابع را به اثرات اصلی ویژگی‌های X_1 و X_2 و یک عبارت تعامل تجزیه کنیم. برای تابع دو بعدی f که فقط به دو ویژگی ورودی بستگی دارد: $(\hat{f}, x_1 \cdot x_2)$ ، ما می‌خواهیم هر جزء یک اثر اصلی (\hat{f}_1 یا \hat{f}_2)، اثر متقابل ($\hat{f}_{1.2}$) یا عرض از مبدا (\hat{f}_0) را نشان دهد.

$$\hat{f}(x_1 \cdot x_2) = \hat{f}_0 + \hat{f}_1(x_1) + \hat{f}_2(x_2) + \hat{f}_{1.2}(x_1 \cdot x_2)$$

اثرات اصلی نشان می‌دهد که چگونه هر ویژگی بر پیش‌بینی تأثیر می‌گذارد، مستقل از مقادیر ویژگی دیگر. اثر متقابل اثر مشترک ویژگی‌ها را نشان می‌دهد. عرض از مبدا به سادگی به ما می‌گوید که وقتی همه اثرات ویژگی روی صفر تنظیم می‌شوند، پیش‌بینی چیست. توجه داشته باشید که اجزاء خود توابعی هستند (به جز عرض از مبدا) با ابعاد ورودی متفاوت.

من فقط مولفه‌ها را اکنون ارائه می‌دهم و بعداً توضیح می‌دهم که از کجا آمده اند. عرض از مبدا $18 \sim 3 \hat{f}_0$ است. از آنجایی که سایر مؤلفه‌ها توابع هستند، می‌توانیم آنها را تجسم کنیم:

شکل ۸.۲۳: تجزیه یکتابع.

آیا با توجه به فرمول واقعی بالا، با نادیده گرفتن این که مقدار عرض از مبدا کمی تصادفی به نظر می‌رسد، آیا فکر می‌کنید مولفه‌ها منطقی هستند؟ ویژگی x_1 یک اثر اصلی نمایی را نشان می‌دهد و x_2 اثر خطی منفی را نشان می‌دهد. اصطلاح تعامل کمی شبیه ورقه چیپس است. در اصطلاحات کمتر ترد و ریاضی، یک سهمی هذلولی است، همان‌طور که ما از x_1 و x_2 انتظار داریم. هشدار لو رفتن: تجزیه براساس نمودارهای اثر محلی انباسته شده است که در ادامه به آن خواهیم پرداخت.

۱.۴.۱ چگونه مولفه‌ها را محاسبه نکنیم

اما چرا این همه هیجان؟ یک نگاه به فرمول قبل پاسخ تجزیه را به ما می‌دهد، بنابراین نیازی به روش‌های فانتزی نیست، درست است؟ برای ویژگی x_1 ، می‌توانیم تمام عباراتی را که فقط شامل x_1 می‌شوند، به عنوان مولفه آن ویژگی در نظر بگیریم. که خواهد بود $e^{x_1} = \hat{f}_1(x_1)$ و $\hat{f}_2(x_2) = -x_2$. پس از آن تعامل $\hat{f}_{12}(x_1, x_2) = x_1 \cdot x_2$ است. در حالی که این پاسخ صحیح برای این مثال است (تا ثابت‌ها)، دو مشکل در این رویکرد وجود دارد: مشکل ۱): در حالی که مثال با فرمول شروع شد، واقعیت این است که تقریباً هیچ مدل یادگیری ماشین نمی‌تواند به اندازه آن فرمول واضح کار کند. ۲) در مورد تعامل قضیه بسیار پیچیده‌تر است و به چیستی

آن تعامل مربوط می‌شود. یک تابع ساده $f(x_1 \cdot x_2) = x_1 \cdot x_2$ را تصور کنید، که در آن هر دو ویژگی مقادیر بزرگتر از صفر می‌گیرند و مستقل از یکدیگر هستند. با استفاده از تاکتیک نگاه‌کردن به فرمول، به این نتیجه می‌رسیم که یک تعامل بین ویژگی‌های x_1 و x_2 وجود دارد، اما نه اثرات ویژگی‌های فردی. اما آیا واقعاً می‌توانیم این ویژگی x_1 را بگوییم هیچ تأثیر فردی بر عملکرد پیش‌بینی ندارد؟ صرف‌نظر از اینکه ویژگی دیگر x_2 چه مقداری دارد، پیش‌بینی ما با افزایش x_1 افزایش می‌یابد. به عنوان مثال، برای $x_2 = 1$ اثر x_1 از رابطه $\hat{f}(x_1 \cdot 1)$ به دست می‌آید و وقتی $x_2 = 10$ اثر $x_1 \cdot 10 = \hat{f}(x_1 \cdot 10)$. بنابراین، مشخص است که ویژگی x_1 تأثیر مثبتی بر پیش‌بینی دارد، مستقل از x_2 ، و صفر نیست.

برای حل مشکل ۱) عدم دسترسی به یک فرمول صریح، به روشنی نیاز داریم که فقط از تابع پیش‌بینی یا امتیاز طبقه‌بندی استفاده کند. برای حل مشکل ۲) عدم تعریف، به برخی بدهیهای نیاز داریم که به ما بگوید مؤلفه‌ها چگونه باید باشند و چگونه با یکدیگر ارتباط دارند. اما ابتدا باید به طور دقیق‌تر تعریف کنیم که تجزیه عملکردی چیست.

۸.۴.۲ تجزیه عملکردی

یک تابع پیش‌بینی p ویژگی می‌گیرد، $\mathbb{R} \rightarrow \mathbb{P}^p$: \hat{f} یک خروجی تولید می‌کند. این می‌تواند یک تابع رگرسیون باشد، اما همچنین می‌تواند احتمال طبقه‌بندی برای یک کلاس مشخص یا امتیاز برای یک خوش‌معین (یادگیری ماشین بدون نظارت) باشد. به طور کامل تجزیه می‌شود، می‌توانیم تابع پیش‌بینی را به صورت مجموع مؤلفه‌های عملکردی نشان دهیم:

$$\begin{aligned}\hat{f}(x) = \hat{f}_0 + \hat{f}_1(x_1) + \cdots + \hat{f}_p(x_p) + \hat{f}_{1 \cdot 2}(x_1 \cdot x_2) + \cdots + \hat{f}_{1 \cdot p}(x_1 \cdot x_p) + \cdots + \hat{f}_{p-1 \cdot p}(x_{p-1} \cdot x_p) \\ + \cdots + \hat{f}_{1 \dots p}(x_1 \cdots x_p)\end{aligned}$$

می‌توانیم فرمول تجزیه را با فهرست کردن همه زیرمجموعه‌های ممکن ترکیب ویژگی‌ها کمی‌زیباتر کنیم: $S \subseteq \{1, \dots, p\}$. این مجموعه شامل عرض از مبدا ($S = \emptyset$)، اثرات اصلی ($|S| = 1$) و تمام تعاملات ($|S| \geq 2$) است. با تعریف این زیرمجموعه، می‌توانیم تجزیه را به صورت زیر بنویسیم:

$$\hat{f}(x) = \sum_{S \subseteq \{1, \dots, p\}} \hat{f}_S(x_S)$$

در فرمول، x_S بردار ویژگی‌های مجموعه شاخص S است. و هر زیرمجموعه اس یک مؤلفه عملکردی را نشان می‌دهد، به عنوان مثال یک اثر اصلی اگر S فقط یک ویژگی داشته باشد یا یک تعامل اگر $|S| > 1$.

در فرمول بالا چند جزء وجود دارد؟ پاسخ این است که چند زیرمجموعه ممکن S از ویژگی‌های $p \cdot \dots \cdot 1$ می‌توانیم تشکیل دهیم. و $\sum_{i=0}^p \binom{p}{i} = 2^p$ زیرمجموعه‌های ممکن! به عنوان مثال، اگر یک تابع از 10 ویژگی استفاده کند، می‌توانیم تابع را به 10^{42} جزء تجزیه کنیم: 1 عرض از مبدا، 10 اثر اصلی، 90 عبارت تعامل دو طرفه، 720 عبارت تعامل سه طرفه، ... و با هر ویژگی اضافی، تعداد اجزا دو برابر می‌شود واضح است که برای اکثر توابع، محاسبه

همه مؤلفه‌ها امکان‌پذیر نیست. دلیل دیگر برای محاسبه نکردن همه اجزا این است که اجزا با $|S|$ تجسم و تفسیر آنها دشوار است.

۸.۴.۳ چگونه اجزاء را محاسبه نکنیم II

تا کنون از صحبت در مورد چگونگی تعریف و محاسبه مؤلفه‌ها اجتناب کرده‌ام. تنها محدودیت‌هایی که به طور ضمنی در مورد آن صحبت کردیم، تعداد و بعد اجزا بود، و اینکه مجموع مؤلفه‌ها باید تابع اصلی را ایجاد کند. اما بدون محدودیت بیشتر در مورد اینکه چه اجزایی باید باشند، آنها منحصر به فرد نیستند. این بدان معناست که می‌توانیم اثرات را بین اثرات اصلی و تعاملات، یا تعاملات مرتبه پایین (چند ویژگی) و تعاملات مرتبه بالاتر (ویژگی‌های بیشتر) تغییر دهیم. در مثال ابتدای فصل می‌توانیم هر دو اثر اصلی را صفر کنیم و اثرات آن‌ها را به اثر تعامل اضافه کنیم.

در اینجا یک مثال شدیدتر وجود دارد که نیاز به محدودیت در اجزا را نشان می‌دهد. فرض کنید یک تابع سه بعدی داریم. واقعاً مهم نیست که این تابع چگونه به نظر می‌رسد، اما تجزیه زیر همیشه کار می‌کند: $\hat{f} = \hat{f}_{1.2.3}(x_1, x_2, x_3) = \hat{f}_1(x_1) + \hat{f}_2(x_2) + \hat{f}_3(x_3)$ همه صفر هستند. و برای اینکه این ترفندهای کار کند، تعریف می‌کنم $\hat{f}_S(x_S) = \sum_{s \in \{1, \dots, p\}} \hat{f}_s(x_s)$. بنابراین عبارت تعاملی که شامل همه ویژگی‌ها می‌شود، به سادگی تمام اثرات باقی‌مانده را می‌کشد، که طبق تعریف همیشه کار می‌کند، به این معنا که مجموع همه اجزاء تابع پیش‌بینی اصلی را به ما می‌دهد. اگر بخواهید این را به عنوان تفسیر مدل خود ارائه دهید، این تجزیه خیلی معنی دار نخواهد بود و کاملاً گمراه کننده می‌باشد.

ابهام را می‌توان با تعیین محدودیت‌های بیشتر یا روش‌های خاص برای محاسبه مؤلفه‌ها اجتناب کرد. در این فصل، سه روش را مورد بحث قرار خواهیم داد که به روش‌های مختلف به تجزیه عملکردی نزدیک می‌شوند: ANOVA عملکردی (تعمیم شده).

اثرات محلی انباسته شده

مدلهای رگرسیون آماری

۸.۴.۴ ANOVA عملکردی

ANOVA تابعی ارائه شده توسط Hooker (2004) پیشنهاد شد. لازمه این رویکرد این است که تابع پیش‌بینی مدل \hat{f} انتگرال پذیر مجددی باشد. مانند هر تجزیه عملکردی ANOVA عملکردی تابع را به اجزای زیر تجزیه می‌کند:

$$\hat{f}(x) = \sum_{S \subset \{1, \dots, p\}} \hat{f}_S(x_S)$$

Hooker (2004) هر جزء را با فرمول زیر تعریف می‌کند:

$$\hat{f}_S(x) = \int_{X_{-S}} \left(\hat{f}(x) - \sum_{V \subset S} \hat{f}_V(x) \right) dX_{-S}$$

خوب، اجازه دهید این چیز را از هم جدا کنیم. ما می‌توانیم جزء را به صورت زیر بازنویسی کنیم:

$$\hat{f}_S(x) = \int_{X_{-S}} (\hat{f}(x)) dX_{-S} - \int_{X_{-S}} \left(\sum_{V \subset S} \hat{f}_V(x) \right) dX_{-S}$$

در سمت چپ انتگرال تابع پیش‌بینی روی ویژگی‌های حذف شده از مجموعه S است که با S -نمایش داده می‌شود. به عنوان مثال، اگر مؤلفه تعامل دو طرفه را برای ویژگی‌های ۲ و ۳ محاسبه کنیم، روی ویژگی‌های ۱، ۴، ۵، و ... انتگرال را می‌توان به عنوان امید ریاضی تابع پیش‌بینی با توجه به X_{-S} با فرض اینکه همه ویژگی‌ها از یک توزیع یکنواخت از حداقل تا حداقل خود پیروی می‌کنند. از این بازه، همه اجزا را با زیرمجموعه‌های S کم می‌کنیم. این تفریق اثر تمام اثرات مرتبه پایین را حذف می‌کند و اثر را در مرکز قرار می‌دهد. برای $\{1, 2\} = S$ ، اثرات اصلی هر دو ویژگی \hat{f}_1 و \hat{f}_2 و همچنین عرض از مبدا را کم می‌کنیم. وقوع این اثرات مرتبه پایین تر، فرمول را بازگشتی می‌کند: ما باید از سلسله مراتب زیر مجموعه‌ها عبور کرده و همه این اجزا را محاسبه کنیم. برای جزء عرض از مبدا \hat{f}_0 ، زیر مجموعه مجموعه تهی $\{\emptyset\} = S$ و بنابراین S -شامل تمام ویژگی‌هاست:

$$\hat{f}_0(x) = \int_X \hat{f}(x) dX$$

این به سادگی تابع پیش‌بینی است که روی همه ویژگی‌ها یکپارچه شده است. زمانی که فرض کنیم همه ویژگی‌ها به طور یکنواخت توزیع شده‌اند، عرض از مبدا را می‌توان به عنوان امید ریاضی تابع پیش‌بینی نیز تفسیر کرد. حالا که \hat{f}_0 را می‌دانیم، می‌توانیم \hat{f}_1 را محاسبه کنیم (و در ادامه \hat{f}_2).

$$\hat{f}_1(x) = \int_{X_{-1}} (\hat{f}(x) - \hat{f}_0) dX_{-S}$$

برای پایان دادن به محاسبه برای جزء $\hat{f}_{1,2}$ ، ما می‌توانیم همه چیز را کنار هم بگذاریم:

$$\begin{aligned} \hat{f}_{1,2}(x) &= \int_{X_{3,4}} \left(\hat{f}(x) - (\hat{f}_0(x) + \hat{f}_1(x) - \hat{f}_0 + \hat{f}_2(x) - \hat{f}_0) \right) dX_3 \cdot X_4 \\ &= \int_{X_{3,4}} (\hat{f}(x) - \hat{f}_1(x) - \hat{f}_2(x) + \hat{f}_0) dX_3 \cdot X_4 \end{aligned}$$

این مثال نشان می‌دهد که چگونه هر اثر مرتبه بالاتر با انتگرال‌گیری سایر ویژگی‌های دیگر، اما همچنین با حذف تمام اثرات مرتبه پایین‌تر که زیرمجموعه‌ای از مجموعه ویژگی‌های مورد علاقه ما هستند، تعریف می‌شوند. Hooker (2004) نشان داده است که این تعریف از اجزای عملکردی این بدیهیات مطلوب را برآورده می‌کند:

$$S \neq 0 \text{ برای } \int \bar{f}_S(x_s) dX_s = 0 \quad \bullet$$

$$S \neq V \text{ برای } \int \bar{f}_S(x_s) dX_s = 0 \quad \bullet$$

$$\sigma^2(\hat{f}) = \sum_{S \subseteq \{1, \dots, p\}} \sigma_S^2(\hat{f}(x)^2 dX) \text{ آنگاه } \hat{f}(x)^2 dX$$

• تجزیه واریانس: اگر X صفر به این معنی است که همه اثرات یا تعاملات حول صفر هستند. در نتیجه، تفسیر در موقعیت x نسبت به پیش‌بینی مرکز است و نه پیش‌بینی مطلق.

اصل متعامد نشان می‌دهد که اجزاء اطلاعات را به اشتراک نمی‌گذارند. به عنوان مثال، اثر مرتبه اول ویژگی X_1 و جمله تعامل X_1 و X_2 همبستگی ندارند. به دلیل متعامد بودن، همه اجزا به این معنا که اثرات را با هم ترکیب نمی‌کنند، "خالص" هستند. بسیار منطقی است که کامپوننت برای مثلاً ویژگی X_4 باید مستقل از جمله تعامل بین ویژگی‌ها X_1 و X_2 باشد. پیامد جالب‌تر برای متعامد بودن مؤلفه‌های سلسله این است که، یک مؤلفه حاوی ویژگی‌های دیگری است، برای مثال تعامل بین X_1 و X_2 و اثر اصلی ویژگی X_1 در مقابل، یک نمودار وابستگی جزئی دو بعدی برای X_1 و X_2 شامل چهار اثر است: عرض از مبدا، دو اثر اصلی X_1 و X_2 و تعامل بین آنها. جزء عملکردی ANOVA برای (x_1, x_2) فقط شامل تعامل خالص است.

تجزیه واریانس به ما امکان می‌دهد واریانس تابع \hat{f} را در میان مؤلفه‌ها تقسیم کنیم و تضمین می‌کند که واریانس کل تابع را در پایان تجمعی می‌شود. خاصیت تجزیه واریانس همچنین می‌تواند دلیل فراخوانی روش ANOVA به عملکردی را برای ما توضیح دهد. در آمار، ANOVA مخفف ANAlysis Of VAriance است. ANOVA با مجموعه‌ای از روش‌ها اطلاق می‌شود که تفاوت‌ها را در میانگین یک متغیر هدف تحلیل می‌کنند. ANOVA با تقسیم واریانس و نسبت دادن آن به متغیرها کار می‌کند. به هم ترتیب، ANOVA عملکردی را می‌توان به عنوان بسط این مفهوم برای هر تابعی دید.

مشکلات با ANOVA عملکردی زمانی است که ویژگی‌ها همبسته هستند. به عنوان راه حل، ANOVA عملکردی تعمیم یافته پیشنهاد شده است.

۸.۴.۵ ANOVA عملکردی تعمیم یافته برای ویژگی‌های وابسته

مشابه بیشتر تکنیک‌های تفسیری مبتنی بر داده‌های نمونه‌گیری (مانند PDP، ANOVA عملکردی می‌تواند نتایج گمراه‌کننده‌ای را در صورت همبستگی ویژگی‌ها ایجاد کند. اگر روی توزیع یکنواخت ادغام کنیم، زمانی که در واقعیت ویژگی‌ها وابسته هستند، یک مجموعه‌داده جدید ایجاد می‌کنیم که از توزیع مشترک منحرف می‌شود و به ترکیبات غیرمحتمل مقادیر ویژگی تعمیم می‌یابد.

(Hooker, 2007)، عملکردی تعمیم یافته ANOVA را پیشنهاد کرد، تجزیه ای که برای ویژگی‌های وابسته کار می‌کند. این یک تعمیم ANOVA عملکردی است که قبلاً با آن مواجه شدیم، به این معنی که عملکردی یک مورد خاص از ANOVA عملکردی تعمیم یافته است. مؤلفه‌ها به عنوان پیش‌بینی f بر روی فضای توابع افزایشی تعریف می‌شوند:

$$\hat{f}_S(x_S) = \operatorname{argmin}_{g_S \in L^2(\mathbb{R}^S)} \int \left(\hat{f}(x) - \sum_{S \subset P} g_S(x_S) \right)^2 \omega(x) dx$$

به جای متعامد، مؤلفه‌ها یک شرط قائم مقامی سلسله مراتبی را برآورده می‌کنند:

$$\forall \hat{f}_S(x_S) | S \subset U: \int \hat{f}_S(x_S) \hat{f}_U(x_U) \omega(x) dx = 0$$

تعامد سلسله مراتبی با متعامد متفاوت است. برای دو مجموعه ویژگی S و U که هیچ کدام زیر مجموعه دیگری نیستند (مثلاً اس $\{1, 2\}$ و $U = \{2, 3\}$ ، اجزاء A اس و A U لازم نیست متعامد باشد تا تجزیه به صورت سلسله مراتبی متعامد باشد. اما همه اجزا برای همه زیر مجموعه‌های اس باید متعامد به A اس. در نتیجه، تفسیر به روش‌های مرتبط متفاوت است: مشابه M-Plot در فصل ALE، مؤلفه‌های ANOVA عملکردی تعمیم‌یافته می‌توانند اثرات (حاشیه‌ای) ویژگی‌های همبسته را در هم بینند. اینکه آیا اجزاء با اثرات حاشیه‌ای درگیر می‌شوند یا خیر، به انتخابتابع وزن نیز بستگی دارد (w ایکس). اگر w را به عنوان اندازه یکنواخت در مکعب واحد انتخاب کنیم، ANOVA عملکردی را از بخش بالا به دست می‌آوریم. یک انتخاب طبیعی برای w تابع توزیع احتمال مشترک است. با این حال، توزیع مشترک معمولاً ناشناخته است و تخمین آن دشوار است. یک ترفند می‌تواند این باشد که با اندازه گیری یکنواخت روی مکعب واحد شروع کنید و مناطقی را بدون داده بردارید.

برآورده روی شبکه ای از نقاط در فضای ویژگی انجام می‌شود و به عنوان یک مستله کمینه سازی بیان می‌شود که با استفاده از تکنیک‌های رگرسیون قابل حل است. با این حال، مؤلفه‌ها را نمی‌توان به صورت جداگانه یا به صورت سلسله مراتبی محاسبه کرد، اما یک سیستم پیچیده از معادلات شامل اجزای دیگر باید حل شود. بنابراین محاسبات بسیار پیچیده و محاسباتی فشرده است.

۸.۴.۶ نمودارهای اثر محلی انباسته شده

نمودارهای ALE (Apley and Zhu, 2020) همچنین یک تجزیه عملکردی ارائه می‌دهند، به این معنی که با افزودن تمام نمودارهای ALE از قطع، نمودارهای 1 ALE بعدی، نمودارهای 2 ALE بعدی و غیره، تابع پیش‌بینی به دست می‌آید ALE. با ALE عملکردی (تعمیم یافته) متفاوت است، زیرا اجزای آن متعامد نیستند، اما، همان‌طور که نویسنده‌گان آن را نامیده‌اند، شبه متعامد هستند. برای درک شبه متعامد، باید عملگر را تعریف کنیم اج اس، که یک تابع می‌گیرد f و آن را به نمودار ALE خود برای زیر مجموعه ویژگی نگاشت می‌کند اس. مثلاً اپراتور اج $1, 2$ یک مدل یادگیری ماشین را به عنوان ورودی می‌گیرد و نمودار ALE دو بعدی را برای ویژگی‌های 1 و 2 تولید می‌کند: $\text{اج} : \text{اج} 1, 2 \rightarrow \text{اج} 1, 2$. اگر یک عملگر را دو بار اعمال کنیم، همان نمودار ALE را به دست می‌آوریم. پس از اعمال اپراتور اج $1, 2$ به f یک بار، نمودار 2D ALE را دریافت می‌کنیم $f \circ \text{اج} 1, 2$. سپس دوباره عملگر را اعمال می‌کنیم نه به f اما به $f \circ \text{اج} 1, 2$. این امکان‌پذیر است زیرا جزء 2 ALE خود یک تابع است. نتیجه دوباره است $f \circ \text{اج} 1, 2$ ، یعنی می‌توانیم یک عملگر را چندین بار اعمال کنیم و همیشه همان

نمودار ALE را دریافت کنیم. این قسمت اول شبه متعامد است. اما اگر دو عملگر متفاوت را برای مجموعه ویژگی‌های مختلف اعمال کنیم، نتیجه چیست؟ مثلاً، اچ_{۱،۲} و اچ_۱، یا اچ_{۳،۴،۵}؟ جواب صفر است. اگر ابتدا عملگر ALE را اعمال کنیم اس به یک تابع و سپس اعمال می‌شود اچ U به نتیجه (با اس $U \neq$ ، سپس نتیجه صفر می‌شود. به عبارت دیگر، نمودار ALE یک نمودار ALE صفر است، مگر اینکه همان نمودار ALE را دو بار اعمال کنید. یا به عبارت دیگر، نمودار ALE برای مجموعه ویژگی S شامل هیچ نمودار ALE دیگری در آن نیست. یا در اصطلاح ریاضی، عملگر ALE توابع را به زیرفضاهای متعامد یک فضای محصول داخلی نگاشت می‌کند.

همان‌طور که Apley و Zhu (2020) اشاره می‌کنند، شبه متعامد ممکن است مطلوب‌تر از تعامد سلسله مراتبی باشد، زیرا اثرات حاشیه‌ای ویژگی‌ها را در هم نمی‌بندد. علاوه بر این، ALE نیازی به تخمین توزیع مشترک ندارد. مؤلفه‌ها را می‌توان به صورت سلسله مراتبی تخمین زد، به این معنی که محاسبه ۲ ALE بعدی برای ویژگی‌های ۱ و ۲ فقط به محاسبات اجزای ALE منفرد ۱ و ۲ و اصطلاح رهگیری به علاوه نیاز دارد.

۸.۴.۷ مدل‌های رگرسیون آماری

این رویکرد با مدل‌های قابل تفسیر، به ویژه مدل‌های افزایشی تعمیم یافته پیوند دارد. به جای تجزیه یک تابع پیچیده، می‌توانیم محدودیت‌هایی را در فرآیند مدل‌سازی ایجاد کنیم تا بتوانیم به راحتی اجزای جداگانه را بخوانیم. در حالی که تجزیه را می‌توان به روشی از بالا به پایین انجام داد، جایی که ما با یک تابع با ابعاد بالا شروع می‌کنیم و آن را تجزیه می‌کنیم، مدل‌های افزایشی تعمیم یافته یک رویکرد از پایین به بالا ارائه می‌دهند، جایی که ما مدل را از اجزای ساده می‌سازیم. هر دو رویکرد مشترک هستند که هدف آنها ارائه مؤلفه‌های فردی و قابل تفسیر است. در مدل‌های آماری، تعداد مؤلفه‌ها را محدود می‌کنیم تا همه 2^p اجزا مجبور به برازش نشوند. ساده‌ترین نسخه رگرسیون خطی است:

$$\hat{f}(x) = \beta_0 + \beta_1 x_1 + \cdots + \beta_p x_p$$

فرمول بسیار شبیه به تجزیه عملکردی است، اما با دو تغییر عمده. تغییر ۱: همه اثرات متقابل حذف می‌شوند و ما فقط اثرات عرض از مبدا و اصلی را نگه می‌داریم. تغییر ۲: اثرات اصلی ممکن است فقط در ویژگی‌ها خطی باشند: $x_j = \beta_j x_j$. با مشاهده مدل رگرسیون خطی از طریق دیدگاه تجزیه عملکردی، می‌بینیم که خود مدل تجزیه عملکردی تابع واقعی را نشان می‌دهد که ویژگی‌ها به هدف نگاشت می‌شود، اما تحت فرضیات قوی که اثرات، خطی هستند و هیچ تعاملی وجود ندارد.

مدل افزودنی تعمیم یافته با اجازه دادن به عملکردهای انعطاف پذیرتر \hat{f} ، از طریق استفاده از اسپلاین‌ها فرض دوم را تسهیل می‌کند. فعل و انفعالات نیز می‌توانند اضافه شوند، اما این فرآیند نسبتاً دستی است. رویکردهایی مانند GAM تلاش می‌کنند تا تعاملات دو طرفه را به طور خودکار به یک GAM اضافه کنند (Caruana et al., 2015).

تصور یک مدل رگرسیون خطی یا یک GAM به عنوان تجزیه عملکردی نیز می‌تواند منجر به سردرگمی شود. اگر رویکردهای تجزیه را پیشتر ارائه شد (ANOVA عملکردی تعمیم یافته و اثرات محلی انباسته)، ممکن است مؤلفه‌هایی را دریافت کنید که با مؤلفه‌هایی که مستقیماً از GAM خوانده می‌شوند متفاوت باشند. این می‌تواند زمانی اتفاق بیفتد که اثرات متقابل ویژگی‌های همبسته در GAM مدل شود. این اختلاف به این دلیل رخ می‌دهد که سایر رویکردهای تجزیه عملکردی تأثیرات را به طور متفاوتی بین برهمکنش‌ها و اثرات اصلی تقسیم می‌کنند. پس چه زمانی باید از GAM به جای مدل پیچیده + تجزیه استفاده کرد؟ زمانی که بیشتر تعاملات صفر است، باید به GAM‌ها پایبند باشید، به خصوص زمانی که هیچ تعاملی بین سه یا تعداد بیشتری ویژگی وجود ندارد. اگر بدانیم که حداقل تعداد ویژگی‌های درگیر در تعاملات دو است ($2 \leq |S|$) سپس می‌توانیم از رویکردهایی مانند MARS یا GA2M استفاده کنیم. در نهایت، عملکرد مدل در داده‌های آزمایشی ممکن است نشان دهد که آیا یک GAM کافی است یا یک مدل پیچیده‌تر بسیار بهتر عمل می‌کند.

۸.۴.۸ پاداش: طرح وابستگی جزئی

آیا طرح وابستگی جزئی نیز تجزیه عملکردی را ارائه می‌دهد؟ پاسخ کوتاه: خیر. پاسخ طولانی‌تر: نمودار وابستگی جزئی برای مجموعه ویژگی S همیشه شامل تمام اثرات سلسله مراتب می‌باشد - PDP برای $\{1,2\}$ نه تنها تعامل، بلکه اثرات ویژگی‌های فردی را نیز شامل می‌شود. در نتیجه، افزودن تمام PDP‌ها برای همه زیر مجموعه‌ها، تابع اصلی را به دست نمی‌آورد، و بنابراین تجزیه معتبری نیست. اما آیا می‌توانیم PDP را با حذف همه اثرات پایین‌تر تنظیم کنیم؟ بله، می‌توانیم، اما چیزی شبیه به ANOVA عملکردی دریافت می‌کنیم. با این تفاوت که، به جای انتگرالگیری بر روی یک توزیع یکنواخت، PDP روی توزیع حاشیه ای $S-X$ -انتگرالگیری می‌کند که با استفاده از نمونه گیری مونت کارلو برآورد شده است.

۴.۹. مزايا

من تجزیه عملکردی را مفهوم اصلی تفسیرپذیری یادگیری ماشین می‌دانم.

تجزیه عملکردی یک توجیه نظری برای تجزیه مدل‌های یادگیری ماشین با ابعاد بالا و پیچیده به اثرات و تعاملات فردی به ما می‌دهد - مرحله‌ای ضروری که به ما امکان می‌دهد تا اثرات فردی را تفسیر کنیم. تجزیه تابعی ایده اصلی تکنیک‌هایی مانند مدل‌های رگرسیون آماری، ALE، ANOVA عملکردی (تعمیم یافته)، PDP، آماره H و منحنی‌های ICE است.

تجزیه عملکردی همچنین درک بهتری از روش‌های دیگر فراهم می‌کند. به عنوان مثال، اهمیت ویژگی جایگشت ارتباط بین یک ویژگی و هدف را می‌شکند. از طریق لنز تجزیه عملکردی مشاهده می‌کنیم، می‌توانیم ببینیم که جایگشت اثر تمام اجزایی را که ویژگی در آن دخیل است، «از بین می‌برد». این بر اثر اصلی ویژگی، بلکه بر تمام تعاملات با سایر ویژگی‌ها تأثیر می‌گذارد. به عنوان مثال دیگری، مقادیر Shapley یک پیش‌بینی را به

اثرات افزایشی ویژگی فردی تجزیه می‌کند. اما تجزیه عملکردی به ما می‌گوید که باید اثرات متقابلی نیز در تجزیه وجود داشته باشد، پس آنها کجا هستند؟ ارزش‌های Shapley نسبت دادن منصفانه اثرات به ویژگی‌های فردی را ارائه می‌دهند، به این معنی که همه تعاملات نیز به طور منصفانه به ویژگی‌ها نسبت داده می‌شوند و بنابراین بین مقادیر Shapley تقسیم می‌شوند.

هنگام در نظر گرفتن تجزیه عملکردی به عنوان یک ابزار، استفاده از نمودارهای ALE مزایای بسیاری را ارائه می‌دهد. نمودارهای ALE تجزیه عملکردی را ارائه می‌دهند که محاسبه آن سریع است، دارای پیاده سازی نرم افزاری است (به فصل ALE مراجعه کنید)، و ویژگی‌های شبه متعامد مطلوب.

۸.۴.۱۰ معايب

مفهوم تجزیه عملکردی به سرعت به مرزهای خود برای مولفه‌های با ابعاد بالا فراتر از تعامل بین دو ویژگی می‌رسد. این انفجار نمایی در تعداد ویژگی‌ها نه تنها عملی بودن را محدود می‌کند، زیرا نمی‌توانیم به راحتی تعاملات مرتبه بالاتر را تجسم کنیم، بلکه اگر بخواهیم همه تعاملات را محاسبه کنیم، زمان محاسباتی دیوانه‌کننده است.

هر روشی از تجزیه عملکردی دارای معايب مخصوص خود است. رویکرد پایین به بالا-ساخت مدل‌های رگرسیون- یک فرآیند کاملاً دستی است و محدودیت‌های زیادی را بر مدل تحمیل می‌کند که می‌تواند بر عملکرد پیش‌بینی تأثیر بگذارد. ANOVA عملکردی به ویژگی‌های مستقل نیاز دارد. تخمین ANOVA عملکردی تعمیم یافته بسیار دشوار است. نمودارهای اثر محلی انباسته تجزیه واریانس را ارائه نمی‌دهند. رویکرد تجزیه عملکردی برای تجزیه و تحلیل داده‌های جدولی مناسب‌تر از متن یا تصاویر است.

۸.۵ اهمیت ویژگی جایگشتی

اهمیت ویژگی جایگشتی، افزایش خطای پیش‌بینی مدل را در حالتی اندازه گیری می‌کند، که ما مقادیر ویژگی را جایگشتی قرار دادیم و در حقیقت، رابطه بین ویژگی و خروجی واقعی را قطع کردیم.

۸.۵.۱ تئوری

مفهوم واقعاً ساده است: ما اهمیت یک ویژگی را با محاسبه افزایش خطای پیش‌بینی مدل پس از تغییر ویژگی اندازه می‌گیریم. یک ویژگی در صورتی "مهمن" است که به هم زدن مقادیر آن خطای مدل را افزایش دهد، زیرا در این مورد مدل برای پیش‌بینی به ویژگی متکی است. یک ویژگی "بی اهمیت" است اگر به هم زدن مقادیر آن خطای مدل را بدون تغییر باقی بگذارد، زیرا در این حالت، مدل ویژگی را برای پیش‌بینی نادیده می‌گیرد. اندازه گیری اهمیت ویژگی جایگشت توسط Breiman (2001) برای جنگل‌های تصادفی معرفی شد. بر اساس این ایده، Fisher et al (۲۰۱۹) یک نسخه مدل-آگنوستیک از اهمیت ویژگی پیشنهاد کرد و آن را اتکای مدل (model reliance) نامیدند. آنها همچنین ایده‌های پیشرفت‌های تری را در مورد اهمیت ویژگی معرفی کردند، به عنوان مثال یک نسخه (مختص مدل) که حاوی این نظر است که بسیاری از مدل‌های پیش‌بینی ممکن است داده‌ها را به خوبی پیش‌بینی کنند. مقاله آنها ارزش خواندن دارد.

الگوریتم اهمیت ویژگی جایگشتی براساس Fisher et al (۲۰۱۹):

ورودی: مدل آموزش‌دهنده \hat{f} ، ماتریس ویژگی X ، بردار هدف y ، اندازه خطای $L(y, \hat{f})$

۱-خطای اصلی مدل $e_{orig} = L(y, \hat{f}(X))$ (به عنوان مثال میانگین مربعات خطای \hat{f}) را تخمین بزنید.

۲-برای هر ویژگی $\{p_1, \dots, p_n\}$ مراحل زیر را انجام دهید:

-ایجاد ماتریس ویژگی X_{perm} با جایگشتی کردن ویژگی p در داده X . این کار ارتباط بین ویژگی p و خروجی واقعی y را از بین می‌برد.

-خطای $e_{perm} = L(Y, \hat{f}(X_{perm}))$ بر اساس پیش‌بینی داده‌های جایگشتی تخمین بزنید.

-اهمیت ویژگی جایگشتی را با استفاده از نسبت $FI_j = e_{perm}/e_{orig}$ محاسبه کنید.

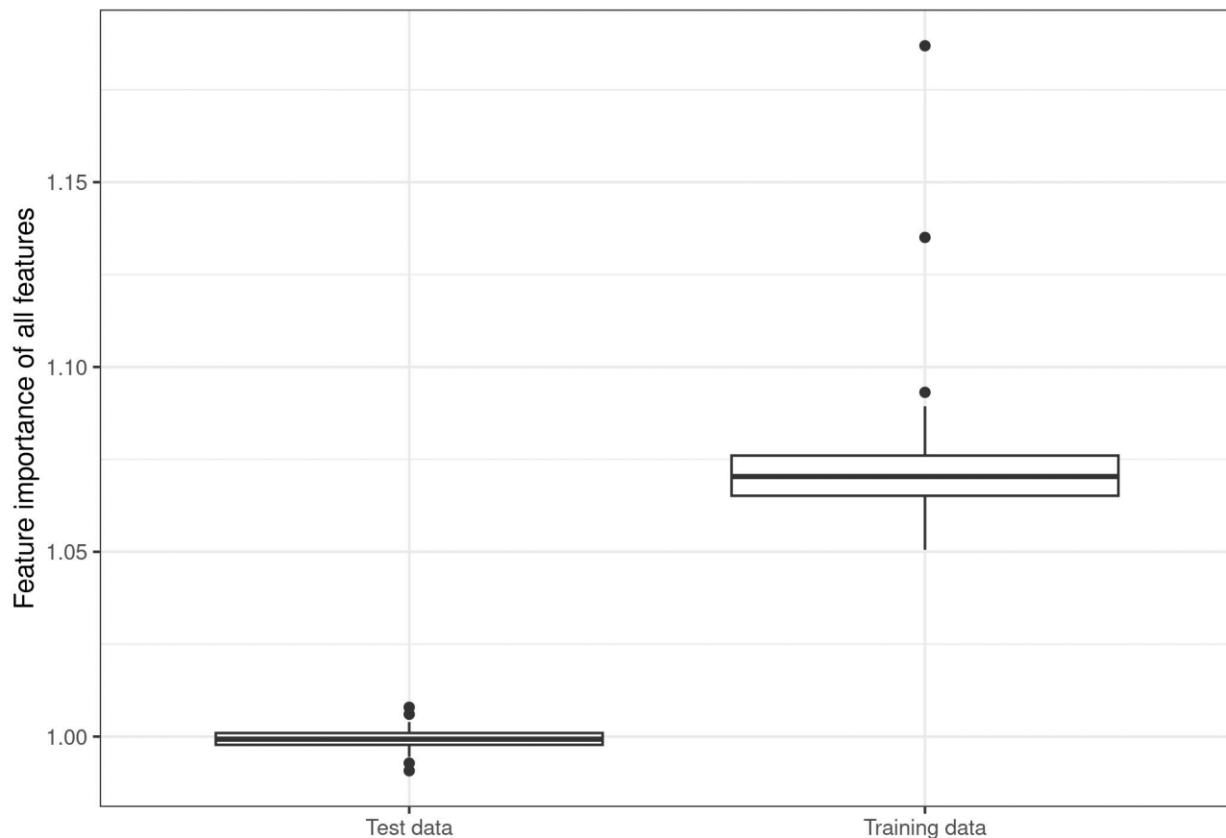
۳-ویژگی‌ها را بر اساس FI به صورت نزولی مرتب کنید.

Fisher et al (۲۰۱۹) در مقاله خود پیشنهاد می‌کنند که مجموعه داده را به نصف تقسیم کرده و مقادیر ویژگی زدو نیمه را جابجا کنید به جای جایگشتی کردن ویژگی p . اگر در مورد آن فکر کنید، این دقیقاً مشابه جایگشتی کردن ویژگی p است. اگر تخمین دقیق‌تری می‌خواهید، می‌توانید با جفت کردن هر نمونه با مقدار ویژگی p نمونه‌های دیگر (به جز با خودش) خطای جایگشتی ویژگی p را تخمین بزنید. این کار یک مجموعه داده با اندازه n برای تخمین خطای جایگشت به شما می‌دهد و زمان محاسباتی زیادی را می‌طلبد. من فقط در صورتی می‌توانم استفاده از روش $(n-1)$ را توصیه کنم که در مورد تخمین‌های بسیار دقیق جدی هستید.

۸.۵.۲ آیا باید اهمیت را روی داده‌های آموزش را محاسبه کنم یا تست؟

اگر حوصله خواندن این بخش را ندارید جواب این است: احتمالاً باید از داده‌های تست استفاده کنید.

پاسخ به این سؤال درباره داده‌های آموزشی یا تست، به این سؤال اساسی که اهمیت ویژگی چیست، بستگی دارد. بهترین راه برای درک تفاوت بین اهمیت ویژگی بر اساس داده‌های آموزش در مقابل داده‌های تست، یک مثال «فراتی» است. من یک ماشین بردار پشتیبان را آموزش دادم تا یک مقدار خروجی پیوسته و تصادفی را با توجه به ۵۰ ویژگی تصادفی (۲۰۰ نمونه) پیش‌بینی کند. منظور من از "تصادفی" این است که خروجی هدف مستقل از ۵۰ ویژگی است. این مانند پیش‌بینی دمای فردا با توجه به آخرین اعداد قرعه کشی است. اگر مدل هر رابطه‌ای را "یاد بگیرد"، بیش برآش می‌کند. و در واقع، SVM بر روی داده‌های آموزشی بیش از حد برآش داده می‌شود. میانگین خطای مطلق (به صورت خلاصه mae) برای داده‌های آموزشی ۰.۲۹ و برای داده‌های تست ۰.۸۲ است و همچنین خطای مطلق میانگین نتیجه ۰.۷۸ (mae=۰/۷۸). به عبارت دیگر مدل SVM به درد نخور است. چه مقادیری برای اهمیت ویژگی برای ۵۰ ویژگی این SVM بیش برآش شده انتظار دارید؟ آیا صفر انتظار دارید زیرا هیچ یک از ویژگی‌ها به بهبود عملکرد در داده‌های تست دیده نشده کمک نمی‌کند؟ یا اینکه آیا این اهمیت‌ها باید منعکس کنند که چقدر مدل به هر یک از ویژگی‌ها بستگی دارد، صرف نظر از اینکه آیا روابط آموخته شده به داده‌های دیده نشده تعمیم می‌یابد یا نه؟ اجازه دهید نگاهی بیندازیم که چگونه توزیع اهمیت ویژگی‌ها برای داده‌های آموزشی و تست متفاوت است. صرف نظر از اینکه آیا روابط آموخته شده به داده‌های دیده نشده تعمیم می‌یابد؟ اجازه دهید نگاهی بیندازیم که چگونه توزیع اهمیت ویژگی‌ها برای داده‌های آموزشی و آزمایشی متفاوت است. صرف نظر از اینکه آیا روابط آموخته شده به داده‌های دیده نشده تعمیم می‌یابد؟ اجازه دهید نگاهی بیندازیم که چگونه توزیع اهمیت ویژگی‌ها برای داده‌های آموزشی و آزمایشی متفاوت است.

شکل ۸.۲۴: توزیع مقادیر اهمیت ویژگی بر اساس نوع داده. یک SVM بر روی یک مجموعه داده رگرسیون با ۵۰ ویژگی تصادفی و ۲۰۰ نمونه آموزش داده شد. SVM روی داده‌ها بیش برآذش دارند: اهمیت ویژگی بر اساس داده‌های آموزشی بسیاری از ویژگی‌های را مهم نشان می‌دهد. بر اساس داده‌های تست دیده نشده، اهمیت ویژگی‌ها نزدیک به نسبت یک (=بی اهمیت) است.

برای من مشخص نیست که کدام یک از این دو نتیجه مطلوب‌تر است. بنابراین من سعی خواهم کرد برای هر دو نسخه موردنی ایجاد کنم.

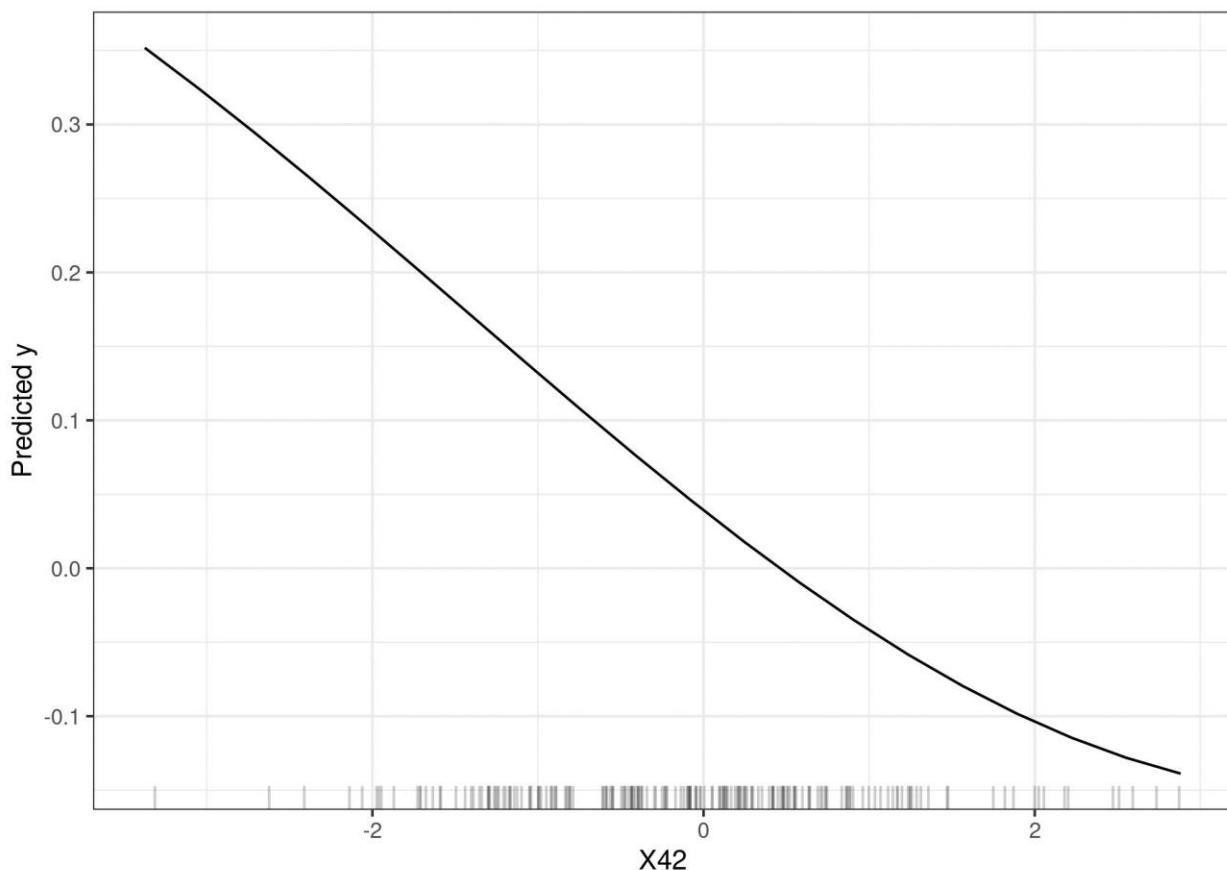
موردنی ایجاد کنم

این یک مورد ساده است: تخمین‌های خطای مدل بر اساس داده‌های آموزشی به درد نخور هستند و اهمیت ویژگی به تخمین خطای مدل متکی است در نتیجه اهمیت ویژگی بر اساس داده‌های آموزشی به درد نخور است. در واقع، این یکی از اولین چیزهایی است که در یادگیری ماشین یاد می‌گیرید: اگر خطای مدل (یا عملکرد) را بر روی همان داده‌هایی که مدل آموزش داده شده است اندازه گیری کنید، اندازه گیری معمولاً خیلی خوش‌بینانه است، به این معنی که به نظر می‌رسد مدل خیلی بهتر از واقعیت کار می‌کند و از آنجایی که اهمیت ویژگی جایگشتی به اندازه گیری خطای مدل بستگی دارد، باید از داده‌های تست دیده نشده استفاده کنیم. اهمیت ویژگی بر اساس

داده‌های آموزشی باعث می‌شود ما به اشتباه فکر کنیم که ویژگی‌ها برای پیش‌بینی‌ها مهم هستند، در حالی که در واقعیت مدل بیش برآش داشت و ویژگی‌ها اصلاً مهم نبودند.

موردی برای داده‌های آموزشی

فرمول‌بندی استدلال‌های استفاده از داده‌های آموزشی تا حدودی دشوارتر است، اما IMHO به اندازه استدلال‌های استفاده از داده‌های تست قانع کننده است. نگاهی دیگر به SVM به درد نخور خود می‌اندازیم. بر اساس داده‌های آموزشی، مهم‌ترین ویژگی X42 بود. اجازه دهید به نمودار وابستگی جزئی ویژگی X42 نگاه کنیم. نمودار وابستگی جزئی نشان می‌دهد که چگونه خروجی مدل بر اساس تغییرات ویژگی تغییر می‌کند و بر خطای تعمیم تکیه نمی‌کند. فرقی نمی‌کند که PDP با داده‌های آموزشی یا تست محاسبه شود.

شکل ۸.۲۵ PDP ویژگی X42، که با توجه به اهمیت ویژگی بر اساس داده‌های آموزشی، مهم‌ترین ویژگی است. نمودار نشان می‌دهد که چگونه SVM برای پیش‌بینی به این ویژگی وابسته است

نمودار به وضوح نشان می‌دهد که SVM یاد گرفته است برای پیش‌بینی‌های خود به ویژگی X42 تکیه کند، اما با توجه به اهمیت ویژگی بر اساس داده‌های تست، این ویژگی مهم نیست. بر اساس داده‌های آموزشی، اهمیت ۱.۱۹

است که نشان می‌دهد مدل یاد گرفته است از این ویژگی استفاده کند. اهمیت ویژگی بر اساس داده‌های آموزشی به ما می‌گوید که کدام ویژگی برای مدل مهم است به این معنا که برای پیش‌بینی به آنها بستگی دارد.

به عنوان بخشی از مورد استفاده از داده‌های آموزشی، می‌خواهیم استدلالی علیه داده‌های آزمایشی معرفی کنم. در عمل، شما می‌خواهید از تمام داده‌های خود برای آموزش مدل خود استفاده کنید تا در نهایت بهترین مدل ممکن را به دست آورید. این بدان معناست که هیچ داده آزمایشی استفاده نشده ای برای محاسبه اهمیت ویژگی باقی نمانده است. هنگامی که می‌خواهید خطای تعمیم مدل خود را تخمین بزنید، همین مشکل را دارید. اگر از اعتبارسنجی مقاطع (تودرتو) برای تخمین اهمیت ویژگی استفاده کنید، با این مشکل مواجه خواهید شد که اهمیت ویژگی در مدل نهایی با همه داده‌ها محاسبه نمی‌شود، بلکه در مدل‌هایی با زیرمجموعه‌هایی از داده‌ها که ممکن است رفتار متفاوتی داشته باشند، محاسبه می‌شود.

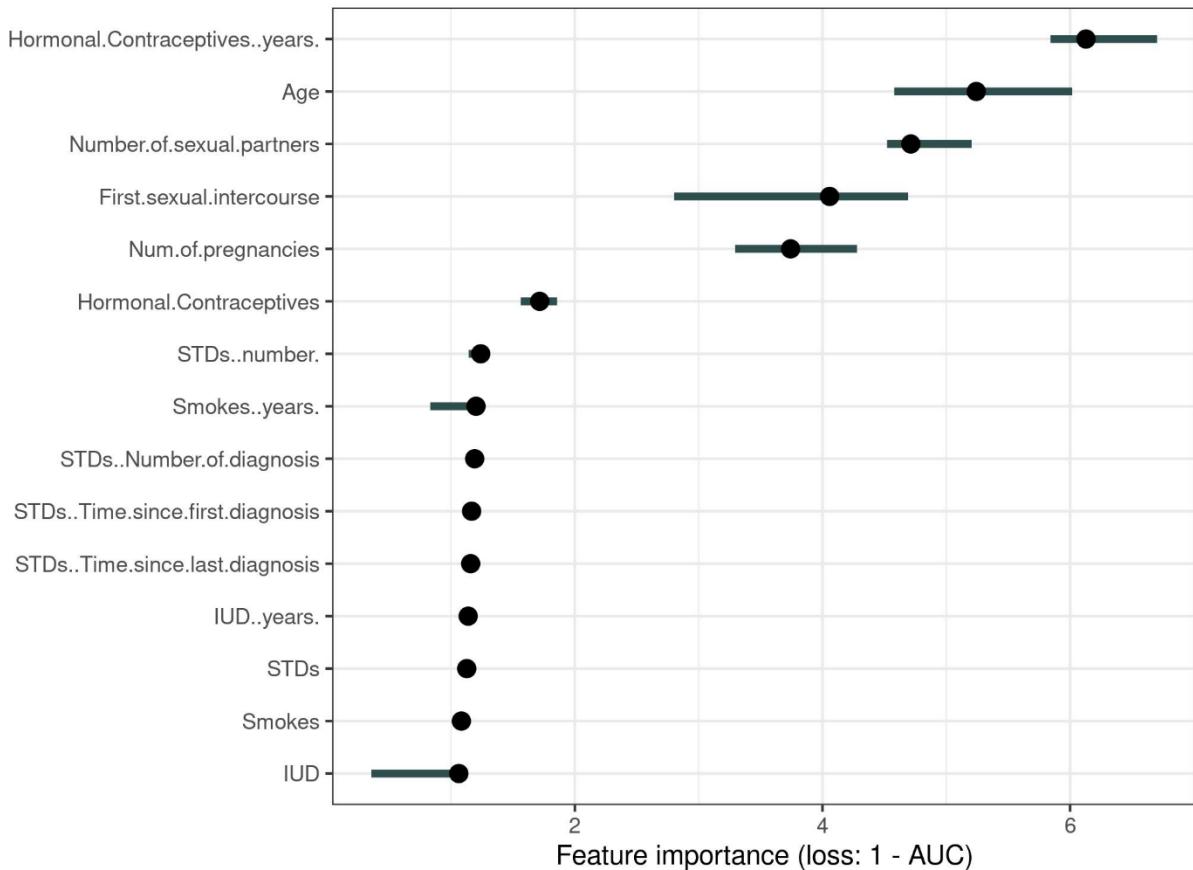
با این حال، در پایان توصیه می‌کنم از داده‌های تست برای اهمیت ویژگی جایگشت استفاده کنید. زیرا اگر علاقه‌مند هستید که پیش‌بینی‌های مدل چقدر تحت تأثیر یک ویژگی است، باید از معیارهای اهمیت دیگری مانند اهمیت SHAP استفاده کنید.

در ادامه به چند مثال نگاه می‌کنیم. من محاسبه اهمیت را بر اساس داده‌های آموزشی استوار کردم، زیرا باید یکی را انتخاب می‌کردم و استفاده از داده‌های آموزشی به چند خط کد کمتر نیاز داشت.

۸.۵.۳ مثال و تفسیر

من مثال‌هایی را برای طبقه‌بندی و رگرسیون نشان می‌دهم.
سرطان دهانه رحم (طبقه‌بندی)

ما یک مدل جنگل تصادفی را برای پیش‌بینی سرطان دهانه رحم برآش می‌کنیم. افزایش خطای خطا را با رابطه $-1 - AUC$ (یک منهای سطح زیر منحنی ROC) اندازه گیری می‌کنیم. ویژگی‌های مرتبط با افزایش خطای مدل با ضریب ۱ (= بدون تغییر) برای پیش‌بینی سرطان دهانه رحم مهم نبود.

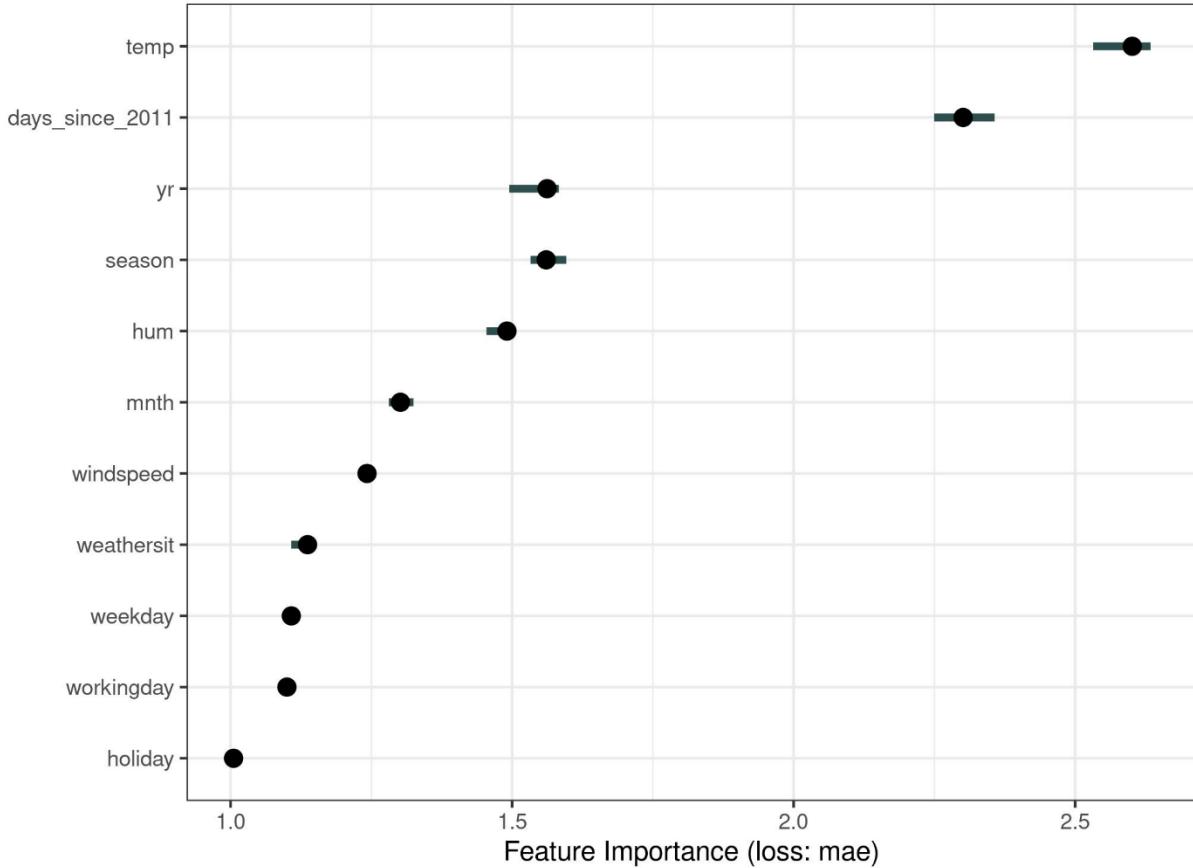

شکل ۸.۲۶: اهمیت هر یک از ویژگی‌ها برای پیش‌بینی سرطان دهانه رحم با یک جنگل تصادفی. مهم‌ترین ویژگی، سال‌های پیشگیری از بارداری هورمونی بود. با جایگشت سال‌های پیشگیری از بارداری هورمونی منجر به افزایش $AUC - 1$ با ضریب ۰.۱۳ شد.

مهم‌ترین ویژگی سال‌های پیشگیری هورمونی با افزایش خطای ۰.۱۳ پس از جایگشت بود.

اشتراک دوچرخه (رگرسیون)

ما یک مدل ماشین بردار پشتیبان را برای پیش‌بینی تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای، با توجه به شرایط آب‌وهوای و اطلاعات تقویم، برآذش می‌کنیم. به عنوان اندازه گیری خطای میانگین خطای مطلق استفاده می‌کنیم.

شکل ۸.۲۷: اهمیت هر یک از ویژگی‌ها در پیش‌بینی شمارش دوچرخه با ماشین بردار پشتیبان. مهم‌ترین ویژگی دما بود، کمترین اهمیت مربوط تعطیلات بود.

۸.۵.۴ مزایا

تفسیر خوب: اهمیت ویژگی افزایش خطای مدل زمانی است که اطلاعات ویژگی از بین می‌رود.

اهمیت ویژگی یک بینش بسیار فشرده و جهانی در مورد رفتار مدل ارائه می‌دهد.

یک جنبه مثبت استفاده از نسبت خطا به جای تفاوت خطا این است که اندازه گیری اهمیت ویژگی در مسائل مختلف قابل مقایسه است.

اندازه گیری اهمیت به طور خودکار تمام تعاملات با سایر ویژگی‌ها را در نظر می‌گیرد. با جایگشتنی کردن ویژگی، اثرات تعامل با سایر ویژگی‌ها را نیز از بین می‌برید. این بدان معنی است که اهمیت ویژگی جایگشتنی هم اثر ویژگی اصلی و هم اثرات متقابل بر عملکرد مدل را در بر می‌گیرد. این نیز یک نقطه ضعف است زیرا اهمیت تعامل بین دو ویژگی در اندازه گیری اهمیت هر دو ویژگی گنجانده شده است. این بدان معناست که اهمیت ویژگی‌ها به کاهش کل عملکرد اضافه نمی‌شود، اما مجموع آن بزرگ‌تر است. تنها در صورتی که هیچ تعاملی بین ویژگی‌ها وجود نداشته باشد، مانند یک مدل خطی، اهمیت تقریباً افزایش می‌یابد.

اهمیت ویژگی جایگشت نیازی به آموزش مجدد مدل ندارد. برخی از روش‌های دیگر حذف یک ویژگی، آموزش مجدد مدل و سپس مقایسه خطای مدل را پیشنهاد می‌کنند. از آنجایی که بازآموزی یک مدل یادگیری ماشین می‌تواند زمان زیادی طول بکشد، «فقط» جایگشت یک ویژگی می‌تواند در زمان زیادی صرفه‌جویی کند. روش‌های مهمی که مدل را با زیرمجموعه‌ای از ویژگی‌ها بازآموزی می‌کنند در نگاه اول بصری به نظر می‌رسند، اما مدل با داده‌های کاهش‌یافته برای اهمیت ویژگی بی‌معنی است. ما به اهمیت ویژگی یک مدل ثابت علاقه مندیم. بازآموزی با مجموعه‌داده کاهش‌یافته، مدلی متفاوت از مدل مورد علاقه ما ایجاد می‌کند. فرض کنید یک مدل خطی پراکنده (با لاسو) با تعداد مشخصی از ویژگی‌ها با وزن غیر صفر را آموزش می‌دهید. مجموعه‌داده دارای ۱۰۰ ویژگی است، شما تعداد وزن‌های غیر صفر را ۵ می‌کنید. اهمیت یکی از ویژگی‌هایی که وزن غیر صفر دارند را تحلیل می‌کنید. شما ویژگی را حذف کرده و مدل را دوباره آموزش می‌دهید. عملکرد مدل ثابت می‌ماند زیرا یکی دیگر از ویژگی‌های به همان اندازه خوب وزن غیر صفر می‌گیرد و نتیجه شما این است که ویژگی مهم نبوده است. مثال دیگر: مدل یک درخت تصمیم است و ما اهمیت ویژگی را که به عنوان اولین تقسیم انتخاب شده است تجزیه و تحلیل می‌کنیم. شما ویژگی را حذف کرده و مدل را دوباره آموزش می‌دهید. از آنجایی که ویژگی دیگری به عنوان اولین تقسیم انتخاب شده است، کل درخت می‌تواند بسیار متفاوت باشد، به این معنی که نرخ خطای درختان (به طور بالقوه) کاملاً متفاوت را مقایسه می‌کنیم تا تصمیم بگیریم که این ویژگی برای یکی از درختان چقدر مهم است.

۸.۵.۵ معایب

اهمیت ویژگی جایگشت به خطای مدل مرتبط است. این ذاتاً بد نیست، اما در برخی موارد آن چیزی نیست که شما نیاز دارید. در برخی موارد، ممکن است ترجیح دهید بدانید که خروجی مدل برای یک ویژگی چقدر متفاوت است بدون اینکه به معنای عملکرد آن توجه کنید. به عنوان مثال، شما می‌خواهید بفهمید که وقتی شخصی ویژگی‌ها را دستکاری می‌کند، خروجی مدل شما چقدر قوی (robust) است. در این مورد، شما علاقه ای به این خواهید داشت که با تغییر یک ویژگی، عملکرد مدل چقدر کاهش می‌یابد، بلکه چقدر از واریانس خروجی مدل توسط هر ویژگی توضیح داده می‌شود. واریانس مدل (توضیح داده شده توسط ویژگی‌ها) و اهمیت ویژگی زمانی که مدل به خوبی تعمیم می‌یابد (یعنی بیش برآش وجود نداشته باشد) به شدت با هم همبستگی دارند.

شما نیاز به دسترسی به نتیجه واقعی دارید. اگر کسی فقط مدل و داده‌های بدون برچسب را در اختیار شما قرار دهد -نه نتیجه واقعی را- نمی‌توانید اهمیت ویژگی جایگشتی را محاسبه کنید.

اهمیت ویژگی جایگشت بستگی به نحوه به هم زدن ویژگی دارد که تصادفی بودن را به اندازه گیری اضافه می‌کند. هنگامی که جایگشت تکرار می‌شود، نتایج ممکن است بسیار متفاوت باشد. تکرار جایگشت و میانگین معیارهای اهمیت نسبت به تکرارها، اندازه گیری را تثبیت می‌کند، اما زمان محاسبه را افزایش می‌دهد.

اگر ویژگی‌ها با هم مرتبط باشند، اهمیت ویژگی جایگشت می‌تواند توسط نمونه‌های داده غیرواقعی سوگیری شود. مشکل همانند نمودارهای وابستگی جزئی است: جایگشت ویژگی‌ها در هنگام همبستگی دو یا چند ویژگی، نمونه داده‌های بعيد ایجاد می‌کند. وقتی همبستگی مثبت دارند (مانند قد و وزن یک فرد) و من یکی از ویژگی‌ها را به هم می‌زنم، نمونه‌های جدیدی ایجاد می‌کنم که بعيد یا حتی از نظر فیزیکی غیرممکن است (مثلاً فرد ۲ متری با وزن ۳۰ کیلوگرم)، اما از این نمونه‌های جدید برای اندازه‌گیری اهمیت استفاده می‌کنم. به عبارت دیگر، برای اهمیت ویژگی جایگشتی یک ویژگی همبسته، ما در نظر می‌گیریم که وقتی ویژگی را با مقادیری که هرگز در واقعیت مشاهده نمی‌کنیم مبادله می‌کنیم، عملکرد مدل چقدر کاهش می‌یابد. بررسی کنید که آیا ویژگی‌ها به شدت همبستگی دارند و در صورت وجود، در مورد تفسیر اهمیت ویژگی دقیق نمی‌باشد. با این حال، همبستگی‌های زوجی ممکن است برای آشکار کردن مشکل کافی نباشد.

نکته دشوار دیگر: افزودن یک ویژگی همبسته می‌تواند اهمیت ویژگی مرتبط را کاهش دهد با تقسیم اهمیت بین هر دو ویژگی. اجازه دهید مثالی از منظورم از «تقسیم کردن» اهمیت ویژگی به شما بگویم: ما می‌خواهیم احتمال باران را پیش‌بینی کنیم و از دمای ساعت ۸ صبح روز قبل به عنوان یک ویژگی همراه با سایر ویژگی‌های نامرتبط استفاده کنیم. من یک جنگل تصادفی آموزش می‌دهم و معلوم می‌شود که دما مهم‌ترین ویژگی است و همه چیز خوب است و شب بعد خوب می‌خوابم. حال سناریوی دیگر را تصور کنید که در آن دمای ۹:۰۰ صبح را به عنوان یک ویژگی که به شدت با دمای ساعت ۸:۰۰ صبح مرتبط است، لحاظ کنم. دمای ساعت ۹:۰۰ صبح اگر از قبل دمای ساعت ۸:۰۰ صبح را بدانم، اطلاعات بیشتری به من نمی‌دهد. اما داشتن ویژگی‌های بیشتر همیشه خوب است، درست است؟ من یک جنگل تصادفی را با دو ویژگی دما و ویژگی‌های نامرتبط آموزش می‌دهم. برخی از درختان در جنگل تصادفی دمای ۸ صبح را می‌گیرند، برخی دیگر دمای ۹:۰۰ صبح، دوباره برخی دیگر هر دو و برخی دیگر هیچ کدام. دو ویژگی دما در کنار هم کمی اهمیت بیشتری نسبت به ویژگی دمای واحد قبلی دارند، اما به جای قرار گرفتن در بالای لیست ویژگی‌های مهم، هر دما اکنون جایی در وسط است. با معروفی یک ویژگی همبسته، مهم‌ترین ویژگی را از بالای نردهان اهمیت به حد متوسط رساندم. از یک طرف این خوب است، زیرا به سادگی رفتار مدل یادگیری ماشین زیربنایی، در اینجا جنگل تصادفی را منعکس می‌کند. دمای ۸:۰۰ صبح به سادگی از اهمیت کمتری برخوردار شده است زیرا مدل اکنون می‌تواند به اندازه گیری ۹:۰۰ صبح نیز تکیه کند. از سوی دیگر، تفسیر اهمیت ویژگی را به میزان قابل توجهی دشوارتر می‌کند. تصور کنید می‌خواهید ویژگی‌ها را برای خطاهای اندازه گیری بررسی کنید. چک گران است و شما تصمیم می‌گیرید فقط ۳ مورد از مهم‌ترین ویژگی‌ها را بررسی کنید. در مورد اول دما را بررسی می‌کنید، در مورد دوم هیچ ویژگی دما را فقط به این دلیل که آنها اکنون اهمیت را به اشتراک می‌گذارند درج نمی‌کنند. حتی اگر مقادیر اهمیت ممکن است در سطح رفتار مدل معنا پیدا کند، اگر ویژگی‌های همبسته داشته باشید گیج کننده است.

۸.۵.۶ گزینه‌های جایگزین

الگوریتمی به نام PIMP (Altmann et al., 2010) الگوریتم اهمیت ویژگی جایگشت را برای ارائه p-value برای اهمیت‌ها ارائه می‌دهد. یکی دیگر از جایگزین‌های مبتنی بر خطا، حذف ویژگی از داده‌های آموزشی، آموزش مجدد مدل و اندازه‌گیری افزایش خطاست. جایگشت یک ویژگی و اندازه گیری افزایش خط تنها راه برای اندازه گیری اهمیت یک ویژگی نیست. معیارهای مختلف اهمیت را می‌توان به روش‌های مدل خاص و مدل-آگنوسنیک تقسیم کرد. اهمیت جینی برای جنگل‌های تصادفی یا ضرایب رگرسیون استاندارد برای مدل‌های رگرسیون نمونه‌هایی از معیارهای اهمیت ویژه مدل هستند.

یک جایگزین مدل-آگنوسنیک برای اهمیت ویژگی جایگشت، معیارهای مبتنی بر واریانس هستند. معیارهای اهمیت ویژگی مبتنی بر واریانس مانند شاخص‌های Sobol یا ANOVA عملکردی به ویژگی‌هایی که باعث واریانس بالایی درتابع پیش‌بینی می‌شوند اهمیت بیشتری می‌دهند. همچنین اهمیت SHAP شباهت‌هایی به اندازه گیری اهمیت مبتنی بر واریانس دارد. اگر تغییر یک ویژگی، خروجی را تا حد زیادی تغییر می‌دهد، مهم است. این تعریف اهمیت با تعریف مبتنی بر خطا در مورد اهمیت ویژگی جایگشت متفاوت است. این در مواردی مشهود است که یک مدل بیش برآذش داده شده باشد. اگر مدلی بیش از حد برآذش می‌کند و از ویژگی غیرمرتبه با خروجی استفاده می‌کند، اهمیت ویژگی جایگشتی اهمیتی برابر با صفر می‌دهد زیرا این ویژگی به تولید پیش‌بینی‌های صحیح کمک نمی‌کند. از سوی دیگر، اندازه‌گیری اهمیت مبتنی بر واریانس، ممکن است به ویژگی اهمیت بالایی بددهد زیرا زمانی که ویژگی تغییر می‌کند، پیش‌بینی می‌تواند تغییرات زیادی داشته باشد. نمای کلی خوبی از تکنیک‌های مختلف اهمیت در مقاله توسط Wei et al. (۲۰۱۵) ارائه شده است.

۸.۵.۷ نرم افزار

پکیج iml نرم افزار R برای مثال‌ها استفاده شد. پکیج‌های DALEX و vip نرم افزار R همچنین کتابخانه پایتون rfpimp و scikit-learn، alibi اهمیت ویژگی جایگشتی مدل-آگنوسنیک را پیاده‌سازی می‌کنند.

۸.۶ جانشین جهانی

یک مدل جایگزین جهانی یک مدل قابل تفسیر است که برای تقریب پیش‌بینی‌های یک مدل جعبه سیاه آموزش داده شده است. ما می‌توانیم با تفسیر مدل جایگزین در مورد مدل جعبه سیاه نتیجه گیری کنیم. حل تفسیرپذیری یادگیری ماشین با استفاده از یادگیری ماشین بیشتر!

۸.۶.۱ تئوری

مدل‌های جایگزین در مهندسی نیز استفاده می‌شوند: اگر یک نتیجه موردعلاقه گران، زمان‌بر یا اندازه‌گیری آن دشوار باشد (مثلاً به دلیل اینکه از یک شبیه‌سازی رایانه‌ای پیچیده می‌آید)، می‌توان به جای آن از یک مدل جایگزین ارزان و سریع نتیجه استفاده کرد. تفاوت بین مدل‌های جایگزین مورد استفاده در مهندسی و یادگیری ماشین قابل تفسیر در این است که مدل زیربنایی یک مدل یادگیری ماشین است (نه شبیه‌سازی) و اینکه مدل جایگزین باید قابل تفسیر باشد. هدف از مدل‌های جایگزین (قابل تفسیر) تقریب پیش‌بینی‌های مدل زیربنایی تا حد امکان دقیق و در عین حال قابل تفسیر بودن است. ایده مدل‌های جایگزین را می‌توان با نام‌های مختلفی یافت: مدل تقریبی، متامدل، مدل سطح پاسخ، شبیه‌ساز، ...

درباره تئوری: در واقع برای درک مدل‌های جایگزین به نظریه زیادی نیاز نیست. ما می‌خواهیم تابع پیش‌بینی جعبه سیاه f را تا حد امکان با تابع پیش‌بینی مدل جایگزین g ، تحت این محدودیت که g قابل تفسیر است، تقریب بزنیم. برای تابع g می‌توان از هر مدل قابل تفسیر - به عنوان مثال از فصل مدل‌های قابل تفسیر - استفاده کرد. به عنوان مثال یک مدل خطی:

$$g(x) = \beta_0 + \beta_1 x_1 + \cdots + \beta_p x_p$$

یا درخت تصمیم:

$$g(x) = \sum_{m=1}^M c_m I\{x \in R_m\}$$

آموزش یک مدل جایگزین یک روش مدل-آگنوستیک است، زیرا به هیچ اطلاعاتی در مورد عملکرد درونی مدل جعبه سیاه نیاز ندارد، فقط دسترسی به داده‌ها و عملکرد پیش‌بینی ضروری است. اگر مدل یادگیری ماشین زیربنایی با مدل دیگری جایگزین شد، همچنان می‌توانید از روش جایگزین استفاده کنید. انتخاب نوع مدل جعبه سیاه و نوع مدل جایگزین جدا شده است.

برای به دست آوردن مدل جایگزین مراحل زیر را انجام دهید:

- ۱- یک مجموعه‌داده X را انتخاب کنید. این مجموعه می‌تواند همان مجموعه‌داده ای باشد که برای آموزش مدل جعبه سیاه استفاده شده است یا یک مجموعه‌داده جدید از همان توزیع باشد. حتی می‌توانید بسته به برنامه خود زیر مجموعه‌ای از داده‌ها یا شبکه ای از نقاط را انتخاب کنید.

- ۲- برای مجموعه‌داده انتخابی X , پیش‌بینی‌های مدل جعبه سیاه را دریافت کنید.
- ۳- یک نوع مدل قابل تفسیر (مدل خطی، درخت تصمیم، و ...) را انتخاب کنید.
- ۴- مدل قابل تفسیر را بر روی مجموعه‌داده X و پیش‌بینی‌های آن آموزش دهید.
- ۵- تبریک می‌گوییم! شما اکنون یک مدل جایگزین دارید.
- ۶- اندازه گیری کنید که مدل جایگزین چقدر پیش‌بینی‌های مدل جعبه سیاه را تکرار می‌کند.
- ۷- مدل جایگزین را تفسیر کنید.

ممکن است روش‌هایی برای مدل‌های جایگزین پیدا کنید که مراحل اضافی دارند یا کمی متفاوت هستند، اما ایده کلی معمولاً همان‌طور که در اینجا توضیح داده شده است.

یکی از راه‌های اندازه‌گیری اینکه جانشین چقدر مدل جعبه سیاه را تکرار می‌کند، اندازه‌گیری R-squared است:

$$R^2 = 1 - \frac{SSE}{SST} = 1 - \frac{\sum_{i=1}^n (\hat{y}_*^{(i)} - \hat{y}^{(i)})^2}{\sum_{i=1}^n (\hat{y}^{(i)} - \bar{y})^2}$$

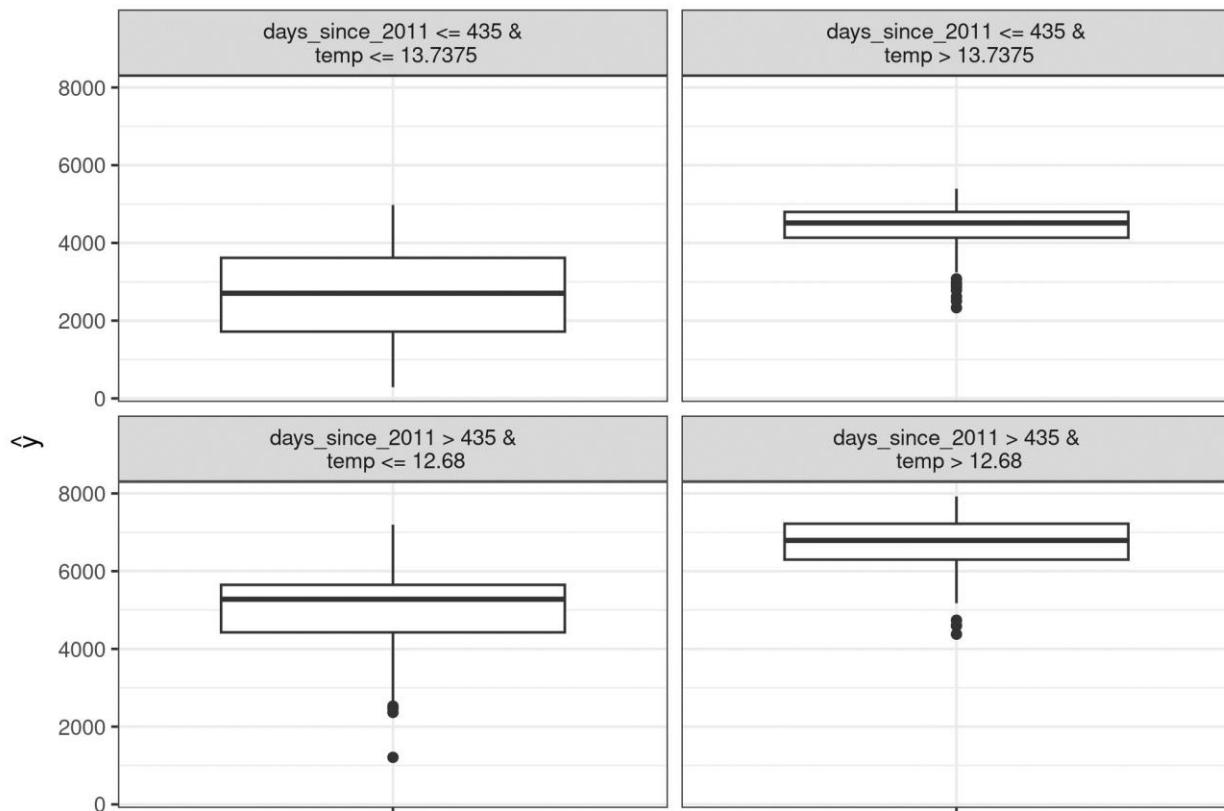
در این رابطه $\hat{y}_*^{(i)}$ پیش‌بینی مدل جایگزین برای نمونه- i است، $\hat{y}^{(i)}$ پیش‌بینی مدل جعبه سیاه و \bar{y} میانگین پیش‌بینی‌های مدل جعبه سیاه است. SSE مخفف مجموع مربعات خطا و SST مخفف مجموع مربعات کل است. معیار R-squared را می‌توان به عنوان درصد واریانسی که توسط مدل جانشین توضیح داده شده است تفسیر کرد. اگر R-squared نزدیک به ۱ (۱ کم) باشد، مدل قابل تفسیر رفتار مدل جعبه سیاه را به خوبی تقریب می‌کند. اگر مدل قابل تفسیر بسیار نزدیک با مدل جعبه سیاه باشد، ممکن است بخواهد مدل پیچیده را با مدل قابل تفسیر جایگزین کنید. اگر R-squared نزدیک به ۰ (۰ زیاد) باشد، مدل قابل تفسیر نمی‌تواند مدل جعبه سیاه را توضیح دهد.

توجه داشته باشید که ما در مورد عملکرد مدل جعبه سیاه زیربنایی صحبت نکرده ایم، یعنی اینکه چقدر خوب یا بد در پیش‌بینی خروجی واقعی عمل می‌کند. عملکرد مدل جعبه سیاه نقشی در آموزش مدل جانشین ندارد. تفسیر مدل جانشین همچنان معتبر است زیرا در مورد مدل اظهاراتی می‌کند نه در مورد دنیای واقعی. اما مسلماً اگر مدل جعبه سیاه بد باشد، تفسیر مدل جایگزین بی‌ربط می‌شود، زیرا در این صورت مدل جعبه سیاه خود بی‌ربط است.

همچنین می‌توانیم یک مدل جایگزین براساس زیرمجموعه‌ای از داده‌های اصلی بسازیم یا نمونه‌ها را دوباره وزن دهی کنیم. به این ترتیب، توزیع ورودی مدل جایگزین را تغییر می‌دهیم، که تمرکز تفسیر را تغییر می‌دهد (پس دیگر واقعاً جهانی نیست). اگر داده‌ها را به صورت محلی با یک نمونه خاص از داده‌ها وزن کنیم (هر چه نمونه‌ها به نمونه انتخاب شده نزدیک‌تر باشند، وزن آنها بیشتر است)، یک مدل جایگزین محلی دریافت می‌کنیم که می‌تواند پیش‌بینی فردی نمونه را توضیح دهد. در فصل بعدی در مورد مدل‌های محلی بیشتر بخوانید.

۸.۶.۲ مثال

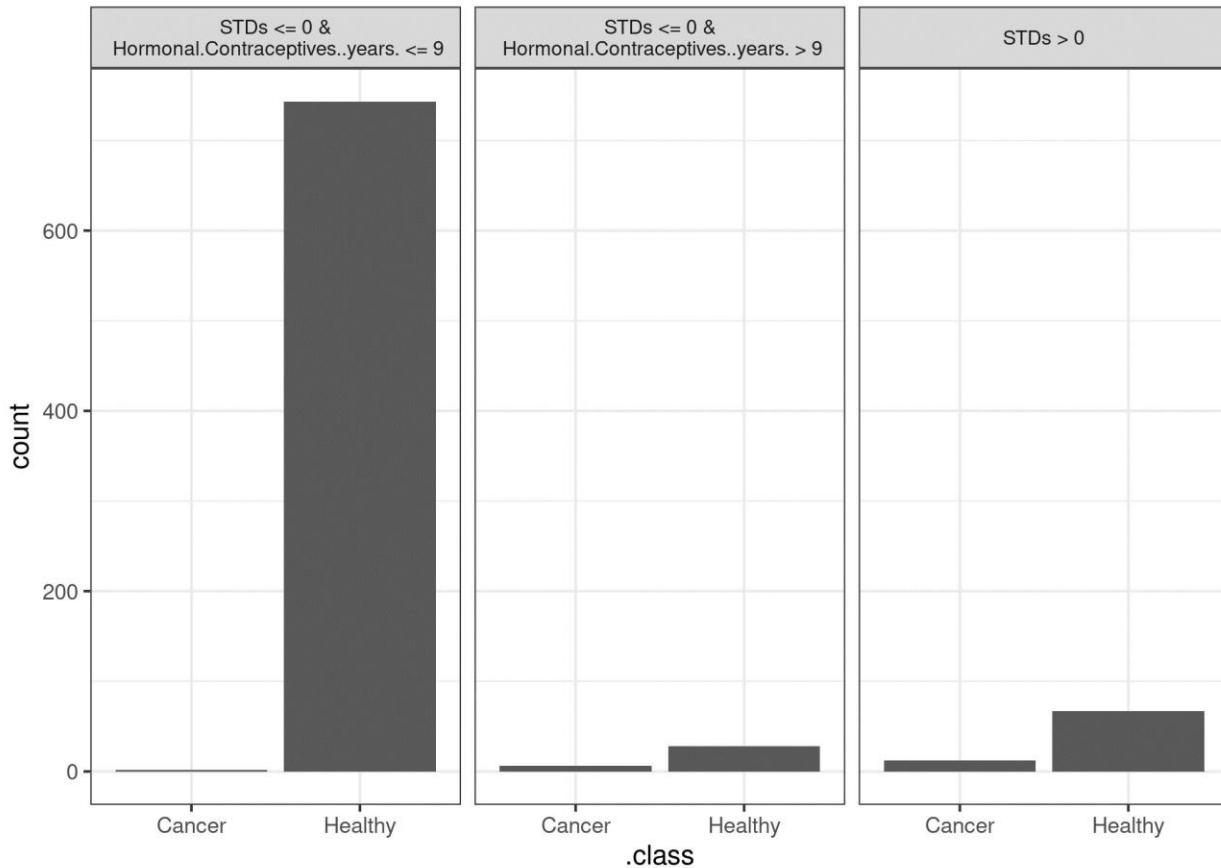
برای نشان دادن مدل‌های جایگزین، یک رگرسیون و یک مثال طبقه‌بندی را در نظر می‌گیریم. ابتدا، ما یک ماشین بردار پشتیبان را آموزش می‌دهیم تا تعداد دوچرخه‌های اجاره شده روزانه را با توجه به اطلاعات آب و هوا و تقویم پیش‌بینی کند. ماشین بردار پشتیبان خیلی قابل تفسیر نیست، بنابراین ما یک جایگزین را با یک درخت تصمیم CART به عنوان مدل قابل تفسیر برای تقریب رفتار ماشین بردار پشتیبان آموزش می‌دهیم.

شکل ۸.۲۸: گره‌های پایانی یک درخت جایگزین که پیش‌بینی‌های یک ماشین بردار پشتیبان آموزش دیده بر روی مجموعه داده‌های اجاره دوچرخه را تقریب می‌زنند. توزیع‌ها در گره‌ها نشان می‌دهد که درخت جایگزین تعداد بیشتری از دوچرخه‌های اجاره‌ای را زمانی که دما بالای ۱۳ درجه سانتی‌گراد است و زمانی که روز بعد در دوره ۲ ساله بود (نقطه برش در ۴۳۵ روز) پیش‌بینی می‌کند.

مدل جایگزین دارای یک R-squared (واریانس توضیح داده شده) ۰.۷۷ است که به این معنی است که رفتار جعبه سیاه زیرین را کاملاً خوب تقریب می‌کند، اما نه کاملاً. اگر برآش کامل بود، می‌توانیم دستگاه بردار پشتیبانی را دور بیندازیم و به جای آن از درخت استفاده کنیم.

در مثال دوم، احتمال سرطان دهانه رحم را با یک جنگل تصادفی پیش‌بینی می‌کنیم. دوباره یک درخت تصمیم را با مجموعه‌داده اصلی آموزش می‌دهیم، اما با پیش‌بینی جنگل تصادفی به عنوان نتیجه، به جای کلاس‌های واقعی (سالم در مقابل سرطان) از داده‌ها.

شکل ۸.۲۹: گره‌های انتهایی یک درخت جایگزین که پیش‌بینی‌های یک جنگل تصادفی آموزش‌دیده بر روی مجموعه‌داده سرطان دهانه رحم را تقریب می‌زند. شمارش در گره‌ها فراوانی طبقه‌بندی مدل‌های جعبه سیاه را در گره‌ها نشان می‌دهد.

مدل جایگزین دارای یک R-squared (واریانس توضیح داده شده) ۰.۱۹ است، به این معنی که به خوبی جنگل تصادفی را تقریب نمی‌کند و ما نباید درخت را در هنگام نتیجه‌گیری در مورد مدل پیچیده تفسیر کنیم.

۸.۶.۳ مزایا

روش مدل جایگزین انعطاف‌پذیر است: هر مدلی از فصل مدل‌های قابل تفسیر قابل استفاده است. این همچنین به این معنی است که شما می‌توانید نه تنها مدل قابل تفسیر، بلکه مدل جعبه سیاه زیرین را نیز مبادله کنید. فرض کنید مدل پیچیده‌ای ایجاد کرده اید و آن را برای تیم‌های مختلف شرکت خود توضیح می‌دهید. یک تیم با مدل‌های خطی آشنا است، تیم دیگر می‌تواند درخت تصمیم را درک کند. شما می‌توانید دو مدل جایگزین (مدل

خطی و درخت تصمیم) را برای مدل جعبه سیاه اصلی آموزش دهید و دو نوع توضیح ارائه دهید. اگر مدل جعبه سیاه با عملکرد بهتری پیدا کردید، لازم نیست روش تفسیر خود را تغییر دهید، زیرا می‌توانید از همان کلاس مدل‌های جایگزین استفاده کنید.

من استدلال می‌کنم که رویکرد بسیار شهودی و سرراست است. این بدان معناست که پیاده‌سازی آن آسان است، اما توضیح آن برای افرادی که با علم داده یا یادگیری ماشین آشنایی ندارند نیز آسان است.

با اندازه گیری **R-squared**، می‌توانیم به راحتی اندازه گیری کنیم که مدل‌های جایگزین ما در تقریب پیش‌بینی‌های جعبه سیاه چقدر خوب هستند.

۸.۶.۴ معایب

شما باید آگاه باشید که در مورد مدل نتیجه می‌گیرید نه در مورد داده‌ها، زیرا مدل جایگزین هرگز نتیجه واقعی را نمی‌بیند.

مشخص نیست بهترین نقطه برش برای **R-squared** چیست تا مطمئن شویم که مدل جایگزین به اندازه کافی به مدل جعبه سیاه نزدیک است. ۹۰ درصد واریانس توضیح داده شده است؟ ۵۰ درصد؟ ۹۹ درصد؟

ما می‌توانیم اندازه گیری کنیم که مدل جانشین چقدر به مدل جعبه سیاه نزدیک است. باید فرض کنیم خیلی نزدیک نیستیم، اما به اندازه کافی نزدیک هستیم. ممکن است این اتفاق بیفتد که مدل قابل تفسیر برای یک زیرمجموعه از مجموعه داده بسیار نزدیک باشد، اما برای زیرمجموعه دیگر کاملاً واگرا باشد. در این مورد، تفسیر مدل ساده برای همه نقاط داده به یک اندازه خوب نخواهد بود.

مدل قابل تفسیری که شما به عنوان جانشین انتخاب می‌کنید با تمام مزايا و معایب خود همراه است. برخی افراد استدلال می‌کنند که به طور کلی، هیچ مدل ذاتی قابل تفسیر (از جمله مدل‌های خطی و درخت‌های تصمیم گیری) وجود ندارد و حتی داشتن توهم تفسیرپذیری خطرناک است. اگر شما هم با این نظر موافق هستید، مطمئناً این روش برای شما مناسب نیست.

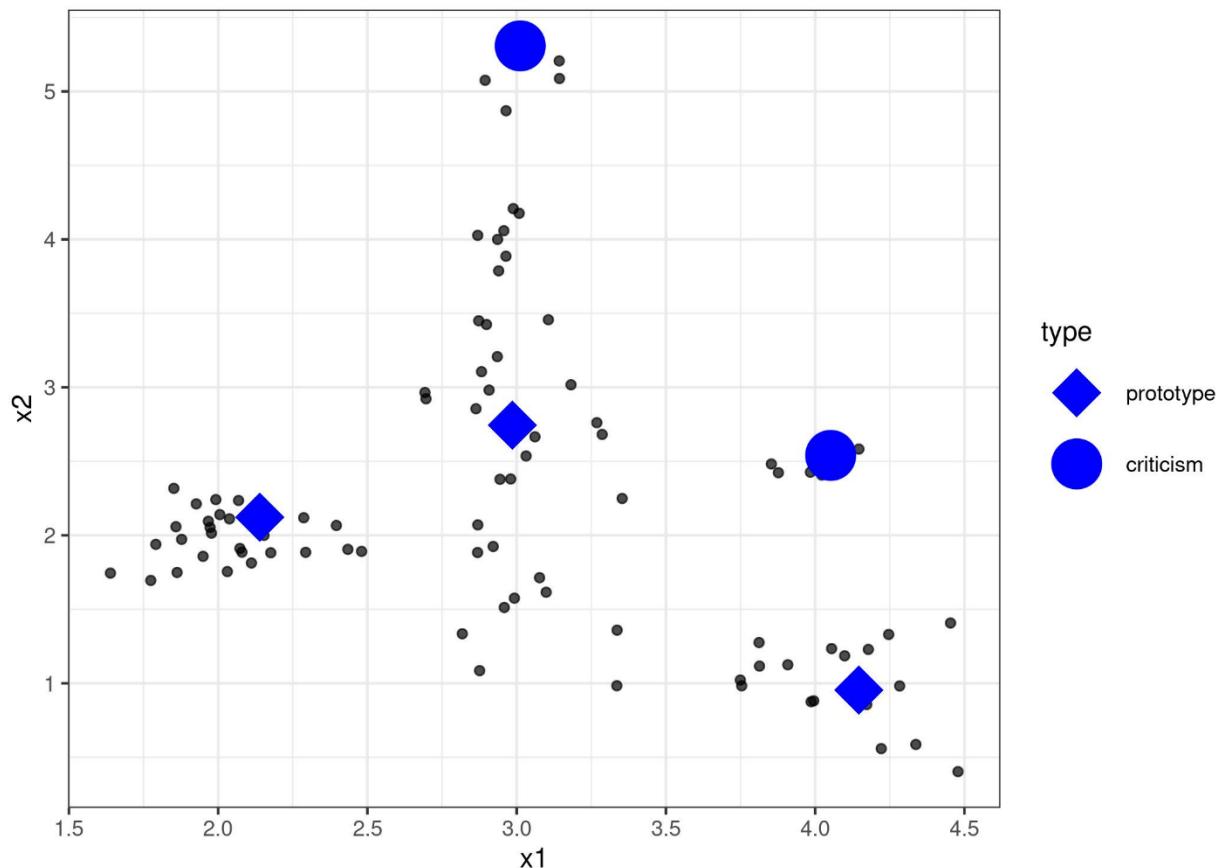
۸.۶.۵ نرم افزار

من از پکیج ml نرم افزار R برای مثال‌ها استفاده کردم. اگر می‌توانید یک مدل یادگیری ماشین آموزش دهید، باید خودتان بتوانید مدل‌های جایگزین را پیاده‌سازی کنید. به سادگی یک مدل قابل تفسیر را برای پیش‌بینی پیش‌بینی‌های مدل جعبه سیاه آموزش دهید.

۸.۷ نمونه‌های اولیه و انتقادات

نمونه اولیه یک نمونه داده است که نماینده همه داده‌ها است. انتقاد یک نمونه داده است که به خوبی توسط مجموعه نمونه‌های اولیه نمایندگی نمی‌شود. هدف از انتقاد، ارائه بینش همراه با نمونه‌های اولیه، به ویژه برای نقاط داده‌ای است که نمونه‌های اولیه به خوبی نمایندگی نمی‌کنند. نمونه‌های اولیه و انتقادات را می‌توان به‌طور مستقل از یک مدل یادگیری ماشین برای توصیف داده‌ها استفاده کرد، اما همچنین می‌توان از آنها برای ایجاد یک مدل قابل تفسیر یا برای تفسیرپذیر ساختن مدل جعبه سیاه استفاده کرد.

در این فصل از عبارت « نقطه داده » برای اشاره به یک نمونه استفاده می‌کنم، تا بر این تفسیر تأکید کنم که یک نمونه همچنین نقطه‌ای در یک سیستم مختصات است که در آن هر ویژگی یک بعد است. شکل زیر توزیع داده‌های شبیه سازی شده را نشان می‌دهد که برخی از نمونه‌ها به عنوان نمونه اولیه و برخی به عنوان انتقاد انتخاب شده‌اند. نقاط کوچک داده‌ها، نقاط بزرگ انتقادات و مربع‌های بزرگ نمونه‌های اولیه هستند. نمونه‌های اولیه (به صورت دستی) برای پوشش مراکز توزیع داده‌ها انتخاب می‌شوند و انتقادات، نقاطی در یک خوش بدون نمونه اولیه هستند. نمونه‌های اولیه و انتقادات همیشه نمونه‌های واقعی از داده‌ها هستند.

شکل ۸.۳۰: نمونه‌های اولیه و انتقادات برای توزیع داده با دو ویژگی x_1 و x_2

من نمونه‌های اولیه را به صورت دستی انتخاب کردم که مقیاس خوبی ندارد و احتمالاً منجر به نتایج ضعیف می‌شود. روش‌های زیادی برای یافتن نمونه‌های اولیه در داده‌ها وجود دارد. یکی از آنها k-medoids است، که یک الگوریتم خوشه‌بندی مرتبط با الگوریتم k-means می‌باشد. هر الگوریتم خوشه‌بندی که نقاط داده واقعی را به عنوان مرکز خوشه برمی‌گرداند، واجد شرایط انتخاب نمونه‌های اولیه است. اما اکثر این روش‌ها فقط نمونه‌های اولیه را پیدا می‌کنند، اما هیچ انتقادی ندارند. این فصل MMD-critic ارائه شده توسط Kim et al. (۲۰۱۶) را ارائه می‌کند، رویکردی که نمونه‌های اولیه و انتقادات را در یک چارچوب واحد ترکیب می‌کند.

MMD-critic توزیع داده‌ها و توزیع نمونه‌های اولیه انتخاب شده را مقایسه می‌کند. این مفهوم اصلی برای درک روش MMD-critic است. MMD-critic نمونه‌های اولیه‌ای را انتخاب می‌کند که اختلاف بین دو توزیع را به حداقل می‌رساند. نقاط داده در مناطق با تراکم بالا نمونه‌های اولیه خوبی هستند، به خصوص زمانی که نقاط از "خوشه‌های داده" مختلف انتخاب می‌شوند. نقاط داده از مناطقی که به خوبی توسط نمونه‌های اولیه توضیح داده نشده اند به عنوان انتقاد انتخاب می‌شوند. اجازه دهد عمیق‌تر به نظریه بپردازیم.

۸.۷.۱ تئوری

روش MMD-critic در سطح بالا را می‌توان به طور خلاصه اینگونه بیان کرد:

- ۱- تعداد نمونه‌های اولیه و انتقاداتی را که می‌خواهید پیدا کنید انتخاب کنید.
- ۲- نمونه‌های اولیه را با جستجوی حریصانه پیدا کنید. نمونه‌های اولیه به گونه‌ای انتخاب می‌شوند که توزیع نمونه‌های اولیه به توزیع داده‌ها نزدیک باشد.
- ۳- انتقادات را با جستجوی حریصانه پیدا کنید. نقاطی به عنوان انتقاد انتخاب می‌شوند که در آن توزیع نمونه‌های اولیه با توزیع داده‌ها متفاوت است.

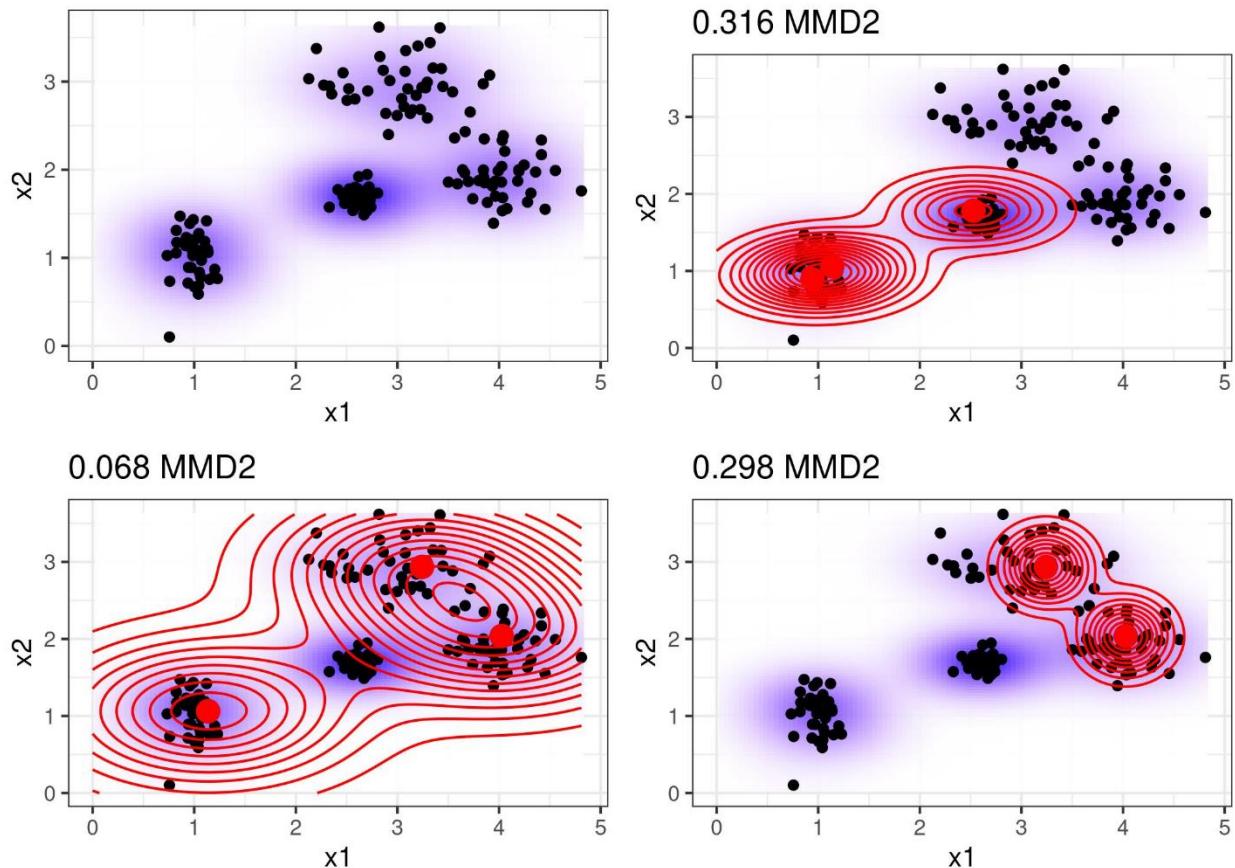
برای یافتن نمونه‌های اولیه و انتقادات برای مجموعه داده با MMD-critic، به چند عنصر نیاز داریم. به عنوان اساسی‌ترین عنصر، ما به یک **تابع هسته** برای تخمین چگالی داده‌ها نیاز داریم. هسته تابعی است که دو نقطه داده را با توجه به مجاورت آنها وزن می‌کند. بر اساس برآوردهای چگالی، ما به معیاری نیاز داریم که به ما بگوید دو توزیع چقدر متفاوت هستند تا بتوانیم تعیین کنیم که آیا توزیع نمونه‌های اولیه که انتخاب می‌کنیم به توزیع داده نزدیک است یا خیر. این کار با اندازه گیری **حداکثر اختلاف میانگین (MMD)** حل می‌شود. همچنین بر اساس تابع هسته، به تابع **شاهد** نیاز داریم تا به ما بگوید که دو توزیع در یک نقطه داده خاص چقدر متفاوت هستند. با تابع شاهد، می‌توانیم انتقادات را انتخاب کنیم، یعنی نقاط داده‌ای که در آن توزیع نمونه‌های اولیه و داده‌ها از هم جدا می‌شود و تابع شاهد مقادیر مطلق زیادی به خود می‌گیرد. آخرین عنصر یک استراتژی جستجو برای نمونه‌های اولیه و انتقادات خوب این است که با یک **جستجوی حریصانه ساده** حل می‌شود.

اجازه دهد با حداقل اختلاف میانگین (MMD) شروع کنیم، که اختلاف بین دو توزیع را اندازه گیری می کند. انتخاب نمونه های اولیه، توزیع چگالی نمونه های اولیه را ایجاد می کند. ما می خواهیم ارزیابی کنیم که آیا توزیع نمونه اولیه با توزیع داده متفاوت است یا خیر. ما هر دو را با تابع چگالی هسته تخمین می زنیم. حداقل اختلاف میانگین تفاوت بین دو توزیع را اندازه گیری می کند، که کوچک ترین کران بالا (supremum) در یک فضای تابعی از تفاوت بین انتظارات بر اساس دو توزیع است. همه چیز روش است؟ من شخصاً وقتی می بینم که چگونه چیزی با داده ها محاسبه می شود، این مفاهیم را خیلی بهتر درک می کنم. فرمول زیر نحوه محاسبه مجدد اندازه گیری MMD را نشان می دهد:

$$MMD^2 = \frac{1}{m^2} \sum_{i,j=1}^m k(z_i, z_j) - \frac{2}{mn} \sum_{i,j=1}^{m,n} k(z_i, x_j) + \frac{1}{n^2} \sum_{i,j=1}^n k(x_i, x_j)$$

یک تابع هسته است که شباهت دو نقطه را اندازه گیری می کند، اما در ادامه در مورد آن بیشتر توضیح خواهیم داد. m تعداد نمونه های اولیه z و n تعداد نقاط داده x در مجموعه داده اصلی ما است. نمونه های اولیه z مجموعه ای از نقاط داده x هستند. هر نقطه چند بعدی است، یعنی می تواند چندین ویژگی داشته باشد. هدف MMD-critic به حداقل رساندن MMD^2 است. هرچه MMD^2 به صفر نزدیکتر باشد، توزیع نمونه های اولیه بهتر با داده ها مطابقت دارد. کلید به صفر رساندن MMD^2 عبارت وسطی است که میانگین نزدیکی بین نمونه های اولیه و سایر نقاط داده را محاسبه می کند (ضرب در ۲). اگر این عبارت با عبارت اول (میانگین نزدیکی نمونه های اولیه به یکدیگر) به اضافه جمله آخر جمع شود (میانگین نزدیکی داده ها به یکدیگر اشاره می کند)، نمونه های اولیه داده ها را کاملاً توضیح می دهند.

نمودار زیر اندازه گیری MMD^2 را نشان می دهد. نمودار اول نقاط داده را با دو ویژگی نشان می دهد که به موجب آن تخمین چگالی داده ها با پس زمینه سایه دار نمایش داده می شود. هر یک از نمودارهای دیگر انتخاب های مختلفی از نمونه های اولیه را به همراه معیار MMD^2 در عنوانین نمودار نشان می دهد. نمونه های اولیه نقاط بزرگ هستند و توزیع آنها به صورت خطوط کانتور نشان داده شده است. انتخاب نمونه های اولیه که به بهترین شکل داده ها را در این سناریوها پوشش می دهند (پایین سمت چپ) کمترین مقدار اختلاف را دارد.

شکل ۸.۳۱: مجدور اندازه گیری حداکثر میانگین اختلاف (MMD^2) برای یک مجموعه داده با دو ویژگی و انتخاب‌های مختلف نمونه‌های اولیه.

یک انتخاب برای کرنل، هسته تابع پایه شعاعی است:

$$k(x, x') = \exp(\gamma \|x - x'\|^2)$$

$$k(x, x') = \exp(-\gamma \|x - x'\|^2)$$

در این رابطه $\|x - x'\|^2$ فاصله اقلیدسی بین دو نقطه و γ یک پارامتر مقیاس بندی است. مقدار هسته با فاصله بین دو نقطه کاهش می‌یابد و بین صفر و یک قرار می‌گیرد: زمانی که دو نقطه بینهایت از هم فاصله دارند، صفر می‌شود. یکی زمانی که دو نقطه برابر باشند.

ما اندازه گیری MMD^2 , هسته و جستجوی حریصانه را در الگوریتمی برای یافتن نمونه‌های اولیه ترکیب می‌کنیم:

- با یک لیست خالی از نمونه‌های اولیه شروع کنید.

در حالی که تعداد نمونه‌های اولیه کمتر از عدد انتخابی m است:

-

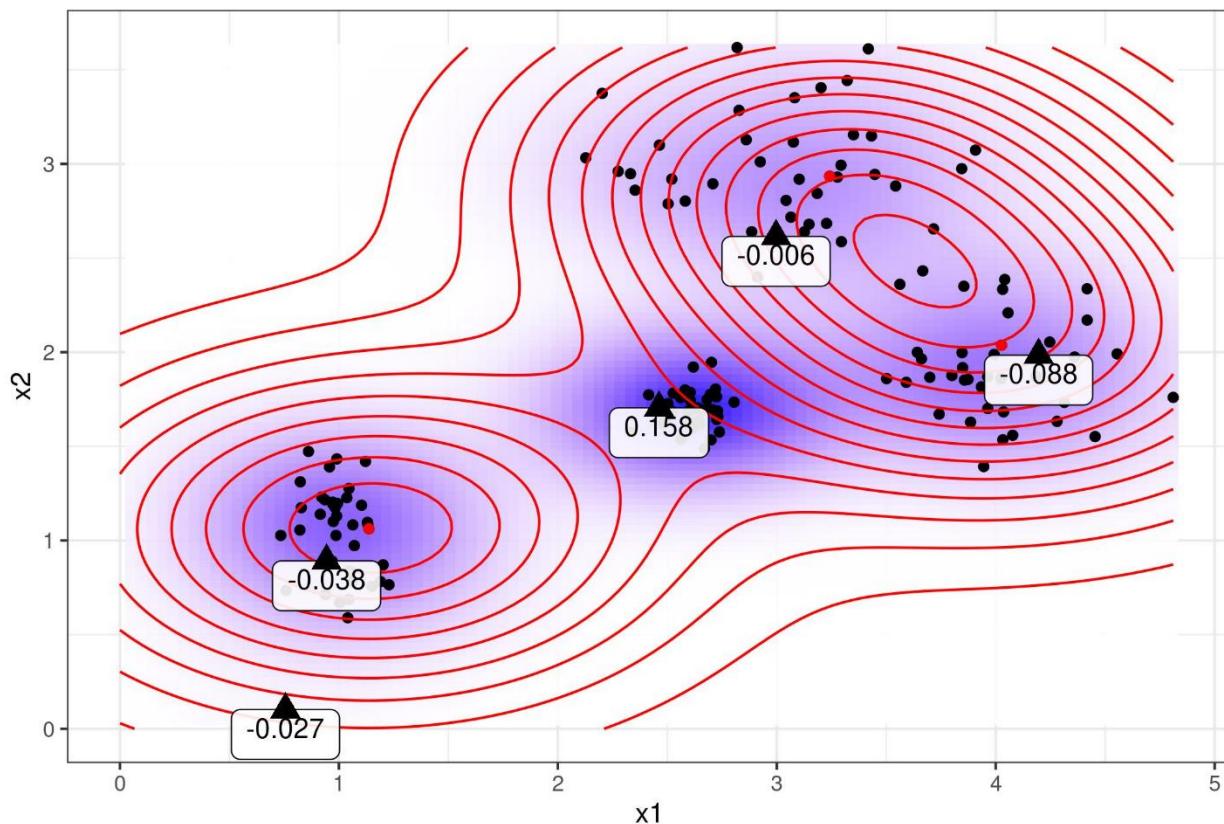
- برای هر نقطه از مجموعه‌داده، بررسی کنید که با افزودن نقطه به لیست نمونه‌های اولیه، چقدر کاهش می‌یابد. نقطه داده‌ای را به حداقل می‌رساند به لیست اضافه کنید.
- لیست نمونه‌های اولیه را برگردانید.

عنصر باقی‌مانده برای یافتن انتقادات تابع شاهد است که به ما می‌گوید چقدر دو تخمین چگالی در یک نقطه خاص تفاوت دارند. می‌توان با استفاده از:

$$witness(x) = \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n k(x, x_i) - \frac{1}{m} \sum_{j=1}^m k(x, z_j)$$

برای دو مجموعه‌داده (با ویژگی‌های یکسان)، تابع شاهد به شما ابزاری برای ارزیابی اینکه در کدام توزیع تجربی نقطه x بهتر برازنده است، می‌دهد. برای یافتن انتقادات، ما به دنبال مقادیر افراطی عملکرد شاهد در دو جهت منفی و مثبت هستیم. عبارت اول در تابع شاهد میانگین نزدیکی بین نقطه x و داده‌ها و عبارت دوم به ترتیب میانگین نزدیکی بین نقطه x و نمونه‌های اولیه است. اگر تابع شاهد برای نقطه x نزدیک به صفر باشد، تابع چگالی داده‌ها و نمونه‌های اولیه به هم نزدیک هستند، به این معنی که توزیع نمونه‌های اولیه شبیه توزیع داده‌ها در نقطه x است. تابع شاهد منفی در نقطه x به این معنی است که توزیع نمونه اولیه توزیع داده‌ها را بیش از حد تخمین می‌زند (به عنوان مثال اگر نمونه اولیه را انتخاب کنیم اما تنها چند نقطه داده در این نزدیکی وجود دارد). تابع شاهد مثبت در نقطه x به این معنی است که توزیع نمونه اولیه توزیع داده را دست کم می‌گیرد (به عنوان مثال اگر نقاط داده زیادی در اطراف x وجود داشته باشد اما ما هیچ نمونه اولیه‌ای را در این نزدیکی انتخاب نکرده باشیم). برای اینکه شهود بیشتری به شما بدهیم، اجازه دهید از نمونه‌های اولیه نمودار با کمترین MMD^2 مجدداً استفاده کنیم و عملکرد شاهد را برای چند نقطه انتخاب شده به صورت دستی نمایش دهیم. برچسب‌های نمودار زیر مقدار تابع شاهد را برای نقاط مختلفی که به صورت مثلث مشخص شده‌اند نشان می‌دهد. فقط نقطه وسط ارزش مطلق بالایی دارد و بنابراین کاندیدای خوبی برای انتقاد است.

0.068 MMD2

شکل ۸.۳۲: ارزیابی عملکرد شاهد در نقاط مختلف.

تابع شاهد به ما این امکان را می‌دهد که به طور صریح (غیر مستقیم) نمونه‌های داده‌ای را جستجو کنیم که به خوبی توسط نمونه‌های اولیه نمایش داده نمی‌شوند. نقدها نقاطی هستند که ارزش مطلق بالایی در تابع شاهد دارند. مانند نمونه‌های اولیه، انتقادات نیز از طریق جستجوی حریصانه یافت می‌شود. اما به جای کاهش کلی MMD^2 ، ما به دنبال نقاطی هستیم که یک تابع هزینه را که شامل تابع شاهد و یک عبارت تنظیم کننده است، به حداقل می‌رساند. عبارت اضافی در تابع بهینه‌سازی، تنوع در نقاط را اعمال می‌کند، که لازم است تا نقاط از خوش‌های مختلف آمده باشند.

این مرحله دوم مستقل از نحوه یافتن نمونه‌های اولیه است. همچنین می‌توانستم چند نمونه اولیه را انتخاب کنم و از روشی که در اینجا توضیح داده شد برای یادگیری انتقادات استفاده کنم. یا نمونه‌های اولیه می‌توانند از هر روش خوشبندی مانند k-medoids حاصل شوند.

این در مورد بخش‌های مهم نظریه MMD-critic است. یک سوال باقی می‌ماند: چگونه می‌توان از- MMD -critic برای یادگیری ماشین قابل تفسیر استفاده کرد؟

MMD-critic می‌تواند به سه طریق قابلیت تفسیر را اضافه کند: با کمک به درک بهتر توزیع داده‌ها. با ساخت یک مدل قابل تفسیر؛ با ساختن یک مدل جعبه سیاه قابل تفسیر.

اگر MMD-critic را روی داده‌های خود اعمال کنید تا نمونه‌های اولیه و انتقادات را بیابید، درک شما از داده‌ها را بهبود می‌بخشد، به خصوص اگر توزیع داده‌ای پیچیده با موارد لبه (داده پرت) داشته باشد. اما با MMD-critic می‌توانید به چیزهای بیشتری دست پیدا کنید!

برای مثال، می‌توانید یک مدل پیش‌بینی قابل تفسیر ایجاد کنید: یک مدل به اصطلاح «نزدیک‌ترین نمونه اولیه». تابع پیش‌بینی به صورت زیر تعریف می‌شود:

$$\hat{f}(x) = \operatorname{argmax}_{i \in S} k(x, x_i)$$

به این معنی که نمونه اولیه \hat{x} را از مجموعه نمونه‌های اولیه S انتخاب می‌کنیم که به نقطه داده جدید نزدیک است، به این معنا که بالاترین مقدار تابع هسته را به دست می‌دهد. خود نمونه اولیه به عنوان توضیحی برای پیش‌بینی بازگردانده می‌شود. این روش دارای سه پارامتر تنظیم است: نوع هسته، پارامتر مقیاس بندی هسته و تعداد نمونه‌های اولیه. تمام پارامترها را می‌توان در یک حلقه اعتبار سنجی متقطع (cross validation loop) بهینه کرد. در این رویکرد از انتقادها استفاده نمی‌شود.

به عنوان گرینه سوم، می‌توانیم از MMD-critic استفاده کنیم تا با بررسی نمونه‌های اولیه و انتقادات همراه با پیش‌بینی‌های مدل، هر مدل یادگیری ماشین را در سطح جهانی قابل توضیح کنیم. روند کار به صورت زیر است:
۱- نمونه‌های اولیه و انتقادات را با MMD-critic بیابید.

۲- یک مدل یادگیری ماشین را طبق معمول آموزش دهید.

۳- پیش‌بینی نتایج برای نمونه‌های اولیه و انتقادات با مدل یادگیری ماشین.

۴- تجزیه و تحلیل پیش‌بینی‌ها: در چه مواردی الگوریتم اشتباه بود؟ اکنون تعدادی مثال دارید که داده‌ها را به خوبی نشان می‌دهد و به شما کمک می‌کند تا نقاط ضعف مدل یادگیری ماشین را پیدا کنید.

چگونه کمک می‌کند؟ زمانی را به خاطر دارید که طبقه‌بندی کننده تصویر گوگل، سیاهپستان را به عنوان گوریل شناسایی کرد؟ شاید آنها باید قبل از استقرار مدل تشخیص تصویر خود از روشی که در اینجا توضیح داده شده استفاده می‌کردند. فقط بررسی عملکرد مدل کافی نیست، زیرا اگر ۹۹٪ درست بود، این موضوع همچنان می‌تواند در ۱٪ باشد. و برچسب‌ها نیز ممکن است اشتباه باشند! بررسی همه داده‌های آموزشی و انجام یک بررسی سلامت عقل در صورت مشکل‌ساز بودن پیش‌بینی ممکن است مشکل را آشکار کند، اما غیرممکن است. اما انتخاب - مثلاً چند هزار - نمونه اولیه و انتقاد امکان‌پذیر است و می‌تواند مشکلی را در داده‌ها نشان دهد: ممکن است نشان داده باشد که کمبود تصاویری از افراد با پوست تیره وجود دارد که نشان دهنده مشکل با تنوع در مجموعه داده یا می‌توانست یک یا چند تصویر از یک فرد با پوست تیره را به عنوان نمونه اولیه یا (احتمالاً) به عنوان انتقاد با

طبقه‌بندی بدنام "گوریل" نشان دهد. من قول نمی‌دهم که MMD-critic مطمئناً این نوع اشتباهات را رهگیری کند، اما این یک بررسی عقلانی خوبی است.

۸.۷.۲ مثال‌ها

مثال زیر از MMD-critic از یک مجموعه‌داده ارقام دست‌نویس استفاده می‌کند. با نگاهی به نمونه‌های اولیه واقعی، ممکن است متوجه شوید که تعداد تصاویر در هر رقم متفاوت است. این به این دلیل است که تعداد ثابتی از نمونه‌های اولیه در کل مجموعه‌داده جستجو شد و نه با تعداد ثابت در هر کلاس. همان‌طور که انتظار می‌رفت، نمونه‌های اولیه روش‌های مختلفی را برای نوشتن ارقام نشان می‌دهند.

شکل ۸.۳۳: نمونه‌های اولیه برای مجموعه‌داده ارقام دست‌نویس.

۸.۷.۳ مزایا

در یک مطالعه کاربری، نویسنده‌گان MMD-critic تصاویری را به شرکت‌کنندگان دادند، که آنها باید به صورت بصری با یکی از دو مجموعه تصاویر مطابقت می‌دادند که هر کدام یکی از دو کلاس را نشان می‌داد (مثلاً دو نژاد سگ). شرکت کنندگان زمانی بهترین عملکرد را داشتند که مجموعه‌ها به جای تصاویر تصادفی یک کلاس، نمونه‌های اولیه و انتقادات را نشان دادند. شما در انتخاب تعداد نمونه اولیه و انتقاد آزاد هستید.

MMD با تخمین چگالی داده‌ها کار می‌کند. این با هر نوع داده و هر نوع مدل یادگیری ماشین کار می‌کند.

پیاده سازی الگوریتم آسان است.

MMD-critic در روشی که برای افزایش تفسیرپذیری استفاده می‌شود بسیار انعطاف‌پذیر است. می‌توان از آن برای درک توزیع داده‌های پیچیده استفاده کرد. می‌توان از آن برای ساخت یک مدل یادگیری ماشین قابل تفسیر استفاده کرد. یا می‌تواند تصمیم گیری در مورد مدل یادگیری ماشین جعبه سیاه را روشن کند.

یافتن انتقادات، مستقل از فرآیند انتخاب نمونه‌های اولیه است. اما انتخاب نمونه‌های اولیه بر اساس MMD-critic منطقی است، زیرا در این صورت هم نمونه‌های اولیه و هم انتقادات با استفاده از روش مشابه مقایسه نمونه‌های اولیه و تراکم داده‌ها ایجاد می‌شوند.

۸.۷.۴ معایب

در حالی که، از نظر ریاضی، نمونه‌های اولیه و انتقادات به طور متفاوتی تعریف می‌شوند، تمایز آنها بر اساس یک مقدار برش (تعداد نمونه‌های اولیه) است. فرض کنید تعداد بسیار کمی از نمونه‌های اولیه را برای پوشش توزیع داده انتخاب کرده اید. انتقادات به حوزه‌هایی ختم می‌شود که به خوبی توضیح داده نشده‌اند. اما اگر بخواهید نمونه‌های اولیه بیشتری را اضافه کنید، آنها نیز در همان مناطق قرار می‌گیرند. هر تفسیری باید در نظر بگیرد که انتقادها به شدت به نمونه‌های اولیه موجود و مقدار قطعی (اختیاری) تعداد نمونه‌های اولیه بستگی دارد.

شما باید تعداد نمونه اولیه و انتقادات را انتخاب کنید. به همان اندازه که این می‌تواند خوب باشد، یک نقطه ضعف نیز محسوب می‌شود. واقعاً به چند نمونه اولیه و انتقاد نیاز داریم؟ هرچی بیشتر بهتر؟ هر چه کمتر بهتر؟ یک راه حل این است که تعداد نمونه‌های اولیه و انتقادات را با اندازه گیری زمان برای کار نگاه‌کردن به تصاویر، که بستگی به کاربرد خاص دارد، انتخاب کنید. تنها زمانی که از MMD-critic برای ساختن یک طبقه‌بندی کننده استفاده می‌کنیم، راهی برای بهینه سازی مستقیم آن داریم. یکی از راه حل‌ها می‌تواند نقشه‌ای باشد که تعداد نمونه‌های اولیه را در محور x و اندازه‌گیری MMD2 در محور y نشان می‌دهد. ما تعداد نمونه‌های اولیه را انتخاب می‌کنیم که منحنی MMD2 صاف می‌شود.

پارامترهای دیگر انتخاب کرنل و پارامتر مقیاس بندی هسته هستند. ما مشکل مشابهی با تعداد نمونه‌های اولیه و انتقادات داریم: چگونه یک هسته و پارامتر مقیاس پذیری آن را انتخاب کنیم؟ دوباره، وقتی از MMD-critic به عنوان نزدیک‌ترین طبقه‌بندی کننده نمونه اولیه استفاده می‌کنیم، می‌توانیم پارامترهای هسته را تنظیم کنیم. با این حال، برای موارد استفاده بدون نظارت از MMD-critic، مشخص نیست. (شاید من در اینجا کمی خشن باشم، زیرا همه روش‌های بدون نظارت این مشکل را دارند).

همه ویژگی‌ها را به عنوان ورودی می‌گیرد، بدون توجه به این واقعیت که برخی از ویژگی‌ها ممکن است برای پیش‌بینی نتیجه مورد علاقه مرتبط نباشند. یک راه حل این است که فقط از ویژگی‌های مرتبط استفاده کنید، برای مثال جاسازی تصویر به جای پیکسل‌های خام. این تا زمانی کار می‌کند که ما راهی برای نمایش نمونه اصلی بر روی نمایشی داشته باشیم که فقط حاوی اطلاعات مرتبط باشد.

تعدادی کد موجود است، اما هنوز به عنوان نرم افزار بسته بندی شده و مستند به خوبی پیاده سازی نشده است.

۸.۷.۵ کد و جایگزین

پیاده سازی MMD-critic را می‌توان در مخزن GitHub نویسنده‌گان (<https://github.com/BeenKim/MMD->) یافت.

اخيراً يك تعليم از MMD-critic به نام Protodash توسعه داده شده است. نویسنده‌گان در انتشارات خود ادعای مزايايی نسبت به MMD-critic دارند (Gurumoothy et al., 2019). يك پیاده سازی Protodash در ابزار AIX360 موجود است (<https://github.com/Trusted-AI/AIX360>).

ساده‌ترین جایگزین برای یافتن نمونه‌های اولیه، k-medoids ارائه شده توسط Kaufman and Rousseeuw (1987) است.

فصل ۹ مدل محلی-روش‌های آگنوستیک
روش‌های تفسیر محلی پیش‌بینی‌های فردی را توضیح می‌دهند. در این فصل، با روشهای توضیح محلی زیر آشنا خواهید شد:

- منحنی‌های انتظار شرطی فردی، بلوک‌های سازنده نمودارهای وابستگی جزئی هستند و توضیح می‌دهند که چگونه تغییر یک ویژگی، پیش‌بینی را تغییر می‌دهد.
 - مدل‌های جایگزین محلی (LIME) یک پیش‌بینی را با جایگزینی مدل پیچیده با یک مدل جایگزین قابل تفسیر محلی توضیح می‌دهند.
 - قوانین محدوده (لنگرهای) قوانینی هستند که توصیف می‌کنند که کدام مقادیر ویژگی یک پیش‌بینی را ثابت می‌کنند، به این معنا که پیش‌بینی را در جای خود قفل می‌کنند.
 - توضیحات خلاف واقع یک پیش‌بینی را با بررسی اینکه کدام ویژگی برای دستیابی به یک پیش‌بینی مطلوب نیاز به تغییر دارد، توضیح می‌دهد.
 - مقادیر Shapley یک روش انتساب است که پیش‌بینی را نسبتاً به ویژگی‌های فردی اختصاص می‌دهد.
 - SHAP یکی دیگر از روشهای محاسباتی برای مقادیر Shapley است، اما همچنین روشهای تفسیر کلی را بر اساس ترکیبی از مقادیر Shapley در میان داده‌ها پیشنهاد می‌کند.
- مقادیر LIME و Shapley روشهای انتساب هستند، به طوری که پیش‌بینی یک نمونه واحد به عنوان مجموع اثرات ویژگی توصیف می‌شود. روشهای دیگر، مانند توضیحات خلاف واقع، مبنی بر مثال هستند

۱-۹- انتظار شرطی فردی (ICE)

نمودارهای انتظار شرطی فردی (ICE) یک خط را برای هر نمونه رسم می‌کند و نشان می‌دهد چگونه پیش‌بینی نمونه با تغییر یک ویژگی تغییر می‌کند.

نمودار وابستگی جزئی برای اثر متوسط یک ویژگی یک روش جهانی است زیرا بر روی نمونه‌های خاص تمرکز نمی‌کند، بلکه بر میانگین کلی تمرکز می‌کند. معادل یک PDP برای نمونه‌های داده فردی، نمودار انتظار شرطی فردی (ICE) نامیده می‌شود (Goldstein et al., 2015). نمودار ICE وابستگی پیش‌بینی به یک ویژگی را برای هر کدام به تصویر می‌کشد نمونه به طور جداگانه، منجر به یک خط در هر نمونه، در مقایسه با یک خط کلی در نمودارهای وابستگی جزئی است. PDP میانگین خطوط یک نمودار ICE است. مقادیر یک خط (و یک نمونه) را می‌توان با ثابت نگه داشتن سایر ویژگی‌ها، ایجاد انواعی از این نمونه با جایگزینی مقدار ویژگی با مقادیر یک شبکه و پیش‌بینی با مدل جعبه سیاه برای این نمونه‌های جدید محاسبه کرد. نتیجه مجموعه‌ای از نقاط برای مثال با مقدار ویژگی از شبکه و پیش‌بینی‌های مربوطه است.

توجه به انتظارات فردی به جای وابستگی‌های جزئی چیست؟ نمودارهای وابستگی جزئی می‌توانند یک رابطه ناهمگن ایجاد شده توسط تعاملات را پنهان کنند. PDP‌ها می‌توانند به شما نشان دهند که میانگین رابطه بین یک ویژگی و پیش‌بینی چگونه است. این تنها زمانی به خوبی کار می‌کند که تعامل بین ویژگی‌هایی که PDP برای آنها محاسبه می‌شود و سایر ویژگی‌ها ضعیف باشد. در صورت تعامل، طرح ICE بینش بسیار بیشتری را ارائه می‌دهد.

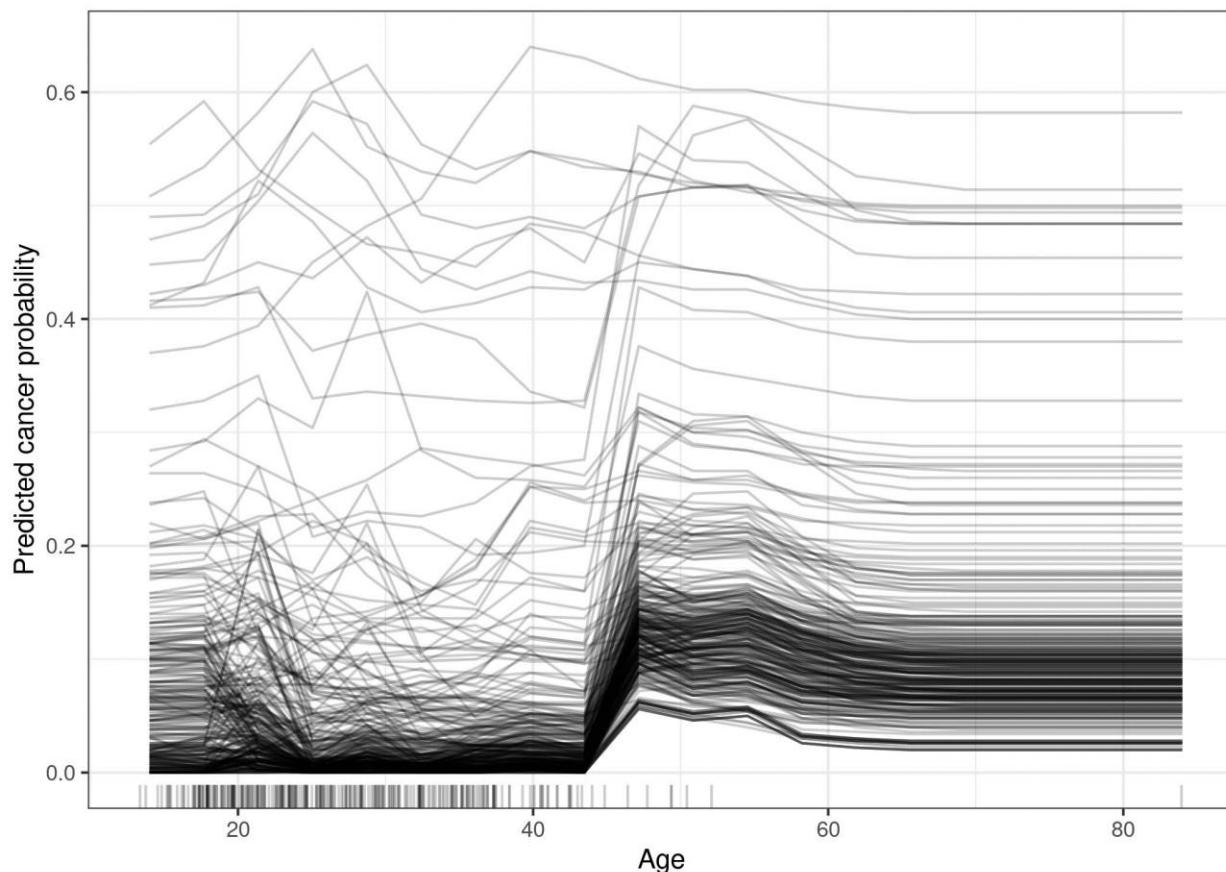
یک تعریف رسمی‌تر: در نمودارهای ICE، برای هر نمونه در $\hat{f}_S^{(i)}$ در برابر $x_C^{(i)}$ در حالیکه $x_S^{(i)}$ ثابت باقی می‌ماند.

A more formal definition: In ICE plots, for each instance in $\{(x_S^{(i)}, x_C^{(i)})\}_{i=1}^N$ the curve $\hat{f}_S^{(i)}$ is plotted against $x_S^{(i)}$, while $x_C^{(i)}$ remains fixed.

۱-۹-۱- مثال‌ها

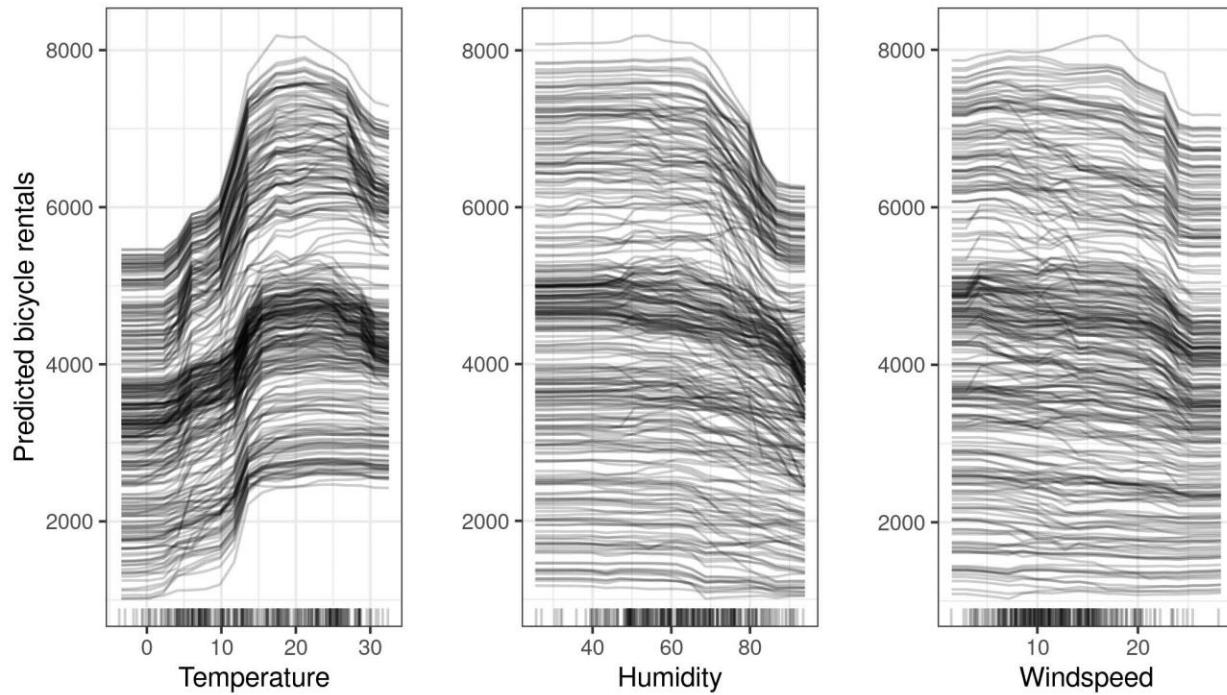
بیایید به مجموعه داده‌های سلطان دهانه رحم بازگردیم و ببینیم که چگونه پیش‌بینی هر نمونه با ویژگی "سن" مرتبط است. ما یک جنگل تصادفی را تجزیه و تحلیل خواهیم کرد که احتمال سلطان را برای یک زن با توجه به عوامل خطر پیش‌بینی می‌کند. در طرح وابستگی جزئی مشاهده کردہ‌ایم که احتمال ابتلا به سلطان در حدود سن ۵۰ سالگی افزایش می‌یابد، اما آیا این برای هر زن در مجموعه‌داده صادق است؟ نمودار ICE نشان می‌دهد که برای اکثر زنان اثر سن از الگوی متوسط افزایش در سن ۵۰ سالگی پیروی می‌کند، اما برخی استثناهای وجود دارد:

برای محدود زنانی که احتمال پیش‌بینی شده بالایی در سنین جوانی دارند، احتمال سرطان پیش‌بینی شده، خیلی با افزایش سن تغییر نمی‌کند.

شکل ۹.۱: نمودار ICE احتمال سرطان دهانه رحم بر اساس سن. هر خط نشان دهنده یک زن است. برای اکثر زنان با افزایش سن احتمال سرطان پیش‌بینی شده افزایش می‌یابد. برای برخی از زنان با احتمال سرطان پیش‌بینی شده بالای ۰.۴، پیش‌بینی در سن بالاتر تغییر چندانی نمی‌کند.

شکل بعدی نمودارهای ICE را برای پیش‌بینی اجاره دوچرخه نشان می‌دهد. مدل پیش‌بینی زیربنایی یک جنگل تصادفی است.

شکل ۹.۲: نمودارهای ICE از اجاره دوچرخه پیش‌بینی شده بر اساس شرایط آب و هوایی. همان اثرات را می‌توان در نمودارهای وابستگی جزئی مشاهده کرد.

به نظر می‌رسد همه منحنی‌ها مسیر یکسانی را دنبال می‌کنند، بنابراین هیچ تعامل آشکاری وجود ندارد. این بدان معنی است که PDP در حال حاضر خلاصه خوبی از روابط بین ویژگی‌های نمایش داده شده و تعداد پیش‌بینی شده دوچرخه است.

۱-۱-۹- طرح ICE مرکزی

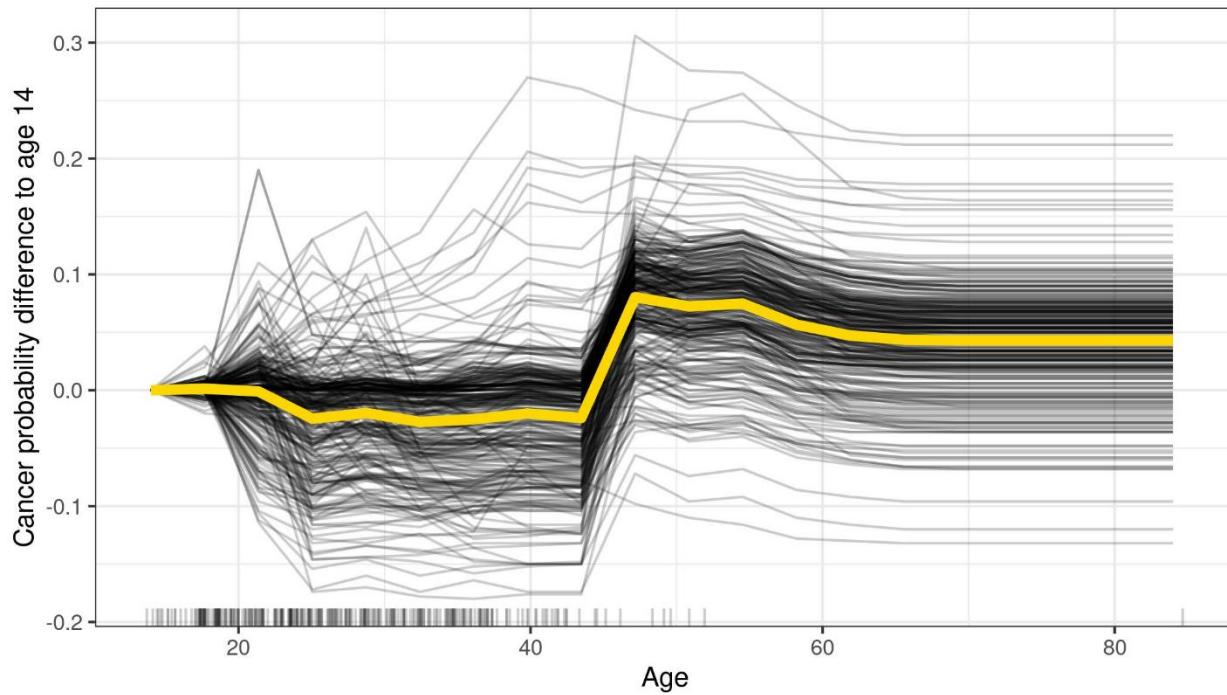
در نمودارهای ICE مشکلی وجود دارد: گاهی اوقات تشخیص اینکه آیا منحنی‌های ICE بین افراد متفاوت است یا خیر، دشوار است، زیرا آنها با پیش‌بینی‌های متفاوت شروع می‌شوند. یک راه حل ساده این است که منحنی‌ها را در نقطه خاصی از ویژگی متتمرکز کنید و فقط تفاوت پیش‌بینی را تا این نقطه نشان دهید. نمودار حاصل را نمودار ICE مرکزی (c-ICE) می‌نامند. لنگر انداختن منحنی‌ها در انتهای پایین ویژگی انتخاب خوبی است. منحنی‌های جدید به صورت زیر تعریف می‌شوند:

$$\hat{f}_{cent}^{(i)} = \hat{f}^{(i)} - 1\hat{f}(x^a \cdot x_c^{(i)})$$

بردار x^a یک بردار x ‌ها با تعداد ابعاد مناسب (معمولًاً یک یا دو) است، \hat{f} مدل برآشش شده و x^a نقطه لنگر است.

۱-۱-۱-۲- مثال

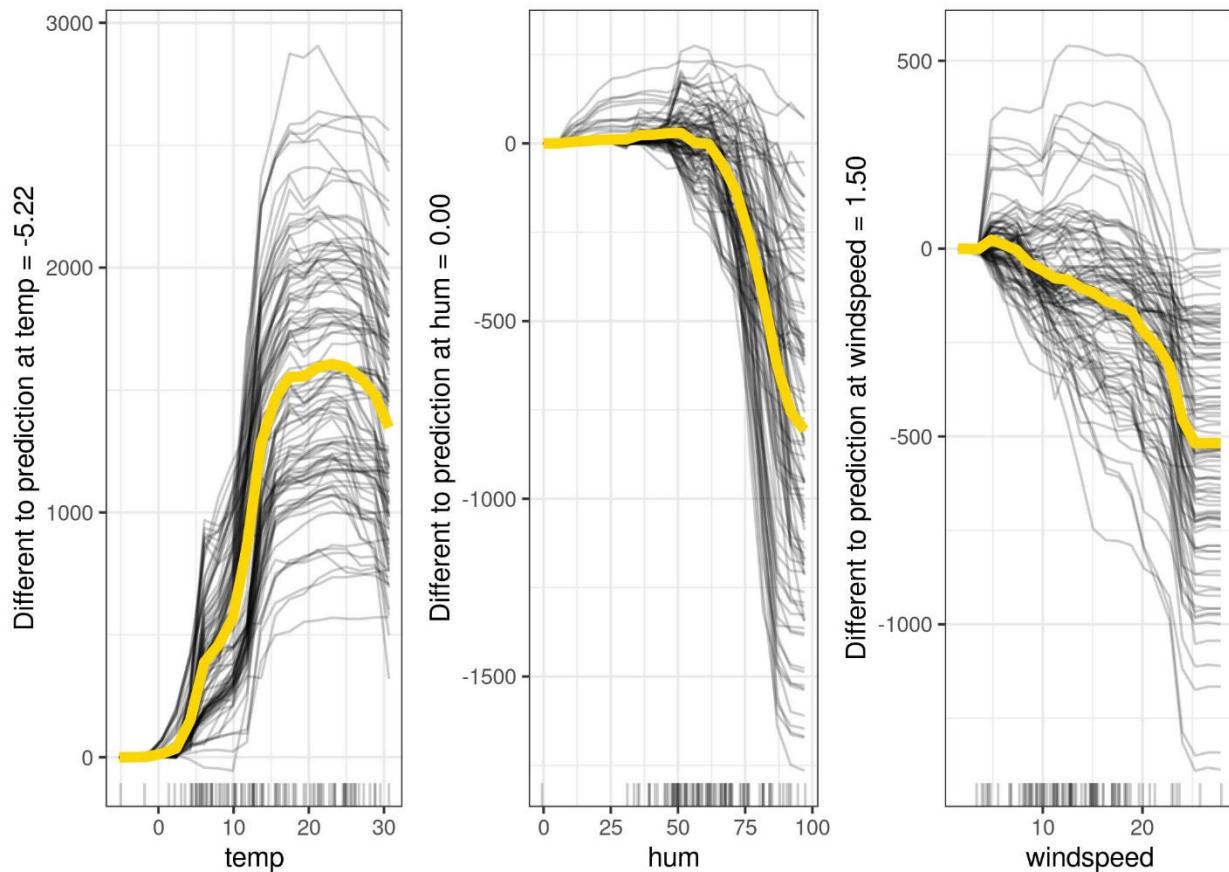
برای مثال، نمودار ICE سلطان دهانه رحم را برای سن در نظر بگیرید و خطوط را روی جوان‌ترین سن مشاهده شده متتمرکز کنید:

شکل ۹.۳: نمودار ICE مرکزی برای احتمال سرطان پیش‌بینی شده بر اساس سن. خطوط روى ۰ در سن ۱۴ سالگی ثابت می‌شوند. در مقایسه با سن ۱۴ سالگی، پیش‌بینی‌ها برای اکثر زنان تا سن ۴۵ سالگی بدون تغییر باقی می‌مانند، جایی که احتمال پیش‌بینی شده افزایش می‌یابد.

نمودارهای ICE در مرکز، مقایسه منحنی‌های نمونه‌های جداگانه را آسان‌تر می‌کند. این می‌تواند مفید باشد اگر بخواهیم تغییر مطلق یک مقدار پیش‌بینی شده را مشاهده نکنیم، اما تفاوت در پیش‌بینی را در مقایسه با یک نقطه ثابت از محدوده ویژگی مشاهده کنیم.

باید نگاهی به نمودارهای ICE متوجه برای پیش‌بینی اجاره دوچرخه بیندازیم:

شکل ۹.۴: نمودارهای مرکز ICE تعداد پیش‌بینی شده دوچرخه‌ها بر اساس شرایط آب و هوایی. خطوط تفاوت در پیش‌بینی را در مقایسه با پیش‌بینی با مقدار ویژگی مربوطه در حداقل مشاهده شده نشان می‌دهد.

۱-۱-۳-۹- نمودار ICE مشتق

راه دیگر برای آسان‌تر کردن تشخیص ناهمگونی از نظر بصری، نگاه کردن به مشتقهای منفرد تابع پیش‌بینی با توجه به یک ویژگی است. نمودار حاصل، نمودار ICE مشتق (d-ICE) نامیده می‌شود. مشتقهای یک تابع (با منحنی) به شما می‌گوید که آیا تغییرات رخ می‌دهند و در کدام جهت رخ می‌دهند. با نمودار ICE مشتق، به راحتی می‌توان محدوده‌هایی از مقادیر ویژگی را که در آن پیش‌بینی‌های جعبه سیاه برای (حداقل برخی) موارد تغییر می‌کند، تشخیص داد. اگر هیچ تعاملی بین ویژگی تحلیل شده x_S وجود نداشته باشد و سایر ویژگی‌ها x_C ، سپس تابع پیش‌بینی را می‌توان به صورت زیر بیان کرد:

$$\hat{f}(x) = \hat{f}(x_S, x_C) = g(x_S) + h(x_C). \quad \text{with} \quad \frac{\delta \hat{f}(x)}{\delta x_S} = g'(x_S)$$

بدون تعاملات، مشتقهای منفرد باید برای همه نمونه‌ها یکسان باشند. اگر تفاوت دارند، به دلیل تعامل است و در نمودار d-ICE قابل مشاهده است. علاوه بر نمایش منحنی‌های منفرد برای مشتق تابع پیش‌بینی با توجه به

ویژگی در S، نشان دادن انحراف استاندارد مشتق به برجسته کردن مناطق در ویژگی در S با ناهمگنی در مشتقات برآورده شده کمک می‌کند. نمودار ICE مشتق برای محاسبه زمان زیادی طول می‌کشد و نسبتاً غیر عملی است.

۹-۱-۲- مزایا

منحنی‌های انتظار شرطی فردی حتی از نمودارهای وابستگی جزئی قابل درک تر هستند. اگر ویژگی مورد نظر را تعییر دهیم، یک خط پیش‌بینی‌ها را برای یک نمونه نشان می‌دهد.

برخلاف نمودارهای وابستگی جزئی، منحنی‌های ICE می‌توانند روابط ناهمگن را آشکار کنند.

۹-۱-۳- معایب

منحنی‌های ICE فقط می‌توانند یک ویژگی را به‌طور معنی‌دار نشان دهند، زیرا دو ویژگی به ترسیم چندین سطح همپوشانی نیاز دارند و شما چیزی در نمودار نخواهید دید.

منحنی‌های ICE از همان مشکل PDP رنج می‌برند: اگر ویژگی مورد نظر با ویژگی‌های دیگر همبستگی داشته باشد، ممکن است برخی از نقاط در خطوط براساس توزیع ویژگی مشترک، نقاط داده نامعتبر باشند.

اگر منحنی‌های ICE زیادی رسم شود، نمودار می‌تواند بیش از حد شلوغ شود و شما چیزی نخواهید دید. راه حل: یا مقداری شفافیت به خطوط اضافه کنید یا فقط نمونه ای از خطوط را بکشید.

در نمودارهای ICE ممکن است مشاهده میانگین آسان نباشد. این یک راه حل ساده دارد: منحنی‌های انتظار شرطی فردی را با نمودار وابستگی جزئی ترکیب کنید.

۹-۱-۴- نرم افزار و جایگزین

نمودارهای ICE در پکیج‌های iml (استفاده شده برای مثال‌های این بخش)، ICEbox (Goldstein et al., 2017) و pdp نرم افزار R پیاده سازی شده‌اند. یکی دیگر از بسته‌های R که کاری بسیار شبیه به ICE انجام می‌دهد condvis است. در پایتون، طرح‌های وابستگی جزئی در scikit-learn از نسخه 0.24.0 پیاده سازی شدند.

۹.۲ جایگزین محلی (LIME)

مدل‌های جایگزین محلی مدل‌های قابل تفسیری هستند که برای توضیح پیش‌بینی‌های فردی مدل‌های یادگیری ماشین جعبه سیاه استفاده می‌شوند. توضیحات مدل قابل تفسیر محلی (LIME) (Ribeiro et al., 2016b) مقاله‌ای است که در آن نویسنده‌گان اجرای ملموسی از مدل‌های جایگزین محلی را پیشنهاد می‌کنند. مدل‌های جایگزین برای تقریب پیش‌بینی‌های مدل جعبه سیاه زیربنایی آموزش دیده‌اند. به جای آموزش یک مدل جانشین جهانی، LIME بر آموزش مدل‌های جایگزین محلی برای توضیح پیش‌بینی‌های فردی تمرکز می‌کند.

ایده کاملاً شهودی است. ابتدا داده‌های آموزشی را فراموش کنید و تصور کنید که فقط مدل جعبه سیاه را دارید که می‌توانید نقاط داده را وارد کنید و پیش‌بینی‌های مدل را به دست آورید. می‌توانید هر چندبار که بخواهید جعبه را بررسی کنید. هدف شما درک این موضوع است که چرا مدل یادگیری ماشین پیش‌بینی خاصی انجام داده است. LIME آزمایش می‌کند که وقتی تغییراتی از داده‌های خود را در مدل یادگیری ماشین می‌دهید، چه اتفاقی برای پیش‌بینی‌ها می‌افتد. LIME یک مجموعه‌داده جدید متشكل از نمونه‌های به هم ریخته و پیش‌بینی‌های مربوط به مدل جعبه سیاه تولید می‌کند. در این مجموعه‌داده جدید، LIME سپس یک مدل قابل تفسیر را آموزش می‌دهد که با نزدیکی نمونه‌های تولید شده به نمونه مورد نظر وزن دهی می‌شود. مدل قابل تفسیر می‌تواند هر مدلی از فصل مدل‌های قابل تفسیر باشد، برای مثال Lasso یا درخت تصمیم. مدل آموخته شده باید تقریب خوبی از پیش‌بینی‌های مدل یادگیری ماشین به صورت محلی باشد، اما لزومی ندارد که یک تقریب جهانی خوب باشد. به این نوع دقت، وفاداری محلی نیز می‌گویند.

از نظر ریاضی، مدل‌های جایگزین محلی با محدودیت تفسیرپذیری را می‌توان به صورت زیر بیان کرد:

$$\text{explanation}(x) = \underset{g \in G}{\operatorname{argmin}} L(f \cdot g, \pi_x) + \Omega(g)$$

مدل توضیحی برای نمونه x ، مدل g (مثلاً مدل رگرسیون خطی) است که خطای L (مثلاً میانگین مربعات خطای xgboost) را به حداقل می‌رساند، که میزان نزدیک بودن توضیح را به پیش‌بینی مدل اصلی f (مثلاً یک مدل اندازه‌گیری می‌کند. پیچیدگی مدل (g) $\Omega(g)$ پایین نگه داشته می‌شود (مثلاً ترجیح داده می‌شود که ویژگی‌های کمتری استفاده شود). G از خانواده توضیحات ممکن است، برای مثال تمام مدل‌های رگرسیون خطی ممکن. اندازه‌گیری مجاورت (proximity measure) π_x تعیین می‌کند که همسایگی اطراف نمونه x چقدر است که برای توضیح در نظر می‌گیریم. در عمل، LIME فقط بخش خطای را بهینه می‌کند. کاربر باید پیچیدگی را تعیین کند، به عنوان مثال با انتخاب حداکثر تعداد ویژگی‌هایی که مدل رگرسیون خطی ممکن است استفاده کند.

دستور العمل برای آموزش مدل‌های جایگزین محلی:

- نمونه مورد علاقه خود را که می‌خواهید توضیحی درباره پیش‌بینی جعبه سیاه آن داشته باشد را انتخاب کنید.

- داده‌های خود را مختل کنید و پیش‌بینی‌های جعبه سیاه را برای این نقاط جدید دریافت کنید.
- نمونه‌های جدید را با توجه به نزدیکی آنها به نمونه مورد نظر وزن کنید.
- یک مدل وزن دار و قابل تفسیر روی مجموعه داده با تغییرات آموزش دهید.
- پیش‌بینی را با تفسیر مدل محلی توضیح دهید.

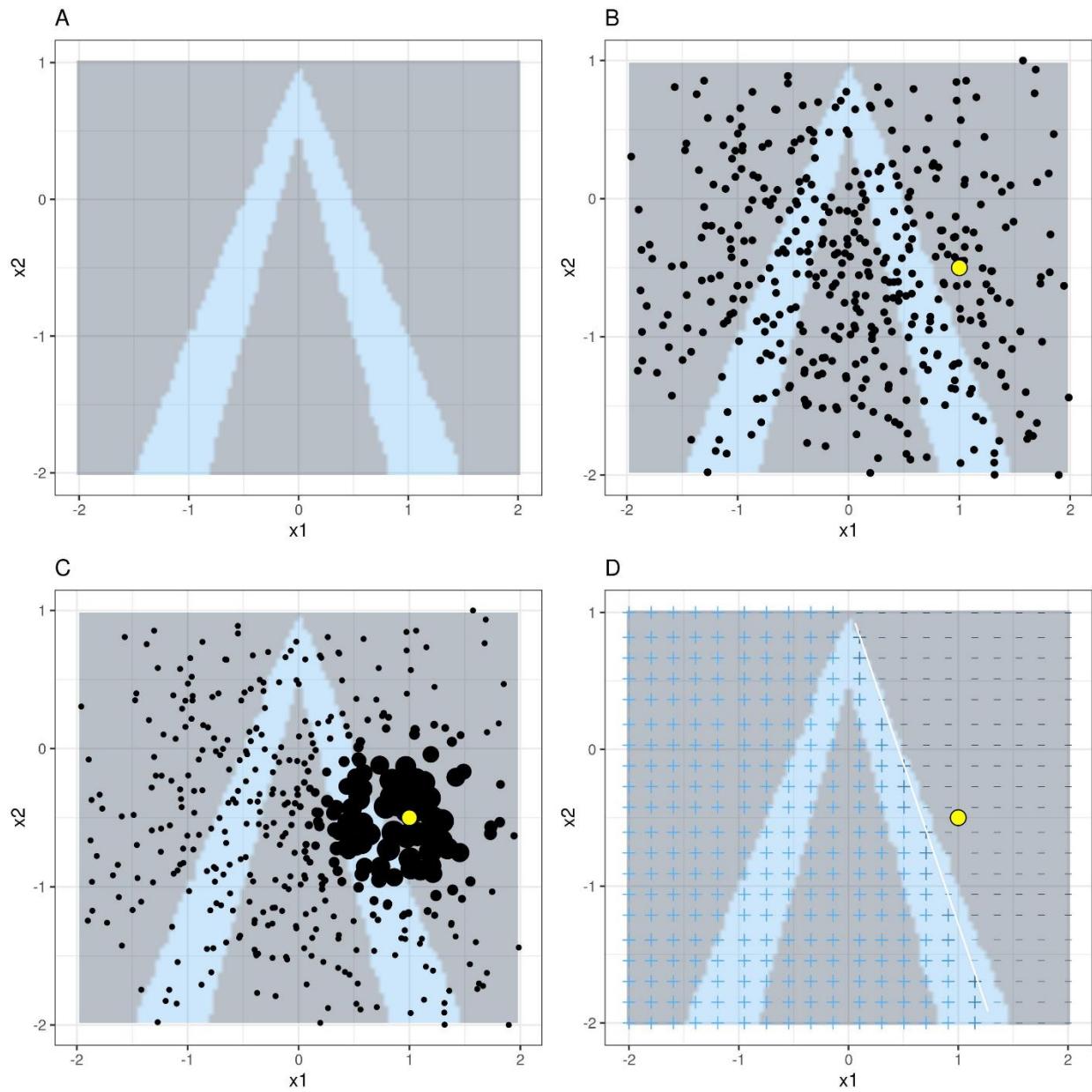
به عنوان مثال، در پیاده سازی‌های فعلی در Python و R (<https://github.com/thomasasp85/lime>) و (<https://github.com/marcotcr/lime>)، رگرسیون خطی را می‌توان به عنوان مدل جایگزین قابل تفسیر انتخاب کرد. از قبل، باید K را انتخاب کنید، تعداد ویژگی‌هایی که می‌خواهید در مدل قابل تفسیر خود داشته باشید. هرچه K‌تر باشد، تفسیر مدل آسان‌تر است. K بالاتر به طور بالقوه مدل‌هایی با وفاداری بالاتر تولید می‌کند. روش‌های مختلفی برای آموزش مدل‌هایی با ویژگی‌های دقیقاً K وجود دارد. یک انتخاب خوب لasso است. مدل Lasso با پارامتر تنظیم بالا λ مدلی بدون هیچ ویژگی به دست می‌دهد. با بازآموزی مدل‌های لasso با کاهش تدریجی λ ، یکی پس از دیگری، ویژگی‌ها تخمین وزنی را دریافت می‌کنند که با صفر متفاوت است. اگر K ویژگی در مدل وجود داشته باشد، به تعداد ویژگی‌های مورد نظر رسیده اید. راهبردهای دیگر انتخاب ویژگی‌ها به جلو یا عقب است. این بدان معناست که شما یا با مدل کامل (= شامل همه ویژگی‌ها) یا با مدلی که فقط عرض از مبدا دارد شروع کنید و سپس تست کنید که کدام ویژگی با اضافه یا حذف بیشترین پیشرفت را به همراه خواهد داشت تا زمانی که به مدلی با ویژگی‌های K برسید.

چگونه تغییرات داده‌ها را به دست می‌آورید؟ این بستگی به نوع داده دارد که می‌تواند متن، تصویر یا داده‌های جدولی باشد. برای متن و تصاویر، راه حل این است که تک کلمات یا سوپرپیکسل‌ها را روشن یا خاموش کنید. در مورد داده‌های جدولی، LIME با ایجاد اختلال در هر ویژگی به صورت جداگانه، نمونه‌های جدیدی را ایجاد می‌کند و از یک توزیع نرمال با میانگین و انحراف استاندارد گرفته شده از ویژگی استخراج می‌شود.

۹.۲.۱ LIME برای داده‌های جدولی

داده‌های جدولی داده‌هایی هستند که در جداول قرار می‌گیرند و هر ردیف نشان دهنده یک نمونه و هر ستون یک ویژگی است. نمونه‌های LIME در اطراف نمونه مورد نظر گرفته نمی‌شوند، بلکه از مرکز انبوه داده‌های آموزشی گرفته می‌شوند، که مشکل‌ساز است. اما این احتمال را افزایش می‌دهد که نتیجه برخی از پیش‌بینی‌های نقاط نمونه با نقطه داده مورد علاقه متفاوت است و LIME می‌تواند حداقل توضیحی را بیاموزد.

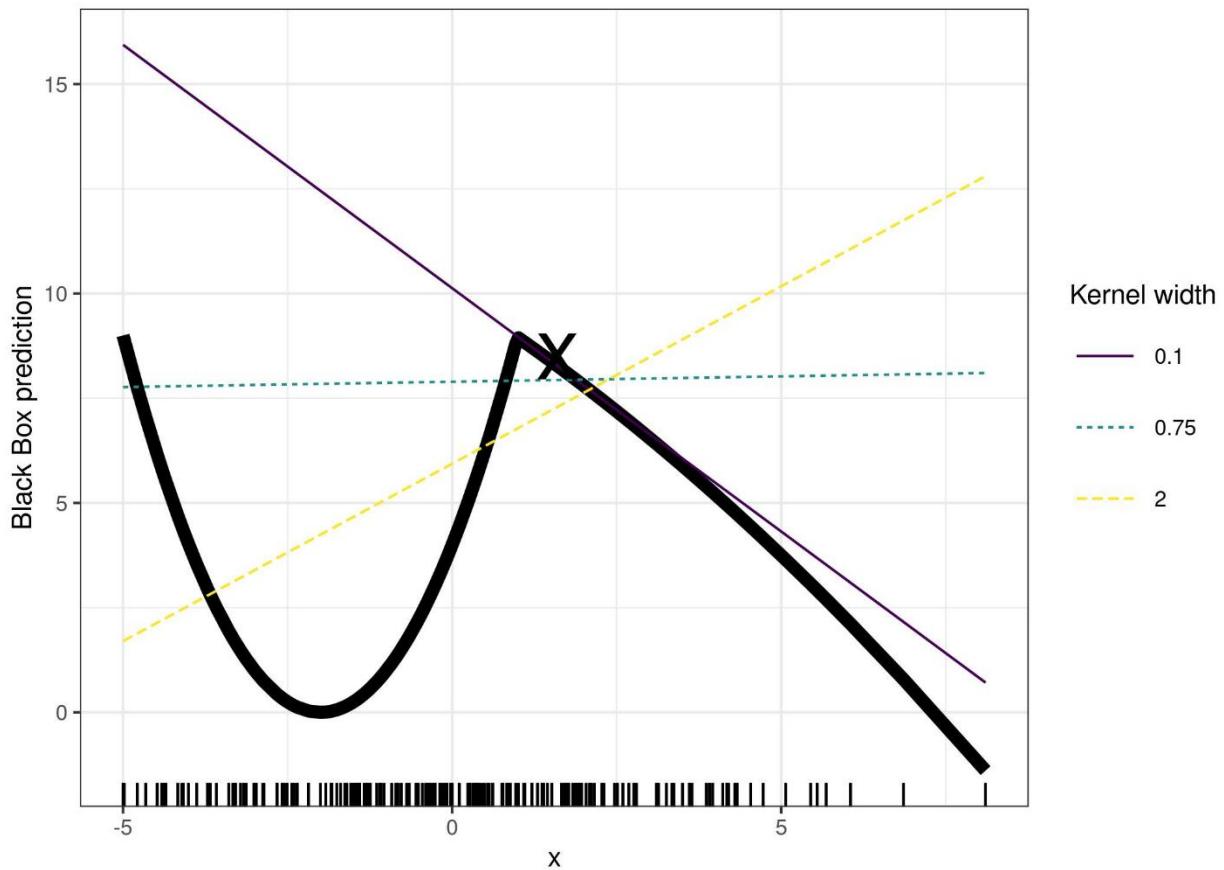
بهتر است به صورت تصویری توضیح دهیم که چگونه نمونه گیری و آموزش مدل محلی کار می‌کند:

شکل ۹.۵: الگوریتم LIME برای داده‌های جدولی. الف) پیش‌بینی‌های جنگل تصادفی با ویژگی‌های x_1 و x_2 کلاس‌های پیش‌بینی شده: ۱ (تاریک) یا ۰ (روشن). ب) نمونه مورد علاقه (نقطه بزرگ) و داده‌های نمونه برداری شده از یک توزیع نرمال (نقاط کوچک). ج) وزن بیشتری را به نقاط نزدیک به نمونه مورد نظر اختصاص دهید. د) علائم شبکه طبقه‌بندی مدل محلی آموخته شده از نمونه‌های وزنی را نشان می‌دهد. خط سفید مرز تصمیم را مشخص می‌کند. $(P(\text{class}=1) = 0.5)$.

مثل همیشه، مشکلات در جزئیات است. تعریف یک محله معنادار در اطراف یک نقطه دشوار است. LIME در حال حاضر از یک هسته هموارسازی نمایی برای تعریف همسایگی استفاده می‌کند. یک هسته هموارسازی تابعی

است که دو نمونه داده را می‌گیرد و یک اندازه گیری مجاورت را برمی‌گرداند. عرض هسته تعیین می‌کند که همسایگی چقدر بزرگ است: عرض هسته کوچک به این معنی است که یک نمونه باید بسیار نزدیک باشد تا بر مدل محلی تأثیر بگذارد، عرض هسته بزرگ‌تر به این معنی است که نمونه‌هایی که دورتر هستند نیز روی مدل تأثیر می‌گذارند. اگر به پیاده سازی پایتون LIME نگاه کنید (فایل lime/lime_tabular.py) خواهید دید که از یک هسته هموارسازی نمایی (بر روی داده‌های نرمال شده) استفاده می‌کند و عرض هسته ۰.۷۵ برابر ریشه دوم تعداد ستون‌های داده‌های آموزشی است. به نظر می‌رسد یک خط کد بی‌گناه است، اما مانند یک فیل است که در اتاق نشیمن شما در کنار ظروف چینی خوبی که از پدربزرگ و مادربزرگتان گرفته اید، نشسته است. مشکل بزرگ این است که ما راه خوبی برای یافتن بهترین هسته یا عرض نداریم. و ۰.۷۵ حتی از کجا می‌آید؟ در سناریوهای خاصی، همان‌طور که در شکل زیر نشان داده شده است، می‌توانید به راحتی با تغییر عرض هسته، توضیح خود را تغییر دهید:

شکل ۹.۶: توضیح پیش‌بینی نمونه $x = 1.6$ پیش‌بینی‌های مدل جعبه سیاه بسته به یک ویژگی منفرد به صورت یک خط ضخیم و توزیع داده‌ها با دندانه‌ها نشان داده می‌شود. سه مدل جایگزین محلی با عرض هسته‌های مختلف

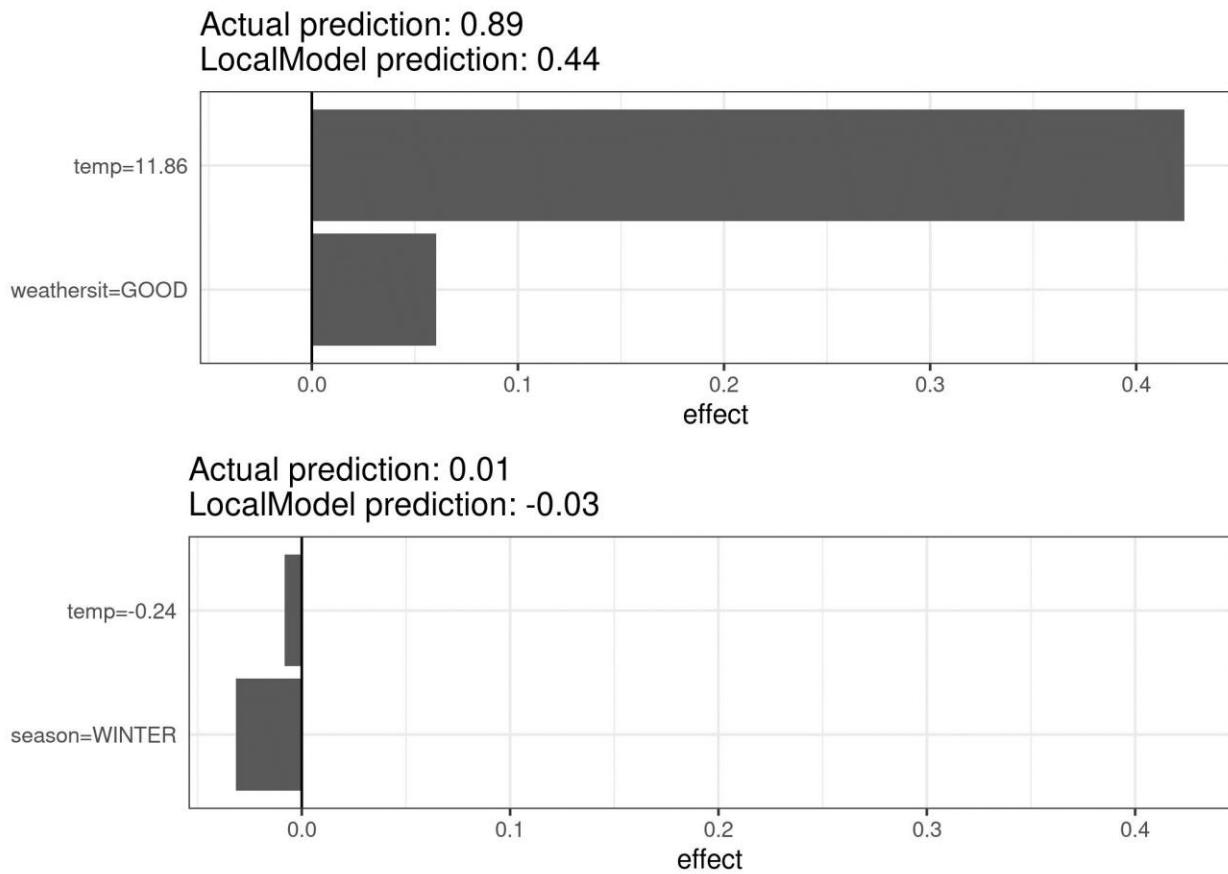
محاسبه شده است. مدل رگرسیون خطی حاصل به عرض هسته بستگی دارد: آیا این ویژگی برای x_1 تأثیر منفی، مثبت یا بدون تأثیر دارد؟

مثال فقط یک ویژگی را نشان می‌دهد. در فضاهای با ویژگی با ابعاد بالا اوضاع بدتر می‌شود. همچنین بسیار نامشخص است که آیا اندازه‌گیری فاصله باید همه ویژگی‌ها را یکسان در نظر بگیرد. آیا یک واحد فاصله برای ویژگی x_1 با یک واحد برای ویژگی x_2 یکسان است؟ اندازه‌گیری‌های فاصله کاملاً دلخواه هستند و فاصله‌ها در ابعاد (ویژگی‌های) مختلف ممکن است اصلاً قابل مقایسه نباشند.

۹.۲.۱.۱ مثال

اجازه دهید به یک مثال عینی نگاه کنیم. به داده‌های اجاره دوچرخه برمی‌گردیم و مسئله پیش‌بینی را به یک طبقه‌بندی تبدیل می‌کنیم: پس از در نظر گرفتن روندی که کرایه دوچرخه در طول زمان محبوب‌تر شده است، می‌خواهیم در یک روز مشخص بدانیم که آیا تعداد دوچرخه‌های اجاره‌شده، بالا یا زیر خط روند خواهد بود یا خیر. همچنین می‌توانید «بالا» را به عنوان بالاتر از میانگین تعداد دوچرخه‌ها تعبیر کنید، اما برای روند تنظیم شده است.

ابتدا یک جنگل تصادفی با ۱۰۰ درخت را در کار طبقه‌بندی آموزش می‌دهیم. بر اساس اطلاعات آب و هوا و تقویم، در چه روزی تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای بالاتر از میانگین بدون روند خواهد بود؟ توضیحات با ۲ ویژگی ایجاد شده است. نتایج مدل‌های خطی محلی پراکنده برای دو نمونه با کلاس‌های پیش‌بینی شده متفاوت آموزش داده شد:

شکل ۹.۷: توضیحات LIME برای دو نمونه از مجموعه داده‌های اجاره دوچرخه. دمای گرمتر و وضعیت آب و هوای خوب تأثیر مثبتی بر پیش‌بینی دارد. محور x اثر ویژگی را نشان می‌دهد: وزن ضربدر مقدار واقعی ویژگی. از شکل مشخص می‌شود که تفسیر ویژگی‌های طبقه‌بندی آسان‌تر از ویژگی‌های عددی است. یک راه حل این است که ویژگی‌های عددی را به bins ها دسته‌بندی کنیم.

۹.۲.۲ LIME برای متن

LIME برای متن با LIME برای داده‌های جدولی متفاوت است. تغییرات داده‌ها به طور متفاوتی تولید می‌شوند: با شروع از متن اصلی، متون جدید با حذف تصادفی کلمات از متن اصلی ایجاد می‌شوند. مجموعه داده با ویژگی‌های باینری برای هر کلمه نشان داده می‌شود. یک ویژگی اگر کلمه مربوطه گنجانده شود ۱ و اگر حذف شده باشد ۰ است.

۹.۲.۲.۱ مثال

در این مثال ما نظرات YouTube را به عنوان هرزنامه یا عادی طبقه‌بندی می‌کنیم. مدل جعبه سیاه یک درخت تصمیم عمیق است که بر روی ماتریس کلمه سند آموزش داده شده است. هر نظر یک سند (= یک ردیف) و هر ستون تعداد تکرار یک کلمه داده شده است. درخت‌های تصمیم گیری کوتاه به

راحتی قابل درک هستند، اما در این مورد درخت بسیار عمیق است. همچنین به جای این درخت می‌توانست یک شبکه عصبی مکرر یا یک ماشین بردار پشتیبان آموزش داده شده بر روی جاسازی کلمات (بردارهای انتزاعی) وجود داشته باشد. اجازه دهید به دو نظر این مجموعه‌داده و کلاس‌های مربوطه نگاه کنیم (۱ برای هرزنامه، ۰ برای نظر عادی):

CONTENT		CLASS
267	PSY is a good guy	0
173	For Christmas Song visit my channel! ;)	1

گام بعدی ایجاد برخی تغییرات از مجموعه داده‌های مورد استفاده در یک مدل محلی است. به عنوان مثال، برخی از تغییرات یکی از نظرات:

For	Christmas	Song	visit	my	channel!	;)	prob	weight
1	0	1	1	0	0	1	0.17	0.57
0	1	1	1	1	0	1	0.17	0.71
1	0	0	1	1	1	1	0.99	0.71
1	0	1	1	1	1	1	0.99	0.86
0	1	1	1	0	0	1	0.17	0.57

هر ستون مربوط به یک کلمه در جمله است. هر ردیف یک تغییر است، ۱ به این معنی است که کلمه بخشی از این تغییر است و ۰ به معنای حذف کلمه است. جمله مربوط به یکی از تغییرات "Christmas Song visit my channel!" است. ستون "prob" احتمال پیش‌بینی شده هرزنامه را برای هر یک از تغییرات جمله نشان می‌دهد. ستون "وزن" نزدیکی تغییر به جمله اصلی را نشان می‌دهد که به صورت ۱ منهای نسبت کلمات حذف شده محاسبه می‌شود، برای مثال اگر ۱ کلمه از ۷ کلمه حذف شود، نزدیکی $1 - \frac{6}{7} = 0.14$ است.

در اینجا دو جمله (یک هرزنامه، یکی بدون هرزنامه) با وزن محلی تخمین زده شده توسط الگوریتم LIME آمده است:

case	label_prob	feature	feature_weight
1	0.1701170	PSY	0.000000
1	0.1701170	guy	0.000000
1	0.1701170	good	0.000000
2	0.9939024	channel!	6.180747

case	label_prob	feature	feature_weight
2	0.9939024	;)	0.000000
2	0.9939024	visit	0.000000

کلمه "کانال" نشان دهنده احتمال بالای اسپم است. برای نظر غیر هرزنامه، وزن غیر صفر تخمین زده نشد، زیرا مهم نیست کدام کلمه حذف شود، کلاس پیش‌بینی شده ثابت می‌ماند.

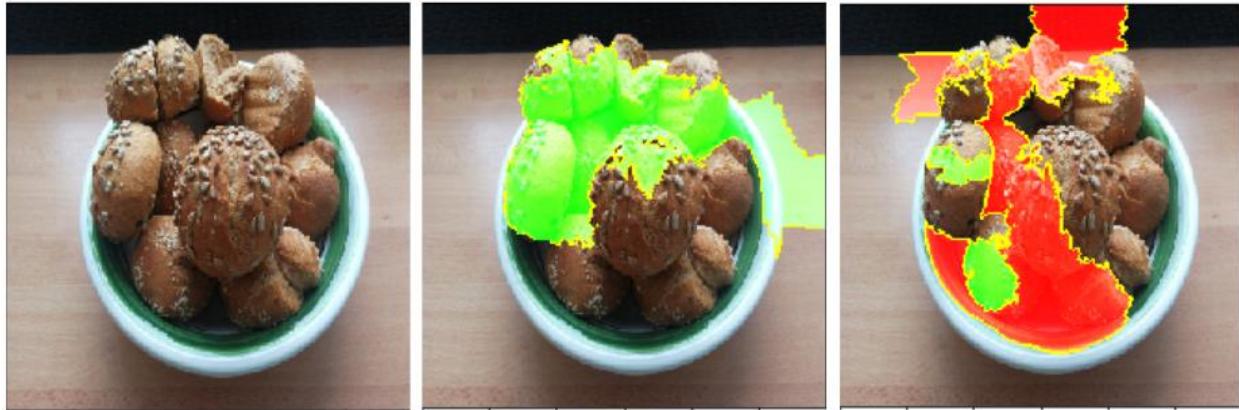
۹.۲.۳ LIME برای تصاویر

این بخش توسط Verena Haunschmid نوشته شده است.

LIME برای تصاویر متفاوت از LIME برای داده‌ها و متن جدولی عمل می‌کند. به طور شهودی، ایجاد مزاحمت برای پیکسل‌های مجزا چندان منطقی نخواهد بود، زیرا بیش از یک پیکسل در یک کلاس مشارکت دارند. تغییر تصادفی پیکسل‌های فردی احتمالاً پیش‌بینی‌ها را تغییر زیادی نمی‌دهد. بنابراین، تغییراتی در تصاویر با تقسیم بندی تصویر به "سوپرپیکسل" و خاموش یا روشن کردن سوپرپیکسل‌ها ایجاد می‌شود. سوپرپیکسل‌ها پیکسل‌های به هم پیوسته با رنگ‌های مشابه هستند و می‌توان با جایگزین کردن هر پیکسل با یک رنگ تعریف‌شده توسط کاربر مانند خاکستری، آن را خاموش کرد. کاربر همچنین می‌تواند یک احتمال برای خاموش کردن یک سوپرپیکسل در هر جایگشت مشخص کند.

۹.۲.۴ مثال

در این مثال ما به طبقه‌بندی ساخته شده توسط شبکه عصبی Inception V3 نگاه می‌کنیم. تصویر استفاده شده مقداری نان را نشان می‌دهد که من پختم که در یک کاسه است. از آنجایی که می‌توانیم در هر تصویر چندین برچسب پیش‌بینی شده داشته باشیم (مرتب‌سازی شده بر اساس احتمال)، می‌توانیم برچسب‌های بالایی را توضیح دهیم. بالاترین پیش‌بینی "Bagel" با احتمال ۷۷٪ و پس از آن "توت فرنگی" با احتمال ۴٪ است. تصاویر زیر برای "Bagel" و "Strawberry" توضیحات LIME را نشان می‌دهد. توضیحات را می‌توان مستقیماً روی نمونه‌های تصویر نمایش داد. سبز به این معنی است که این قسمت از تصویر احتمال برچسب را افزایش می‌دهد و قرمز به معنای کاهش است.

شکل ۹.۸: سمت چپ: تصویر یک کاسه نان. وسط و راست: توضیحات LIME برای ۲ کلاس برتر (نان شیرینی، توت فرنگی) برای طبقه‌بندی تصاویر ساخته شده توسط شبکه عصبی Inception V3 Google. پیش‌بینی و توضیح برای "Bagel" بسیار معقول است، حتی اگر پیش‌بینی اشتباه باشد - اینها به وضوح هیچ چیز شیرینی نیستند زیرا سوراخ در وسط آن وجود ندارد.

۹.۲.۴ مزایا

حتی اگر مدل اصلی یادگیری ماشین را جایگزین کنید، همچنان می‌توانید از همان مدل محلی و قابل تفسیر برای توضیح استفاده کنید. فرض کنید افرادی که به توضیحات نگاه می‌کنند درخت تصمیم را بهتر درک می‌کنند. از آنجایی که شما از مدل‌های جایگزین محلی استفاده می‌کنید، از درخت‌های تصمیم به عنوان توضیح استفاده می‌کنید بدون اینکه واقعاً مجبور باشید از درخت تصمیم برای پیش‌بینی‌ها استفاده کنید. برای مثال می‌توانید از SVM استفاده کنید. و اگر معلوم شد که یک مدل xgboost بهتر کار می‌کند، می‌توانید SVM را جایگزین کنید و همچنان از درخت تصمیم برای توضیح پیش‌بینی‌ها استفاده کنید.

مدل‌های جایگزین محلی از ادبیات و تجربه آموزش و تفسیر مدل‌های قابل تفسیر بهره می‌برند. هنگام استفاده از لasso یا درختان کوتاه، **توضیحات حاصل کوتاه (= انتخابی)** و احتمالاً متضاد هستند. بنابراین، آنها توضیحات انسان دوستانه می‌دهند. به همین دلیل است که من LIME را بیشتر در برنامه‌هایی می‌بینم که دریافت‌کننده توضیح یک فرد عادی یا فردی با زمان بسیار کم است. این روش برای توصیفات کامل کافی نیست، بنابراین من LIME را در سناریوهای پذیرش که ممکن است از نظر قانونی ملزم به توضیح کامل یک پیش‌بینی باشد، نمی‌بینم. همچنانیں برای اشکال زدایی مدل‌های یادگیری ماشین، داشتن همه دلایل به جای چند دلیل مفید است.

LIME یکی از محدود روش‌هایی است که برای داده‌های جدولی، متن و تصاویر کار می‌کند.

معیار وفاداری (مدل قابل تفسیر تا چه حد به پیش‌بینی‌های جعبه سیاه تقریب می‌کند) به ما ایده خوبی درباره اینکه مدل قابل تفسیر در توضیح پیش‌بینی‌های جعبه سیاه در همسایگی نمونه داده مورد نظر چقدر قابل اعتماد است، ارائه می‌دهد.

LIME در پایتون (كتابخانه lime) و در R (پکیج‌های lime و iml) پیاده سازی شده است و استفاده از آن بسیار آسان است.

توضیحات ایجاد شده با مدل‌های جایگزین محلی می‌تواند از **ویژگی‌های دیگری** (قابل تفسیر) نسبت به مدل اصلی استفاده کند. البته، این ویژگی‌های قابل تفسیر باید از نمونه‌های داده مشتق شوند. یک طبقه‌بندی کننده متن می‌تواند بر تعابیه‌های کلمات انتزاعی به عنوان ویژگی تکیه کند، اما توضیح می‌تواند بر اساس وجود یا عدم وجود کلمات در یک جمله باشد. یک مدل رگرسیون می‌تواند بر تبدیل غیر قابل تفسیر برخی از ویژگی‌ها تکیه کند، اما توضیحات را می‌توان با ویژگی‌های اصلی ایجاد کرد. به عنوان مثال، مدل رگرسیون را می‌توان بر روی اجزای یک تجزیه و تحلیل مؤلفه اصلی (PCA) پاسخ‌های یک نظرسنجی آموزش داد، اما LIME ممکن است در مورد سؤالات نظرسنجی اصلی آموزش داده شود. استفاده از ویژگی‌های قابل تفسیر برای LIME می‌تواند یک مزیت بزرگ نسبت به روش‌های دیگر باشد، به خصوص زمانی که مدل با ویژگی‌های غیر قابل تفسیر آموزش داده شده است.

۹.۲.۵ معایب

هنگام استفاده از LIME با داده‌های جدولی، تعریف صحیح همسایگی یک مشکل بسیار بزرگ و حل نشده است. به نظر من این بزرگ‌ترین مشکل LIME است و دلیل اینکه توصیه می‌کنم از LIME فقط با دقت زیاد استفاده کنید. برای هر برنامه باید تنظیمات هسته مختلف را امتحان کنید و خودتان ببینید که آیا توضیحات منطقی هستند یا خیر. متأسفانه، این بهترین توصیه ای است که می‌توانم برای یافتن پنهانی هسته خوب داشته باشم. نمونه برداری را می‌توان در اجرای فعلی LIME بهبود بخشید. نقاط داده از یک توزیع گاوی نمونه برداری می‌شوند و همبستگی بین ویژگی‌ها را نادیده می‌گیرند. این می‌تواند به نقاط داده غیرمحتمل منجر شود که سپس می‌توان از آنها برای یادگیری مدل‌های توضیح محلی استفاده کرد.

پیچیدگی مدل توضیح باید از قبل تعریف شود. این فقط یک شکایت کوچک است، زیرا در نهایت کاربر همیشه باید مصالحه بین وفاداری و پراکندگی را تعریف کند.

مشکل واقعاً بزرگ دیگر بی ثباتی توضیحات است. در مقاله (Alvarez-Melis & Jaakkola, 2018) نویسنده‌گان نشان دادند که توضیحات دو نقطه بسیار نزدیک در یک محیط شبیه سازی شده بسیار متفاوت است. همچنین، طبق تجربه من، اگر فرآیند نمونه برداری را تکرار کنید، توضیحاتی که می‌آید می‌تواند متفاوت باشد. بی ثباتی به این معناست که اعتماد به توضیحات دشوار است و باید بسیار انتقاد پذیر باشد.

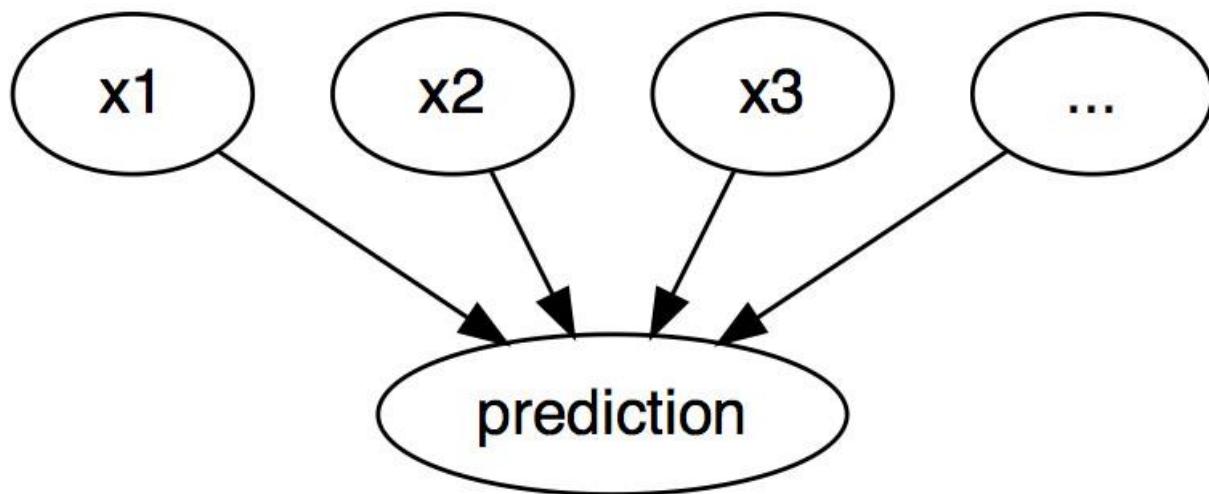
توضیحات LIME می‌تواند توسط دانشمند داده دستکاری شود تا سوگیری‌ها را پنهان کند (Slack et al., 2020). امکان دستکاری اعتقاد به توضیحات تولید شده با LIME را دشوارتر می‌کند.

نتیجه‌گیری: مدل‌های جایگزین محلی، با LIME به عنوان یک پیاده‌سازی عینی، بسیار امیدوارکننده هستند. اما این روش هنوز در مرحله توسعه است و بسیاری از مشکلات باید حل شود تا بتوان به طور ایمن از آن استفاده کرد.

۹.۳ توضیحات خلاف واقع

نویسندها: سوزان دنل و کریستوف مولنار

یک توضیح خلاف واقع یک وضعیت علی را به این شکل توصیف می‌کند: "اگر X رخ نمی‌داد، Y رخ نمی‌داد." به عنوان مثال: "اگر جرعه‌ای از این قهوه داغ را ننوشیده بودم، زبانم نمی‌سوخت." رویداد Y این است که زبانم را سوزاندم. دلیل X این است که من یک قهوه داغ خوردم. تفکر در خلاف واقع مستلزم تصور واقعیتی فرضی است که با واقعیت‌های مشاهده شده در تضاد است (مثلاً دنیایی که در آن قهوه داغ را ننوشیده ام)، از این رو نام آن را «ضد واقعیت» گذاشته‌اند. توانایی تفکر خلاف واقع، ما انسان‌ها را در مقایسه با سایر حیوانات بسیار باهوش می‌کند. در یادگیری ماشین قابل تفسیر، می‌توان از توضیحات خلاف واقع برای توضیح پیش‌بینی‌های نمونه‌های فردی استفاده کرد. «رویداد» نتیجه پیش‌بینی شده یک نمونه است، «علت‌ها» مقادیر ویژگی‌های خاص این نمونه هستند که به مدل وارد شده و یک پیش‌بینی مشخص را «سبب» می‌کنند. که به صورت نمودار نمایش داده می‌شود، رابطه بین ورودی‌ها و پیش‌بینی بسیار ساده است: مقادیر ویژگی باعث پیش‌بینی می‌شود.

شکل ۹.۹: روابط علی بین ورودی‌های یک مدل یادگیری ماشین و پیش‌بینی‌ها، زمانی که مدل صرفاً به عنوان یک جعبه سیاه دیده می‌شود. ورودی‌ها باعث پیش‌بینی می‌شوند (الزاماً منعکس کننده رابطه علی واقعی داده‌ها نیستند).

حتی اگر در واقعیت رابطه بین ورودی‌ها و نتیجه‌های که باید پیش‌بینی شود ممکن است علی نباشد، می‌توانیم ورودی‌های یک مدل را به عنوان علت پیش‌بینی بینیم.

باتوجه‌به این نمودار ساده، به راحتی می‌توان فهمید که چگونه می‌توانیم خلاف واقع‌ها را برای پیش‌بینی‌های مدل‌های یادگیری ماشین شبیه‌سازی کنیم: ما به سادگی مقادیر ویژگی‌های یک نمونه را قبل از انجام پیش‌بینی‌ها تغییر می‌دهیم و چگونگی تغییر پیش‌بینی را تحلیل می‌کنیم. ما به سناریوهایی علاقه‌مند هستیم که در آن

پیش‌بینی به شیوه‌ای مرتبط تغییر می‌کند، مانند جابجایی در کلاس پیش‌بینی شده (به عنوان مثال، درخواست اعتبار پذیرفته یا رد می‌شود)، یا در آن پیش‌بینی به آستانه خاصی می‌رسد (برای مثال، احتمال سلطان به ۱۰ درصد می‌رسد). توضیح خلاف واقع یک پیش‌بینی، کوچک‌ترین تغییر در مقادیر ویژگی را توصیف می‌کند که پیش‌بینی را به یک خروجی از پیش‌تعریف شده تغییر می‌دهد.

هر دو روش توضیح خلاف واقع مدل-آگنوستیک و مدل خاص وجود دارد، اما در این فصل ما بر روی روش‌های مدل-آگنوستیک تمرکز می‌کنیم که فقط با ورودی‌ها و خروجی‌های مدل (و نه ساختار داخلی مدل‌های خاص) کار می‌کنند. این روش‌ها همچنین در فصل مدل-آگنوستیک احساس می‌کنند، زیرا تفسیر را می‌توان به صورت خلاصه‌ای از تفاوت‌ها در مقادیر ویژگی بیان کرد («تغییر ویژگی‌های A و B برای تغییر پیش‌بینی»). اما توضیح خلاف واقع خود یک نمونه جدید است، بنابراین در این فصل زندگی می‌کند («با شروع از مثال X، A و B را تغییر دهید تا یک نمونه خلاف واقع به دست آورید»). برخلاف نمونه‌های اولیه، خلاف واقع‌ها نباید نمونه‌های واقعی از داده‌های آموزشی باشند، بلکه می‌توانند ترکیب جدیدی از مقادیر ویژگی باشند.

قبل از بحث در مورد چگونگی ایجاد خلاف واقع، می‌خواهم در مورد موارد استفاده از خلاف واقع و اینکه چگونه یک توضیح خلاف واقع خوب به نظر می‌رسد، صحبت کنم.

در این مثال اول، پیتر برای وام درخواست می‌کند و توسط نرم‌افزار بانکی (با قدرت یادگیری ماشین) رد می‌شود. او تعجب می‌کند که چرا درخواستش رد شد و چگونه ممکن است شانس خود را برای دریافت وام افزایش دهد. سؤال «چرا» را می‌توان به عنوان خلاف واقع فرمول‌بندی کرد: کوچک‌ترین تغییر در ویژگی‌ها (درآمد، تعداد کارت‌های اعتباری، سن، و ...) که پیش‌بینی را از رد به تأیید تغییر می‌دهد چیست؟ یک پاسخ ممکن می‌تواند این باشد: اگر پیتر ۱۰۰۰۰ بیشتر در سال درآمد داشت، وام را دریافت می‌کرد. یا اگر پیتر کارت‌های اعتباری کمتری داشت و پنج سال پیش وام را نکول نکرده بود، وام را دریافت می‌کرد. پیتر هرگز دلایل رد را نمی‌داند، زیرا بانک علاقه‌ای به شفافیت ندارد، اما این داستان دیگری است.

در مثال دوم خود، می‌خواهیم مدلی را توضیح دهیم که یک نتیجه پیوسته را با توضیحات خلاف واقع پیش‌بینی می‌کند. آنا می‌خواهد آپارتمانش را اجاره کند، اما مطمئن نیست که چقدر برای آن هزینه بگیرد، بنابراین تصمیم می‌گیرد یک مدل یادگیری ماشین برای پیش‌بینی اجاره‌بها آموزش دهد. البته از آنجایی که آنا یک دانشمند داده است، مشکلات خود را از این طریق حل می‌کند. پس از وارد کردن تمام جزئیات در مورد اندازه، مکان، مجاز بودن حیوانات خانگی و غیره، مدل به او می‌گوید که می‌تواند ۹۰۰ یورو شارژ کند. او انتظار ۱۰۰۰ یورو یا بیشتر را داشت، اما به مدل خود اعتماد می‌کند و تصمیم می‌گیرد با ارزش‌های ویژگی‌های آپارتمان بازی کند تا ببیند چگونه می‌تواند ارزش آپارتمان را بهبود بخشد. او متوجه می‌شود که آپارتمان را می‌توان بیش از ۱۰۰۰ یورو اجاره کرد، اگر ۱۵ متر مربع بود. بزرگ‌تر دانش جالب، اما غیر قابل عمل، زیرا او نمی‌تواند آپارتمان خود را بزرگ کند.

در نهایت، با تغییر دادن فقط مقادیر ویژگی‌های تحت کنترل خود (آشپزخانه داخلی بله/خیر، حیوانات خانگی مجاز هستند بله/خیر، نوع کف و غیره)، متوجه می‌شود که اگر اجازه حیوانات خانگی را بدهد و پنجره‌هایی با عایق بهتر نصب کند، او می‌تواند ۱۰۰۰ یورو شارژ کند. آنا به طور شهودی با عوامل خلاف واقع کار کرده است تا نتیجه را تغییر دهد.

خلاف واقع‌ها توضیحاتی انسان پسند هستند، زیرا آنها با نمونه فعلی متضاد هستند و به دلیل انتخابی بودن آنها، به این معنی که آنها معمولاً روی تعداد کمی از تغییرات ویژگی تمرکز می‌کنند. اما خلاف واقع‌ها از «اثر راشومون» رنج می‌برند. راشومون یک فیلم ژاپنی است که در آن قتل یک سامورایی توسط افراد مختلف روایت می‌شود. هر یک از داستان‌ها نتیجه را به یک اندازه به خوبی توضیح می‌دهند، اما داستان‌ها با یکدیگر تناقض دارند. همین امر می‌تواند در مورد خلاف واقع نیز اتفاق بیفتد، زیرا معمولاً چندین توضیح خلاف واقع مختلف وجود دارد. هر خلاف واقع «داستان» متفاوتی از چگونگی دستیابی به یک نتیجه معین می‌گوید. یک خلاف واقع ممکن است بگوید ویژگی A را تغییر دهید، خلاف واقع دیگر ممکن است بگوید A را همان طور باقی بگذارید اما ویژگی B را تغییر دهید که این یک تناقض است.

در مورد معیارها، چگونه توضیح خلاف واقع خوب را تعریف کنیم؟ ابتدا، کاربر یک توضیح خلاف واقع، یک تغییر مرتبط در پیش‌بینی یک نمونه (= واقعیت جایگزین) را تعریف می‌کند. اولین نیاز آشکار این است که یک نمونه خلاف واقع، پیش‌بینی از پیش تعریف شده را تا حد امکان به دقت تولید کند. همیشه نمی‌توان با پیش‌بینی از پیش تعریف شده، یک خلاف واقع پیدا کرد. برای مثال، در یک تنظیم طبقه‌بندی با دو کلاس، یک کلاس نادر و یک کلاس مکرر، مدل ممکن است همیشه یک نمونه را به عنوان کلاس مکرر طبقه‌بندی کند. تغییر مقادیر ویژگی به طوری که برچسب پیش‌بینی شده از کلاس مکرر به کلاس نادر تغییر کند ممکن است غیرممکن باشد. بنابراین ما می‌خواهیم این شرط را که پیش‌بینی خلاف واقع باید دقیقاً با نتیجه از پیش تعریف شده مطابقت داشته باشد، کاهش دهیم. در مثال طبقه‌بندی، می‌توانیم به دنبال خلاف واقع باشیم که در آن احتمال پیش‌بینی شده کلاس نادر به جای ۲ درصد فعلی به ۱۰ درصد افزایش می‌یابد. پس سؤال این است که حداقل تغییرات در

ویژگی‌ها چیست به طوری که احتمال پیش‌بینی شده از ۰/۲ به ۰/۱۰ (یا نزدیک به ۰/۱۰) تغییر می‌کند؟ یکی دیگر از معیارهای کیفی این است که یک خلاف واقع باید تا حد امکان مشابه نمونه مربوط به مقادیر ویژگی باشد. فاصله بین دو نمونه را می‌توان به عنوان مثال با فاصله منهتن یا فاصله Gower اندازه گیری کرد اگر هم ویژگی‌های گستته و هم پیوسته داشته باشیم. خلاف واقع نه تنها باید به نمونه اصلی نزدیک باشد، بلکه باید تا حد امکان ویژگی‌های کمتری را تغییر دهد. برای سنجش میزان خوب بودن توضیح خلاف واقع در این متريک، می‌توانيم به سادگي تعداد ویژگي‌های تغيير يافته را بشماريم يا به تعبير رياضي فانتزى، نرم L_0 آن را بين مثال خلاف واقع و واقعی اندازه گيری کنيم.

ثالثاً، اغلب مطلوب است که چندین توضیح خلاف واقع متنوع ایجاد شود، به طوری که موضوع تصمیم گیرنده به چندین روش قابل دوام برای ایجاد یک نتیجه متفاوت دسترسی پیدا کند. به عنوان مثال، در ادامه مثال وام ما، یک توضیح خلاف واقع ممکن است فقط دوبرابر کردن درآمد برای دریافت وام را پیشنهاد کند، در حالی که خلاف واقع ممکن است انتقال به یک شهر مجاور را پیشنهاد کند و درآمد را با مقدار کمی افزایش دهد تا وام دریافت کند. می‌توان اشاره کرد که درحالی که اولین خلاف واقع ممکن است برای برخی امکان‌پذیر باشد، دومی ممکن است برای دیگران قابل اجراتر باشد. بنابراین، علاوه بر ارائه یک موضوع تصمیم با روش‌های مختلف برای رسیدن به نتیجه مطلوب، تنوع همچنین افراد "متنوع" را قادر می‌سازد تا ویژگی‌هایی را که برای آنها مناسب است تغییر دهند.

آخرین شرط این است که یک نمونه خلاف واقع باید حاوی مقادیر ویژگی که محتمل است. ایجاد توضیح خلاف واقع برای مثال اجاره که در آن اندازه یک آپارتمان منفی است یا تعداد اتاق‌ها روی ۲۰۰ اتاق تنظیم شده است، منطقی نیست. حتی بهتر است زمانی که خلاف واقع بر اساس توزیع توان داده‌ها باشد. به عنوان مثال، یک آپارتمان با ۱۰ اتاق و ۲۰ متر مربع بعنوان تعداد اتاق‌ها نیز باید پیشنهاد شود.

۹.۳.۱ ایجاد توضیحات خلاف واقع

یک رویکرد ساده و ساده لوحانه برای ایجاد توضیحات خلاف واقع، جستجو با آزمون و خطای است. این رویکرد شامل تغییر تصادفی مقادیر ویژگی نمونه مورد علاقه و توقف زمانی است که خروجی مورد نظر پیش‌بینی می‌شود. مانند مثالی که آنا سعی کرد نسخه‌ای از آپارتمان خود را پیدا کند که بتواند برای آن اجاره بیشتری بگیرد. اما رویکردهای بهتری نسبت به آزمون و خطای وجود دارد. ابتدا یک تابع ضرر را بر اساس معیارهای ذکر شده در بالا تعریف می‌کنیم. این ضرر بعنوان ورودی نمونه مورد علاقه، خلاف واقع و نتیجه مطلوب (عموماً) را می‌گیرد. سپس، می‌توانیم توضیح خلاف واقع را پیدا کنیم که این تلفات را با استفاده از یک الگوریتم بهینه‌سازی به حداقل می‌رساند. بسیاری از روش‌ها به این شکل پیش می‌روند، اما در تعریف تابع ضرر و روش بهینه‌سازی متفاوت هستند.

در ادامه، به دو مورد از آنها می‌پردازیم: اول، یکی از Wachter et al. (۲۰۱۷) که تبیین خلاف واقع را بعنوان یک روش تفسیری معرفی کردند و دوم، توضیح Dandl et al. (۲۰۲۰) که هر چهار معیار ذکر شده در بالا را در نظر می‌گیرد.

۹.۳.۱.۱ روش توسط و اچتر و همکاران .

Wachter et al (۲۰۱۷) پیشنهاد به حداقل رساندن خطای زیر:

$$L(x \cdot x' \cdot y' \cdot \lambda) = \lambda \cdot (\hat{f}(x') - y')^2 + d(x \cdot x')$$

عبارت اول فاصله درجه دوم بین پیش‌بینی مدل برای ' x ' خلاف واقع و نتیجه مطلوب 'y' است که کاربر باید از قبل آن را تعریف کند. جمله دوم فاصله d بین مثال x که باید توضیح داده شود و ' x ' خلاف واقع است. زیان اندازه‌گیری می‌کند که نتیجه پیش‌بینی شده خلاف واقع تا چه اندازه با نتیجه از پیش تعریف شده فاصله دارد و خلاف واقع چقدر با نمونه مورد علاقه فاصله دارد.تابع فاصله d به عنوان فاصله منهتن وزن شده با میانگین معکوس انحراف مطلق (MAD) هر ویژگی تعریف می‌شود.

$$d(x, x') = \sum_{j=1}^p \frac{|x_j - x'_j|}{MAD_j}$$

فاصله کل مجموع تمام فواصل p از نظر ویژگی است، یعنی تفاوت مطلق مقادیر ویژگی بین مثال x و خلاف واقع ' x' . فواصل از نظر ویژگی با معکوس انحراف مطلق میانه ویژگی زیر روی مجموعه داده تعریف شده به صورت زیر مقیاس می‌شوند:

$$MAD_j = median_{i \in \{1, \dots, n\}}(|x_{i,j} - median_{l \in \{1, \dots, n\}}(x_{l,j})|)$$

میانه یک بردار مقداری است که در آن نیمی از مقادیر بردار بزرگ‌تر و نیمی دیگر کوچک‌تر باشند. MAD معادل واریانس یک ویژگی است، اما به جای استفاده از میانگین به عنوان مرکز و جمع بر روی فواصل مربع، از میانه به عنوان مرکز و جمع در فواصل مطلق استفاده می‌کنیم. تابع فاصله پیشنهادی این مزیت را نسبت به فاصله اقلیدسی دارد که نسبت به نقاط پرت قوی‌تر است. مقیاس بندی با MAD برای رساندن همه ویژگی‌ها به یک مقیاس ضروری است - مهم نیست که اندازه یک آپارتمان را در متر مربع یا فوت مربع اندازه گیری کنید.

پارامتر λ فاصله را در پیش‌بینی (ترم اول) با فاصله در مقادیر ویژگی (ترم دوم) متعادل می‌کند. خطای برای یک معین حل می‌شود λ و یک ' x ' خلاف واقع را برمی‌گرداند. ارزش بالاتر از λ به این معنی است که ما خلاف واقع‌ها را با پیش‌بینی‌های نزدیک به نتیجه مطلوب 'y' ترجیح می‌دهیم، یک مقدار کمتر به این معنی است که ما خلاف واقع‌های ' x ' را ترجیح می‌دهیم که در مقادیر ویژگی بسیار شبیه به ' x ' هستند. اگر λ بسیار بزرگ است، نمونه ای با پیش‌بینی نزدیک به 'y' انتخاب خواهد شد، صرف‌نظر از اینکه چقدر از ' x ' فاصله دارد. در نهایت، کاربر باید تصمیم بگیرد که چگونه بین شرطی که پیش‌بینی خلاف واقع با نتیجه دلخواه مطابقت دارد، تعادل برقرار کند. نویسنده‌گان روش، به جای انتخاب مقداری برای λ برای انتخاب یک تلوانس ε برای چقدر دور از 'y' پیش‌بینی نمونه خلاف واقع مجاز است. این محدودیت را می‌توان به صورت زیر نوشت:

$$|\hat{f}(x') - y'| \leq \epsilon$$

برای به حداقل رساندن این تابع خطای می‌توان از هر الگوریتم بهینه سازی مناسبی مانند Nelder-Mead استفاده کرد. اگر به گرادیان‌های مدل یادگیری ماشین دسترسی دارید، می‌توانید از روش‌های مبتنی بر گرادیان مانند ADAM استفاده کنید. نمونه ' x ' توضیح داده شود، خروجی مورد نظر 'y' و پارامتر تلوانس ε باید از قبل تنظیم

شود. تابع خطا برای x به حداقل می‌رسد و (محلى) بهینه' در حالی که افزایش می‌یابد، برمی‌گردد λ تا زمانی که یک راه حل به اندازه کافی نزدیک پیدا شود (= در پارامتر تحمل):

$$\arg \min_{x'} \max_{\lambda} L(x, x', y', \lambda)$$

به طور کلی، دستور تهیه خلاف واقع، ساده است:

۱- یک نمونه x را برای توضیح انتخاب کنید، نتیجه مورد نظر y ، یک تلورانس ϵ و یک مقدار اولیه (کم)

برای λ

۲- یک نمونه تصادفی را به عنوان خلاف واقع اولیه نمونه بگیرید.

۳- خطا را با نمونه اولیه خلاف واقع به عنوان نقطه شروع بهینه کنید.

۴- تا وقتی که $\epsilon > |\hat{f}(x') - y'|$:

○ λ را افزایش دهید.

○ ضرر را با خلاف واقع فعلی به عنوان نقطه شروع بهینه کنید.

○ خلاف واقع را که ضرر را به حداقل می‌رساند، برگردانید.

۵- مراحل ۴-۲ را تکرار کنید و لیستی از موارد خلاف واقع یا موردی که ضرر را به حداقل می‌رساند را برگردانید.

روش پیشنهادی دارای معایبی است. این روش فقط معیارهای اول و دوم را در نظر می‌گیرد و دو معیار آخر ("تولید موارد متضاد تنها با چند تغییر ویژگی و مقادیر ویژگی موردنظر") را در نظر نمی‌گیرد. راه حل‌های محدود را ترجیح نمی‌دهد زیرا افزایش ۱۰ ویژگی در ۱ همان فاصله را به x می‌دهد که با افزایش یک ویژگی به ۱۰ رخ می‌دهد. به x می‌دهد. ترکیب‌های غیرواقعی ویژگی جریمه نمی‌شوند.

این روش ویژگی‌های طبقه‌بندی شده با سطوح مختلف را به خوبی مدیریت نمی‌کند. نویسنده‌گان روش پیشنهاد کردند که روش را به طور جداگانه برای هر ترکیبی از مقادیر ویژگی ویژگی‌های دسته‌بندی اجرا کنید، اما اگر چندین ویژگی دسته‌بندی با مقادیر زیاد داشته باشید، این امر منجر به انفجار ترکیبی می‌شود. به عنوان مثال، شش ویژگی طبقه‌بندی شده با ده سطح منحصر به فرد به معنای یک میلیون اجرا است. اجازه دهید اکنون نگاهی به رویکرد دیگری برای غلبه بر این مشکلات بیندازیم.

۹.۳.۱.۲ روش دندل و همکاران

Dandl et al (۲۰۲۰) پیشنهاد کردند به طور همزمان یک خطا چهار هدفه به حداقل برسد:

$$L(x, x', y', X^{obs}) = (o_1(\hat{f}(x), y'), o_2(x, x'), o_3(x, x'), o_4(x', X^{obs}))$$

هر یک از چهار هدف o_1 تا o_4 با یکی از چهار معیار ذکر شده در بالا مطابقت دارد. هدف اول o_1 نشان می‌دهد که پیش‌بینی ' x ' خلاف واقع ما باید تا حد امکان به پیش‌بینی ' y' مورد نظر ما نزدیک باشد. بنابراین ما می‌خواهیم فاصله بین $(x)\hat{f}$ و ' y' را به حداقل برسانیم. در اینجا فاصله با متريک منهتن (نرم L_1) محاسبه می‌شود:

$$o_1(\hat{f}(x).y') = \begin{cases} 0 & \text{if } \hat{f}(x') \in y' \\ \inf_{y' \in y'} & \text{else} \end{cases}$$

هدف دوم o_2 نشان می‌دهد که خلاف واقع ما باید تا حد امکان مشابه نمونه x ما باشد. فاصله بین ' x ' و ' x' را با استفاده از روش Gower محاسبه می‌شود:

$$o_2(x.x') = \frac{1}{p} \sum_{j=1}^p \delta_G(x_j.x'_j)$$

در این رابطه p تعداد ویژگی‌ها است. مقدار δ_G بستگی به نوع ویژگی x_j دارد:

$$\delta_G(x_j.x'_j) = \begin{cases} \frac{1}{\hat{R}_j} |x_j - x'_j| & \text{if } x_j \text{ numerical} \\ \mathbb{I}_{x_j \neq x'_j} & \text{if } x_j \text{ categorical} \end{cases}$$

تقسیم فاصله یک ویژگی عددی زبر \hat{R}_j (محدوده مقدار مشاهده شده)، مقیاس‌های δ_G برای همه ویژگی‌های را بین ۰ و ۱ قرار می‌دهد.

فاصله Gower می‌تواند هم ویژگی‌های عددی و هم ویژگی‌های طبقه‌ای را کنترل کند، اما تعداد ویژگی‌های تغییر یافته را محاسبه نمی‌کند. بنابراین، تعداد ویژگی‌ها را در هدف سوم o_3 با استفاده از نرم L_0 می‌شماریم:

$$o_3(x.x') = \|x - x'\|_0 = \sum_{j=1}^p \mathbb{I}_{x_j \neq x'_j}$$

با به حداقل رساندن هدف o_3 برای سومین معیار (تغییرات محدود ویژگی‌ها) است.

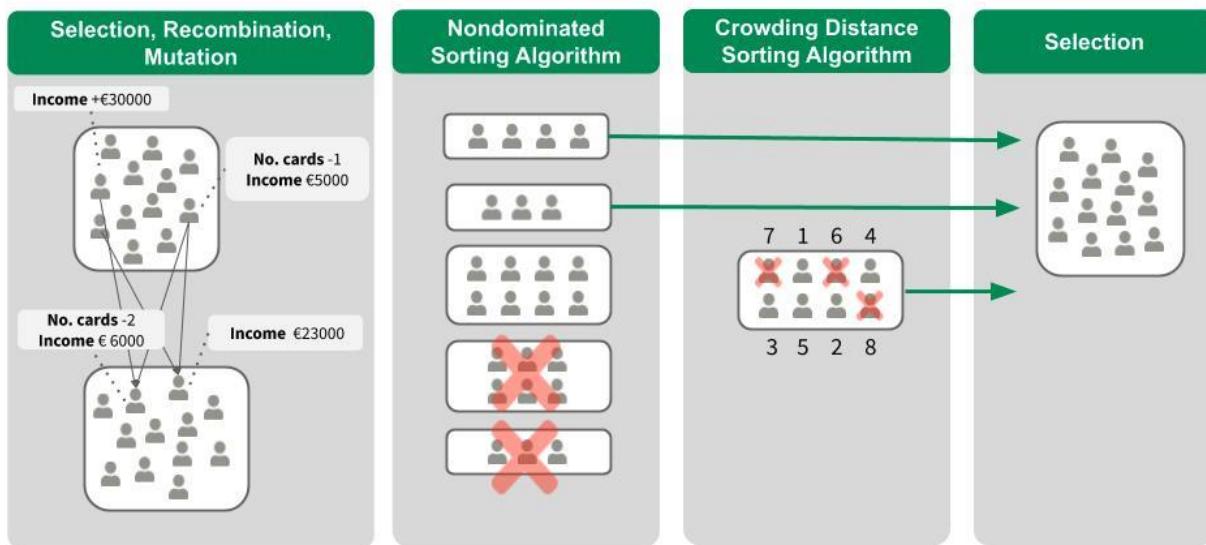
هدف چهارم o_4 نشان می‌دهد که خلاف واقع‌های ما باید مقادیر/ترکیب‌های ویژگی کمی داشته باشند. ما می‌توانیم حدس بزنیم که یک نقطه داده چقدر "شباهت" از داده‌های آموزشی یا مجموعه‌داده دیگری استفاده می‌کند. ما این مجموعه‌داده را با X^{obs} نشان می‌دهیم. به عنوان تقریبی برای احتمال، o_4 میانگین فاصله Gower بین ' x ' و

نزدیکترین نقطه داده مشاهده شده $\in X^{obs}$ را اندازه می‌گیرد:

$$o_4(x'.X^{obs}) = \frac{1}{p} \sum_{j=1}^p \delta_G(x'_j.x_j^{[1]})$$

در مقایسه با Wachter et al (۲۰۱۷)، $L(x.x'.y'.\lambda)$ هیچ پارامتر متعادل کردن یا وزن دهی شبیه λ ندارد. ما نمی‌خواهیم چهار هدف (o_1, o_2, o_3, o_4) را با وزن دهی و تجمعی در یک هدف واحد از بین ببریم بلکه می‌خواهیم هر چهار عبارت را به طور همزمان بهینه کنیم.

چطور می‌توانیم انجامش دهیم؟ ما از الگوریتم ژنتیک با مرتب‌سازی نامغلوب (Deb et al., 2002) یا به اختصار NSGA-II استفاده می‌کنیم. NSGA-II یک الگوریتم الهام گرفته از طبیعت است که قانون داروین را در مورد "بقای قویترین" اعمال می‌کند. ما هزینه یک خلاف واقع را با بردار مقادیر اهداف آن ($0_1, 0_2, 0_3, 0_4$) نشان می‌دهیم. هرچه مقادیر اهداف برای یک خلاف واقع کمتر باشد، "مناسب تر" است. این الگوریتم از چهار مرحله تشکیل شده است که تا زمانی که یک معیار توقف (به عنوان مثال، حداکثر تعداد تکرار / نسل) برآورده شود، تکرار می‌شود. شکل زیر چهار مرحله یک نسل را به تصویر می‌کشد.

شکل ۹.۱۰: تجسم یک نسل از الگوریتم NSGA-II.

در نسل اول، گروهی از نامزدهای خلاف واقع با تغییر تصادفی برخی از ویژگی‌ها در مقایسه با مثال x ، مقداردهی اولیه می‌شوند. با رعایت مثال اعتباری بالا، یک مخالف می‌تواند افزایش درآمد را ۳۰۰۰۰ یورو پیشنهاد کند، در حالی که یکی دیگر پیشنهاد می‌کند که در پنج سال گذشته نکول نداشته باشید و سن را تا ۱۰ کاهش دهید. همه مقادیر دیگر ویژگی برابر با مقادیر x هستند. سپس هر نامزد با استفاده از چهار تابع هدف فوق ارزیابی می‌شود. از بین آنها، ما به صورت تصادفی چند کاندیدا را انتخاب می‌کنیم، که در آن کاندیداهای متناسب با احتمال بیشتری انتخاب می‌شوند. نامزدها به صورت جفتی دوباره ترکیب می‌شوند تا با میانگین‌گیری مقادیر مشخصه عددی یا با عبور از ویژگی‌های طبقه‌بندی، فرزندانی شبیه به آنها تولید کنند. علاوه بر این، مقادیر ویژگی‌های فرزندان را کمی جهش می‌دهیم تا کل فضای ویژگی را کشف کنیم.

از دو گروه به دست آمده، یکی با والدین و دیگری با فرزندان، ما فقط بهترین نیمه را با استفاده از دو الگوریتم مرتب سازی می‌خواهیم. الگوریتم مرتب سازی نامغلوب، نامزدها را بر اساس مقادیر هدف آنها مرتب می‌کند. اگر

نامزدها به همان اندازه خوب باشند، الگوریتم مرتب‌سازی فاصله ازدحام کاندیداهای را بر اساس تنوع آنها مرتب می‌کند.

باتوجه به رتبه‌بندی دو الگوریتم مرتب‌سازی، امیدوار کننده‌ترین و یا متنوع‌ترین نیمی از نامزدها را انتخاب می‌کنیم. ما از این مجموعه برای نسل بعدی استفاده می‌کنیم و دوباره با فرآیند انتخاب، نوترکیب (recombination) و جهش شروع می‌کنیم. با تکرار مراحل، امیدواریم به مجموعه متنوعی از نامزدهای امیدوار کننده با مقادیر هدف پایین نزدیک شویم. از این مجموعه می‌توانیم مواردی را انتخاب کنیم که از آنها رضایت بیشتری داریم، یا می‌توانیم خلاصه‌ای از همه موارد خلاف واقع را با برجسته کردن این که کدام و چند بار ویژگی‌ها تغییر کردند را رائه دهیم.

۹.۳.۲ مثال

مثال زیر بر اساس نمونه داده اعتباری در (Dandl et al., 2020) است. مجموعه‌داده ریسک اعتباری آلمان را می‌توان در پلتفرم چالش‌های یادگیری ماشین kaggle.com پیدا کرد. نویسنده‌گان یک ماشین بردار پشتیبان (با هسته پایه شعاعی) را آموزش دادند تا احتمال اینکه یک مشتری ریسک اعتباری خوبی دارد را پیش‌بینی کند. مجموعه‌داده مربوطه دارای ۵۲۲ مشاهدات کامل و ۹ ویژگی حاوی اطلاعات اعتباری و مشتری است.

هدف یافتن توضیحات خلاف واقع برای مشتری با مقادیر ویژگی زیر است:

age	sex	job	housing	savings	amount	duration	purpose
58	f	unskilled	free	little	6143	48	car

پیش‌بینی می‌کند که زن دارای ریسک اعتباری خوبی با احتمال ۲۴.۲ درصد است. خلاف واقع‌ها باید پاسخ دهند که چگونه ویژگی‌های ورودی باید تغییر کنند تا احتمال پیش‌بینی شده بزرگ‌تر از ۵۰٪ به دست آید؟ جدول زیر ده بهترین خلاف واقع را نشان می‌دهد:

age	sex	job	amount	duration	o2	o3	o4	$\hat{f}(x')$
		skilled		-20	0.108	2	0.036	0.501
		skilled		-24	0.114	2	0.029	0.525
		skilled		-22	0.111	2	0.033	0.513
-6		skilled		-24	0.126	3	0.018	0.505
-3		skilled		-24	0.120	3	0.024	0.515
-1		skilled		-24	0.116	3	0.027	0.522
-3	m			-24	0.195	3	0.012	0.501

age	sex	job	amount	duration	o2	o3	o4	$\hat{f}(x')$
-6	m			-25	0.202	3	0.011	0.501
-30	m	skilled		-24	0.285	4	0.005	0.590
-4	m		-1254	-24	0.204	4	0.002	0.506

پنج ستون اول شامل تغییرات ویژگی پیشنهادی است (فقط ویژگی های تغییر یافته نمایش داده می شود)، سه ستون بعدی مقادیر هدف را نشان می دهد (01 در تمام موارد برابر با ۰ است) و آخرین ستون احتمال پیش بینی شده را نشان می دهد.

همه خلاف واقع ها احتمالات بیشتر از ۵۰٪ را پیش بینی کرده اند و هم دیگر را مغلوب نمی کنند. هم دیگر را مغلوب نمی کنند به این معنی است که هیچ یک از خلاف واقع ها در همه اهداف دارای مقادیر کوچک تری نسبت به سایر موارد خلاف واقع نیستند. ما می توانیم خلاف واقع های خود را به عنوان مجموعه ای از راه حل های مبادله ای در نظر بگیریم.

همه آنها کاهش مدت زمان را از ۴۸ ماه به حداقل ۲۳ ماه پیشنهاد می کنند، برخی از آنها پیشنهاد می کنند که زن باید به جای غیر ماهر، ماهر شود. برخی خلاف واقع ها حتی پیشنهاد می کنند که جنسیت را از زن به مرد تغییر دهید که نشان دهنده تعصب جنسیتی مدل است. این تغییر همیشه با کاهش سن بین یک تا ۳۰ سال همراه است. همچنین می توانیم بینیم که، اگرچه برخی خلاف واقع ها تغییراتی را در چهار ویژگی پیشنهاد می کنند، اما این خلاف واقع ها آنهایی هستند که به داده های آموزشی نزدیک تر هستند.

۹.۳.۳ مزایا

تفسیر توضیحات خلاف واقع بسیار روشن است. اگر مقادیر ویژگی یک نمونه بر اساس خلاف واقع تغییر کند، پیش بینی به پیش بینی از پیش تعریف شده تغییر می کند. هیچ فرض اضافی و هیچ جادوی در پس زمینه وجود ندارد. این همچنین به این معنی است که به اندازه روش هایی مانند LIME خطرناک نیست، جایی که مشخص نیست تا چه حد می توانیم مدل محلی را برای تفسیر تغییر کنیم.

روش خلاف واقع یک نمونه جدید ایجاد می کند، اما می توانیم یک خلاف واقع را با گزارش دادن اینکه کدام مقادیر ویژگی تغییر کرده است، خلاصه کنیم. این کار دو گزینه برای گزارش نتایج به ما می دهد. می توانید نمونه خلاف واقع را گزارش دهید یا مشخص کنید که کدام ویژگی بین نمونه مورد علاقه و نمونه خلاف واقع تغییر کرده است.

روش خلاف واقع نیازی به دسترسی به داده یا مدل ندارد. این فقط نیاز به دسترسی به تابع پیش بینی مدل دارد، که برای مثال از طریق یک وب API نیز کار می کند. این برای شرکت هایی که توسط اشخاص ثالث حسابرسی

می‌شوند یا بدون افسای مدل یا داده‌ها توضیحاتی را برای کاربران ارائه می‌دهند جذاب است. یک شرکت به دلیل اسرار تجاری یا دلایل حفاظت از داده‌ها، علاقه‌مند به محافظت از مدل و داده است. توضیحات خلاف واقع تعادلی بین توضیح پیش‌بینی‌های مدل و حفاظت از منافع مالک مدل ارائه می‌دهد.

این روش همچنین با سیستم‌هایی کار می‌کند که از یادگیری ماشین استفاده نمی‌کنند. ما می‌توانیم برای هر سیستمی که ورودی‌ها را دریافت می‌کند و خروجی‌ها را برمی‌گرداند، خلاف واقع ایجاد کنیم. سیستمی که اجاره آپارتمان را پیش‌بینی می‌کند همچنین می‌تواند شامل قوانین دستنویس باشد و توضیحات خلاف واقع همچنان کارساز است.

پیاده‌سازی روش توضیح خلاف واقع نسبتاً آسان است، زیرا اساساً یک تابع ضرر (با یک یا چند هدف) است که می‌تواند با کتابخانه‌های بهینه‌ساز استاندارد بهینه شود. برخی جزئیات اضافی باید در نظر گرفته شود، مانند محدود کردن مقادیر ویژگی به محدوده‌های معنی دار (مثلاً فقط اندازه‌های آپارتمان مثبت).

۹.۳.۴ معایب

برای هر نمونه معمولاً چندین توضیح خلاف واقع (اثر راشومون) پیدا خواهد کرد. این عیب است چون بیشتر مردم توضیحات ساده را به پیچیدگی دنیای واقعی ترجیح می‌دهند. همچنین یک چالش عملی است. فرض کنید برای یک نمونه ۲۳ توضیح خلاف واقع ایجاد کردیم. آیا ما همه آنها را گزارش می‌کنیم؟ تنها بهترین؟ اگر همه آنها نسبتاً "خوب" اما بسیار متفاوت باشند چه؟ برای هر پروژه باید دوباره به این سوالات پاسخ داد. همچنین داشتن چندین توضیح خلاف واقع می‌تواند سودمند باشد، زیرا انسان‌ها می‌توانند آن‌هایی را انتخاب کنند که با دانش قبلی‌شان مطابقت دارند.

۹.۳.۵ نرم افزار و جایگزین

روش تبیین ضدواقعی چنددهفه توسط Dandl et al (۲۰۲۰) در یک مخزن GitHub پیاده‌سازی شده است .(https://github.com/dandls/moc/tree/master/counterfactuals)

در پکیج پایتون Alibi، نویسنده‌گان یک روش خلاف واقع ساده و همچنین یک روش توسعه یافته را پیاده‌سازی کردند که از نمونه‌های اولیه کلاس برای بهبود تفسیرپذیری و همگرایی خروجی‌های الگوریتم استفاده می‌کند (Van Looveren & Klaise, 2021).

(۲۰۲۰) همچنین پیاده‌سازی پایتون از الگوریتم MACE خود را در یک مخزن GitHub ارائه کرد Karimi et al (https://github.com/amirhk/mace). آنها معیارهای لازم برای خلاف واقع‌های مناسب را به فرمول‌های منطقی ترجمه کردند و از حل‌کننده‌های رضایت‌پذیری برای یافتن خلاف واقع‌هایی که آن‌ها را برآورده می‌کنند، استفاده کردند.

Mothilal et al (۲۰۲۰)، DiCE (تبیین متضاد متنوع) را برای تولید مجموعه متنوعی از توضیحات خلاف واقع بر اساس فرآیندهای نقطه تعیین کننده توسعه داد. هم یک روش مدل-اگنوستیک و هم یک روش مبتنی بر گرادیان را پیاده سازی می‌کند.

روش دیگر برای جستجوی خلاف واقع، الگوریتم Growing Spheres Laugel et al (۲۰۱۷) می‌باشد. آنها از کلمه خلاف واقع در مقاله خود استفاده نمی‌کنند، اما روش کاملاً مشابه است. آنها همچنین یک تابع ضرر را تعریف می‌کنند که به نفع خلاف واقع‌ها با کمترین تغییرات ممکن در مقادیر ویژگی است. به جای بهینه سازی مستقیم تابع، آنها پیشنهاد می‌کنند ابتدا یک کره در اطراف نقطه مورد نظر ترسیم کنند، از نقاط آن کره نمونه برداری کنید و بررسی کنید که آیا یکی از نقاط نمونه برداری شده پیش‌بینی مورد نظر را به دست می‌دهد یا خیر. سپس کره را بر این اساس منقبض یا منبسط می‌کنند تا زمانی که یک خلاف واقع (پراکنده) پیدا شود و در نهایت برگردانده شود.

مجریان توسط Ribeiro et al (۲۰۱۸) بر عکس خلاف واقع هستند، به فصل مربوط به قوانین محدوده (لنگرهای) مراجعه کنید.

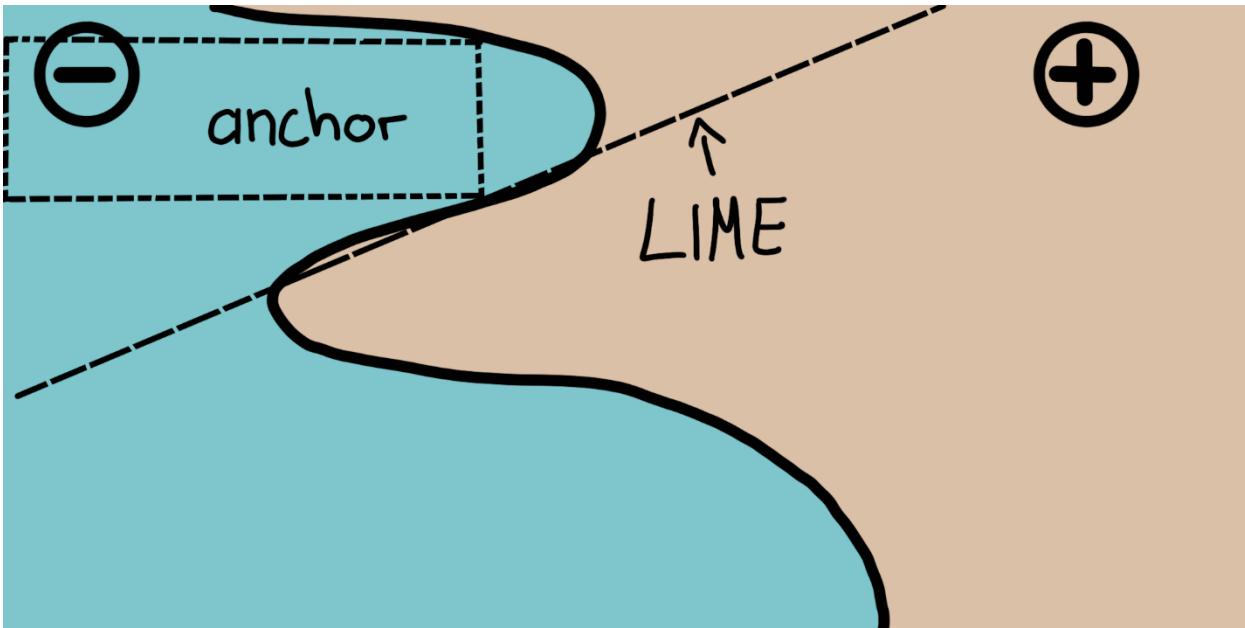
۹.۴ قوانین محدوده (لنگرهای)

نویسندها: Tobias Goerke & Magdalena Lang

روش لنگر، پیش‌بینی‌های فردی هر مدل طبقه‌بندی جعبه سیاه را با یافتن یک قانون تصمیم‌گیری که پیش‌بینی را به اندازه کافی «لنگر» می‌کند، توضیح می‌دهد. در صورتی که تغییرات در سایر مقادیر ویژگی بر پیش‌بینی تأثیری نداشته باشد، یک قانون یک پیش‌بینی را ثابت می‌کند. Anchors از تکنیک‌های یادگیری تقویتی در ترکیب با الگوریتم جستجوی نمودار استفاده می‌کند تا تعداد تماس‌های مدل (و در نتیجه زمان اجرا موردنیاز) را به حداقل کاهش دهد و در عین حال قادر به بازیابی از بهینه محلی باشد. Robnik-Šikonja and Bohanec (2018) (همان محققانی که الگوریتم LIME را معرفی کردند) الگوریتم را پیشنهاد کردند.

مانند سلف خود، رویکرد لنگرهای یک استراتژی مبتنی بر اغتشاش را برای ایجاد توضیحات محلی برای پیش‌بینی مدل‌های یادگیری ماشین جعبه سیاه به کار می‌گیرد. با این حال، به جای مدل‌های جایگزینی که توسط استفاده می‌شود، توضیحات به دست آمده با استفاده از قواعد قابل درک IF-THEN بیان می‌شوند که لنگر نامیده می‌شوند. این قوانین قابل استفاده مجدد هستند، زیرا دارای محدوده هستند: لنگرهای شامل مفهوم پوشش است که نشان می‌دهد که دقیقاً در مورد کدام نمونه‌های دیگر، احتمالاً دیده نشده، بکار برده می‌شود. یافتن لنگرهای شامل یک مساله اکتشافی یا راهزن چند دست است که منشا آن در رشته یادگیری تقویتی است. برای این منظور، همسایگان، یا اغتشاشات، برای هر نمونه ای که توضیح داده می‌شود، ایجاد و ارزیابی می‌شود. انجام این کار به رویکرد اجازه می‌دهد تا ساختار جعبه سیاه و پارامترهای داخلی آن را نادیده بگیرد تا این پارامترها هم مشاهده نشده و هم بدون تغییر باقی بمانند. بنابراین، الگوریتم مدل-آگنوتیک است، به این معنی که می‌توان آن را برای هر کلاس از مدل اعمال کرد.

در مقاله خود، نویسندها هر دو الگوریتم خود را مقایسه می‌کنند و تجسم می‌کنند که چگونه این الگوریتم‌ها با همسایگی یک نمونه متفاوت مشورت می‌کنند تا نتایج را به دست آورند. برای این کار، شکل زیر هم LIME و هم لنگرهای را نشان می‌دهد که به صورت محلی یک طبقه‌بندی کننده باینری پیچیده (که - یا + پیش‌بینی می‌کند) را با استفاده از دو نمونه مثال، توضیح می‌دهد. نتایج LIME نشان نمی‌دهد که چقدر وفادار هستند، زیرا LIME تنها یک مرز تصمیم‌گیری خطی را می‌آموزد که بهترین مدا تقریب در فضای اغتشاش D است. با توجه به فضای اغتشاش یکسان، رویکرد لنگرهای توضیحاتی را می‌سازد که پوشش آن با رفتار مدل تطبیق داده می‌شود و رویکرد به وضوح مرزهای آنها را بیان می‌کند. بنابراین، آنها از نظر طراحی وفادار هستند و بیان می‌شود که دقیقاً برای کدام موارد معتبر هستند. این ویژگی لنگرهای را بصری و آسان برای درک می‌کند.

شکل ۹.۱۱: آهک در مقابل لنگرها - تجسم اسباب بازی. شکلی از (Ribeiro et al., 2018) همان‌طور که قبلاً ذکر شد، نتایج یا توضیحات الگوریتم در قالب قوانینی به نام لنگر آمده است. مثال ساده زیر چنین لنگری را نشان می‌دهد. به عنوان مثال، فرض کنید یک مدل جعبه سیاه دو متغیره به ما داده می‌شود که پیش‌بینی می‌کند مسافری از فاجعه تایتانیک جان سالم به در برده است یا خیر. اکنون می‌خواهیم بدانیم چرا مدل برای یک فرد خاص پیش‌بینی می‌کند که زنده بماند. الگوریتم لنگرها یک توضیح نتیجه را مانند آنچه در زیر نشان داده شده است ارائه می‌دهد.

Feature	Value
Age	20
Sex	female
Class	first
Ticket price	300\$
More attributes	...
Survived	true

و توضیح لنگرهای مربوطه این گونه است:

IF SEX = female AND Class = first THEN PREDICT Survived = true WITH PRECISION 97% AND COVERAGE 15%

این مثال نشان می‌دهد که چگونه لنگرها می‌توانند بینش‌های اساسی را در مورد پیش‌بینی یک مدل و استدلال زیربنایی آن ارائه دهند. نتیجه نشان می‌دهد که کدام ویژگی‌ها توسط مدل در نظر گرفته شده است که در این

مورد، جنس زن و درجه یک است. انسان‌ها که برای صحت اهمیت دارند، می‌توانند از این قانون برای اعتبارسنجی رفتار مدل استفاده کنند. لنگر علاوه بر این به ما می‌گوید که در ۱۵ درصد موارد فضای اغتشاش اعمال می‌شود. در این موارد، توضیح ۹۷٪ دقیق است، به این معنی که محمول‌های نمایش داده شده تقریباً به طور انحصاری مسئول نتیجه پیش‌بینی شده هستند.

یک لنگر A به طور رسمی به شرح زیر تعریف می‌شود:

$$\mathbb{E}_{D_x(z|A)} \left[1_{\hat{f}(x) = \hat{f}(z)} \right] \geq \tau \cdot A(x) = 1$$

که در آن:

- x نمونه‌ای را نشان می‌دهد که توضیح داده می‌شود (به عنوان مثال یک ردیف در مجموعه داده‌های جدولی).

• مجموعه‌ای از پیش‌بینی‌های A است، یعنی قاعده یا لنگر حاصل، به گونه‌ای که $1 = A(x)$ هنگامی که تمام

پیش‌بینی‌های ویژگی تعریف شده توسط A مرتبط با مقادیر ویژگی x .

- f نشان دهنده مدل طبقه‌بندی است که باید توضیح داده شود (به عنوان مثال یک مدل شبکه عصبی مصنوعی). می‌توان پیش‌بینی یک برچسب x و انحرافات آن را بر اساس آن به دست آورد.

• $(\cdot | A)$ نشان دهنده توزیع همسایگان x مطابق با A .

- $1 \leq \tau \leq 1$ یک آستانه دقت را مشخص می‌کند. فقط قوانینی که حداقل به وفاداری محلی τ دست می‌یابند، نتیجه معتبر محاسب می‌شوند.

توصیف رسمی ممکن است ترسناک باشد و می‌تواند در کلمات بیان شود:

باتوجه به یک نمونه x توضیح داده شود، یک قانون یا یک لنگر A یافت می‌شود، به گونه‌ای که x اعمال می‌شود تا مادامیکه همان کلاس پیش‌بینی شده برای x برای یک کسر حداقلی τ از همسایگان x برای همان A قابل اعمال شدن است. دقت یک قانون از ارزیابی همسایگان یا انحرافات (به شرح $(D_x(z|A))$ با استفاده از مدل یادگیری ماشین ارائه شده (که باتابع نشانگر $1_{\hat{f}(x) = \hat{f}(z)}$ مشخص می‌شود).

۹.۴.۱ یافتن لنگرها

اگرچه ممکن است توصیف ریاضی لنگرها واضح و ساده به نظر برسد، ساختن قوانین خاص غیرممکن است. نیاز به ارزیابی $1_{\hat{f}(x) = \hat{f}(z)}$ برای تمام $z \in D_x(\cdot | A)$ دارد که این کار در فضاهای ورودی پیوسته یا بزرگ امکان‌پذیر نیست. بنابراین، نویسنده‌گان پیشنهاد می‌کنند که پارامتر $1 \leq \tau \leq 0$ برای ایجاد یک تعریف احتمالی تعریف شود. به این ترتیب، نمونه‌ها تا زمانی که اطمینان آماری در مورد دقت آنها وجود داشته باشد، ترسیم می‌شوند. تعریف احتمالی به شرح زیر است:

$$P(prec(A) \geq \tau) \geq 1 - \delta \quad \text{with} \quad prec(A) = \mathbb{E}_{D_x(z|A)} \left[1_{\hat{f}(x) = \hat{f}(z)} \right]$$

دو تعریف قبلی با مفهوم پوشش ترکیب شده و گسترش یافته است. منطق آن شامل یافتن قوانینی است که ترجیحاً برای بخش بزرگی از فضای ورودی مدل اعمال می‌شود. پوشش به طور رسمی به عنوان احتمال یک لنگر برای اعمال به همسایگانش، یعنی فضای انحراف آن تعریف می‌شود:

$$\text{cov}(A) = \mathbb{E}_{D(z)}[A(z)]$$

گنجاندن این عنصر به تعریف نهایی لنگر با درنظر گرفتن حداکثر کردن پوشش منجر می‌شود:

$$\max_{A \text{ s.t. } P(\text{prec}(A) \geq \tau) \geq 1 - \delta} \text{cov}(A)$$

بنابراین، روند رسیدگی برای قانونی تلاش می‌کند که بالاترین پوشش را در بین همه قوانین واجد شرایط داشته باشد (همه قوانینی که آستانه دقت را با توجه به تعریف احتمالی برآورده می‌کنند). تصور می‌شود که این قوانین مهم‌تر هستند، زیرا بخش بزرگ‌تری از مدل را توصیف می‌کنند. توجه داشته باشید که قوانین با پیش‌بینی‌های بیشتر نسبت به قوانین با پیش‌بینی‌های کمتر دقت بیشتری دارند. به طور خاص، قانونی که هر ویژگی x را در گیر می‌کند، همسایگی ارزیابی شده را به نمونه‌های مشخص کاهش می‌دهد. بنابراین، مدل همه همسایگان را به طور مساوی طبقه‌بندی می‌کند و دقت قاعده آن ۱ است. در عین حال، قاعده‌ای که بسیاری از ویژگی‌ها را در گیر می‌کند، بیش از حد خاص است و فقط برای چند نمونه قابل اجرا است. از این رو، بین دقت و پوشش تعادل وجود دارد.

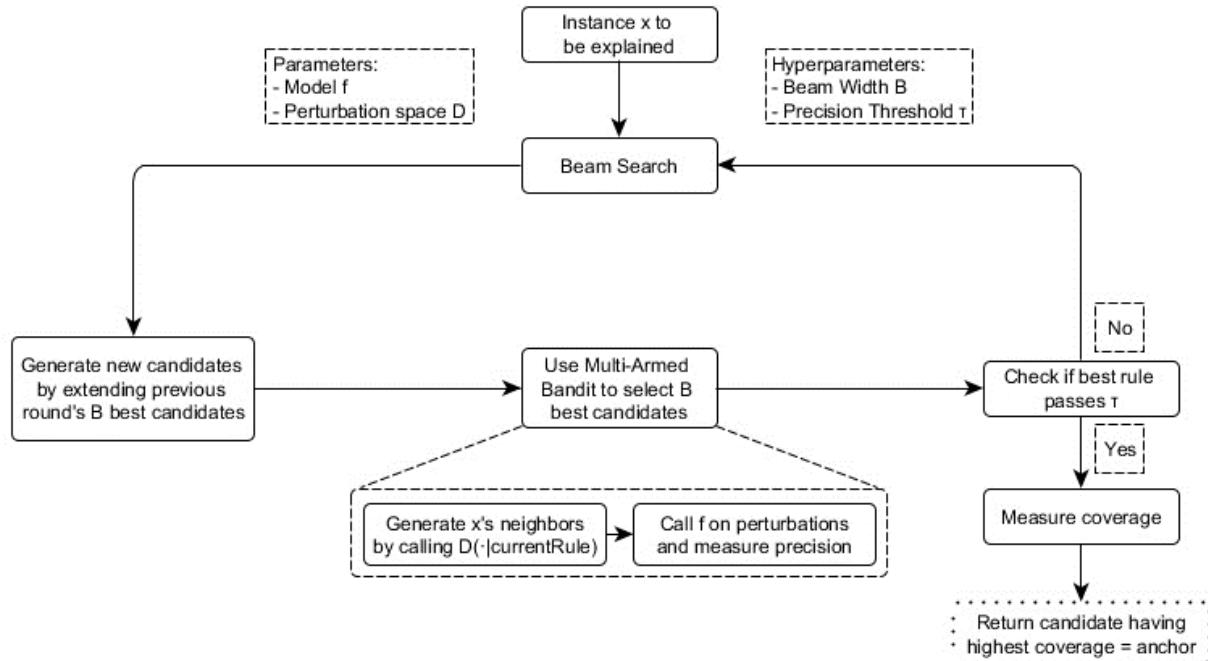
رویکرد لنگرها از چهار جزء اصلی برای یافتن توضیحات استفاده می‌کند.

تولید نامزدها: نامزدهای توضیح جدیدی را ایجاد می‌کند. در دور اول، یک نامزد در هر ویژگی از x ایجاد می‌شود و مقدار مربوطه انحرافات احتمالی را در گیر می‌کند. در هر دور دیگر، بهترین نامزدهای دور قبلی با یک گزاره مشخصه که هنوز در آن وجود ندارد، گسترش می‌یابد.

شناسایی بهترین کاندیدا: قوانین نامزد باید با توجه به اینکه کدام قانون بهترین توضیح x را می‌دهد با هم مقایسه شوند. برای این منظور، آشفتگی‌هایی که با قانون مشاهده شده در حال حاضر مطابقت دارند ایجاد و با فراخوانی مدل ارزیابی می‌شوند. با این حال، این فراخوانی‌ها باید به حداقل برسد تا سربار محاسباتی محدود شود. به همین دلیل است که در هسته این مؤلفه، یک راهزن چند دست با اکتشاف خالص (به طور دقیق *MAB; KL-LUCB*) وجود دارد. *Kaufmann and Kalyanakrishnan (2013)* در قیاس با ماشین‌های اسلات بازو نامیده می‌شوند) با استفاده از انتخاب متوالی استفاده از استراتژی‌های مختلف (که در تنظیمات داده شده، هر قانون نامزد باید به عنوان بازویی دیده شود که می‌توان آن را کشید. هر بار که کشیده می‌شود، همسایگان مربوطه مورد ارزیابی قرار می‌گیرند، و از این طریق اطلاعات بیشتری در مورد بازده قانون نامزد به دست می‌آوریم (دقت در مورد لنگر). بنابراین دقت بیان می‌کند که قاعده تا چه حد نمونه‌ای را که باید توضیح داده شود، توصیف می‌کند.

اعتبار سنجی دقیق کاندیدا: در صورتی که هنوز اطمینان آماری وجود نداشته باشد که نامزد بیش از حد مجاز باشد، نمونه‌های بیشتری می‌گیرد. ۲ آستانه.

جستجوی پرتو اصلاح شده: همه اجزای فوق در یک جستجوی پرتو جمع‌آوری می‌شوند، که یک الگوریتم جستجوی نمودار و گونه‌ای از الگوریتم عرض اول است. حمل می‌کند ب بهترین نامزدهای هر دور به دور بعدی (جایی که ب عرض پرتو نامیده می‌شود). اینها ب سپس بهترین قوانین برای ایجاد قوانین جدید استفاده می‌شود. جستجوی پرتو حداقل انجام می‌شود f هاتیتوهسی توتوی (دور، زیرا هر ویژگی حداقل یک بار می‌تواند در یک قانون گنجانده شود. بنابراین، در هر دور من، دقیقاً نامزدها را ایجاد می‌کند من محمول می‌ند و بهترین B را انتخاب می‌کند. بنابراین با تنظیم ب بالا، الگوریتم به احتمال زیاد از بهینه محلی اجتناب می‌کند. به نوبه خود، این به تعداد بالایی از فراخوانی‌های مدل نیاز دارد و در نتیجه بار محاسباتی را افزایش می‌دهد. این چهار جزء در شکل زیر نشان داده شده است.

شکل ۹.۱۲: اجزای الگوریتم لنگرها و روابط متقابل آنها (ساده شده)

این رویکرد دستور العمل ظاهراً کاملی برای استخراج کارآمد اطلاعات آماری صحیح در مورد اینکه چرا هر سیستمی یک نمونه را به رویی که انجام می‌داد طبقه‌بندی می‌کند است. به طور سیستماتیک با ورودی مدل آزمایش می‌کند و با مشاهده خروجی‌های مربوطه نتیجه می‌گیرد. برای کاهش تعداد تماس‌های انجام‌شده با مدل، بر روش‌های یادگیری ماشین (MABs) به خوبی ثبت شده و تحقیق شده متکی است. این به نوبه خود، زمان اجرای الگوریتم را به شدت کاهش می‌دهد.

۹.۴.۲ پیچیدگی و زمان اجرا

دانستن رفتار زمان اجرا مجانی رویکرد لنگرها به ارزیابی اینکه چقدر انتظار می‌رود در مسائل خاص عملکرد خوبی داشته باشد، کمک می‌کند. اجازه دهید ب نشان دهنده عرض تیر و پ تعداد تمام ویژگی‌ها سپس الگوریتم لنگرها تابع موارد زیر است:

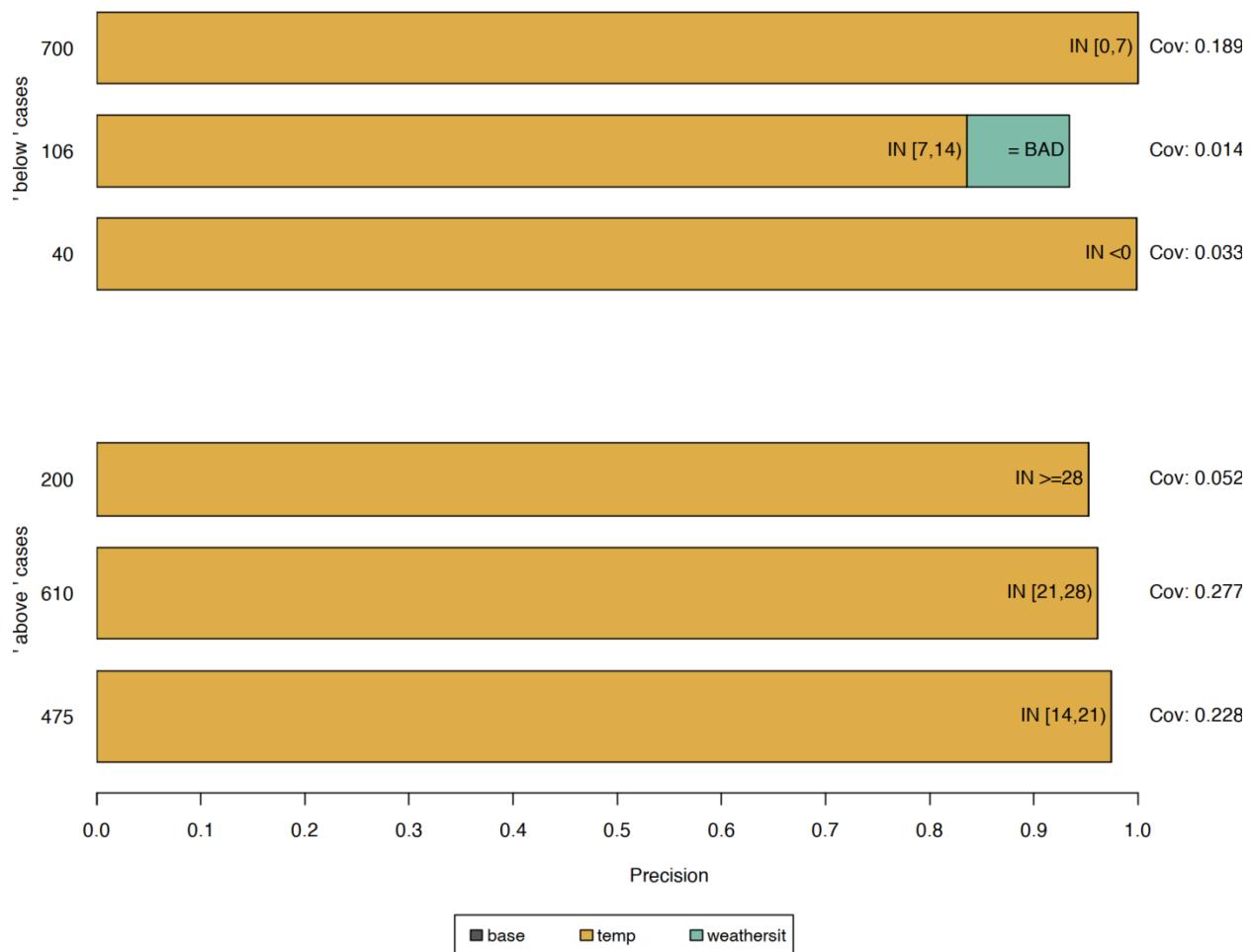
$$\mathcal{O}(B \cdot p^2 + p^2 \cdot \mathcal{O}_{MAB[B, p, B]})$$

این مرز از فراپارامترهای مستقل از مسئله، مانند اطمینان آماری انتزاعی می‌شود. ۵ نادیده گرفتن فراپارامترها به کاهش پیچیدگی مرز کمک می‌کند (برای اطلاعات بیشتر به مقاله اصلی مراجعه کنید). از آنجایی که MAB استخراج می‌کند ب بهترین از ب پ کاندیداها در هر دور، اکثر MAB‌ها و زمان اجرا آنها را چند برابر می‌کنند پ ۲ فاکتور بیشتر از هر پارامتر دیگری بنابراین آشکار می‌شود: کارایی الگوریتم زمانی که ویژگی‌های زیادی وجود دارد کاهش می‌یابد.

۹.۴.۳ مثال داده‌های جدولی

داده‌های جدولی، داده‌های ساختاری هستند که با جداول نشان داده می‌شوند، که در آن ستون‌ها ویژگی‌ها و نمونه‌های ردیفها را نشان می‌دهند. برای مثال، ما از داده‌های اجاره دوچرخه برای نشان دادن پتانسیل رویکرد لنگرها برای توضیح پیش‌بینی‌های ML برای نمونه‌های انتخاب شده استفاده می‌کنیم. برای این، ما رگرسیون را به یک مسئله طبقه‌بندی تبدیل می‌کنیم و یک جنگل تصادفی را به عنوان مدل جعبه سیاه خود آموزش می‌دهیم. این برای طبقه‌بندی است که آیا تعداد دوچرخه‌های کرایه شده بالاتر یا پایین‌تر از خط روند است.

قبل از ایجاد توضیحات لنگر، باید یک تابع اغتشاش تعریف شود. یک راه آسان برای انجام این کار استفاده از یک فضای آشفتگی پیش‌فرض بصری برای موارد توضیح جدولی است که می‌تواند با نمونه‌برداری از داده‌های آموزشی ساخته شود. هنگام ایجاد اختلال در یک نمونه، این رویکرد پیش‌فرض مقادیر ویژگی را که تابع محمولات لنگر هستند حفظ می‌کند، درحالی که ویژگی‌های غیرثابت را با مقادیری که از نمونه‌های نمونه‌گیری تصادفی دیگری با احتمال مشخص گرفته شده جایگزین می‌کند. این فرآیند نمونه‌های جدیدی را به دست می‌دهد که مشابه موارد توضیح داده شده هستند، اما مقادیری را از نمونه‌های تصادفی دیگر اتخاذ کرده‌اند. بنابراین، آنها شبیه همسایگان نمونه توضیح داده شده هستند.

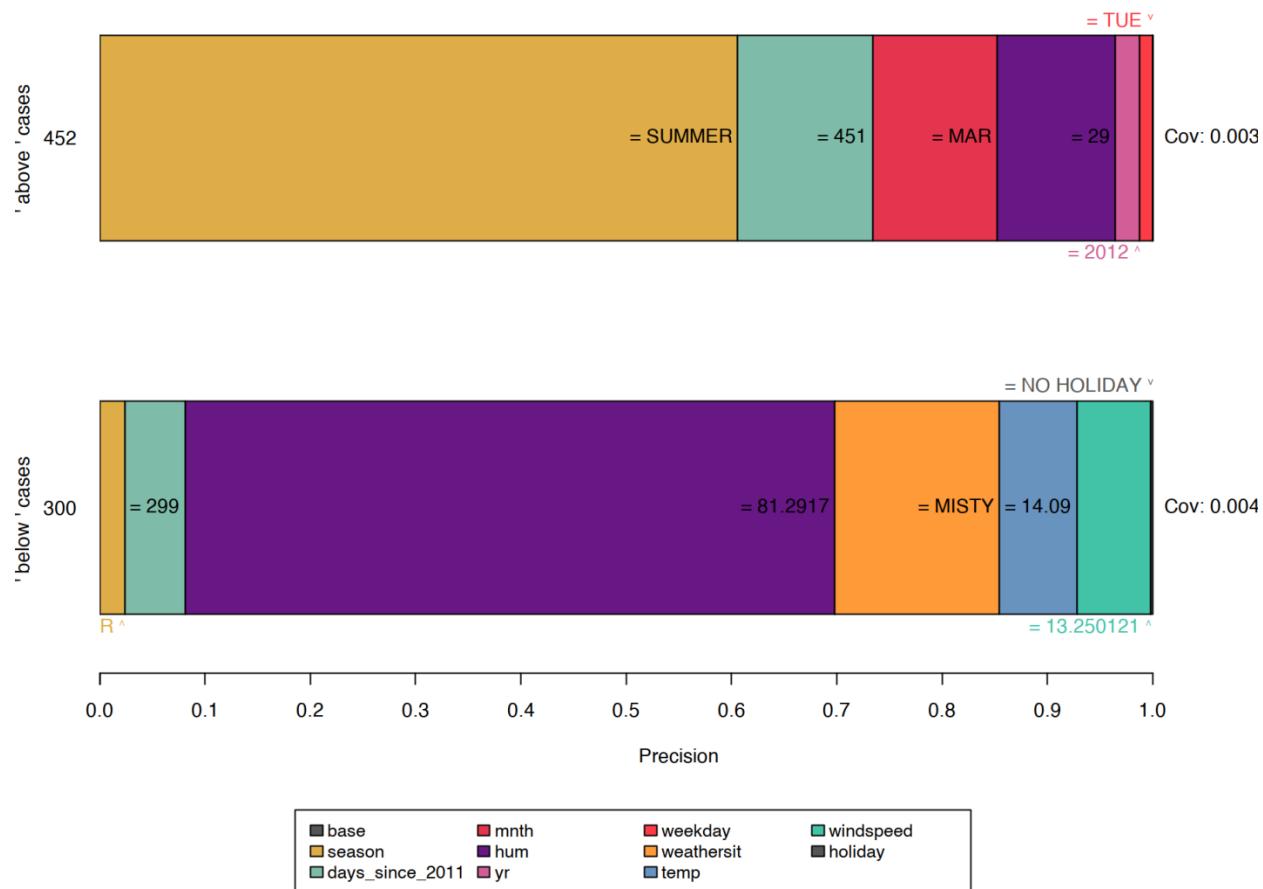

شکل ۹.۱۳: لنگرهایی که شش نمونه از مجموعه داده‌های اجاره دوچرخه را توضیح می‌دهند. هر ردیف یک توضیح یا لنگر را نشان می‌دهد و هر نوار محمولات ویژگی موجود در آن را نشان می‌دهد. محور \times دقت یک قانون را نشان می‌دهد و ضخامت یک میله با پوشش آن مطابقت دارد. قاعده «پایه» هیچ محمولی ندارد. این لنگرها نشان می‌دهند که مدل عمدتاً دما را برای پیش‌بینی در نظر می‌گیرد.

نتایج به طور غریزی قابل تفسیر هستند و برای هر نمونه توضیح داده شده نشان می‌دهند که کدام ویژگی برای پیش‌بینی مدل مهم‌تر است. از آنجایی که لنگرها فقط دارای چند محمول هستند، علاوه بر این، پوشش بالایی دارند و از این رو در موارد دیگر کاربرد دارند. قوانین نشان داده شده در بالا با ایجاد شده است $= 0.9$. بنابراین، ما از لنگرهایی درخواست می‌کنیم که اغتشاشات ارزیابی شده آنها به طور صادقانه برچسب را با دقت حداقل پشتیبانی کند. ۹۰٪ همچنین از گسسته سازی برای افزایش بیان و کاربرد ویژگی‌های عددی استفاده شد.

همه قوانین قبلی برای نمونه‌هایی ایجاد شده‌اند که مدل با اطمینان بر اساس چند ویژگی تصمیم می‌گیرد. با این حال، نمونه‌های دیگر به طور مشخص توسط مدل طبقه‌بندی نمی‌شوند زیرا ویژگی‌های بیشتر اهمیت دارند.

در چنین مواردی، لنگرها خاص‌تر می‌شوند، ویژگی‌های بیشتری را شامل می‌شوند و برای نمونه‌های کمتری اعمال می‌شوند.

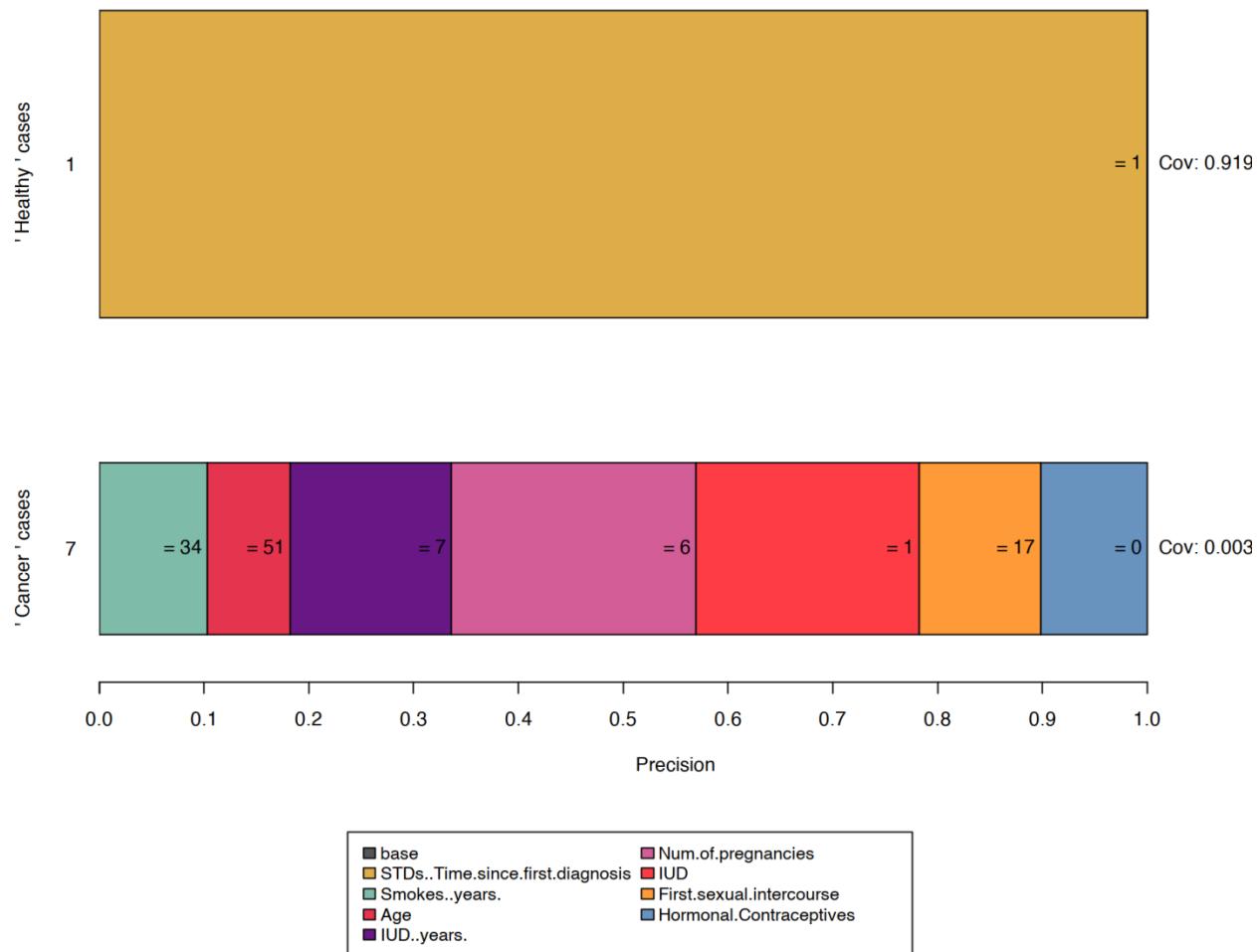

شکل ۹.۱۴: توضیح موارد نزدیک به مرزهای تصمیم منجر به قوانین خاصی می‌شود که شامل تعداد بیشتری از محمولات ویژگی و پوشش کمتر است. همچنین، قانون خالی، یعنی ویژگی پایه، اهمیت کمتری پیدا می‌کند. این می‌تواند به عنوان یک سیگنال برای یک مرز تصمیم تفسیر شود، زیرا نمونه در یک محله فرار قرار دارد. در حالی که انتخاب فضای اغتشاش پیش‌فرض یک انتخاب راحت است، ممکن است تأثیر زیادی بر الگوریتم داشته باشد و در نتیجه منجر به نتایج مغرضانه شود. به عنوان مثال، اگر مجموعه قطار نامتعادل باشد (تعداد نمونه‌های نامساوی از هر کلاس وجود دارد)، فضای اغتشاش نیز وجود دارد. این شرایط بیشتر بر قواعد یابی و دقت نتیجه تأثیر می‌گذارد.

مجموعه داده‌های سلطان دهانه رحم یک مثال عالی از این وضعیت است. اعمال الگوریتم لنگرها منجر به یکی از شرایط زیر می‌شود:

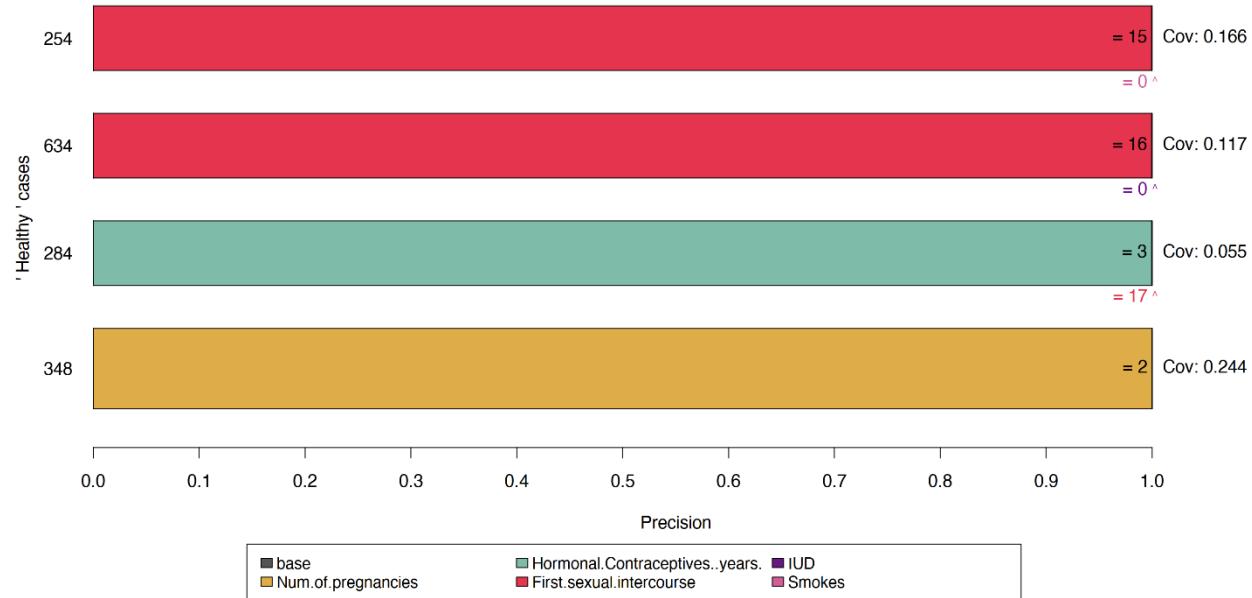
-توضیح نمونه‌هایی که برچسب سالم دارند، قوانین خالی را به دست می‌دهد زیرا همه همسایگان تولید شده به سالم ارزیابی می‌کنند.

-توضیحات برای نمونه‌هایی که سرطان برچسب‌گذاری شده‌اند، بیش از حد خاص هستند، به عنوان مثال، محموله‌های ویژگی بسیاری را شامل می‌شوند، زیرا فضای اغتشاش عمده‌اً مقادیر نمونه‌های سالم را پوشش می‌دهد.

شکل ۹.۱۵: ساخت لنگرها در فضاهای اغتشاش نامتعادل منجر به نتایج غیر قابل بیان می‌شود. این نتیجه ممکن است ناخواسته باشد و می‌توان به روش‌های مختلفی به آن نزدیک شد. به عنوان مثال، یک فضای اغتشاش سفارشی را می‌توان تعریف کرد. این اغتشاش سفارشی می‌تواند نمونه‌های متفاوتی داشته باشد، به عنوان مثال از یک مجموعه‌داده نامتعادل یا یک توزیع نرمال. با این حال، این یک عارضه جانبی دارد: همسایگان نمونه‌گیری شده نماینده نیستند و دامنه پوشش را تغییر می‌دهند. از طرف دیگر، می‌توانیم اطمینان MAB را تغییر دهیم δ و مقادیر پارامتر خطای ϵ این امر باعث می‌شود MAB نمونه‌های بیشتری بکشد و در نهایت منجر به نمونه برداری بیشتر از اقلیت به صورت مطلق می‌شود.

برای این مثال، ما از زیرمجموعه‌ای از مجموعه سرطان دهانه رحم استفاده می‌کنیم که در آن اکثر موارد سرطان برچسب‌گذاری شده‌اند. سپس چارچوبی برای ایجاد یک فضای اغتشاش مربوطه از آن داریم. اغتشاشات در حال حاضر بیشتر به پیش‌بینی‌های مختلف منجر می‌شوند و الگوریتم لنگرها می‌تواند ویژگی‌های مهم را شناسایی کند. با این حال، باید تعریف پوشش را در نظر گرفت: این پوشش فقط در فضای اغتشاش تعریف می‌شود. در مثال‌های قبلی از مجموعه قطار به عنوان پایه فضای اغتشاش استفاده کردیم. از آنجایی که ما در اینجا فقط از یک زیرمجموعه استفاده می‌کنیم، پوشش بالا لزوماً نشان دهنده اهمیت بالای قانون در سطح جهانی نیست.

شکل ۹.۱۶: متعادل کردن مجموعه داده‌ها قبل از ساختن لنگرها، استدلال مدل را برای تصمیم گیری در موارد اقلیت نشان می‌دهد.

۹.۴.۴ مزایا

رویکرد لنگرها مزایای متعددی را نسبت به LIME ارائه می‌دهد. اولاً، درک خروجی الگوریتم آسان‌تر است، زیرا قوانین به راحتی قابل تفسیر هستند (حتی برای افراد عادی). علاوه بر این، لنگرها قابل تنظیم هستند و حتی با گنجاندن مفهوم پوشش، اندازه ای از اهمیت را بیان می‌کنند. دوم، رویکرد لنگرها زمانی کار می‌کند که پیش‌بینی‌های مدل غیرخطی یا پیچیده در همسایگی یک نمونه باشند. از آنجایی که این رویکرد به جای برآش مدل‌های جایگزین، تکنیک‌های یادگیری تقویتی را به کار می‌گیرد، احتمال کمتری دارد که مدل را نادیده بگیرد.

جدای از آن، الگوریتم مدل-آگنوستیک است و بنابراین برای هر مدلی قابل استفاده است.

علاوه بر این، بسیار کارآمد است زیرا می‌توان با استفاده از MAB‌هایی که از نمونه برداری دسته‌ای پشتیبانی می‌کنند (مثلًا BatchSAR) موازی سازی کرد.

۹.۴.۵ معایب

این الگوریتم از یک تنظیم بسیار قابل تنظیم و تاثیرگذار رنج می‌برد، درست مانند اکثر توضیح دهنده‌گان مبتنی بر اغتشاش. نه تنها فرآپارامترهایی مانند عرض پرتو یا آستانه دقت باید تنظیم شوند تا نتایج معنی داری به دست آورند، بلکه تابع اغتشاش نیز باید به صراحت برای یک دامنه/مورد استفاده طراحی شود. به این فکر کنید که چگونه داده‌های جدولی آشفته می‌شوند و به این فکر کنید که چگونه مفاهیم مشابه را در داده‌های تصویری اعمال کنید (نکته: اینها قابل اعمال نیستند). خوشبختانه، رویکردهای پیش‌فرض ممکن است در برخی از حوزه‌ها (مثلاً جدولی) مورد استفاده قرار گیرند، که تنظیم توضیحات اولیه را تسهیل می‌کند.

همچنین، بسیاری از سناریوها نیاز به گسسته سازی دارند، زیرا در غیر این صورت نتایج بسیار خاص هستند، پوشش کمی دارند و به درک مدل کمک نمی‌کنند. در حالی که گسسته سازی می‌تواند کمک کند، اما اگر بی‌دقت استفاده شود، ممکن است مرزهای تصمیم را محو کند و در نتیجه دقیقاً اثر معکوس داشته باشد. از آنجایی که بهترین تکنیک گسسته سازی وجود ندارد، کاربران باید قبل از تصمیم گیری در مورد نحوه گسسته سازی داده‌ها برای به دست آوردن نتایج ضعیف از داده‌ها آگاه باشند.

ساختن لنگرها به فراخوانی‌های زیادی به مدل ML نیاز دارد، درست مانند همه توضیح دهنده‌گان مبتنی بر اغتشاش. در حالی که الگوریتم MAB‌ها را برای به حداقل رساندن تعداد تماس‌ها مستقر می‌کند، زمان اجرای آن هنوز هم بسیار به عملکرد مدل بستگی دارد و بنابراین بسیار متغیر است.

در نهایت، مفهوم پوشش در برخی حوزه‌ها تعریف نشده است. به عنوان مثال، هیچ تعریف واضح یا جهانی در مورد اینکه چگونه سوپرپیکسل در یک تصویر با آن در سایر تصاویر مقایسه می‌شود، وجود ندارد.

۹.۴.۶ نرم افزار و جایگزین

در حال حاضر، دو پیاده‌سازی در دسترس است anchor ::، یک بسته پایتون (همچنین توسط Alibi یکپارچه شده است) و یک پیاده‌سازی جاوا. اولی مرجع نویسنده‌گان الگوریتم لنگرها و دومی یک پیاده سازی با کارایی بالا است که با یک رابط R به نام anchors ارائه می‌شود که برای مثال‌های این فصل استفاده شد. در حال حاضر، پیاده سازی anchors فقط از داده‌های جدولی پشتیبانی می‌کند. با این حال، لنگرها ممکن است از نظر تئوری برای هر دامنه یا نوع داده‌ای ساخته شوند.

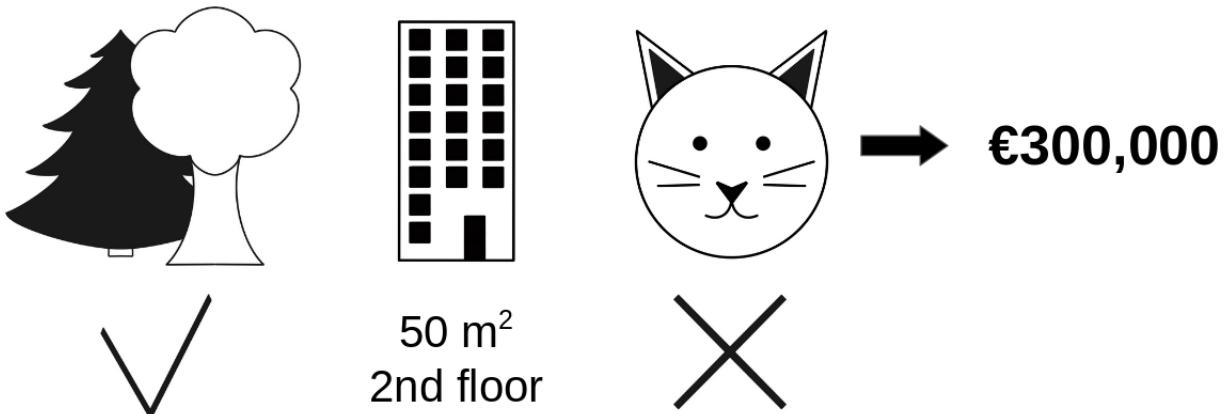
۹.۵ ارزش‌های شپلی

یک پیش‌بینی را می‌توان با این فرض توضیح داد که هر مقدار ویژگی نمونه، یک «بازیکن» در بازی است که در این بازی، پیش‌بینی، پرداخت (جایزه) (payment) است. ارزش شپلی -روشی از تئوری بازی‌های انتلافی - به ما می‌گوید که چگونه "پرداخت" را به طور عادلانه بین ویژگی‌ها توزیع کنیم. آیا به دنبال یک کتاب عمیق و کاربردی در مورد ارزش‌های SHAP و Shapley هستید؟ به این کتاب من مراجعه کنید.

۹.۵.۱ ایده کلی

سناریوی زیر را فرض کنید:

شما یک مدل یادگیری ماشین برای پیش‌بینی قیمت آپارتمان آموزش داده اید. برای یک آپارتمان خاص ۳۰۰۰۰۰ یورو پیش‌بینی می‌شود و شما باید این پیش‌بینی را توضیح دهید. آپارتمان دارای مساحت ۵۰ متر مربع است، در طبقه ۲ واقع شده است، دارای پارک در نزدیکی است و گربه ممنوع است:

شکل ۹.۱۷: قیمت پیش‌بینی شده برای ۵۰ مترمربع آپارتمان طبقه دوم با پارک نزدیک و ممنوعیت گربه ۳۰۰۰۰۰ یورو است. هدف ما توضیح این است که چگونه هر یک از این مقادیر ویژگی به پیش‌بینی کمک کرده است. میانگین پیش‌بینی برای همه آپارتمان‌ها ۳۱۰۰۰۰ یورو است. هر مقدار ویژگی در مقایسه با میانگین پیش‌بینی چقدر در پیش‌بینی نقش داشته است؟

پاسخ برای مدل‌های رگرسیون خطی ساده است. تأثیر هر ویژگی وزن ویژگی ضربدر مقدار ویژگی است. این فقط به دلیل خطی بودن مدل کار می‌کند. برای مدل‌های پیچیده‌تر، ما به راه حل متفاوتی نیاز داریم. به عنوان مثال، LIME مدل‌های محلی را برای تخمین اثرات پیشنهاد می‌کند. راه حل دیگر از نظریه بازی‌های مشارکتی ناشی می‌شود: ارزش Shapley ، که توسط (1953) ابداع شد، روشی برای تخصیص پرداخت‌ها به بازیکنان بسته

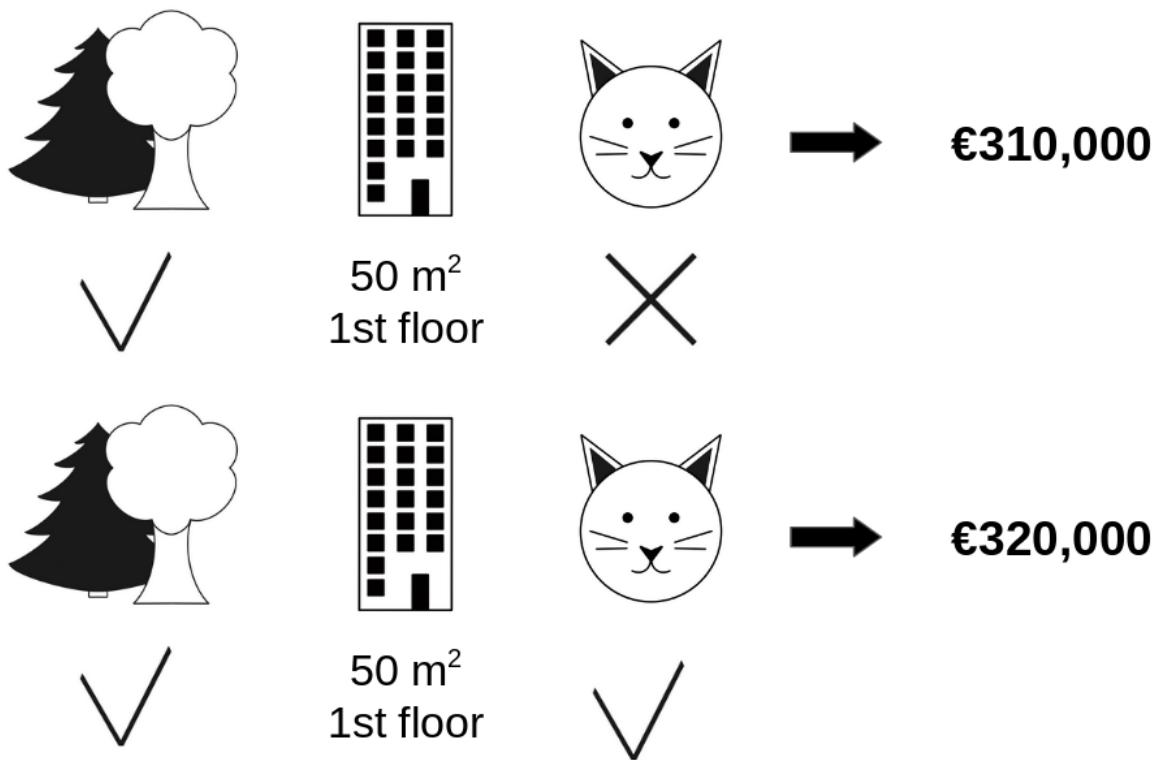
به سهم آنها در کل پرداخت است. بازیکنان به صورت ائتلافی همکاری می‌کنند و از این همکاری سود مشخصی دریافت می‌کنند.

بازیکنان؟ بازی؟ پرداخت؟ ارتباط با پیش‌بینی‌های یادگیری ماشین و قابلیت تفسیر چیست؟ "بازی" وظیفه پیش‌بینی برای یک نمونه واحد از مجموعه‌داده است. "سود" پیش‌بینی واقعی برای این نمونه منهای پیش‌بینی میانگین برای همه موارد است. «بازیکنان» مقادیر ویژگی نمونه‌ای هستند که برای دریافت سود (= مقدار معینی را پیش‌بینی می‌کنند) همکاری می‌کنند. در مثال آپارتمان ما، مقادیر ویژگی park-nearby, cat-
banned, area-50 floor-2nd work برای دستیابی به پیش‌بینی ۳۰۰۰۰۰ یورو با هم کار کردند. هدف ما توضیح تفاوت بین پیش‌بینی واقعی (۳۰۰۰۰۰ یورو) و میانگین پیش‌بینی (۳۱۰۰۰۰ یورو) است: اختلاف ۱۰۰۰ یورو.

پاسخ می‌تواند این باشد: area-50 park-nearby ۳۰۰۰۰ یورو کمک کرد، floor-2nd ۱۰۰۰۰ یورو کمک کرد، cat-banned ۵۰۰۰۰ یورو کمک کرد. مجموع کمک‌ها به ۱۰۰۰۰ یورو می‌رسد، که پیش‌بینی نهایی منهای میانگین قیمت آپارتمان پیش‌بینی شده است.

چگونه مقدار Shapley را برای یک ویژگی محاسبه کنیم؟

مقدار Shapley میانگین سهم حاشیه‌ای یک مقدار ویژگی در تمام ائتلاف‌های ممکن است. الان همه چی واضحه؟ در شکل زیر سهم cat-banned مقدار ویژگی را هنگامی که به ائتلافی از park-nearby و اضافه می‌شود، ارزیابی می‌کنیم. area-50 ما فقط آن را شبیه‌سازی می‌کنیم park-nearby و با رسم تصادفی آپارتمان دیگری از داده‌ها و استفاده از مقدار آن برای ویژگی طبقه، در یک ائتلاف هستیم floor-2nd cat-banned. area-50 مقدار floor-2nd تصادفی ترسیم شده جایگزین شد. ۳۱۰۰۰ یورو پیش‌بینی می‌کنیم. در مرحله دوم، cat-banned با جایگزین کردن آن با مقدار تصادفی ویژگی مجاز/امن‌گری از آپارتمان ترسیم شده به‌طور تصادفی، از ائتلاف حذف می‌کنیم. در مثال بود cat-allowed، اما می‌توانست cat-banned دوباره باشد. قیمت آپارتمان را برای ائتلاف park-nearby و پیش‌بینی می‌کنیم ۳۲۰۰۰ یورو (area-50 320000). سهم-
banned 310000 یورو - ۱۰۰۰۰ = ۳۲۰۰۰ یورو بود. این تخمین به مقادیر آپارتمانی که به‌طور تصادفی کشیده شده است، بستگی دارد که به عنوان «اهداکننده» برای مقادیر ویژگی‌های گربه و کف عمل می‌کرد. اگر این مرحله نمونه‌گیری را تکرار کنیم و مشارکت‌ها را میانگین‌گیری کنیم، تخمین‌های بهتری به دست خواهیم آورد.

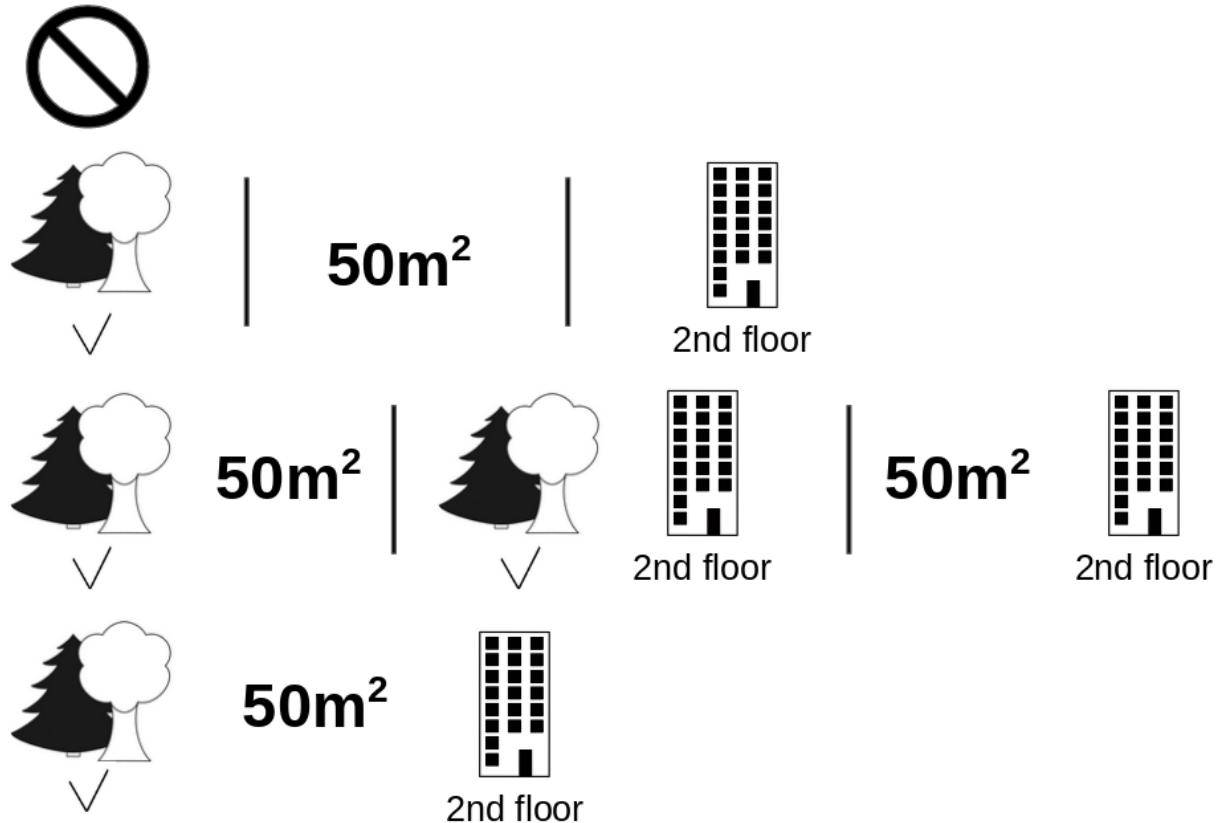
شکل ۹.۱۸: یک تکرار نمونه برای تخمین سهم cat-banned در پیش‌بینی هنگامی که به ائتلاف area-50 می‌شود.

ما این محاسبه را برای همه ائتلاف‌های ممکن تکرار می‌کنیم. مقدار Shapley میانگین تمام مشارکت‌های حاشیه ای به همه ائتلاف‌های ممکن است. زمان محاسبه با تعداد ویژگی‌ها به طور تصاعدی افزایش می‌یابد. یک راه حل برای مدیریت زمان محاسبات، محاسبه مشارکت تنها برای چند نمونه از ائتلاف‌های ممکن است.

شکل زیر تمام ائتلاف‌های مقادیر ویژگی را نشان می‌دهد که برای تعیین مقدار Shapley برای cat-banned. اول ائتلاف را بدون هیچ مقدار مشخصه نشان می‌دهد. ردیفهای دوم، سوم و چهارم ائتلاف‌های متفاوتی را با افزایش اندازه ائتلاف نشان می‌دهند که با «|» از هم جدا شده‌اند. در مجموع، ائتلاف‌های زیر ممکن است:

No feature values
 park-nearby
 area-50
 floor-2nd
 park-nearby+area-50
 park-nearby+floor-2nd
 area-50+floor-2nd
 park-nearby+ area-50+ floor-2nd.

برای هر یک از این ائتلاف‌ها، قیمت آپارتمان پیش‌بینی شده را با و بدون ارزش ویژگی محاسبه می‌کنیم-*cat-banned* و مابه التفاوت را می‌گیریم تا سهم نهایی را به دست آوریم. مقدار Shapley میانگین (وزنی) مشارکت‌های حاشیه‌ای است. ما مقادیر ویژگی‌هایی را که در ائتلاف نیستند با مقادیر ویژگی تصادفی از مجموعه‌داده آپارتمان جایگزین می‌کنیم تا از مدل یادگیری ماشین پیش‌بینی کنیم.

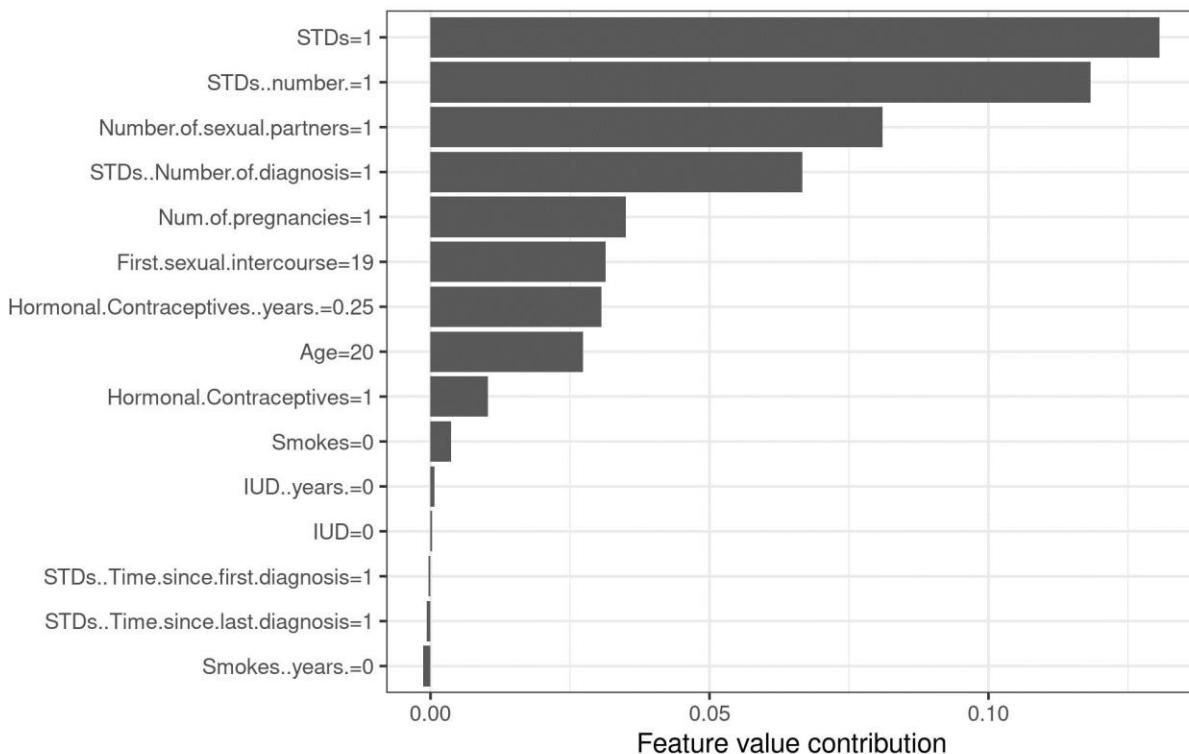
شکل ۹.۱۹: همه ۸ ائتلاف موردنیاز برای محاسبه مقدار دقیق *Shapley* مقدار *cat-banned* ویژگی. اگر مقادیر *Shapley* را برای همه مقادیر ویژگی تخمین بزنیم، توزیع کامل پیش‌بینی (منهای میانگین) را در بین مقادیر ویژگی به دست می‌آوریم.

۹.۵.۲ مثال‌ها و تفسیر

تفسیر مقدار *Shapley* برای مقدار ویژگی زاین است: مقدار-زمین ویژگی کمک شده است زیرا برای پیش‌بینی این نمونه خاص در مقایسه با میانگین پیش‌بینی مجموعه‌داده.

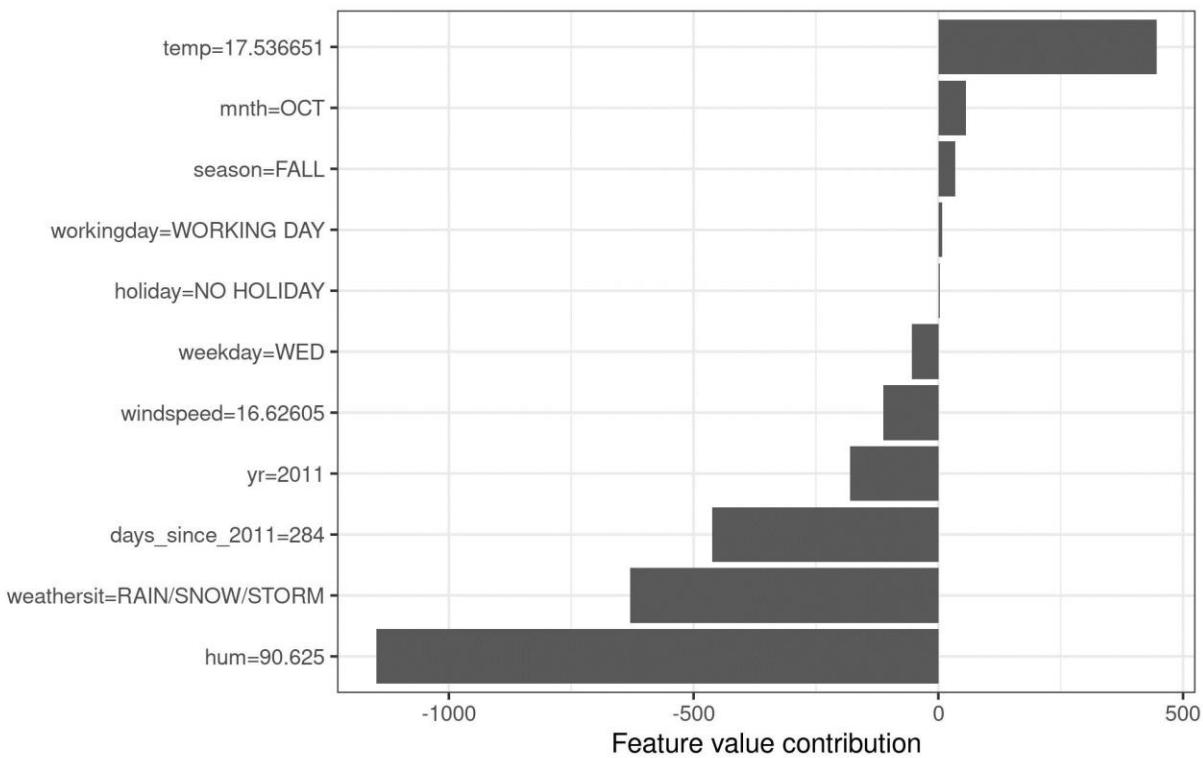
مقدار *Shapley* هم برای طبقه‌بندی (اگر با احتمالات سر و کار داریم) و هم برای رگرسیون کار می‌کند. ما از مقدار *Shapley* برای تجزیه و تحلیل پیش‌بینی‌های یک مدل جنگل تصادفی که سرطان دهانه رحم را پیش‌بینی می‌کند، استفاده می‌کنیم:

Actual prediction: 0.57
 Average prediction: 0.03
 Difference: 0.54

شکل ۹.۲۰: مقادیر Shapley برای یک زن در مجموعه داده سرطان دهانه رحم. با پیش‌بینی ۰.۵۷، احتمال سرطان این زن ۰.۵۴ بالاتر از میانگین پیش‌بینی ۰.۰۳ است. تعداد STD های تشخیص داده شده احتمال را بیشتر افزایش می‌دهد. مجموع مشارکت‌ها تفاوت بین پیش‌بینی واقعی و متوسط (۰.۵۴) را نشان می‌دهد. برای مجموعه داده‌های اجاره دوچرخه، ما همچنین یک جنگل تصادفی را آموزش می‌دهیم تا با توجه به اطلاعات آب و هوای و تقویم، تعداد دوچرخه‌های اجاره‌ای را برای یک روز پیش‌بینی کند. توضیحات ایجاد شده برای پیش‌بینی تصادفی جنگل یک روز خاص:

Actual prediction: 2409
 Average prediction: 4518
 Difference: -2108

شکل ۹.۲۱: مقدادیر Shapley برای روز ۲۸۵. با پیش‌بینی ۲۴۰۹ دوچرخه اجاره ای، این روز ۲۱۰۸- کمتر از میانگین پیش‌بینی ۴۵۱۸ است. وضعیت آب و هوا و رطوبت بیشترین سهم منفی را داشتند. دمای هوا در این روز سهم مثبتی داشت. مجموع مقدادیر شپلی تفاوت پیش‌بینی واقعی و میانگین (-۲۱۰۸) را به دست می‌دهد. مراقب باشید که مقدار Shapley را به درستی تفسیر کنید: مقدار Shapley سهم متوسط یک مقدار ویژگی در پیش‌بینی در ائتلاف‌های مختلف است. مقدار Shapley تفاوتی در پیش‌بینی زمانی نیست که ویژگی را از مدل حذف کنیم.

۹.۵.۳ ارزش Shapley در جزئیات

این بخش بیشتر به تعریف و محاسبه مقدار Shapley برای خواننده کنگکاو می‌رود. اگر به جزئیات فنی علاقه ندارید، از این بخش رد شوید و مستقیماً به "مزایا و معایب" بروید. ما علاقه مندیم که ببینیم هر ویژگی چگونه بر پیش‌بینی یک نقطه داده تأثیر می‌گذارد. در یک مدل خطی محاسبه اثرات فردی آسان است. در اینجا یک پیش‌بینی مدل خطی برای یک نمونه داده به نظر می‌رسد:

$$\hat{f}(x) = \beta_0 + \beta_1 x_1 + \dots + \beta_p x_p$$

که در آن x نمونه ای است که می خواهیم مشارکت‌ها را برای آن محاسبه کنیم، هر یک ایکس زیک مقدار ویژگی است، با $j = 1, \dots, p$. β_j وزن مربوط به ویژگی j است.

سهم j از ویژگی j از f در پیش‌بینی \hat{f} ایکس (است:

$$\phi_j(\hat{f}) = \beta_j x_j - E(\beta_j X_j) = \beta_j x_j - \beta_j E(X_j)$$

جایی که j ایکس (زیرآورد اثر میانگین برای ویژگی j است. سهم تفاوت بین اثر ویژگی منهای اثر متوسط است. خوب! اکنون می‌دانیم که هر ویژگی چقدر در پیش‌بینی نقش داشته است. اگر تمام مشارکت‌های ویژگی را برای یک نمونه جمع کنیم، نتیجه به شرح زیر است:

$$\begin{aligned} \sum_{j=1}^p \phi_j(\hat{f}) &= \sum_{j=1}^p (\beta_j x_j - E(\beta_j X_j)) \\ &= (\beta_0 + \sum_{j=1}^p \beta_j x_j) - (\beta_0 + \sum_{j=1}^p E(\beta_j X_j)) \\ &= \hat{f}(x) - E(\hat{f}(X)) \end{aligned}$$

این مقدار پیش‌بینی شده برای نقطه داده x منهای میانگین مقدار پیش‌بینی شده است. مشارکت ویژگی می‌تواند منفی باشد.

آیا می‌توانیم برای هر مدلی همین کار را انجام دهیم؟ بسیار عالی خواهد بود که این را به عنوان یک ابزار مدل-آگنوستیک داشته باشیم. از آنجایی که معمولاً در مدل‌های دیگر وزن مشابه نداریم، به راه حل متفاوتی نیاز داریم. کمک از مکان‌های غیرمنتظره می‌آید: نظریه بازی‌های مشارکتی. مقدار Shapley راه حلی برای محاسبه مشارکت ویژگی‌ها برای پیش‌بینی‌های منفرد برای هر مدل یادگیری ماشین است.

۹.۵.۳.۱ Shapley ارزش

مقدار Shapley از طریق یکتابع مقدار تعریف می‌شود^v آل از بازیکنان در S . مقدار Shapley یک مقدار ویژگی، سهم آن در پرداخت است، وزن‌دهی شده و جمع‌بندی شده بر روی تمام ترکیب‌های ارزش ویژگی ممکن:

$$\phi_j(val) = \sum_{S \subseteq \{1, \dots, p\} \setminus \{j\}} \frac{|S|!(p - |S| - 1)!}{p!} (val(S \cup \{j\}) - val(S))$$

که در آن S زیرمجموعه ای از ویژگی‌های استفاده شده در مدل است، x بردار مقادیر ویژگی نمونه مورد توضیح و p تعداد ویژگی‌ها است^v. آلایکس) اس (پیش‌بینی مقادیر ویژگی در مجموعه S است که نسبت به ویژگی‌هایی که در مجموعه S گنجانده نشده‌اند به حاشیه رفته‌اند:

$$val_x(S) = \int \hat{f}(x_1, \dots, x_p) d\mathbb{P}_{x \notin S} - E_X(\hat{f}(X))$$

شما در واقع چندین ادغام را برای هر ویژگی که حاوی S نیست انجام می‌دهید. یک مثال عینی: مدل یادگیری ماشین با 4 ویژگی x_1, x_2, x_3 و x_4 کار می‌کند و ما پیش‌بینی ائتلاف S متشكل از مقادیر ویژگی x_1 و x_3 را ارزیابی می‌کنیم:

$$val_x(S) = val_x(\{1, 3\}) = \int_{\mathbb{R}} \int_{\mathbb{R}} \hat{f}(x_1, X_2, x_3, X_4) d\mathbb{P}_{X_2, X_4} - E_X(\hat{f}(X))$$

این به نظر می‌رسد شبیه به کمک‌های ویژگی در مدل خطی!

با کاربردهای زیاد کلمه "ارزش" گیج نشوید: مقدار ویژگی مقدار عددی یا مقوله ای یک ویژگی و نمونه است. مقدار Shapley سهم ویژگی در پیش‌بینی است.تابع ارزش تابع پرداخت برای ائتلاف بازیکنان (مقادیر ویژگی) است.

مقدار Shapley تنها روش انتساب است که ویژگی‌های Dummy، Symmetry، Efficiency و Additivity را برآورده می‌کند که در مجموع می‌توان آن‌ها را تعریفی از پرداخت منصفانه در نظر گرفت. کارایی سهم ویژگی‌ها باید با اختلاف پیش‌بینی برای x و میانگین جمع شود.

$$\sum_{j=1}^p \phi_j = \hat{f}(x) - E_X(\hat{f}(X))$$

تقارن سهم دو مقدار ویژگی j و k باید یکسان باشد اگر به طور مساوی در همه ائتلاف‌های ممکن مشارکت داشته باشند. اگر

$$val(S \cup \{j\}) = val(S \cup \{k\})$$

برای همه

$$S \subseteq \{1, \dots, p\} \setminus \{j, k\}$$

سپس

$$\phi_j = \phi_k$$

ساختگی ویژگی j که مقدار پیش‌بینی شده را تغییر نمی‌دهد - صرفنظر از اینکه به کدام ائتلاف مقادیر ویژگی اضافه می‌شود - باید مقدار 0 Shapley داشته باشد.

$$val(S \cup \{j\}) = val(S)$$

برای همه

$$S \subseteq \{1, \dots, p\}$$

سپس

$$\phi_j = 0$$

افزودنی برای یک بازی با پرداخت‌های ترکیبی $val + val$ مقادیر Shapley مربوطه به شرح زیر است:

$$\phi_j + \phi_j^+$$

فرض کنید شما یک جنگل تصادفی را آموزش داده اید، به این معنی که پیش‌بینی میانگین بسیاری از درختان تصمیم‌گیری است. ویژگی Additivity تضمین می‌کند که برای یک مقدار ویژگی، می‌توانید مقدار Shapley را برای هر درخت به صورت جداگانه محاسبه کنید، آنها را میانگین بگیرید و مقدار Shapley را برای مقدار ویژگی برای جنگل تصادفی دریافت کنید.

۹.۵.۳.۲ شهود

یک روش شهودی برای درک مقدار Shapley، تصویر زیر است: مقادیر ویژگی به ترتیب تصادفی وارد اتاق می‌شوند. همه مقادیر ویژگی در اتاق در بازی شرکت می‌کنند (= به پیش‌بینی کمک می‌کنند). مقدار Shapley یک مقدار مشخصه میانگین تغییر در پیش‌بینی است که اختلاف موجود در اتاق زمانی که مقدار ویژگی به آنها می‌پیوندد دریافت می‌کند.

۹.۵.۳.۳ براورد ارزش Shapley

همه اختلاف‌ها (مجموعه‌های) ممکن از مقادیر ویژگی باید با و بدون ویژگی- z ام ارزیابی شوند تا مقدار دقیق محاسبه شود. برای بیش از چند ویژگی، راه حل دقیق این مشکل مشکل ساز می‌شود زیرا تعداد اختلاف‌های احتمالی به طور تصاعدی افزایش می‌باید و ویژگی‌های بیشتری اضافه می‌شود. Štrumbelj and Kononenko (2014) تقریبی را با نمونه گیری مونت کارلو پیشنهاد می‌کند:

$$\hat{\phi}_j = \frac{1}{M} \sum_{m=1}^M \left(\hat{f}(x_{+j}^m) - \hat{f}(x_{-j}^m) \right)$$

جایی که \hat{f} ایکس‌متر (j +پیش‌بینی x) است، اما با تعدادی تصادفی از مقادیر ویژگی که با مقادیر ویژگی از نقطه داده تصادفی z جایگزین شده‌اند، به جز مقدار مربوط به ویژگی j . بردار x ایکس متر z -تقریباً مشابه است ایکس متر z^+ ، اما ارزش ایکس متر z همچنین از z نمونه برداری شده است. هر یک از این نمونه‌های جدید نوعی «هیولا فرانکشتاین» است که از دو نمونه مونتاژ شده است. توجه داشته باشید که در الگوریتم زیر، ترتیب ویژگی‌ها عمل تغییر نمی‌کند - هر ویژگی وقتی به تابع پیش‌بینی منتقل می‌شود در همان موقعیت برداری باقی می‌ماند. در اینجا از ترتیب فقط به عنوان یک «ترفندها» استفاده می‌شود: با دادن یک نظام جدید به ویژگی‌ها، یک مکانیسم تصادفی دریافت می‌کنیم که به ما کمک می‌کند «هیولا فرانکشتاین» را کنار هم قرار دهیم. برای ویژگی‌هایی که در سمت چپ ویژگی ظاهر می‌شوند ایکس z ، مقادیر را از مشاهدات اصلی می‌گیریم و برای ویژگی‌هایی که در سمت راست، مقادیر را از یک نمونه تصادفی می‌گیریم.

تخمین تقریبی Shapley برای مقدار z ویژگی:

- خروجی: مقدار Shapley برای مقدار ویژگی z

- موردنیاز: تعداد تکرار M ، نمونه مورد علاقه x ، شاخص ویژگی z ، ماتریس داده X و مدل یادگیری ماشین f

- برای همه $m = 1, \dots, M$:

-- نمونه تصادفی z را از ماتریس داده X رسم کنید

-- یک جایگشت تصادفی o از مقادیر ویژگی را انتخاب کنید

-- نمونه سفارش: $x: o = (x_1, \dots, x_m), z: o = (z_1, \dots, z_m)$

-- سفارش نمونه: $(z_1, \dots, z_m), (x_1, \dots, x_m)$

---دو نمونه جدید بسازید

---با: $z_{j+1} = z_j + \text{ایکس}(j)$ ، $\text{ایکس}(j) = z_{j+1} - z_j$

---بدون: $z_{j+1} = z_j - \text{ایکس}(j)$ ، $\text{ایکس}(j) = z_j - z_{j+1}$

---محاسبه سهم حاشیه ای $\phi_m = \sum_{j=1}^M \phi_j$

--مقدار Shapley را به عنوان میانگین محاسبه کنید $\phi_j = \frac{1}{M} \sum_{m=1}^M \phi_j^m$

ابتدا یک نمونه مورد علاقه x ، یک ویژگی z و تعداد تکرار M را انتخاب کنید. برای هر تکرار، یک نمونه تصادفی z از داده‌ها انتخاب شده و ترتیب تصادفی ویژگی‌ها تولید می‌شود. دو نمونه جدید با ترکیب مقادیر از نمونه مورد علاقه x و نمونه z ایجاد می‌شود. نمونه $z+1$ میانگین مورد علاقه است، اما تمام مقادیر به ترتیب بعد از ویژگی z با مقادیر ویژگی از نمونه z جایگزین می‌شوند. نمونه $z-1$ میانگین مورد علاقه است که ایکس $z-1$ ، اما علاوه بر این ویژگی z با مقدار ویژگی z از نمونه z جایگزین شده است. تفاوت پیش‌بینی از جعبه سیاه محاسبه می‌شود:

$$\phi_j^m = \hat{f}(x_{-j}^m) - \hat{f}(x_{-j}^{m-1})$$

همه این تفاوت‌ها به طور میانگین محاسبه می‌شوند و به این نتیجه می‌رسند:

$$\phi_j(x) = \frac{1}{M} \sum_{m=1}^M \phi_j^m$$

میانگین گیری به طور ضمنی نمونه‌ها را با توزیع احتمال X وزن می‌کند.

این روش باید برای هر یک از ویژگی‌ها تکرار شود تا تمام مقادیر Shapley به دست آید.

۹.۵.۴ مزایا

تفاوت بین پیش‌بینی و پیش‌بینی میانگین به طور عادلانه بین مقادیر ویژگی نمونه توزیع می‌شود - ویژگی کارایی مقادیر Shapley. این ویژگی مقدار Shapley را از سایر روش‌ها مانند LIME متمایز می‌کند. تضمین نمی‌کند که پیش‌بینی به طور عادلانه بین ویژگی‌ها توزیع شده است. مقدار Shapley ممکن است تنها روش برای ارائه توضیح کامل باشد. در شرایطی که قانون مستلزم تبیین پذیری است - مانند "حق توضیح" اتحادیه اروپا - ارزش Shapley ممکن است تنها روش سازگار قانونی باشد، زیرا مبتنی بر یک نظریه محکم است و تأثیرات را به طور عادلانه توزیع می‌کند. من و کیل نیستم، بنابراین این فقط شهود من را در مورد الزامات منعکس می‌کند. مقدار Shapley به توضیح متضاد اجازه می‌دهد. به جای مقایسه یک پیش‌بینی با میانگین پیش‌بینی کل مجموعه داده، می‌توانید آن را با یک زیر مجموعه یا حتی با یک نقطه داده مقایسه کنید. این تضاد نیز چیزی است که مدل‌های محلی مانند LIME ندارند.

مقدار Shapley تنها روش توضیحی با یک نظریه استوار است. بدیهیات - کارایی، تقارن، ساختگی، افزایشی - به توضیح یک پایه معقول می‌دهد. روش‌هایی مانند LIME رفتار خطی مدل یادگیری ماشین را به صورت محلی فرض می‌کنند، اما هیچ نظریه‌ای مبنی بر اینکه چرا این کار باید کار کند وجود ندارد.

توضیح دادن یک پیش‌بینی به عنوان یک بازی که توسط مقادیر ویژگی انجام می‌شود، شگفت‌آور است.

۹.۵.۵ معایب

مقدار Shapley به زمان محاسباتی زیادی نیاز دارد. در ۹۹.۹ درصد از مشکلات دنیای واقعی، تنها راه حل تقریبی امکان‌پذیر است. محاسبه دقیق مقدار Shapley از نظر محاسباتی گران است زیرا 2^k وجود دارد ائتلاف‌های احتمالی مقادیر ویژگی و «عدم وجود» یک ویژگی باید با ترسیم نمونه‌های تصادفی شبیه‌سازی شود، که واریانس تخمین مقادیر Shapley را افزایش می‌دهد. تعداد تصاعدی ائتلاف‌ها با نمونه برداری از ائتلاف‌ها و محدود کردن تعداد تکرارها انجام می‌شود. کاهش M زمان محاسبه را کاهش می‌دهد، اما واریانس مقدار Shapley را افزایش می‌دهد. هیچ قانون سرانگشتی خوبی برای تعداد تکرارها وجود ندارد M . باید به اندازه کافی بزرگ باشد تا مقادیر Shapley را دقیقاً تخمین بزند، اما به اندازه کافی کوچک باشد تا محاسبات را در یک زمان معقول کامل کند. انتخاب M بر اساس کرانف Chernoff باید امکان‌پذیر باشد، اما من هیچ مقاله‌ای در مورد انجام این کار برای مقادیر Shapley برای پیش‌بینی‌های یادگیری ماشین ندیده‌ام.

مقدار Shapley را می‌توان به اشتباه تفسیر کرد. مقدار Shapley یک مقدار ویژگی، تفاوت مقدار پیش‌بینی‌شده پس از حذف ویژگی از آموزش مدل نیست. تفسیر مقدار Shapley این است: با توجه به مجموعه فعلی مقادیر Shapley ویژگی، سهم یک مقدار ویژگی در تفاوت بین پیش‌بینی واقعی و میانگین پیش‌بینی، مقدار تخمینی Shapley است.

اگر به دنبال توضیحات پراکنده هستید (توضیحاتی که ویژگی‌های کمی‌دارند)، مقدار Shapley روش توضیح اشتباهی است. توضیحات ایجاد شده با روش ارزش Shapley همیشه از تمام ویژگی‌ها استفاده می‌کند. انسان‌ها توضیحات انتخابی را ترجیح می‌دهند، مانند آنچه توسط LIME ارائه شده است. LIME ممکن است انتخاب بهتری برای توضیحاتی باشد که افراد غیرمتخصص باید با آن سروکار داشته باشند. راه حل دیگر SHAP است که توسط Lundberg and Lee (2017) معرفی شده است که بر اساس مقدار Shapley این است، اما می‌تواند توضیحاتی را با ویژگی‌های کمی‌ارائه دهد.

مقدار Shapley یک مقدار ساده برای هر ویژگی برمی‌گردد، اما هیچ مدل پیش‌بینی مانند LIME ندارد. این بدان معناست که نمی‌توان از آن برای بیان تغییرات در پیش‌بینی تغییرات در ورودی استفاده کرد، مانند: "اگر سالانه ۳۰۰ یورو بیشتر درآمد داشته باشم، امتیاز اعتبری من ۵ امتیاز افزایش می‌یابد".

یکی دیگر از معایب این است که اگر می‌خواهید مقدار Shapley را برای یک نمونه داده جدید محاسبه کنید، نیاز به دسترسی به داده‌ها دارید. دسترسی بهتابع پیش‌بینی کافی نیست، زیرا به داده‌ها نیاز دارید تا بخش‌هایی از نمونه مورد علاقه را با مقادیر نمونه‌های تصادفی داده‌ها جایگزین کنید. تنها در صورتی می‌توان از این امر جلوگیری

کرد که بتوانید نمونه‌های داده ای ایجاد کنید که شبیه نمونه‌های داده واقعی هستند اما نمونه‌های واقعی از داده‌های آموزشی نیستند.

مانند بسیاری از روش‌های دیگر تفسیر مبتنی بر جایگشت، روش ارزش Shapley وقتی ویژگی‌ها با هم مرتبط هستند از inclusion of unrealistic data instances رنج می‌برد. برای شبیه سازی اینکه یک مقدار مشخصه در یک ائتلاف وجود ندارد، ویژگی را به حاشیه می‌بریم. این با نمونه برداری از مقادیر توزیع حاشیه ای ویژگی به دست می‌آید. این تا زمانی که ویژگی‌ها مستقل باشند خوب است. وقتی ویژگی‌ها وابسته هستند، ممکن است مقادیر مشخصه‌ای را که برای این نمونه معنی ندارند نمونه‌برداری کنیم. اما ما از آنها برای محاسبه مقدار Shapley ویژگی استفاده می‌کنیم. یک راه حل ممکن است این باشد که ویژگی‌های همبسته را با هم جابجا کنید و یک مقدار Shapley متقابل برای آنها به دست آورید. انطباق دیگر، نمونه‌گیری مشروط است: ویژگی‌ها مشروط به ویژگی‌هایی که قبلاً در تیم هستند، نمونه‌برداری می‌شوند. در حالی که نمونه‌گیری شرطی مشکل نقاط داده غیرواقعی را برطرف می‌کند، یک مسئله جدید معرفی می‌شود: مقادیر حاصل دیگر مقادیر Shapley برای بازی ما نیستند، زیرا آنها اصل تقارن را نقض می‌کنند. همان‌طور که Sundararajan and Najmi (2020) دریافتند و بیشتر Janzing et al. (2020) مورد بحث قرار گرفته است.

۹.۵.۶ نرم افزار و جایگزین

مقادیر Shapley در هر دو پکیج iml و fastshap نرم افزار R پیاده سازی شده است. در Julia می‌توانید از Shapley.jl استفاده کنید.

SHAP، یک روش تخمین جایگزین برای مقادیر Shapley می‌باشد و در فصل بعدی ارائه شده است. breakdown رویکرد دیگری breakdown نام دارد که در پکیج R نرم افزار pypackage شده است (Staniak & Biecek, 2018). این روش نیز سهم هر ویژگی را در پیش‌بینی نشان می‌دهد، اما آنها را گام به گام محاسبه می‌کند. اجازه دهید از قیاس بازی دوباره استفاده کنیم: ما با یک تیم خالی شروع می‌کنیم، مقدار ویژگی را که بیشترین سهم را در پیش‌بینی دارد اضافه می‌کنیم و تا زمانی که همه مقادیر ویژگی اضافه شوند، تکرار می‌کنیم. این که هر مقدار ویژگی چقدر کمک می‌کند به مقادیر ویژگی مربوطه بستگی دارد که قبلاً در "تیم" وجود دارد، که اشکال بزرگ روش breakDown است. این سریعتر از روش ارزش Shapley است و برای مدل‌های بدون تعامل، نتایج یکسان ارائه می‌دهد.

SHAP توضیحات افزودنی (۹.۶)

SHAP توضیحات افزودنی (Lundberg and Lee (2017) توسط SHapley روشی برای توضیح پیش بینی های فردی است SHAP. بر اساس بازی از لحاظ نظری بهینه مقادیر Shapley است. به دنبال یک کتاب عمیق و کاربردی در مورد ارزش های SHAP و Shapley هستید؟ من شما را تحت پوشش قرار دادم.

دو دلیل وجود دارد که SHAP فصل خودش را دارد و زیرفصل مقادیر Shapley نیست. ابتدا، نویسندهای KernelSHAP را پیشنهاد کردند، یک رویکرد تخمینی جایگزین و مبتنی بر هسته برای مقادیر Shapley با الهام از مدل های جایگزین محلی . و آنها TreeSHAP را پیشنهاد کردند، یک رویکرد تخمین کارآمد برای مدل های مبتنی بر درخت. دوم، با بسیاری از روش های تفسیر جهانی مبتنی بر تجمعیت مقادیر Shapley ارائه می شود. این فصل هم رویکردهای برآوردهای جدید و هم روش های تفسیر جهانی را توضیح می دهد. توصیه می کنم ابتدا فصل های مربوط به مقادیر Shapley و مدل های محلی (LIME) را بخوانید.

۹.۶.۱ تعریف

هدف SHAP توضیح پیش بینی یک نمونه x با محاسبه سهم هر ویژگی در پیش بینی است. روش توضیح SHAP مقادیر Shapley را از تئوری بازی های ائتلافی محاسبه می کند. مقادیر ویژگی یک نمونه داده به عنوان بازیکن در یک ائتلاف عمل می کند. مقادیر Shapley به ما می گویند که چگونه «پرداخت» (= پیش بینی) را بین ویژگی ها به طور عادلانه توزیع کنیم. یک پخش کننده می تواند یک مقدار ویژگی فردی باشد، به عنوان مثال برای داده های جدولی. یک بازیکن همچنین می تواند گروهی از مقادیر ویژگی باشد. به عنوان مثال برای توضیح یک تصویر، پیکسل ها را می توان به سوپر پیکسل ها گروه بندی کرد و پیش بینی را بین آنها توزیع کرد. یکی از نوآوری هایی که در جدول آورده است این است که توضیح مقدار Shapley به عنوان یک روش انتساب ویژگی افزودنی، یک مدل خطی نشان داده می شود. این نما مقادیر LIME و Shapley را به هم متصل می کند SHAP. توضیح را به صورت زیر مشخص می کند:

$$g(z') = \phi_0 + \sum_{j=1}^M \phi_j z'_j$$

جایی که g مدل توضیحی است، $\{z^0, z^1\}$ بردار ائتلاف است، M حداکثر اندازه ائتلاف و ϕ_j آر انتساب ویژگی برای یک ویژگی j ، مقادیر Shapley است. آنچه من "بردار ائتلاف" می نامم در مقاله "SHAP" ویژگی های ساده شده "نامیده" می شود. فکر می کنم این نام انتخاب شده است، زیرا برای مثال داده های تصویر، تصاویر در سطح پیکسل نمایش داده نمی شوند، بلکه در سوپر پیکسل ها جمع می شوند. فکر می کنم در مورد Z به عنوان توصیف کننده ائتلاف ها مفید است: در بردار ائتلاف، ورودی 1 به این معنی است که مقدار ویژگی مربوطه "حالا" و "غایب" است. اگر در مورد مقادیر Shapley بدانید، این باید برای شما آشنا به نظر برسد. برای محاسبه مقادیر

Shapley، شبیه سازی می کنیم که فقط برخی از مقادیر ویژگی در حال پخش هستند ("حال") و برخی دیگر نیستند ("غایب"). نمایش به عنوان یک مدل خطی از ائتلاف ترفندی برای محاسبه است $s' \phi$ برای x ، نمونه مورد علاقه، بردار ائتلاف x' بردار همه ۱ها است، یعنی همه مقادیر ویژگی "حال" هستند. فرمول به این صورت ساده می شود:

$$g(x') = \phi_0 + \sum_{j=1}^M \phi_j$$

شما می توانید این فرمول را با نماد مشابه در فصل ارزش Shapley پیدا کنید. اطلاعات بیشتر در مورد برآورده واقعی بعداً ارائه می شود. اجازه دهید ابتدا در مورد خواص آن صحبت کنیم ϕ قبل از اینکه به جزئیات تخمین آنها پردازیم.

مقادیر Shapley تنها راه حلی است که ویژگی های کارایی، تقارن، ساختگی و افزایش را برآورده می کند SHAP. همچنین این موارد را برآورده می کند، زیرا مقادیر Shapley را محاسبه می کند. در مقاله SHAP، تفاوت هایی بین ویژگی های SHAP و ویژگی های Shapley خواهد دید. سه ویژگی مطلوب زیر را شرح می دهد:

۱ (دقت محلی)

$$\hat{f}(x) = g(x') = \phi_0 + \sum_{j=1}^M \phi_j x'_j$$

اگر تعریف کنید $\phi = E[x]$ (ایکس) (ج به ۱)، این ویژگی کارایی Shapley است. فقط با نامی دیگر و با استفاده از بردار ائتلاف.

$$\hat{f}(x) = \phi_0 + \sum_{j=1}^M \phi_j x'_j = E_X(\hat{f}(X)) + \sum_{j=1}^M \phi_j$$

۲ (غیبت)

$$x'_j = 0 \Rightarrow \phi_j = 0$$

Missingness می گوید که یک ویژگی از دست رفته یک نسبت صفر دریافت می کند. توجه داشته باشید که ایکس j به ائتلاف های اشاره دارد که در آن مقدار ۰ نشان دهنده عدم وجود یک مقدار ویژگی است. در نماد ائتلاف، همه مقادیر ویژگی ها ایکس j نمونه ای که باید توضیح داده شود باید ۱ باشد. وجود ۰ به این معنی است که مقدار ویژگی برای نمونه مورد علاقه وجود ندارد. این ویژگی در میان ویژگی های مقادیر «عادی Shapley» نیست. پس چرا برای SHAP به آن نیاز داریم؟ لوندبرگ آن را "مالیات جزئی دفترداری" می نامد. یک ویژگی از دست رفته می تواند - در تئوری - دارای یک مقدار Shapley دلخواه بدون آسیب رساندن به ویژگی دقت محلی باشد، زیرا با ضرب می شود ایکس $= j$. ویژگی Missingness باعث می شود که ویژگی های گمشده یک مقدار Shapley برابر با ۰ دریافت کنند. در عمل، این فقط برای ویژگی هایی که ثابت هستند مرتبط است.

۳ (سازگاری)

اجازه دهدید f^* ایکس $(z) = f^*(z)$ ساعت ایکس $((z))$ و z^*_{-j} نشان می‌دهد که z^*_{-j} برای هر دو مدل f و f^* که ارضا شوند:

$$\hat{f}'_x(z') - \hat{f}'_x(z'_{-j}) \geq \hat{f}_x(z') - \hat{f}_x(z'_{-j})$$

برای همه ورودی‌ها $\{z^*, 0\} \in z^*$, سپس:

$$\phi_j(\hat{f}', x) \geq \phi_j(\hat{f}, x)$$

ویژگی سازگاری می‌گوید که اگر یک مدل تغییر کند به طوری که سهم حاشیه‌ای یک مقدار مشخصه افزایش یابد یا ثابت بماند (صرف‌نظر از سایر ویژگی‌ها)، مقدار Shapley نیز افزایش می‌یابد یا ثابت می‌ماند. از Symmetry، ویژگی‌های Consistency، Shapley Linearity، Dummy و Lee توضیح داده شده است.

KernelSHAP ۹.۶.۲

برای یک مثال x سهم هر یک از ویژگی‌ها در پیش‌بینی را تخمین می‌زند KernelSHAP شامل پنج مرحله است:

- ائتلاف‌های نمونه z^* که $\{1, 0, \dots, k\} \in z^*$ ، که $= 1$) ویژگی موجود در ائتلاف، $= 0$ = ویژگی وجود ندارد.
- برای هر کدام پیش‌بینی دریافت کنید z^* که با اولین تبدیل z که به فضای ویژگی اصلی و سپس اعمال مدل ساعت ایکس (z^*) که $(z^*) = f^*(z)$

- وزن هر کدام را محاسبه کنید z^* که با هسته SHAP.

- مدل خطی وزنی متناسب.

- مقادیر Shapley را برگردانید که ضرایب از مدل خطی.
می‌توانیم با چرخش‌های مکرر سکه یک ائتلاف تصادفی ایجاد کنیم تا زمانی که زنجیره‌ای از 0 و 1 داشته باشیم. به عنوان مثال، بردار $(1, 0, 1, 0)$ به این معنی است که ما یک ائتلاف از ویژگی‌های اول و سوم داریم. ائتلاف‌های نمونه K به مجموعه داده‌ای برای مدل رگرسیون تبدیل می‌شوند. هدف مدل رگرسیون، پیش‌بینی یک ائتلاف است. (شما می‌گویید «صبر کنید!») «مدل روی این داده‌های ائتلاف با این روش آموزش ندیده است و نمی‌تواند برای آنها پیش‌بینی کند.» برای رسیدن از ائتلاف مقادیر ویژگی به نمونه‌های داده معتبر، به یکتابع نیاز داریم. ساعت ایکس $= z^*$ جایی که ساعت ایکس $\{1, 0\} \rightarrow$ آرپ. کارکرد ساعت‌ایکس ۱ ها را به مقدار متناظر از نمونه x که می‌خواهیم توضیح دهیم نگاشت می‌کند. برای داده‌های جدولی، ها را به مقادیر نمونه دیگری که از داده‌ها نمونه برداری می‌کنیم، نگاشت می‌کند. این بدان معنی است که ما "ارزش ویژگی وجود ندارد" را با "مقدار ویژگی با مقدار ویژگی تصادفی از داده‌ها جایگزین شده است" برابر می‌کنیم. برای داده‌های جدولی، شکل زیر نگاشت از ائتلاف‌ها به مقادیر ویژگی را به تصویر می‌کشد:

Coalitions	$h_x(z')$	Feature values
Instance x	$x = \begin{array}{ c c c } \hline \text{Age} & \text{Weight} & \text{Color} \\ \hline 1 & 1 & 1 \\ \hline \end{array}$	$x = \begin{array}{ c c c } \hline \text{Age} & \text{Weight} & \text{Color} \\ \hline 0.5 & 20 & \text{Blue} \\ \hline \end{array}$
Instance with "absent" features	$z = \begin{array}{ c c c } \hline \text{Age} & \text{Weight} & \text{Color} \\ \hline 1 & 0 & 0 \\ \hline \end{array}$	$z = \begin{array}{ c c c } \hline \text{Age} & \text{Weight} & \text{Color} \\ \hline 0.5 & \cancel{20} & \cancel{\text{Blue}} \\ \hline \downarrow & \downarrow & \downarrow \\ \text{17} & \text{Pink} & \\ \hline \end{array}$

شکل ۹.۲۲: تابع h_x یک ائتلاف را به یک نمونه معتبر نگاشت می‌کند. برای ویژگی‌های فعلی ($1, 1, 1$)، h_x به مقادیر ویژگی x نگاشت می‌شود. برای ویژگی‌های غایب ($0, 0, 0$)، h_x به مقادیر یک نمونه داده نمونه‌گیری تصادفی نگاشت می‌شود.

ساعت ایکس برای داده‌های جدولی ویژگی رفتار می‌کند ایکس (و ایکس) j -سایر ویژگی‌ها) به عنوان مستقل و ادغام

بر توزیع حاشیه ای:

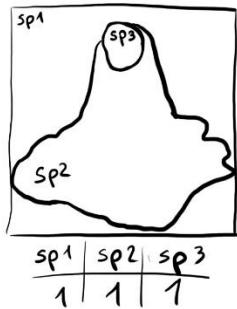
$$\hat{f}(h_x(z')) = E_{X_j}[\hat{f}(x)]$$

نمونه برداری از توزیع حاشیه ای به معنای نادیده گرفتن ساختار وابستگی بین ویژگی‌های موجود و غایب است. بنابراین KernelSHAP از مشکلی مشابه با همه روش‌های تفسیر مبتنی بر جایگشت رنج می‌برد. این تخمین به موارد غیر محتمل اهمیت زیادی می‌دهد. نتایج می‌توانند غیر قابل اعتماد شوند. اما نمونه برداری از توزیع حاشیه ای ضروری است. راه حل نمونه برداری از توزیع شرطی است که تابع مقدار و در نتیجه بازی را که مقادیر Shapley راه حل آن است تغییر می‌دهد. در نتیجه، مقادیر Shapley تفسیر متفاوتی دارند: برای مثال، یک ویژگی که ممکن است اصلاً توسط مدل استفاده نشده باشد، می‌تواند یک مقدار Shapley غیر صفر داشته باشد که از نمونه‌گیری شرطی استفاده می‌شود. برای بازی حاشیه ای، این مقدار ویژگی همیشه یک مقدار Shapley برابر با 0 دریافت می‌کند.

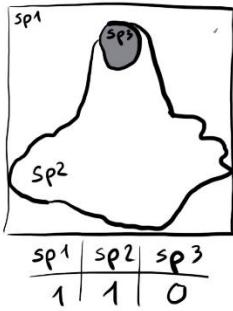
برای تصاویر، شکل زیر یک تابع نقشه برداری ممکن را توضیح می‌دهد:

Coalitions of
super pixels $\xrightarrow{h_x(z)}$ Image

Instance x

Instance x
with absent
features

شکل ۹.۲۳: تابع h_x ائتلاف‌های سوپرپیکسل‌ها (sp) را به تصاویر ترسیم می‌کند. سوپرپیکسل‌ها گروهی از پیکسل‌ها هستند. برای ویژگی‌های فعلی (۱)، h_x قسمت مربوطه از تصویر اصلی را برمی‌گرداند. برای ویژگی‌های غایب (۰)، h_x ناحیه مربوطه را خاکستری می‌کند. تعیین میانگین رنگ پیکسل‌های اطراف یا موارد مشابه نیز یک گزینه خواهد بود.

تفاوت بزرگ با LIME وزن نمونه‌ها در مدل رگرسیون است LIME نمونه‌ها را باتوجه‌به نزدیک بودن آنها به نمونه اصلی وزن می‌کند. هر چه ۰ در بردار ائتلاف بیشتر باشد، وزن در LIME کوچک‌تر است SHAP نمونه‌های نمونه برداری شده را باتوجه‌به وزنی که ائتلاف در تخمین ارزش Shapley به دست می‌آورد وزن می‌کند. ائتلاف‌های کوچک (چند ۱) و ائتلاف‌های بزرگ (یعنی بسیاری از ۱) بیشترین وزن را دارند. شهود پشت آن این است: ما بیشتر در مورد ویژگی‌های فردی می‌آموزیم اگر بتوانیم اثرات آنها را به صورت جداگانه مطالعه کنیم. اگر یک ائتلاف از یک ویژگی واحد تشکیل شده باشد، می‌توانیم در مورد تأثیر اصلی جدا شده این ویژگی بر پیش‌بینی بیاموزیم. اگر یک ائتلاف از همه ویژگی‌ها به جز یک ویژگی تشکیل شده باشد، می‌توانیم در مورد تأثیر کلی این ویژگی (اثر اصلی به اضافه تعاملات ویژگی) اطلاعات کسب کنیم. اگر یک ائتلاف از نیمی از ویژگی‌ها تشکیل شده باشد، ما

اطلاعات کمی در مورد سهم یک ویژگی فردی می‌دانیم، زیرا اختلافهای احتمالی زیادی با نیمی از ویژگی‌ها وجود دارد. برای دستیابی به وزن بندی مطابق با شپلی، لوندبرگ و همکاران، پیشنهاد هسته SHAP:

$$\pi_x(z') = \frac{(M-1)}{\binom{M}{|z'|} |z'| (M-|z'|)}$$

در اینجا، M حداکثر اندازه اختلاف و $|z''|$ تعداد ویژگی‌های موجود در مثال z' لوندبرگ و لی نشان می‌دهند که رگرسیون خطی با این وزن هسته، مقادیر شپلی را به دست می‌دهد. اگر از هسته LIME با SHAP در داده‌های اختلاف استفاده کنید، مقادیر Shapley را نیز تخمین می‌زند!

ما می‌توانیم در مورد نمونه‌گیری از اختلاف‌ها کمی‌هوشمندتر باشیم: کوچک‌ترین و بزرگ‌ترین اختلاف‌ها بیشترین وزن را به خود اختصاص می‌دهند. ما با استفاده از برخی از بودجه نمونه برداری K برای گنجاندن این اختلاف‌های پر وزن به جای نمونه برداری کورکورانه، تخمین‌های ارزش شپلی بهتری دریافت می‌کنیم. ما با همه اختلاف‌های ممکن با ویژگی‌های ۱ و $M-1$ شروع می‌کنیم که در مجموع ۲ برابر M اختلاف می‌شود. وقتی بودجه کافی باقی مانده است (بودجه فعلی $2M - K$ است)، می‌توانیم اختلاف‌هایی با ۲ ویژگی و با ویژگی‌های $M-2$ و غیره را شامل کنیم. از اندازه‌های اختلاف باقی‌مانده، با وزن‌های تنظیم‌شده مجدد نمونه‌برداری می‌کنیم.

ما داده‌ها، هدف و وزن‌ها را داریم. همه چیزهایی که برای ساختن مدل رگرسیون خطی وزنی خود نیاز داریم:

$$g(z') = \phi_0 + \sum_{j=1}^M \phi_j z'_j$$

ما مدل خطی g را با بهینه سازی تابع ضرر L زیر آموزش می‌دهیم:

$$L(\hat{f}, g, \pi_x) = \sum_{z' \in Z} [\hat{f}(h_x(z')) - g(z')]^2 \pi_x(z')$$

که در آن Z داده‌های آموزشی است. این مجموع خسته کننده قدیمی‌خطاهای مربعی است که ما معمولاً برای مدل‌های خطی بهینه می‌کنیم. ضرایب تخمینی مدل، ϕ_j 's، مقادیر Shapley هستند. از آنجایی که ما در یک تنظیم رگرسیون خطی هستیم، می‌توانیم از ابزارهای استاندارد برای رگرسیون نیز استفاده کنیم. برای مثال، می‌توانیم اصطلاحات منظم‌سازی را اضافه کنیم تا مدل پراکنده شود. اگر یک پنالتی $L1$ به ضرر اضافه کنیم، می‌توانیم توضیحات پراکنده ایجاد کنیم. (من خیلی مطمئن نیستم که آیا ضرایب حاصل هنوز هم مقادیر Shapley معتبر هستند یا خیر).

TreeSHAP ۹.۶.۳

TreeSHAP، Lundberg, Erion, and Lee (2018) برای مدل‌های یادگیری ماشین مبتنی بر درخت مانند درخت‌های تصمیم‌گیری، جنگل‌های تصادفی و درخت‌های تقویت‌شده گرادیان. TreeSHAP به عنوان یک جایگزین سریع و مخصوص مدل برای KernelSHAP معرفی شد، اما مشخص شد که می‌تواند ویژگی‌های نامشهودی را تولید کند.

تابع مقدار را با استفاده از انتظار شرطی تعریف می‌کند $E_{\text{ایکس}|\text{ایکس}(f)}(\text{ایکس})$ (ازه جای انتظار حاشیه ای مشکل انتظار شرطی این است که ویژگی‌هایی که هیچ تأثیری بر تابع پیش‌بینی f ندارند، می‌توانند تخمین TreeSHAP متفاوت از صفر دریافت کنند که توسط Sundararajan and Najmi (2020) و Janzing et al (۲۰۲۰) نشان داده شده است. تخمین غیر صفر زمانی می‌تواند اتفاق بیفتد که ویژگی با ویژگی دیگری که در واقع بر پیش‌بینی تأثیر دارد، مرتبط باشد.

چقدر سریع‌تر است؟ در مقایسه با KernelSHAP دقیق، پیچیدگی محاسباتی را کاهش می‌دهد $O(2^L)$ تا $O(DT)$ ، که در آن T تعداد درختان، L حداکثر تعداد برگ در هر درخت و D حداکثر عمق هر درخت است.

از انتظار شرطی استفاده می‌کند $E_{\text{ایکس}|\text{ایکس}(f)}(\text{ایکس})$ (ازه جای TreeSHAP برای تخمین اثرات من به شما شهودی در مورد اینکه چگونه می‌توانیم پیش‌بینی مورد انتظار را برای یک درخت واحد، یک نمونه x و زیرمجموعه ویژگی S محاسبه کنیم. که نمونه x می‌افتد، پیش‌بینی مورد انتظار خواهد بود. اگر پیش‌بینی را با هیچ ویژگی شرطی نکنیم - اگر S خالی بود - از میانگین وزنی پیش‌بینی‌های تمام گره‌های پایانه استفاده می‌کنیم. اگر S شامل برخی ویژگی‌ها، اما نه همه، باشد، پیش‌بینی گره‌های غیرقابل دسترس را نادیده می‌گیریم. دست نیافتنتی به این معنی است که مسیر تصمیم گیری که به این گره منتهی می‌شود با مقادیر موجود در تضاد است ایکس اس. از گره‌های پایانی باقی‌مانده، پیش‌بینی‌های وزن شده بر اساس اندازه گره (یعنی تعداد نمونه‌های آموزشی در آن گره) را میانگین می‌گیریم. میانگین گره‌های پایانی باقی‌مانده، وزن دهنده با تعداد نمونه‌های هر گره، پیش‌بینی مورد انتظار برای x داده شده S است. مشکل این است که ما باید این رویه را برای هر زیرمجموعه S ممکن از مقادیر ویژگی اعمال کنیم TreeSHAP. در زمان چند جمله‌ای به جای نمایی محاسبه می‌کند. ایده اصلی این است که همه زیرمجموعه‌های ممکن S را به طور همزمان به پایین درخت فشار دهید. برای هر گره تصمیم باید تعداد زیرمجموعه‌ها را پیگیری کنیم. این بستگی به زیرمجموعه‌های گره والد و ویژگی تقسیم دارد. به عنوان مثال، هنگامی که اولین تقسیم در یک درخت روی ویژگی x_3 باشد، آنگاه تمام زیرمجموعه‌هایی که دارای ویژگی x_3 هستند به یک گره (گرهی که x می‌رود) می‌روند. زیرمجموعه‌هایی که دارای ویژگی x_3 نیستند با کاهش وزن به هر دو گره می‌روند. متاسفانه زیرمجموعه‌هایی با اندازه‌های مختلف وزن متفاوتی دارند. الگوریتم باید وزن کلی زیرمجموعه‌ها را در هر گره پیگیری کند. این الگوریتم را پیچیده می‌کند. برای جزئیات TreeSHAP به مقاله اصلی مراجعه می‌کنم. محاسبات را می‌توان به درختان بیشتری گسترش داد: به لطف ویژگی Additivity مقادیر Shapley.

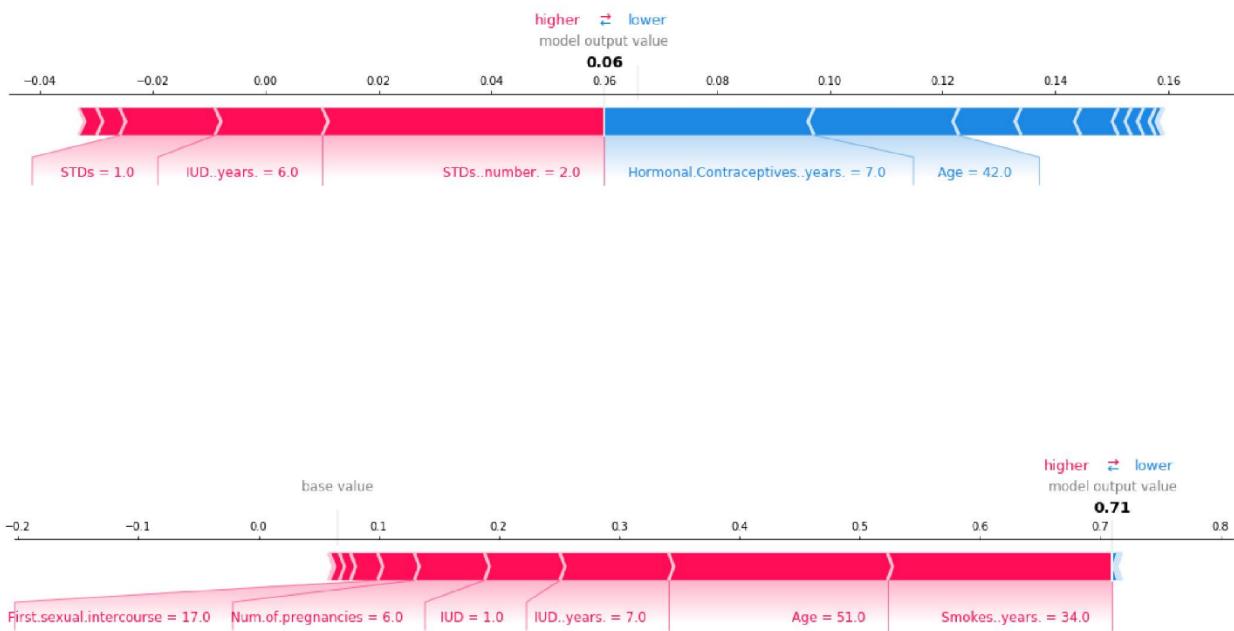
در مرحله بعد، به توضیحات SHAP در عمل نگاه خواهیم کرد.

۹۶.۴ مثال‌ها

من یک طبقه‌بندی تصادفی جنگل را با ۱۰۰ درخت آموزش دادم تا خطر ابتلا به سرطان دهانه رحم را پیش‌بینی کند. ما از SHAP برای توضیح پیش‌بینی‌های فردی استفاده خواهیم کرد. ما می‌توانیم از روش تخمین سریع TreeSHAP به جای روش کندتر KernelSHAP استفاده کنیم، زیرا یک جنگل تصادفی مجموعه‌ای از درختان است. اما این مثال به جای تکیه بر توزیع شرطی، از توزیع حاشیه‌ای استفاده می‌کند. این در بسته بندی توضیح داده شده است، اما در مقاله اصلی نیست.تابع Python TreeSHAP با توزیع حاشیه‌ای کندتر است، اما همچنان سریع‌تر از KernelSHAP است، زیرا به صورت خطی با ردیف‌های داده مقیاس می‌شود.

از آنجا که ما در اینجا از توزیع حاشیه‌ای استفاده می‌کنیم، تفسیر همان است که در فصل مقدار Shapley آمده است. اما با بسته شکل Python تجسم متفاوتی ارائه می‌شود: می‌توانید ویژگی‌های ویژگی‌هایی مانند مقادیر Shapley را به عنوان «نیروها» تجسم کنید. هر مقدار ویژگی نیرویی است که پیش‌بینی را افزایش یا کاهش می‌دهد. پیش‌بینی از پایه شروع می‌شود. خط پایه برای مقادیر Shapley میانگین همه پیش‌بینی‌ها است. در نمودار، هر مقدار Shapley یک فلش است که برای افزایش (مقدار مثبت) یا کاهش (مقدار منفی) پیش‌بینی فشار می‌آورد. این نیروها در پیش‌بینی واقعی نمونه داده، یکدیگر را متعادل می‌کنند.

شکل زیر نمودار نیروی توضیحی SHAP را برای دو زن از مجموعه داده سرطان دهانه رحم نشان می‌دهد:

شکل ۹.۲۴: مقادیر SHAP برای توضیح احتمالات پیش‌بینی شده سرطان دو فرد. خط پایه - میانگین احتمال پیش‌بینی شده - ۰.۶۶ است. اولین زن دارای خطر کم پیش‌بینی ۰.۰۶ است. اثرات افزایش خطر مانند بیماری‌های مقاربته با کاهش اثراتی مانند سن جبران می‌شود. زن دوم دارای خطر بالای ۰.۷۱ پیش‌بینی شده است. سن ۵۱ سالگی و سیگار کشیدن ۳۴ سال خطر ابتلا به سرطان را افزایش می‌دهد. اینها توضیحاتی برای پیش‌بینی‌های فردی بود.

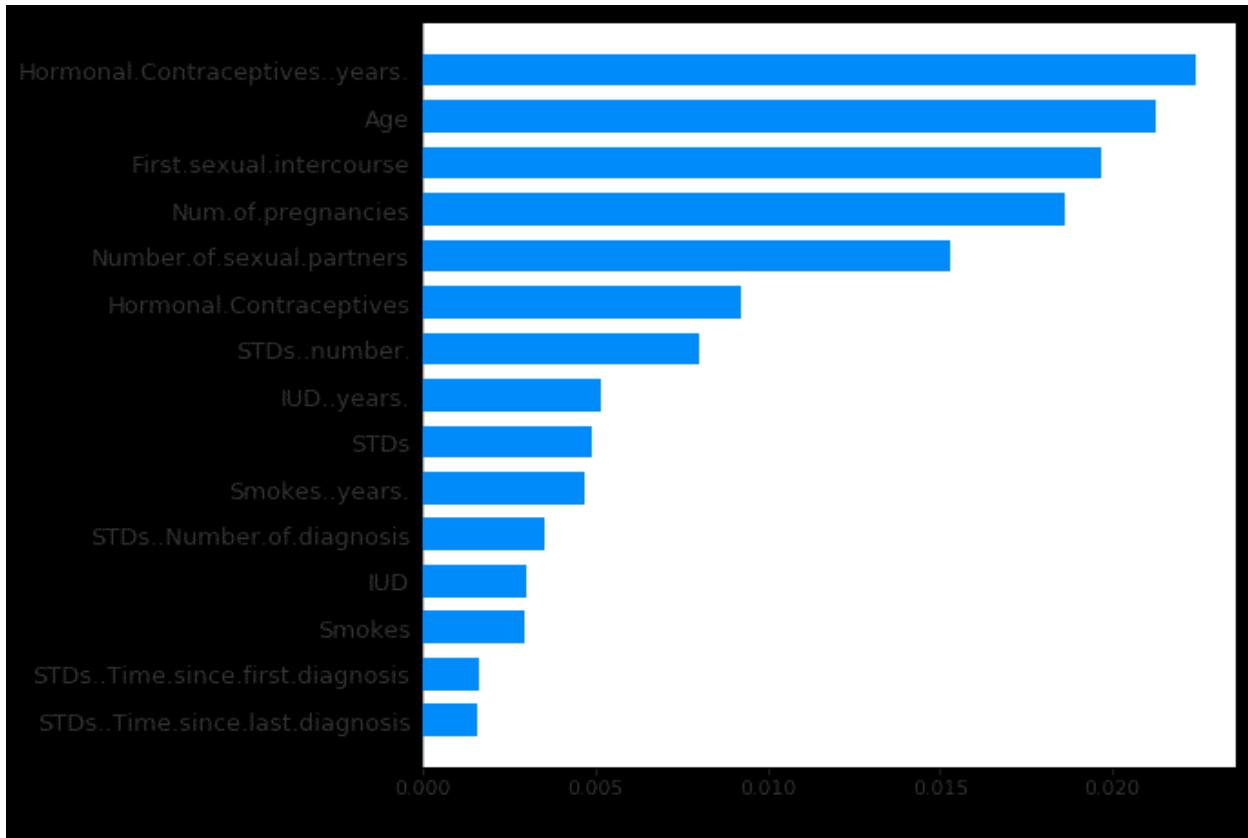
مقادیر Shapley را می‌توان در توضیحات کلی ترکیب کرد. اگر SHAP را برای هر نمونه اجرا کنیم، ماتریسی از مقادیر Shapley را دریافت می‌کنیم. این ماتریس دارای یک ردیف برای هر نمونه داده و یک ستون در هر ویژگی است. ما می‌توانیم کل مدل را با تجزیه و تحلیل مقادیر Shapley در این ماتریس تفسیر کنیم. ما با اهمیت ویژگی SHAP شروع می‌کنیم.

۹.۶.۵ اهمیت ویژگی SHAP

ایده اهمیت ویژگی SHAP ساده است: ویژگی‌هایی با مقادیر بزرگ Shapley مطلق مهم هستند. از آنجایی که ما اهمیت جهانی را می‌خواهیم، مقادیر مطلق Shapley را برای هر ویژگی در میان داده‌ها میانگین می‌کنیم:

$$I_j = \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n |\phi_j^{(i)}|$$

در مرحله بعد، ویژگی‌ها را با کاهش اهمیت مرتب می‌کنیم و آنها را رسم می‌کنیم. شکل زیر اهمیت ویژگی SHAP را برای جنگل تصادفی که قبلاً برای پیش‌بینی سرطان دهانه رحم آموزش داده شده را نشان می‌دهد.

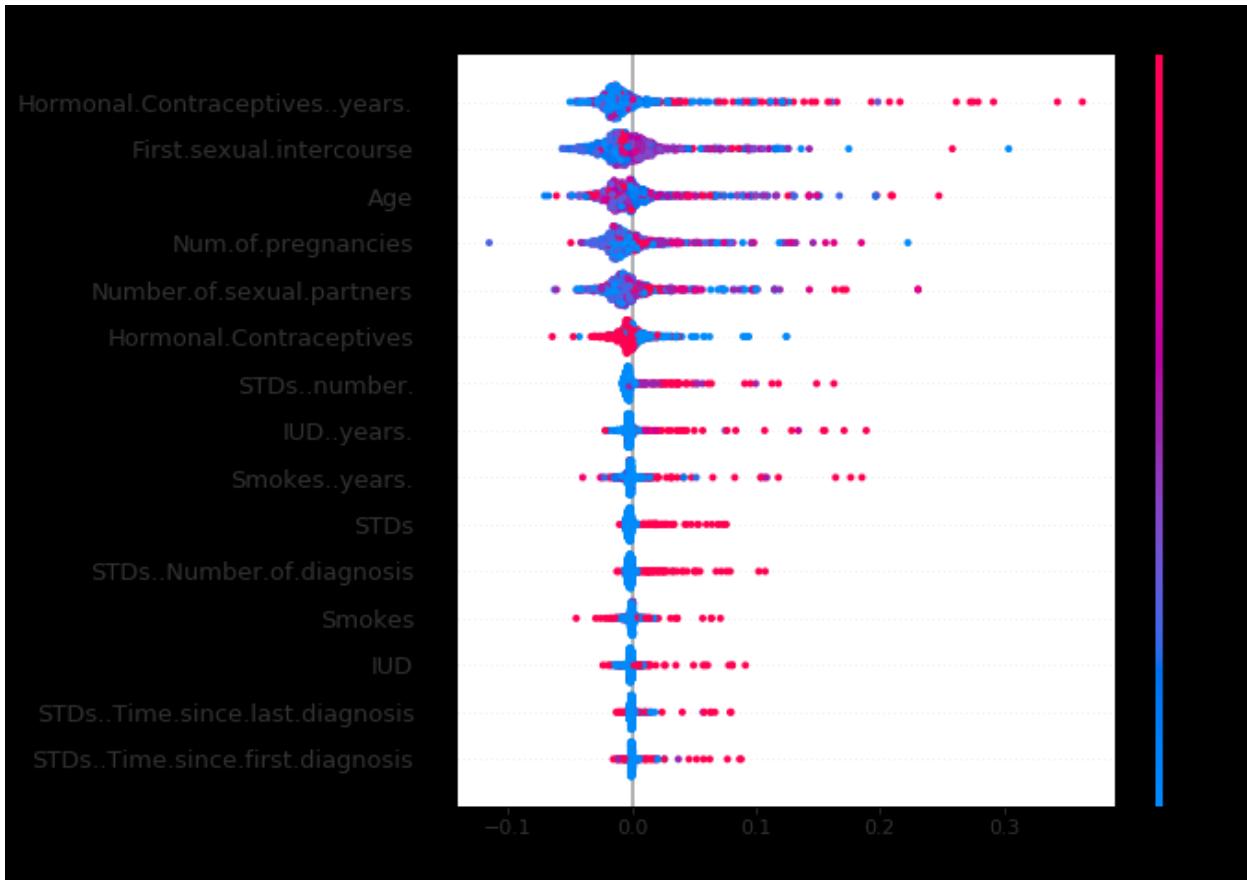
شکل ۹.۲۵: اهمیت ویژگی SHAP به عنوان میانگین مقادیر مطلق Shapley اندازه گیری می‌شود. تعداد سالهای استفاده از داروهای ضد بارداری هورمونی مهم‌ترین ویژگی بود که احتمال سرطان مطلق پیش‌بینی شده را به طور متوسط ۰.۴ درصد (۰.۰۴) در محور x تغییر داد.

اهمیت ویژگی SHAP جایگزینی برای اهمیت ویژگی جایگشتی است. تفاوت زیادی بین هر دو معیار اهمیت وجود دارد: اهمیت ویژگی جایگشت بر اساس کاهش عملکرد مدل است. SHAP بر اساس مقدار اسناد ویژگی است. نمودار اهمیت ویژگی مفید است، اما حاوی اطلاعاتی فراتر از اهمیت نیست. برای یک طرح آموزنده‌تر، در ادامه به طرح خلاصه نگاه خواهیم کرد.

۹.۶ طرح خلاصه SHAP

طرح خلاصه اهمیت ویژگی را با جلوه‌های ویژگی ترکیب می‌کند. هر نقطه در نمودار خلاصه یک مقدار Shapley برای یک ویژگی و یک نمونه است. موقعیت روی محور y توسط ویژگی و در محور x با مقدار Shapley تعیین می‌شود. رنگ نشان دهنده ارزش ویژگی از کم به بالا است. نقاط همپوشانی در جهت محور y تکان می‌خورند،

بنابراین ما یک حس از توزیع مقادیر Shapley در هر ویژگی دریافت می‌کنیم. ویژگی‌ها با توجه به اهمیت آنها مرتب شده‌اند.

طرح خلاصه SHAP. سال‌های کم استفاده از داروهای ضد بارداری هورمونی خطر سرطان پیش‌بینی شده را کاهش می‌دهد، تعداد زیاد سال‌ها این خطر را افزایش می‌دهد. یادآوری همیشگی شما: همه اثرات رفتار مدل را توصیف می‌کنند و لزوماً در دنیای واقعی علت نیستند.

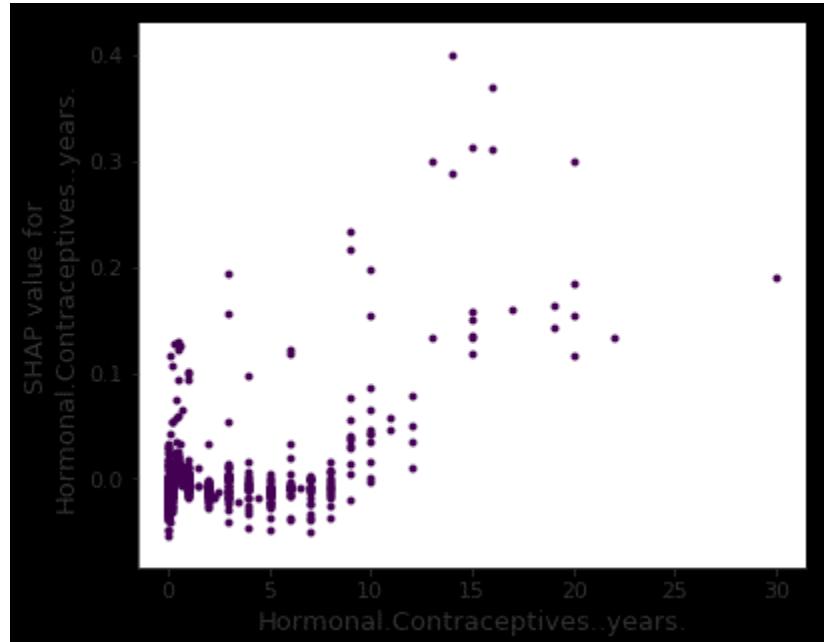
شکل ۹.۲۶: نمودار خلاصه SHAP سال‌های کم استفاده از داروهای ضد بارداری هورمونی خطر سرطان پیش‌بینی شده را کاهش می‌دهد، تعداد زیاد سال‌ها این خطر را افزایش می‌دهد. یادآوری همیشگی شما: همه اثرات رفتار مدل را توصیف می‌کنند و لزوماً در دنیای واقعی علت نیستند.

در نمودار خلاصه، اولین نشانه‌های رابطه بین ارزش یک ویژگی و تأثیر آن بر پیش‌بینی را می‌بینیم. اما برای دیدن شکل دقیق رابطه، باید به نمودارهای وابستگی SHAP نگاه کنیم.

۹.۶.۷ طرح وابستگی SHAP

وابستگی ویژگی SHAP ممکن است ساده‌ترین طرح تفسیر کلی باشد: ۱) یک ویژگی را انتخاب کنید. ۲) برای هر نمونه داده، یک نقطه با مقدار ویژگی در محور x و مقدار Shapley مربوطه در محور y رسم کنید. ۳) انجام شد.

از نظر ریاضی، طرح حاوی نکات زیر است):
 $\{(z_j, \text{من}(z_j), \text{من}(z_j))\}_{j=1}^n$
 شکل زیر وابستگی ویژگی SHAP را برای سال‌ها به داروهای ضد بارداری هورمونی نشان می‌دهد:

شکل ۹.۲۷: نمودار وابستگی SHAP برای سال‌ها به داروهای ضد بارداری هورمونی. در مقایسه با ۰ سال، چند سال احتمال پیش‌بینی‌شده کمتر و تعداد سال‌های زیاد احتمال سرطان پیش‌بینی‌شده را افزایش می‌دهد.
 نمودارهای وابستگی SHAP جایگزینی برای نمودارهای وابستگی جزئی و اثرات محلی انباسته شده هستند. در حالی که نمودار PDP و ALE اثرات متوسط را نشان می‌دهند، وابستگی SHAP نیز واریانس را در محور y نشان می‌دهد. به خصوص در صورت برهمنکنش‌ها، نمودار وابستگی SHAP در محور y پراکنده‌تر خواهد بود. نمودار وابستگی را می‌توان با برجسته کردن این تعاملات ویژگی بهبود بخشید.

۹.۶.۸ ارزش‌های تعامل SHAP

اثر متقابل اثر ویژگی ترکیبی اضافی پس از محاسبه اثرات ویژگی‌های فردی است. شاخص تعامل Shapley از نظریه بازی به صورت زیر تعریف می‌شود:

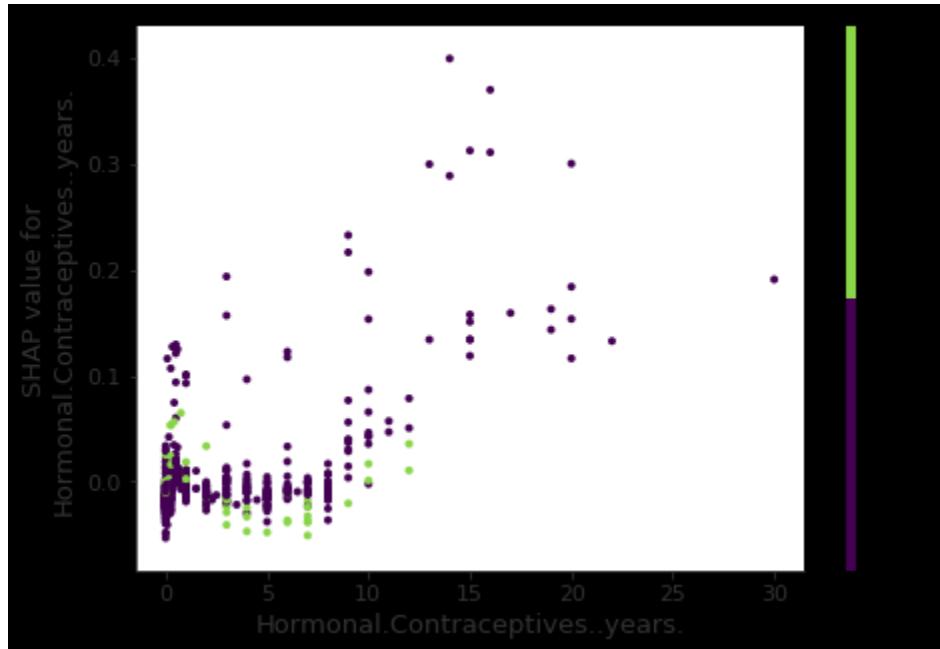
$$\phi_{i,j} = \sum_{S \subseteq \{i,j\}} \frac{|S|!(M-|S|-2)!}{2(M-1)!} \delta_{ij}(S)$$

چه زمانی من $j \neq i$:

$$\delta_{ij}(S) = \hat{f}_x(S \cup \{i, j\}) - \hat{f}_x(S \cup \{i\}) - \hat{f}_x(S \cup \{j\}) + \hat{f}_x(S)$$

این فرمول اثر اصلی ویژگی‌ها را کم می‌کند تا پس از محاسبه اثرات فردی، اثر متقابل خالص را دریافت کنیم. ما مقادیر را روی همه اختلاف‌های مشخصه S میانگین می‌کنیم، مانند محاسبه مقدار Shapley وقتی مقادیر تعامل $M \times M$ به دست می‌آوریم برای همه ویژگی‌ها محاسبه می‌کنیم، برای هر نمونه یک ماتریس با ابعاد $M \times M$ که M تعداد ویژگی‌ها است.

چگونه می‌توانیم از شاخص تعامل استفاده کنیم؟ به عنوان مثال، برای رنگ آمیزی خودکار نمودار وابستگی ویژگی S با قوی‌ترین تعامل:

شکل ۹.۲۸: نمودار وابستگی ویژگی SHAP با تجسم تعامل. سال‌ها استفاده از داروهای ضد بارداری هورمونی با بیماری‌های مقاربی تداخل دارد. در موارد نزدیک به صفر سال، وقوع STD خطر سلطان پیش‌بینی شده را افزایش می‌دهد. برای سال‌های بیشتر در مورد داروهای ضد بارداری، وقوع STD خطر پیش‌بینی شده را کاهش می‌دهد. باز هم، این یک مدل علی نیست. اثرات ممکن است به دلیل گیج کننده باشد (مثلاً بیماری‌های مقاربی و خطر کمتر سلطان می‌تواند با مراجعه بیشتر به پزشک مرتبط باشد).

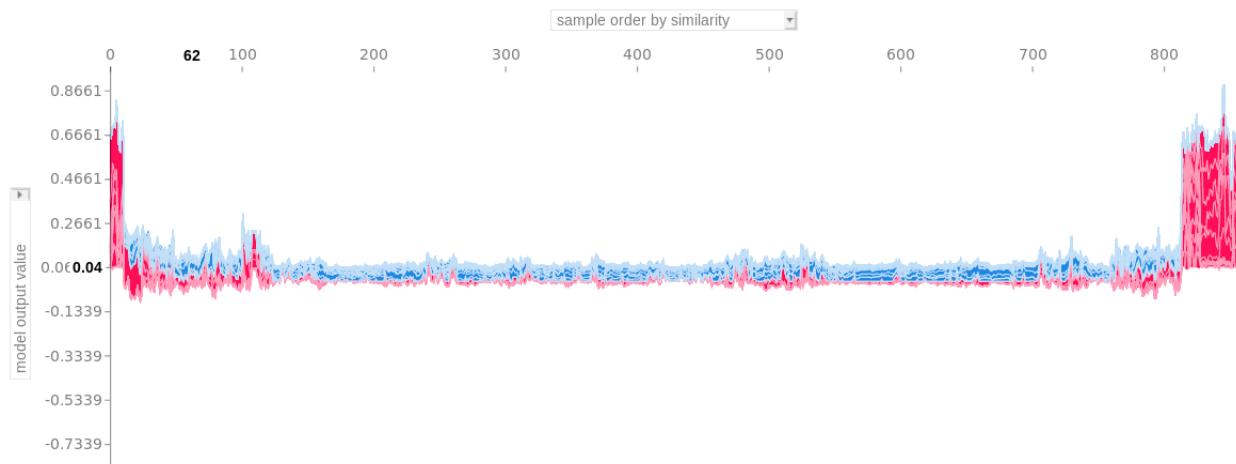
۹.۶.۹ خوشبندی مقادیر Shapley

شما می‌توانید داده‌های خود را با کمک مقادیر Shapley خوشبندی کنید. هدف از خوشبندی یافتن گروه‌هایی از نمونه‌های مشابه است. به طور معمول، خوشبندی بر اساس ویژگی‌ها است. ویژگی‌ها اغلب در مقیاس‌های مختلف هستند. برای مثال، ارتفاع ممکن است بر حسب متر، شدت رنگ از ۰ تا ۱۰۰ و مقداری خروجی سنسور

بین ۱- و ۱ اندازه گیری شود. مشکل در محاسبه فاصله بین نمونههایی با چنین ویژگی‌های متفاوت و غیر قابل مقایسه است.

خوشبندی SHAP با خوشبندی مقادیر Shapley هر نمونه کار می‌کند. این بدان معنی است که شما نمونه‌ها را با تشابه توضیح خوشبندی می‌کنید. همه مقادیر SHAP واحد یکسانی دارند - واحد فضای پیش‌بینی. شما می‌توانید از هر روش خوشبندی استفاده کنید. مثال زیر از خوشبندی تجمعی سلسله مرتبی برای مرتب سازی نمونه‌ها استفاده می‌کند.

طرح شامل نمودارهای نیرو زیادی است که هر کدام پیش‌بینی یک نمونه را توضیح می‌دهد. نمودارهای نیرو را به صورت عمودی می‌چرخانیم و با توجه به شباهت خوش ای آنها در کنار هم قرار می‌دهیم.

شکل ۹.۲۹: توضیحات SHAP انباسته که بر اساس تشابه توضیح خوشبندی شده‌اند. هر موقعیت در محور x نمونه‌ای از داده‌ها است. مقادیر قرمز SHAP پیش‌بینی را افزایش می‌دهد، مقادیر آبی آن را کاهش می‌دهد. یک خوش بر جسته است: در سمت راست گروهی با خطر سرطان پیش‌بینی شده بالا قرار دارد.

۹.۶.۱ مزایا

از آنجایی که SHAP مقادیر Shapley را محاسبه می‌کند، تمام مزایای مقادیر Shapley اعمال می‌شود یک پایه نظری محکم در تئوری بازی‌ها دارد. پیش‌بینی به طور عادلانه بین مقادیر ویژگی توزیع شده است. ما توضیحات متضادی را دریافت می‌کنیم که پیش‌بینی را با پیش‌بینی میانگین مقایسه می‌کند.

مقادیر LIME و Shapley را به هم متصل می‌کند. این برای درک بهتر هر دو روش بسیار مفید است. همچنین به متحدد کردن زمینه یادگیری ماشین قابل تفسیر کمک می‌کند.

یک پیاده سازی سریع برای مدل‌های مبتنی بر درخت دارد. من معتقدم که این کلید محبوبیت SHAP بود، زیرا بزرگ‌ترین مانع برای پذیرش مقادیر Shapley محاسبه کند است.

محاسبات سریع امکان محاسبه بسیاری از مقادیر Shapley موردنیاز برای تفاسیر مدل جهانی را فراهم می‌کند. روش‌های تفسیر جهانی شامل اهمیت ویژگی، وابستگی ویژگی، تعاملات، خوشه‌بندی و نمودارهای خلاصه است. با SHAP ، تفاسیر جهانی با توضیحات محلی سازگار است، زیرا مقادیر "Shapley واحد اتمی" تفاسیر جهانی هستند. اگر از LIME برای توضیحات محلی و نمودارهای وابستگی جزئی به اضافه اهمیت ویژگی جایگشت برای توضیحات کلی استفاده می‌کنید، شما قادر به پایه مشترک هستید.

۹.۶.۱۱ معایب

KernelSHAP کند است. این باعث می‌شود وقتی می‌خواهید مقادیر Shapley را برای بسیاری از نمونه‌ها محاسبه کنید، استفاده از KernelSHAP غیرعملی است. همچنین تمام روش‌های جهانی SHAP مانند اهمیت ویژگی SHAP نیاز به محاسبه مقادیر Shapley برای بسیاری از نمونه‌ها دارند.

KernelSHAP وابستگی ویژگی را نادیده می‌گیرد . اکثر روش‌های دیگر تفسیر مبتنی بر جایگشت این مشکل را دارند. با جایگزینی مقادیر ویژگی با مقادیر نمونه‌های تصادفی، معمولاً نمونه برداری تصادفی از توزیع حاشیه ای آسان تر است. با این حال، اگر ویژگی‌ها وابسته باشند، به عنوان مثال همبسته، این منجر به اعمال وزن بیش از حد بر روی نقاط داده غیرمحتمل می‌شود TreeSHAP . این مشکل را با مدل سازی صریح پیش‌بینی مورد انتظار شرطی حل می‌کند .

TreeSHAP می‌تواند ویژگی‌های نامشهود را تولید کند. در حالی که TreeSHAP مشکل برونویابی به نقاط داده غیرمحتمل را حل می‌کند، این کار را با تغییرتابع مقدار انجام می‌دهد و بنابراین کمی‌بازی را تغییر می‌دهد . TreeSHAP تابع مقدار را با تکیه بر پیش‌بینی مورد انتظار مشروط تغییر می‌دهد. با تغییر در تابع مقدار، ویژگی‌هایی که هیچ تاثیری بر پیش‌بینی ندارند می‌توانند یک مقدار TreeSHAP متفاوت از صفر دریافت کنند. معایب مقادیر Shapley در مورد SHAP نیز صدق می‌کند: مقادیر Shapley می‌توانند اشتباه تفسیر شوند و برای محاسبه آنها برای داده‌های جدید (به جز TreeSHAP) به داده‌ها نیاز است.

امکان ایجاد تعابیر عمدى گمراه کننده با SHAP وجود دارد که می‌تواند سوگیری‌ها را پنهان کند (Slack et al., 2020) . اگر شما دانشمند داده ای هستید که توضیحات را ایجاد می‌کند، این یک مشکل واقعی نیست (حتی اگر شما دانشمند داده شیطانی باشید که می‌خواهد توضیحات گمراه کننده ایجاد کند، یک مزیت خواهد بود). برای گیرندگان توضیح SHAP ، این یک نقطه ضعف است: آنها نمی‌توانند در مورد صحت توضیح مطمئن باشند.

۹.۶.۱۲ نرم افزار

نویسنده‌گان SHAP را در بسته پایتون shap پیاده سازی کردند. کتاب تفسیر مدل‌های یادگیری ماشین با SHAP کاربرد SHAP با shap بسته را به طور عمیق پوشش می‌دهد.

این پیاده‌سازی برای مدل‌های مبتنی بر درخت در کتابخانه یادگیری ماشین Scikit-Learn برای پایتون کار می‌کند. همچنین برای مثال‌های این فصل از بسته بندی Shap استفاده شده است. در چارچوب‌های تقویت درخت LightGBM و xgboost ادغام شده است. در R، بسته‌های fastshap و shapper وجود دارد. نیز در بسته R xgboost گنجانده شده است.

فصل ۱۱ نگاهی به جام جم (Crystal Ball)

آینده یادگیری ماشین قابل تفسیر چیست؟ این فصل یک تمرین فکری ذهنی و یک حدس ذهنی است که یادگیری ماشین قابل تفسیر چگونه توسعه خواهد یافت. من کتاب را با داستان‌های کوتاه نسبتاً بدینانه شروع کردم و می‌خواهم با نگاهی خوشبینانه‌تر به پایان برسم.

من «پیش‌بینی‌های» خود را بر سه فرض استوار کرده‌ام:

دیجیتال سازی: هر گونه اطلاعات (جالب) دیجیتالی می‌شود. به پول نقد الکترونیکی و معاملات آنلاین فکر کنید. به کتاب‌های الکترونیکی، موسیقی و ویدئو فکر کنید. به تمام داده‌های حسی در مورد محیط، رفتار انسانی، فرآیندهای تولید صنعتی و غیره فکر کنید. محرک‌های دیجیتالی کردن همه چیز عبارت‌اند از: رایانه‌ها/حسگرها/ذخیره‌سازی‌های ارزان، جلوه‌های مقیاس‌پذیر (برنده همه چیز را می‌گیرد)، مدل‌های تجاری جدید، زنجیره‌های ارزش‌مدولار، فشار هزینه و بسیاری موارد دیگر.

اتوماسیون: هنگامی که یک کار می‌تواند خودکار باشد و هزینه اتوماسیون کمتر از هزینه انجام کار در طول زمان باشد، کار خودکار می‌شود. حتی قبل از معرفی کامپیوتر ما درجه خاصی از اتوماسیون را داشتیم. به عنوان مثال، ماشین بافندگی بافندگی خودکار یا ماشین بخار با اسب بخار خودکار. اما کامپیوترها و دیجیتالی شدن، اتوماسیون را به سطحی بالاتر می‌برد. صرفاً این واقعیت که می‌توانید برای حلقه‌ها برنامه‌نویسی کنید، ماکروهای اکسل بنویسید، پاسخ‌های ایمیل را خودکار کنید، و غیره، نشان می‌دهد که یک فرد چقدر می‌تواند کارهای خود را خودکار کند. ماشین‌های بليت، خرید بلیط قطار را خودکار می‌کنند (دیگر نیازی به صندوق‌دار نیست)، ماشین‌های لباسشویی، شستشوی لباس‌ها را خودکار می‌کنند، سفارش‌های دائمی، معاملات پرداخت را خودکار می‌کنند و غیره. خودکار کردن وظایف زمان و پول را آزاد می‌کند، بنابراین انگیزه اقتصادی و شخصی زیادی برای خودکار کردن کارها وجود دارد. ما در حال حاضر در حال مشاهده اتوماسیون ترجمه زبان، رانندگی و تا حدی حتی کشف علمی هستیم.

تعريف اشتباه: ما نمی‌توانیم یک هدف را با تمام محدودیت‌هایش کاملاً مشخص کنیم. به غول در بطری فکر کنید که همیشه خواسته‌های شما را به معنای واقعی کلمه می‌پذیرد: "من می‌خواهم ثروتمندترین فرد جهان باشم!" -> شما تبدیل به ثروتمندترین فرد می‌شوید، اما به عنوان یک عارضه جانبی، ارزی که در اختیار دارید به دلیل تورم سقوط می‌کند.

"من می‌خواهم تا آخر عمرم خوشحال باشم!" -> ۵ دقیقه بعد خیلی احساس خوشبختی می‌کنی، بعد غول تو را می‌کشد.

"آرزوی صلح جهانی دارم!" -> غول همه انسان‌ها را می‌کشد.

ما اهداف را به اشتباه مشخص می‌کنیم، یا به این دلیل که همه محدودیت‌ها را نمی‌دانیم یا به این دلیل که نمی‌توانیم آنها را اندازه گیری کنیم. بیایید به شرکت‌ها به عنوان نمونه ای از مشخصات هدف ناقص نگاه کنیم. یک شرکت هدف ساده کسب درآمد برای سهامداران خود دارد. اما این مشخصات هدف واقعی را با تمام محدودیت‌هایش که ما واقعاً برای آن تلاش می‌کنیم، نشان نمی‌دهد: به عنوان مثال، ما از شرکتی که مردم را برای کسب درآمد می‌کشد، رودخانه‌ها را مسموم می‌کند یا صرفاً پول خود را چاپ می‌کند قدردانی نمی‌کنیم. ما قوانین، مقررات، تحریم‌ها، رویه‌های انطباق، اتحادیه‌های کارگری و موارد دیگر را برای اصلاح مشخصات هدف ناقص ابداع کرده‌ایم. نمونه دیگری که می‌توانید خودتان تجربه کنید، گیره کاغذ است، بازی ای که در آن با یک ماشین با هدف تولید هرچه بیشتر گیره کاغذ بازی می‌کنید. هشدار: اعتیاد آور است. من نمی‌خواهم آن را خیلی خراب کنم، اما بیایید بگوییم که همه چیز خیلی سریع از کنترل خارج می‌شود. در یادگیری ماشین، نقص در مشخصات هدف ناشی از انتزاع داده‌های ناقص (جمعیت‌های مغرضانه، خطاهای اندازه گیری، و ...)، توابع از دست دادن نامحدود، عدم آگاهی از محدودیت‌ها، تغییر توزیع بین داده‌های آموزشی و برنامه کاربردی و بسیاری موارد دیگر است. دیجیتالی شدن اتوماسیون رانندگی است. مشخصات هدف ناقص با اتوماسیون در تعارض است. من ادعا می‌کنم که این تعارض تا حدی با روش‌های تفسیری میانجی گری می‌شود.

صحنه برای پیش‌بینی‌های ما آماده شده است، توب کریستالی آماده است، اکنون ما نگاه می‌کنیم که زمین به کجا می‌تواند برسد

فصل ۱۳ با استناد به این کتاب

اگر این کتاب را برای پست و بلاگ، مقاله تحقیقاتی یا محصول خود مفید دیدید، ممنون می‌شوم اگر به این کتاب استناد کنید. شما می‌توانید کتاب را به این صورت استناد کنید:

Molnar, C. (2022). Interpretable Machine Learning:
A Guide for Making Black Box Models Explainable (2nd ed.).
christophm.github.io/interpretable-ml-book/

یا از ورودی bibtex زیر استفاده کنید:

```
@book{molnar2022,  
  title = {Interpretable Machine Learning(,  
            author = {Christoph Molnar(,  
                      year = {2022(,  
            subtitle = {A Guide for Making Black Box Models Explainable(,  
                        edition = {2(,  
            url = {https://christophm.github.io/interpretable-ml-book(  
)
```

من همیشه کنجکاو هستم که کجا و چگونه از روش‌های تفسیر در صنعت و تحقیق استفاده می‌شود. اگر از کتاب به عنوان مرجع استفاده می‌کنید، خیلی خوب می‌شود اگر یک خط برای من بنویسید و بگویید برای چه. این البته اختیاری است و فقط برای ارضای کنجکاوی خودم و تحریک مبادلات جالب است. ایمیل من christoph.molnar.ai@gmail.com است.

فصل ۱۴ ترجمه‌ها

به ترجمه کتاب علاقه دارید؟

این کتاب تحت مجوز Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 بین المللی مجوز دارد. یعنی شما مجاز به ترجمه و قرار دادن آن در اینترنت هستید. شما باید من را به عنوان نویسنده اصلی ذکر کنید و اجازه فروش کتاب را ندارید.

اگر علاقه‌مند به ترجمه کتاب هستید می‌توانید پیام بنویسید و ترجمه شما را اینجا لینک کنم. آدرس من christoph.molnar.ai@gmail.com است.

فهرست ترجمه‌ها

باها سا اندونزی

ترجمه کامل توسط Smart City & Cybersecurity Laboratory, Information و Hatma Suryotrisongko Technology, ITS.

چینی:

ترجمه کامل نسخه دوم توسط CSDN از Jiazenh، یک جامعه آنلاین برنامه نویسان.

ترجمه‌های کامل توسط Mingchao Zhu. نسخه الکترونیکی و چاپی این ترجمه موجود است.

ترجمه اکثر فصول توسط CSDN.

ترجمه چند فصل. این وب سایت همچنین شامل سوالات و پاسخ‌های کاربران مختلف است.

ژاپنی

ترجمه کامل توسط Ryoji Masoe و Tim HACARUS.

کره ای:

ترجمه کامل کره ای توسط TooTouch

ترجمه جزئی کره ای توسط An Subin

اسپانیایی

ترجمه کامل اسپانیایی توسط Fderiko Filigr

ویتنامی

ترجمه کامل Hoang Nguyen، Tri Le، Hung-Quang Nguyen، Duy-Tung Nguyen، Giang Nguyen و

اگر ترجمه دیگری از کتاب یا هر فصل دیگری می‌شناسید، ممنون می‌شوم که درباره آن بشنوم و آن را در اینجا

فهرست کنید. می‌توانید از طریق ایمیل با من تماس بگیرید: christoph.molnar.ai@gmail.com.

فصل ۱۵ سپاسگزاری‌ها

نوشتن این کتاب بسیار سرگرم کننده بود (و هنوز هم هست). اما کار باقیمانده هم زیاد است و از حمایتی که دریافت کردم بسیار خوشحالم.

بزرگ‌ترین تشکر من از کاترین است که سخت‌ترین کار را از نظر ساعت و تلاش داشت: او کتاب را از ابتدا تا انتهای تصحیح کرد و بسیاری از اشتباهات املایی و تناقضات را کشف کرد که من هرگز آنها را پیدا نمی‌کردم. من از حمایت او بسیار سپاسگزارم.

از همه نویسندهای مهمان تشکر می‌کنم. من واقعاً متعجب شدم وقتی فهمیدم مردم علاقه‌مند به مشارکت در این کتاب هستند. و به لطف تلاش آنها، می‌توان مطالب کتاب را بهبود بخشید! Magdalena Lang و Tobias Goerke در بخش تشخیص مفاهیم مشارکت داشت. و Fanchzhou Li فصلی را در مورد قوانین محدوده (لنگرهای) نوشتند. Verena Dandl فصل مربوط به مثال‌های خلاف واقع را بسیار بهبود بخشید. آخرین اما نه کم اهمیت، Susanne Haunschmid بخش توضیحات LIME برای تصاویر را نوشت. همچنین می‌خواهم از همه خوانندگانی که بازخورد و مشارکتشان را مستقیماً در GitHub ارائه کردند تشکر کنم!

علاوه بر این، من می‌خواهم از همه کسانی که تصاویر را تولید کردند تشکر کنم: جلد توسط دوست من @YvonneDoinel طراحی شده است. گرافیک‌های فصل مقدار شاپلی (Shapley Value) و همچنین نمونه لاک پشت در فصل نمونه‌های متخصص توسط Heidi Seibold ایجاد شده است. Verena Haunschmid این گرافیک‌های فصل RuleFit را ایجاد کرد.

همچنین از همسر و خانواده ام که همیشه از من حمایت کردند تشکر می‌کنم. به خصوص همسرم مجبور بود به صحبت‌های من درباره کتاب گوش دهد. او به من کمک کرد تا تصمیمات زیادی در مورد نوشتمن کتاب بگیرم. نحوه انتشار این کتاب کمی غیر متعارف است. اولاً، این نه تنها به عنوان جلد شومیز و کتاب الکترونیکی، بلکه به عنوان یک وب سایت، کاملاً رایگان در دسترس است. نرم افزاری که من برای ایجاد این کتاب استفاده کردم، bookdown نام دارد، که توسط Yihui Xie نوشته شده است. ایشان بسیاری از بسته‌های R را ایجاد کرد که ترکیب کد R و متن را آسان می‌کند. خیلی ممنون! من کتاب را به عنوان کتاب در دست انتشار منتشر کردم که به من کمک زیادی کرد تا بازخورد دریافت کنم و در طول مسیر از آن درآمدزایی کنم. همچنین می‌خواهم از شما خواننده عزیز تشکر کنم که این کتاب را بدون این که ناشر بزرگی داشته باشد، خواندید.

من از بودجه تحقیقاتم در مورد یادگیری ماشین قابل تفسیر توسط وزارت علوم و هنرهای ایالت باواریا در چارچوب مرکز دیجیتال سازی باواریا (ZD.B) و موسسه تحقیقاتی باواریا برای تحول دیجیتال (bidt) سپاسگزارم.

- Aamodt, A., & Plaza, E. (1994). Case-based reasoning: Foundational issues, methodological variations, and system approaches. *AI communications*, 7(1), 39-59 .
- Alberto, T. C., Lochter, J. V., & Almeida, T. A. (2015). Tubespam: Comment spam filtering on youtube. 2015 IEEE 14th international conference on machine learning and applications (ICMLA) ,
- Altmann, A., Tološi, L., Sander, O., & Lengauer, T. (2010). Permutation importance: a corrected feature importance measure. *Bioinformatics*, 26(10), 1340-1347 .
- Alvarez-Melis, D., & Jaakkola, T. S. (2018). On the robustness of interpretability methods. *arXiv preprint arXiv:1806.08049* .
- Apley, D. W., & Zhu, J. (2020). Visualizing the effects of predictor variables in black box supervised learning models. *Journal of the Royal Statistical Society Series B: Statistical Methodology*, 82(4), 1059-1086 .
- Breiman, L. (2001). Random forests. *Machine learning*, 45, 5-32 .
- Caruana, R., Lou, Y., Gehrke, J., Koch, P., Sturm, M., & Elhadad, N. (2015). Intelligible models for healthcare: Predicting pneumonia risk and hospital 30-day readmission. Proceedings of the 21th ACM SIGKDD international conference on knowledge discovery and data mining ,
- Dandl, S., Molnar, C., Binder, M., & Bischl, B. (2020). Multi-objective counterfactual explanations. International Conference on Parallel Problem Solving from Nature ,
- Deb, K., Pratap, A., Agarwal, S., & Meyarivan, T. (2002). A fast and elitist multiobjective genetic algorithm: NSGA-II. *IEEE transactions on evolutionary computation*, 6(2), 182 .
- Definition of Algorithm.* (2017). <https://www.merriam-webster.com/dictionary/algorithm>
- Doshi-Velez, F., & Kim, B. (2017). Towards a rigorous science of interpretable machine learning. *arXiv preprint arXiv:1702.08608* .
- Fanaee-T, H., & Gama, J. (2014) .(Event labeling combining ensemble detectors and background knowledge. *Progress in Artificial Intelligence*, 2, 113-127 .
- Fernandes, K., Cardoso, J. S., & Fernandes, J. (2017). Transfer learning with partial observability applied to cervical cancer screening. Pattern Recognition and Image Analysis: 8th Iberian Conference, IbPRIA 2017, Faro, Portugal, June 20-23, 2017, Proceedings 8 ,
- Fisher, A., Rudin, C., & Dominici, F. (2019). All Models are Wrong, but Many are Useful: Learning a Variable's Importance by Studying an Entire Class of Prediction Models Simultaneously. *J. Mach. Learn. Res.*, 20(177), 1-81 .
- Fokkema, M. (2017). Fitting prediction rule ensembles with R package pre. *arXiv preprint arXiv:1707.07149* .
- Friedman, J. H. (2001). Greedy function approximation: a gradient boosting machine. *Annals of statistics*, 1189-1232 .
- Friedman, J. H., & Popescu, B. E. (2008). Predictive learning via rule ensembles .
- Fürnkranz, J., Gamberger, D., & Lavrač, N. (2012). *Foundations of rule learning*. Springer Science & Business Media .
- Goldstein, A., Kapelner, A., Bleich, J., & Kapelner, M. A. (2017). Package 'ICEbox' .
- Goldstein, A., Kapelner, A., Bleich, J., & Pitkin, E. (2015). Peeking inside the black box: Visualizing statistical learning with plots of individual conditional expectation. *Journal of Computational and Graphical Statistics*, 24(1), 44-65 .
- Greenwell, B. M., Boehmke, B. C., & McCarthy, A. J. (2018). A simple and effective model-based variable importance measure. *arXiv preprint arXiv:1805.04755* .
- Grömping, U. (2020). Model-agnostic effects plots for interpreting machine learning models. *Reports in Mathematics, Physics and Chemistry, Department II, Beuth University of Applied Sciences Berlin Report*, 1, 2020 .

- Gurumoorthy, K. S., Dhurandhar, A., Cecchi, G & , Aggarwal, C. (2019). Efficient data representation by selecting prototypes with importance weights. 2019 IEEE International Conference on Data Mining (ICDM) ,
- Hastie, T. (2009). The Elements of Statistical Learning Edited by Hastie T, Tibshirani R, Friedman J. In: Springer New York.:
- Hastie, T., Tibshirani, R., Friedman, J. H., & Friedman, J. H. (2009). *The elements of statistical learning: data mining, inference, and prediction* (Vol. 2). Springer .
- Heider, F., & Simmel, M. (1944). An experimental study of apparent behavior. *The American journal of psychology*, 57(2), 243-259 .
- Holte, R. C. (1993). Very simple classification rules perform well on most commonly used datasets. *Machine learning*, 11, 63-90 .
- Hooker, G. (2004). Discovering additive structure in black box functions. Proceedings of the tenth ACM SIGKDD international conference on Knowledge discovery and data mining ,
- Hooker, G. (2007). Generalized functional anova diagnostics for high-dimensional functions of dependent variables. *Journal of Computational and Graphical Statistics*, 16(3), 709-732 .
- Inglis, A., Parnell, A., & Hurley, C. B. (2022). Visualizing variable importance and variable interaction effects in machine learning models. *Journal of Computational and Graphical Statistics*, 31 .VVA-ΥΤΤ , (2)
- Janzing, D., Minorics, L., & Blöbaum, P. (2020). Feature relevance quantification in explainable AI: A causal problem. International Conference on artificial intelligence and statistics ,
- Kahneman, D., & Tversky, A. (1981). *The simulation heuristic*. National Technical Information Service .
- Karimi, A.-H., Barthe, G., Balle, B., & Valera, I. (2020). Model-agnostic counterfactual explanations for consequential decisions. International Conference on Artificial Intelligence and Statistics ,
- Kaufman ,L., & Rousseeuw, P. J. (1987). Clustering by means of Medoids. Statistical data analysis based on the L1-norm and related methods, edited by Y. Dodge. In: North-Holland.
- Kaufmann, E., & Kalyanakrishnan, S. (2013). Information complexity in bandit subset selection. Conference on Learning Theory ,
- Kim, B., Khanna, R., & Koyejo, O. O. (2016). Examples are not enough, learn to criticize! criticism for interpretability. *Advances in neural information processing systems*, 29 .
- Laugel, T., Lesot, M.-J., Marsala ,C., Renard, X., & Detyniecki, M. (2017). Inverse classification for comparison-based interpretability in machine learning. *arXiv preprint arXiv:1712.08443* .
- Lipton, P. (1990). Contrastive explanation. *Royal Institute of Philosophy Supplements*, 27, 247-2 .71
- Lipton, Z. C. (2018). The mythos of model interpretability: In machine learning, the concept of interpretability is both important and slippery. *Queue*, 16(3), 31-57 .
- Lundberg, S. M., & Lee, S.-I. (2017). A unified approach to interpreting model predictions. *Advances in neural information processing systems*, 30 .
- Miller, T. (2019). Explanation in artificial intelligence: Insights from the social sciences. *Artificial intelligence*, 267, 1-38 .
- Mothilal, R. K., Sharma, A., & Tan, C. (2020). Explaining machine learning classifiers through diverse counterfactual explanations. Proceedings of the 2020 conference on fairness, accountability, and transparency ,
- Murdoch, W. J., Singh, C., Kumbier, K., Abbasi-Asl, R., & Yu, B. (2019). Definitions, methods, and applications in interpretable machine learning. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 116(44), 22071-22080 .
- Nickerson, R. S. (1998). Confirmation bias: A ubiquitous phenomenon in many guises. *Review of general psychology*, 2(2), 175-220 .
- Ribeiro, M. T., Singh, S., & Guestrin, C. (2016a). Model-agnostic interpretability of machine learning. *arXiv preprint arXiv:1606.05386* .

- Ribeiro, M. T., Singh, S., & Guestrin, C. (2016b). " Why should i trust you?" Explaining the predictions of any classifier .Proceedings of the 22nd ACM SIGKDD international conference on knowledge discovery and data mining ,
- Ribeiro, M. T., Singh, S., & Guestrin, C. (2018). Anchors: High-precision model-agnostic explanations. Proceedings of the AAAI conference on artificial intelligence ,
- Robnik-Šikonja, M., & Bohanec, M. (2018). Perturbation-based explanations of prediction models. *Human and Machine Learning: Visible, Explainable, Trustworthy and Transparent*, 159-175 .
- Shapley, L. S. (1953). A value for n-person games. Contributions to the Theory of Games 2, 28 (1953), 307–317. In.
- Slack, D., Hilgard, S., Jia, E., Singh, S., & Lakkaraju, H. (2020). Fooling lime and shap: Adversarial attacks on post hoc explanation methods. Proceedings of the AAAI/ACM Conference on AI, Ethics, and Society ,
- Staniak, M., & Biecek, P. (2018). Explanations of model predictions with live and breakDown packages. *arXiv preprint arXiv:1804.01955* .
- Štrumbelj, E., & Kononenko, I. (2011). A general method for visualizing and explaining black-box regression models. Adaptive and Natural Computing Algorithms: 10th International Conference, ICANNGA 2011, Ljubljana, Slovenia, April 14-16, 2011, Proceedings, Part II 10 ,
- Štrumbelj, E., & Kononenko, I. (2014). Explaining prediction models and individual predictions with feature contributions. *Knowledge and information systems*, 41, 647-665 .
- Sundararajan, M., & Najmi, A. (2020). The many Shapley values for model explanation. International conference on machine learning ,
- Van Looveren, A., & Klaise, J .(2021) .Interpretable counterfactual explanations guided by prototypes. Joint European Conference on Machine Learning and Knowledge Discovery in Databases ,
- Wachter, S., Mittelstadt, B., & Russell, C. (2017). Counterfactual explanations without opening the black box: Automated decisions and the GDPR. *Harv. JL & Tech.*, 31, 841 .
- Wei, P., Lu, Z., & Song, J. (2015). Variable importance analysis: A comprehensive review. *Reliability Engineering & System Safety*, 142, 399-432 .
- Yang, H., Rudin, C., & Seltzer, M .(2019) .Scalable Bayesian rule lists. International conference on machine learning ,
- Zhao, Q., & Hastie, T. (2021). Causal interpretations of black-box models. *Journal of Business & Economic Statistics*, 39(1), 272-281 .